ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CHALKER Jack L_Chalker Jack L - Vládci diamantu 01 - Lilith - Had v trávě.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jack L.Chalker

Lilith: Had v trávě

První kniha Vládců Diamantu

Věnováno Lou Tabakowovi, po téměř padesát let velkému neopěvovanému příteli science fiction a muži, jehož laskavosti a přátelství si budu vždy cenit.

Prolog
Předehra k problémům

Mužík v saku ze syntetického tvídu ničím nepřipomínal bombu. Po pravdě řečeno vypadal skoro stejně jako většina ostatních úředníků, služebně mladších počítačových operátorů a mužů, prošlapávajících si svou budoucí politickou kariéru na velitelství vojenských systémů. Měl hnědavé oči podobné malým korálkům, posazené trochu příliš daleko od sebe po stranách zahnutého nosu, a drobná lehce poškubávající ústa nad hranatou bradou - působil dojmem nešťastného bezvýznamného človíčka, kterému nikdo nevěnuje druhý pohled. Právě proto byl tak nebezpečný.

Měl u sebe všechny správné propustky, a když se u dveří, které mohly příchozího zavřít do pasti či dokonce zlikvidovat v případě, že by sebemenší maličkost nesouhlasila, prokázal svými otisky rukou a obrazcem oční rohovky, byl vpuštěn bez jediného elektronického zaváhání. V ruce nesl malou aktovku, nezvyklou pouze v tom ohledu, že byla jen zavřená na přezku a ne připoutaná k ruce řetízkem či jištěná nějakým jiným způsobem. To ovšem nikoho nevzrušilo ani nevarovalo - nejspíš byla stejně naladěná na jeho tělo.

Když kráčel jasně osvětlenými chodbami, potkával tu a tam další ze svých zdánlivých kolegů; míjeli se, občas na sebe kývli, jako by se znali, častěji se však prostě ignorovali jako lidé, kteří kolem sebe procházejí v davu nebo někde venku na nároží ulice. Nebylo na nich nic výjimečného, nic, co by je odlišovalo od obyčejného člověčenstva, protože s výjimkou jejich práce a místa, kde tuto práci vykonávali, se od něj skutečně ničím neodlišovali. Až na tohoto jediného drobného mužíka. Ten nesporně vyjímečný byl, protože v sobě nesl bombu.

Konečně došel do malé místnůstky, v níž byl před pohodlně vyhlížejícím křeslem umístěn osamocený terminál, umožňující přístup k centrálnímu počítači. Nebyly tu žádné varovné symboly, nepostávali tu žádní ramenatí strážci ani robotické hlídky, přestože tato konkrétní místnost představovala bránu k vojenským tajemstvím mezihvězdného impéria obrovských rozměrů. Nic takového nebylo potřeba. Neexistoval žádný jedinec, který by sám o sobě mohl tento terminál aktivovat; k jeho aktivaci bylo zapotřebí kombinovaného a téměř současného potvrzení tří různých lidí a dvou robotických pomocníků, z nichž každý dostával odlišný kódovaný příkaz z jiného zdroje. Jakýkoli pokus o použití terminálu bez spolupráce všech ostatních nemohl skončit jinak než vyřazením počítače z činnosti a temnou obrazovkou, a navíc ještě varovným signálem bezpečnostní službě.

Drobný mužík se posadil do křesla, nastavil si je do správné pracovní polohy, potom se předklonil a nenucené otevřel svůj kufřík. Vytáhl z něj jakýsi přístroj krystalického tvaru, nedbalým pohybem palce ho uvedl v činnost a potom ho přitiskl k aktivační desce terminálu.

Obrazovka zablikala a rozsvítila se. Objevily se na ní vypsané všechny přístupové kódy, jako by je počítač skutečně obdržel, spolu s dotazem, zda chce uživatel komunikovat prostřednictvím hlasové interakce nebo obrazovky.

Tištěné počítačové výstupy nepřipadaly v úvahu. Na tomto počítači rozhodně ne.

"Pouze obrazovku, prosím," odpověděl klidně mužík vysokým, suchým a dutým hlasem, v němž nebylo ani stopy po cizím přízvuku. Stroj čekal. "Registry ministerstva obrany číslo C-476-2377AX a J-392-7533DC, prosím. Rychlé zobrazení."

Zdálo se, jako by počítač při tomto posledním pokynu překvapeně zamrkal; rychlé zobrazení znamenalo přibližně čtyři sta řádek za sekundu, což byla ostatně maximální zobrazovací kapacita obrazovky. Počítač se však přesto dal do práce. Oba plány byly vyvolány z paměti a proběhly před návštěvníkovýma očima za necelou sekundu.

Mužík byl spokojen, dokonce natolik, že se na místě rozhodl ještě trochu pokoušet svoje štěstí a vyžádat si další informace. "Přehrajte mi prosím hlavní obranné krizové plány, tak, jak jsou za sebou řazeny, rychlým zobrazením," nařídil stroji lhostejně.

Stroj poslechl. Vzhledem k objemu vyžádaných materiálů to zabralo téměř čtyři minuty.

Mužík se podíval na hodinky. Pokušení pokračovat bylo nesmírně lákavé, jenže každá sekunda, kterou zde strávil, zvyšovala pravděpodobnost, že se tu někdo objeví, aby provedl namátkovou kontrolu. To by nebylo dobré, to by vůbec nebylo dobré.

Uložil svůj přístroj zpátky do aktovky, zaklapl její zámek, vstal a vyšel z místnosti. V tomto okamžiku se dopustil jednoho drobného omylu, který mu ovšem nikdo nemohl klást za vinu. Tomu zatracenému krámu bylo totiž třeba nařídit, aby vymazal a znovu nastavil všechny kódy. Pokud to nikdo neudělal, nereagoval tenhle počítač jako všechny ostatní počítače, které prostě zůstanou zapnuté - což by vzhledem k přístupu k tak tajným informacím bylo nemyslitelné - nebo se samy vypnou. Když ‚viděl', že operátor odešel z místnosti, aniž by ho předtím znovu nastavil, informoval stroj o této skutečnosti řídicí personál a potom se zablokoval nouzovým vyřazením až do dalšího nastavení.

V okamžiku, kdy mužík na cestě ven z budovy dorazil k prvním kontrolním dveřím, začaly se už kolem něj dít podivné věci.

Mladá žena se na okamžik upřeně zadívala na červenou poplašnou kontrolku, která se rozsvítila na jejím řídicím panelu. Provedla bleskovou kontrolu, aby se přesvědčila, že nejde o nějakou vnitřní funkční závadu, a pak stiskla tlačítko signalizující problém - tlačítko paměťového počítače s maximálním utajením.

Přestože byla jedním z lidí, kteří měli k dispozici část kódu, jímž bylo možno počítač aktivovat, nemohla mu z místa, kde seděla, klást žádné otázky týkající se informací v něm uložených - mohla však získat bezpečnostní informace. Věděla, že toho dne dosud nikomu nepovolila přístup k počítači, takže stiskla dvě klávesy a zadala instrukci: "Přehrát pásek s poslední operací."

Na obrazovce se jasně ukázal obličej drobného mužíka. A ne jen jeho obličej, ale také obrazec jeho oční rohovky, jeho termální obrazec, všechno, co o jeho osobě mohly zjistit a zaznamenat dálkové senzory. Připojila se na zbytek počítačové sítě. "Identifikaci!" přikázala.

"Threht, Augur Pen-Gyl, OG-6, logistika," ozvala se odpověď počítače.

Než její ruka stačila zmáčknout poplašné tlačítko, stiskli je dva z jejích spolupracovníků.

Neozvaly se žádné poplašné sirény, nerozsvítila se žádná blikavá světla a nerozezněly se žádné ječivé zvonky, které by špióna vyděsily nebo varovaly. Stalo se jen to, že když Threht dorazil ke třetím a posledním bezpečnostním dveřím, přiložil oko k okuláru a přitiskl dlaň k identifikační desce, dveře se prostě odmítly otevřít.

Okamžitě si uvědomil, že bezpečnostní složky, a to jak lidské, tak i robotické, se už kolem něj ze všech stran stahují, a bleskově dospěl k závěru, že nejméně zabezpečená bude druhá strana těchto dveří. Zdvihl levou ruku, na okamžik se zarazil v nehybné pozici, jako by sbíral všechny svoje síly, a potom do dveří udeřil poblíž jejich uzamykacího mechanismu. Když se prohnuly dovnitř, předklonil se a bez vynaložení zjevného úsilí zatlačil, až zajely zpátky natolik, že se skrz ně protáhl.

Jakmile byl uvnitř, dveře se za ním hlasitě přibouchly a slyšel, jak zajíždějí na místo pomocné uzávěry. Mezi vnějšími a vnitřními dveřmi se tak utvořila skvělá past. Komora samotná byla vzduchotěsná, což znamenalo, že kdyby se někdo dostal takhle daleko, bylo z ní možno rychle vyčerpat vzduch. Nic neriskoval. Rozhodně ne někdo tak dobrý, jako byl on.

Vzduchoprázdno mu nepůsobilo žádné zvláštní problémy. Kopl do vnějších dveří - jednou, dvakrát, až po třetím pokusu povolily. Opřel se do nich veškerou svou silou, maličko je pootevřel a držel je tak proti náhlému nárazu dovnitř pronikajícího vzduchu, dokud se tlak nevyrovnal. Pak je rozrazil dokořán a prošel do hlavní vstupní haly.

Jeho odhad byl správný; bezpečnostní jednotky se teprve v tomto okamžiku začaly objevovat v sektoru haly a ohromený personál, který celou halu zaplňoval, jim bránil v rychlém výstřelu. Hnali se k němu čtyři černí bezpečnostní roboti aerodynamického tvaru; bez jakékoli známky strachu čekal, až se k němu přiblíží. Potom, když byli téměř u něj, se náhle rozběhl přímo proti těm dvěma, kteří byli vpředu, a srazil je proti sobě, takže se oba svalili na zem. Byla to neuvěřitelná scéna - maličký, zcela obyčejně vyhlížející chlapík povalil čtyři tuny oživlého kovu a sám při zpětném nárazu ani nezakolísal.

Pohyboval se teď rychle a mířil přímo k nechráněným oknům v čelní části haly. Řítil se tak obrovskou rychlostí, přesahující schopnosti všech lidí a většiny robotů, že když dospěl k oknům, vrhl se prostě přímo proti nim. Okenní tabule byly nesmírně silné, schopné odolat i výbuchům konvenčních bomb, které by proti nim někdo mrštil, když na ně však narazil on, praskly a roztříštily se jako obyčejné sklo, takže proletěl ven. Zřítil se na zem o dvanáct metrů níž, s dokonalou rovnováhou dopadl na nohy a rozběhl se přes rozlehlý dvůr.

Tou dobou už ztratil výhodu momentu překvapení. Bezpečnostní jednotky, které si od okamžiku, kdy si prorazil cestu prvními dveřmi, uvědomovaly, že jejich soupeřem je nějaký druh inteligentního robota, byly připravené na nejhorší a čekaly na něj se smrtícími roboty, lidskými vojáky a dokonce s malým laserovým dělem.

Zastavil se na vrcholu travnatého pahorku, rozhlédl se kolem sebe a zhodnotil svoji situaci, přitom však působil

klidným a vyrovnaným dojmem. Pak se náhle otočil, pohlédl na obrovskou palebnou sílu, která na něj byla namířena, a ušklíbl se; jeho úšklebek se změnil v hlasitý smích, smích, který zněl stále mohutněji, až jeho odraz od zdí okolních budov působil přízračně, nelidsky a šíleně.

Zazněl rozkaz k zahájení palby, ale když se paprsky zakously do místa, kde stál, prostě tam už nebyl. Vznášel se ve vzduchu a obrovskou rychlostí nehlučně a lehce stoupal vzhůru.

Automatické zbraně se ho pokoušely sledovat, nebyly však s jeho rychlým stoupáním schopny držet krok. Jeden z důstojníků s tasenou laserovou pistolí upřeně hleděl na prázdnou oblohu. "Nejvíc mě na tom štve, že si ani nenatrhl kalhoty."

Řízení akce okamžitě převzalo Orbitální velitelství, které však na nečekaný únik drobného mužíka nebylo připraveno a které si ani nemohlo být jisto, do jaké výše vystoupí a kterým směrem se vydá. Na oběžné dráze bylo v tom okamžiku sedmatřicet obchodních a čtyřiašedesát vojenských lodí, doplněných více než osmi tisíci satelitů nejrůznějšího typu - nemluvě o pěti orbitálních stanicích. Radary nejmodernějšího typu byly připraveny zachytit jeho signál, kdyby změnil kurz nebo výšku a rozhodl se přistát někde jinde na planetě, pokud však zůstával v kosmu, byly nuceny čekat, jestli udělá něco, co by upoutalo jejich pozornost. Kolem Země prostě obíhalo příliš mnoho různých objektů a uprchlík byl příliš malý na to, aby ho dokázaly sledovat, pokud ho nejprve neidentifikují a nezaměří se na něj.

Trpělivě tedy čekali, připraveni rozstřílet na kusy jakoukoli loď, která by se pokusila uprchnout nebo se prostě rozhodla změnit polohu. A každá loď byla pod jejich bedlivým dohledem; kdyby chtěl někdo z kosmu proniknout na palubu, věděli by o tom.

Robot si s nimi hrál na schovávanou téměř tři celé dny. Po těchto třech dnech bylo už jeho primární poslání plně znehodnoceno - vědělo se, které plány sebral, takže v tu chvíli byly již ze zcela zjevných důvodů neplatné - to, co ukradl, ovšem určitou hodnotu mělo, protože plány ukazovaly sílu a současné rozmístění ozbrojených sil, a kdyby je analyzoval specialista na vojenskou problematiku, mohl by z nich potenciální nepřítel vyčíst, jakým směrem se ubírá uvažování vojenského velitelství a jeho šéfů. To ovšem nemohlo trvat věčně - postavení ozbrojených sil sice nebylo možné změnit nijak snadno ani rychle a jakýkoli nouzový plán na jejich přemístění musel být pouhou obdobou plánu původního, takže momentálně měly na výběr jen z omezeného počtu alternativ, škála těchto alternativ však s každou další uplynulou hodinou narůstala geometrickou řadou. Robot musel něco udělat a také to udělal.

Drobný planetární satelit, který byl v oficiálních záznamech veden jako zastaralá monitorovací stanice, používaná pro řízení počasí, se přiblížil na vzdálenost tří tisíc metrů k malé korvetě. Korveta, která sloužila jako vládní kurýrní loď, by za normálních okolností kroužila na svém obvyklém postu bez posádky, v současné situaci však nebyly žádné lodi ponechány bez ochrany.

Robot, který stále ještě byl vtělením dokonalého úředníka, se ze satelitu vynořil příklopem, který tam neměl co dělat. Jenže satelit byl pouze zdánlivě tím, za co byl považován, a už mnohem dříve byl okopírován a nahrazen něčím nesrovnatelně užitečnějším.

Takřka bez vynaložení jakéhokoli úsilí se robot rychle přiblížil ke korvetě a zachytil se jejího vnějšího trupu. Sáhl k opasku a vytáhl z něj malou zbraň, jejíž volně visící šňůra byla připojena k nepatrnému terminálu, který byl jinak zcela neviditelný pod jeho levou paží. Uplynulé tři dny robot strávil tím, že prostřednictvím přístrojů, umístěných v satelitu, do svého těla čerpal obrovské zásoby energie; nyní je maximální kapacitou své zbraně vypálil. Z jejího ústí vystřelil silný paprsek, který v okamžiku vyřízl v trupu korvety otvor velikosti pomeranče. Robot si místo útoku zvolil dobře: na lodi byla pouze dvoučlenná hlídka, jeden člověk a jeden robot, a oba se nacházeli v komoře přímo pod místem, kde paprsek prořízl důkladný třívrstvý trup a vzniklým otvorem pronikl dovnitř. Nikdo už nikdy nezjistil, zda to byl pokles tlaku nebo paprsek, co zabilo nešťastného lidského strážce; robot byl evidentně zkratován náhlým výbojem energie uvnitř komory.

Nepřátelský robot pak násilím otevřel hermetický uzávěr čelní kabiny a jednoduše vstoupil do lodi, kde nenalezl žádné poplašné zařízení ani žádné nepřátele. Náhlá akcelerace ze stavu naprostého klidu by byla zabila každého živého tvora, který by se v tu chvíli nacházel na palubě.

Mladík seděl naprosto tiše a soustředěně a poslouchal líčení událostí ze záznamu. Po všech stránkách se velice podobal většině svých ostatních současníků v této etapě historie lidské rasy, v etapě tělesné dokonalosti. Posuzováno měřítkem dřívějších dob to byl téměř nadčlověk, což bylo něco, co umožnil rozvoj genetického inženýrství. V této době však byli všichni muži i ženy na stejném stupni dokonalosti, takže v porovnání se svými současníky vypadal pouze průměrně - bylo mu něco kolem třiceti let, vlasy měl černé jako uhel a oči rudohnědé, měl předpisovou normovanou výšku sto osmdesáti centimetrů a předpisovou normovanou váhu dvaaosmdesáti kilogramů. Ve více než jednom specifickém ohledu však nebyl průměrný ani normální, a to byl právě důvod jeho přítomnosti zde.

Pohlédl na korvetního kapitána Kregu, když se popis událostí zastavil u prchající lodi. "Samozřejmě předpokládám, že jste měli všechny čluny, které se tam vyskytovaly, pod přísným dohledem a zajistili jste možnost jejich sledování." Nebyla to otázka, pouze konstatování faktu.

Krega, který sám byl jen starší verzí normovaného vzhledu a jemuž se v obličeji a zejména v očích odrážely o čtyřicet let bohatší služební zkušenosti, přikývl. "Samozřejmě. Jenže kdybychom tu věc potom, co se dostala tak daleko a provedla tolik věcí, jednoduše zničili, promarnili bychom svou příležitost. Rozmístili jsme prostě sadu sledovacích signalizačních zařízení na všechno, co se mohlo na oběžné dráze nějakým způsobem hýbat, a počkali jsme si na něj... na to... nebo jak to mám nazvat. Konec konců to byl jen robot, i když velice pozoruhodný robot. Potřebovali jsme se dozvědět, čí je. Nebo alespoň pro koho pracuje. Předpokládám, že se trochu vyznáte v subprostorové balistice?"

"Dostatečně," připustil mladší muž.

"Tak tedy, jakmile jsme zjistili úhel a rychlost jeho pohybu - a řeknu vám, že z nulového startu to byla rychlost

zatracená! - věděli jsme, kde se bude muset vynořit. Pevné paprsky naštěstí předhoní jakýkoli hmotný předmět, takže jsme v oblasti, kde se vynořil, někoho měli hned o několik subjektivních minut později. Každopádně dost blízko na to, aby stačil zachytit další signály. Tahle stránka věci nebyla nijak složitá. Několikrát prostě naslepo změnil směr, jen proto, že se nás pokoušel setřást, ani jednou jsme ho ale neztratili. Podařilo se nám objevit se jen několik málo minut po okamžiku, kdy začal vysílat data - aby se pojistil pro případ, že bychom doopravdy byli tak schopní, jak ve skutečnosti jsme. Jenže my jsme se okamžitě přesunuli přímo k němu a rozprášili jsme ho i s jeho lodí na atomy. Nijak jinak se to udělat nedalo. Viděli jsme z první ruky pár věcí, kterých byl tenhle drahoušek schopen."

"Stejně je to ale škoda," zavrtěl hlavou mladší muž. "Bývalo by zajímavé, kdybychom tu věc mohli rozebrat. Rozhodně to byla nějaká konstrukce, kterou neznám."

"A nezná ji ani nikdo z nás," přikývl kapitán. "Po pravdě řečeno dosahovala ta věc pravděpodobně maxima, kterého je schopná naše vlastní technologie, pokud nebyla ještě dokonalejší. Podařilo se jí oklamat rentgenové snímače, snímače oční rohovky, senzory tělesné teploty a tělesných funkcí - prostě všechno, na co si vzpomenete. Oklamala dokonce i přátele toho ubohého státního zaměstnance, za kterého se vydávala, což naznačuje možnost přenosu paměti nebo dokonce osobnosti. Každopádně, i když ta její chytrá malá orbitální základna po jejím odletu explodovala, zůstalo po ní dost zbytků, ze kterých jsme dali dohromady alespoň část jejího vnitřního vybavení - a ujišťuju vás, že naše nebylo. Dokonce se ani ničemu našemu nepodobalo. Samozřejmě, některé jeho funkce a podobné věci můžeme vydedukovat, ale i v případech, kdy je funkce zcela zřejmá, to není udělané způsobem, jakým bychom to udělali my, a použité materiály se nepodobají našim. Musíme se smířit s nepříjemným faktem, že robot i jeho základna byli postaveni, zkonstruováni a řízeni nějakou mimozemskou civilizací, o které nemáme sebemenší informace."

Mladík se zatvářil mírně zaujatě. "Teď už o ní snad ale něco víte, ne?"

"Ne," zavrtěl smutně hlavou kapitán, "nevíme. Jsme pochopitelně moudřejší, než jsme byli předtím, rozhodně ale nemáme dostatečné informace. Ti cizáci jsou ohavně mazaní. K tomu se ale za okamžik dostanu. Nejdřív se podíváme na to, co o svém nepříteli víme nebo co si o něm dokážeme domyslet." Otočil se ve svém pracovním křesle a stiskl jedno z tlačítek. Prázdná stěna se rozsvítila a přeměnila se v obrazovku, znázorňující obrovské množství hvězd, z nichž tisíce žhnuly narudlou září.

"To je Konfederace," oznámil vcelku zbytečně kapitán. "Podle posledního sčítání ji tvoří celkem sedm tisíc šest set čtyřicet šest světů, rozmístěných ve třetině celé galaxie. Do cela slušný výkon na rasu z jediné planety někde támhle na jejím vzdáleném konci. Planety přeměněné na pozemské podmínky, planety, na kterých se lidé přizpůsobili místním podmínkám, dokonce i planety se šedesáti jinými inteligentními domorodými životními formami, které jsou dnes všechny dokonale navyklé našemu životnímu stylu. Jsme vlastníky téhle galaxie, řídíme ji po svém a dosud vždycky se nám podařilo prosadit svou. Ani jedna ze všech těch ostatních ras nikdy nebyla v pozici, kdy by se nám mohla postavit. Musely se s námi a s naším způsobem života smířit, protože jinak by vyhynuly prakticky stejně, jako když se před tolika staletími pacifikoval náš vlastní rodný svět. Rozkazujeme tady my."

Mladík neodpovídal, protože to nepovažoval za nutné. Jako člověk narozený a vychovaný v této kultuře prostě spolu se všemi ostatními to, o čem Krega mluvil, považoval za samozřejmost.

"Tak dobrá, teď jsme tedy narazili na někoho, kdo se nám technologicky vyrovná, nebo kdo před námi snad dokonce má malý náskok," pokračoval kapitán. "Analýzou jsme dospěli k několika zjevným dedukcím. Za prvé, neustále rozšiřujeme svou sféru působnosti. Očividně existuje ještě další dominantní rasa a kultura, která dělá totéž z nějaké jiné oblasti galaxie. Objevili nás dřív, než jsme objevili my je - což je naše smůla. Vyslali sem svoje zvědy, zkoumali nás a analyzovali a zjistili několik skutečností. Za druhé, dříve nebo později mezi námi musí nevyhnutelně dojít ke střetu, protože začínáme soupeřit o stejný sektor kosmu. Za třetí, jsou pravděpodobně menší než my, alespoň tedy početně slabší, mají však před námi mírný technologický náskok. Předpokládají, že dojde k válce, nejsou si však jisti, jestli ji dokážou vyhrát. Kdyby si byli jisti, už by na nás zaútočili. To znamená, že potřebují informace - spoustu informací. Na jakých principech je postavena naše vojenská organizace. Jak budujeme svoje obranná zařízení a jak jich hodláme použít. A ze všeho nejdůležitější je pro ně vědět, jak uvažujeme. Vycházíme-li z předpokladu vyrovnané palebné síly, pak by jim a jejich válečným strojům dokonalé pochopení naší strany, zatímco my bychom o nich nevěděli vůbec nic, poskytovalo obrovskou výhodu. Za čtvrté, už nás nějakou dobu sledují, a to znamená, že náš střet ještě hned tak nepřijde, možná máme dokonce několik let. Našli nás nejspíš jen náhodou, narazil na nás asi nějaký průzkumník, který zabloudil příliš daleko, ztratil se nebo byl prostě přehnaně ambiciózní. Jsou tady ale už dost dlouho na to, aby stačili vyrábět roboty, kteří se dokážou vydávat za lidi, umístit špionážní stanice na oběžnou dráhu zrovna nad velitelstvím vojenských systémů, a dohodnout se s někým z našich vlastních lidí, kteří jim v tom všem pomáhají."

Mladík se náhle zatvářil pozorně. "Takhle to tedy je," vydechl.

"Přesně tak," zabručel nespokojeně kapitán. "Poslední dedukce nám říká, že z tělesného hlediska se od nás natolik liší, že prostě neexistuje jediná šance, aby se mezi námi mohli nepozorovaně pohybovat, protože se ani nemohou pokusit o nějaké zamaskování své pravé podoby. Takže zbývají jen roboti v lidské podobě - bůh ví, kolik jich tady asi je, začínám už podezírat i svoje vlastní podřízené - a zrádci z řad lidí. A ti druzí jsou přirozeně předmětem zájmu tohoto úřadu."

V dřívějších dobách by snad Úřad operační bezpečnosti mohl být označen za tajnou policii, kterou také nepochybně byl. Na rozdíl od předchozích modelů však neměl prakticky nic společného s konkrétními aspekty každodenního života občanů. Jeho mandát byl širší a obecnější.

Lidstvo už před dávnou dobou zdokonalilo určité systémové pojetí, pojetí, které se osvědčovalo. Nebyl to princip svobody v občanském ani osobním smyslu tohoto slova, byl však efektivní a fungoval - ne jen na jednom světě, ale na všech světech, po celém mezihvězdném impériu tak obrovském, že ho mohla udržet pohromadě pouze absolutní

kontrola kulturní identity. Tentýž systém vládl úplně všude. Tytéž myšlenky a ideály, tytéž hodnoty, tentýž způsob náhledu na různé otázky - všude všechno stejné. Bylo to pojetí pružné, přizpůsobitelné různým životním prostředím a dokonce, za předpokladu jistých nemilosrdně aplikovaných úprav, přizpůsobitelné i mimozemským kulturám a životním formám. Bylo to pojetí univerzální, jakási extrémní podoba zásady rovnostářství, přitom však poskytovalo určitý prostor pro rozdílné podmínky a do jisté míry umožňovalo i sociální mobilitu, založenou na nadání a schopnostech.

Existovaly přirozeně celé populace, které nebyly schopny nebo ochotny se přizpůsobit. V některých případech je bylo možno pomocí těch nejprogresivnějších metod ‚převychovat', v jiných případech to ovšem možné nebylo. Přitom nešlo jen o mimozemské světy, které se od našich vlastních světů lišily natolik, že se na nich zmíněné pojetí prostě ani nemohlo vyzkoušet - když nezbývalo nic jiného, byly tyto světy bezohledně zlikvidovány. Každý systém však zároveň rodil jedince, kteří ho dokázali obejít a měli dostatek vůle a nadání k tomu, aby to skutečně udělali. Takoví lidé mohli být velice nebezpeční a bylo třeba je uštvat a buď zajmout a převychovat nebo rovnou zlikvidovat.

"V dřívějších dobách byli ovšem mocipáni na ty, se kterými to nešlo jinak, mnohem měkčí," vysvětloval mu korvetní kapitán Krega. "Nedospěli tehdy ještě do fáze absolutní dokonalosti našeho současného systému. Jak víte, řešilo se to permanentním vyhnanstvím na Wardenově diamantu. Dodnes tam občas někoho posíláme - lidi se zvláštními vlohami a schopnostmi, které potřebujeme, nebo lidi, kteří vykazují potenciál k nějakému velkému objevu. Taky se nám tahle politika vyplácí, i když tam dnes transponujeme sotva sto lidí ročně."

Mladík pocítil, jak se mu nervózně stáhl žaludek. "Tak tam se ta vaše mimozemská rasa obrátila o pomoc. A tam taky utíkal váš robot - na Wardenův diamant."

"Uhodl jste," přikývl Krega.

V galaxii, jejíž systém byl založen na dokonalém řádu, uniformitě, harmonii a na pevné víře v přírodní zákony, byl Wardenův diamant podoben útulku pro choromyslné. Vypadalo to, že existuje jako přirozený protipól všech ostatních lokalit, jako protiklad všeho, čím byl nebo dokonce v co věřil celý zbytek Konfederace.

Halden Warden, který byl průzkumníkem ve službách Konfederace, tento systém objevil před více než dvěma sty lety, tedy v době, kdy byl Diamant daleko za hranicemi oblasti, kterou Konfederace spravovala. Warden byl mezi průzkumníky jakousi živoucí legendou, mužem, kterému se srdečně příčila většina atributů civilizace, mezi nimiž na jednom z předních míst figurovali ostatní lidé. Za normálních okolností by byly takovéto extrémní antisociální tendence likvidovány, existoval však celý jeden obor psychologie, který se věnoval identifikaci a rozvoji antisociálních charakteristik, které mohly být společnosti užitečné. Faktem bylo, že pouze lidé s osobnostními rysy, jaké měl Warden, dokázali přežít osamění, dlouhá léta bez lidské společnosti, tělesné i duševní útrapy spojené s prací průzkumníka v hloubi kosmu. Žádný duševně normální člověk z konfederační společnosti, vyhovující konfederačním normám, by takovou práci nikdy nepřijal.

Warden byl ještě horší než většina ostatních. Trávil v podmínkách ‚civilizace' co možná nejméně času, často jen tolik, kolik potřeboval na doplnění paliva a zásob. Létal dál, na delší dobu a častěji než kterýkoli jiný průzkumník před ním či po něm a jeho objevy byly úžasné už samotným svým počtem.

Naneštěstí pro jeho nadřízené, kteří seděli v pohodlí Konfederace, se Warden domníval, že jediným smyslem jeho práce jsou právě samotné objevy. Prakticky všechno ostatní, včetně předběžných průzkumů a hlášení, nechával na těch, kteří se řídili souřadnicemi, jež jim zaslal komunikačním paprskem, a šli v jeho stopách. Ne snad, že by průzkum neprováděl - prostě jen Konfederaci sděloval minimální informace, a to ještě často způsobem, který přiváděl úředníky k šílenství.

Tak se stalo, že když dorazil signál ‚4AW, zavládlo obrovské vzrušení a napjaté očekávání - čtyři planety s možností lidského osídlení v jediném systému! Něco takového bylo prostě bezprecedentní a vymykalo se to veškerým statistickým pravděpodobnostem, zejména vzhledem k tomu, že pouze jeden z každých čtyř tisíc slunečních systémů obsahoval nějakou planetu, která alespoň vzdáleně skýtala možnost využití. Napjatě čekali, až jim lakonicky se vyjadřující průzkumník sdělí, jak se rozhodl nové světy pojmenovat, a předá jim výsledky jejich předběžného průzkumu; jejich nervozita pramenila nejen z očekávání velkého objevu, ale také z obav z toho, co přesně bláznivý Warden řekne a jestli se jim podaří jeho zprávu dešifrovat.

A pak přišly podrobnosti, které potvrdily jejich nejhorší obavy. Řídil se však zaběhanými zvyklostmi, takže postupoval od nejbližší k nejvzdálenější planetě od slunce.

"Charón," dorazilo první hlášení. "Vypadá to tam jako v pekle."

"Lilith," pokračoval. "V něčem, co vypadá takhle pěkně, se musí schovávat nějaký had."

"Kerberos," pojmenoval třetí planetu. "Tam to vypadá na fakt psí život."

A konečně: "Medúza. Každý, kdo by tady chtěl žít, by musel mít v hlavě piliny."

Následovaly souřadnice doprovázené kódem, který potvrzoval, že Warden neprovedl přímý, ale pouze dálkový průzkum - to znamenalo, že na planetách nepřistál, na což měl ve všech případech právo -, a závěrečným znakem ‚ZZ', který celou Konfederaci naplnil nervózními obavami. Znamenalo to, že na objevených planetách je něco velice podivného a že je k nim třeba přistupovat s maximální opatrností.

Prokleli bláznivého Wardena za to, že jim neposkytl vůbec nic, čeho by se mohli chytit, a zorganizovali standardní maximálně zabezpečenou expedici - kompletní vědeckou výpravu, na jejíž palubě byly dvě stovky nejlepších a nejzkušenějších členů průzkumných týmů, doprovázenou čtyřmi po zuby ozbrojenými těžkými křižníky.

Nejproblematičtější na Wardenových popisech byla skutečnost, že byly prakticky ve všech případech správné - až na to, že jste nikdy nepřišli na to, co měl přesně na mysli, dokud jste se nedostali na místo. Když se výprava, která měla jeho objev přezkoumat, vynořila z hyperprostoru, naskytl se jejím očím zvláštní pohled - horká hvězda typu F s obrovským slunečním systémem obsahujícím v prstenci obkroužené plynové obry, gigantické asteroidy a četné planety tvořené pevnými látkami. Uprostřed toho všeho, blízko slunce, se však nacházely čtyři světy hojně obdařené

kyslíkem, dusíkem a vodou, čtyři klenoty, které prakticky volaly po životě. Přestože každá z těchto čtyř planet měla naprosto jinou oběžnou dráhu - nejbližší něco málo přes 158 miliónů kilometrů od svého slunce a nejvzdálenější 308 miliónů kilometrů -, když je výprava poprvé zahlédla, byly právě ve velice vzácné konfiguraci. Krátkou dobu byly k sobě všechny čtyři téměř v přesném pravém úhlu. I když byla tato konfigurace pouhým náhodným jevem a jen zřídkakdy se později opakovala, vešly čtyři světy zdejšího systému ve známost pod jménem Wardenův diamant. A přes tuto orbitální shodu okolností v okamžiku jejich objevu to byly skutečně diamanty - klenoty jiskřící nesčíslnými potenciálními poklady.

Navzdory tomu se i někteří z nejmaterialističtěji založených pozorovatelů rozhodli považovat zmíněnou diamantovou konfiguraci za jakési varovné znamení, stejně jako nejspíš i samotný Warden. Stejně jako Warden tudíž nespěchali s přistáním. Rozhlíželi se kolem sebe, sbírali informace a analyzovali je, nenašli však absolutně nic podezřelého. Přes neuvěřitelnou nemožnost existence čtyř světů tak dokonale uzpůsobených životu vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že by zde zasáhly nějaké nadpřirozené síly. Vysmáli se tedy sami sobě pro svou bláhovost, pověrčivost a to, jak byli náhle naplněni primitivním strachem, který všichni považovali za dávno překonaný, a trochu se uklidnili. Někteří z nich měli podezření, že Wardenův diamant je výsledkem planetární architektury nějaké dávné civilizace - pokud však tomu tak bylo, nic tomu už dnes nenasvědčovalo.

Velice opatrně se vydali na samotné planety. Charón, který byl ze všech čtyř nejbližší slunci, byl horký a parný. Velice často tam pršelo a oškliví drobní ještěři, podobní dinosaurům, kteří na něm žili, vypadali hrozivě či dokonce nebezpečně - ne ale nezvládnutelně. V mořích, která pokrývala značnou část povrchu tohoto světa, se možná skrývalo něco ještě nebezpečnějšího, to ovšem mohla zjistit pouze stálá expedice. Zatím se zjistilo, že zdejší džunglemi pokrytý svět má sklon planetární osy necelých 6 stupňů a teploty se na něm pohybují zhruba od 28 do 60 stupňů Celsia. Díky rozmístění kontinentů byl obyvatelný a použitelný - ne však lákavý.

Charón se skutečně podobal peklu.

Další na řadě byla Lilith, téměř učebnicově dokonalý svět. Byla nepatrně menší než Charón a přibližně 70 procent jejího povrchu tvořila moře, měla však mnohem mírnější klima a její terénní uspořádání bylo nesrovnatelně příjemnější. Pohoří byla nízká a všude bylo plno rozlehlých planin a bažin. Slušný výběr suchozemských pevninských formací bez vážných extrémů a nebezpečných útvarů a sklon planetární osy 84 stupně - tedy téměř na bok položený svět, což znamenalo minimální výkyvy počasí v různých ročních dobách. Na celé planetě panovalo velké horko; denní teploty dosahovaly 40 nebo více stupňů Celsia a 20 až 25 stupňů tu představovalo absolutní zimu.

Její džungli podobné lesy zářily tou nejjasnější zelení, a přestože porost byl cizí, nebyl zase až tak cizí; dozrávala na něm obrovská spousta ovoce a dalších plodů, které - jak se ukázalo - mohli lidé jíst. Dominantní živočišnou formou byl výhradně hmyz, od obřích monster až po drobné tvorečky, menší než špendlíková hlavička. Byl to svět toho typu, který byl snem konfederačních planetárních architektů, který se jim však jen zřídkakdy podařilo uměle vytvořit; tady však byl k dispozici, zřejmě zcela přirozený, překrásný, téměř biblický ráj zvaný Lilith. A nikde žádný had - zatím.

Kerberos byl nepříjemnější. Pětadvacetistupňový sklon jeho planetární osy na něm vyvolával extrémní klimatické rozdíly, pohybující se od ledem pokrytých polárních čepiček až po vedra 40 stupňů Celsia na rovníku. Nejpodivnější na Kerberu byla jeho pevninská plocha, která vypadala, jako by byla téměř kompletně pokryta gigantickými různobarevnými lesy. Teprve po přistání se zjistilo, že Kerberos vlastně žádnou opravdovou pevninskou plochu nemá, že je však téměř kolem dokola obalen obrovskými dřevinami, vyrůstajícími z mořského dna a v některých případech mnoho kilometrů vysokými, namačkanými v mnoha místech tak těsně k sobě, že vytvářely prakticky pevný povrch. V korunách těchto velkých vodou nasáklých lesů rostly mnohé neznámé odrůdy dalších rostlin, vytvářející unikátní botanický ekosystém. Viditelné živočišné formy se svým vzhledem zdály připomínat ptáky, přestože tam byly i některé druhy hmyzu, větší tvorové však byli na Kerberu zřejmě vzácní - pokud se ovšem neskrývali pod všudypřítomnou vodní hladinou. Dřeviny tohoto vodního světa však byly tak obrovské a husté, že tam lidé mohli žít, dokonce si snad v korunách stromů mohli i vystavět města - zkrátka cizí, ale nikoli neobyvatelný svět. Bez jakýchkoli zjevných přírodních zdrojů kromě dřeva a bez jakékoli možnosti vnést sem doopravdy moderní životní styl bylo však jeho osídlení poněkud pochybné. Jistě, byl to obyvatelný svět, z hlediska moderního člověka by však na něm doopravdy byl poněkud psí život.

Poslední a nejméně příjemná ze všech byla Medúza, planeta se zamrzlými oceány, oslepujícím sněhem a rozeklanými mohutnými horskými útesy. Díky devatenáctistupňovému sklonu planetární osy se na ní sice střídala roční období, znamenalo to však pouze přechod od špatného počasí k horšímu; v rovníkových oblastech dosahovaly průměrné letní teploty 20 či méně stupňů Celsia a postupně klesaly až k neskutečně chladným polárním krajům. I když byla ze značné části pokryta ledem, byla Medúza jediným ze čtyř Wardenových světů, který vykazoval nějaké známky vulkanické aktivity. Našly se tam nějaké lesy, většinu pevninského povrchu však pokrývaly tundry a travnaté pláně; přesto tu žili tvorové vypadající jako savci, stáda jakýchsi podivně vyhlížejících býložravých zvířat a několik druhů velice divokých a nepříjemných masožravců. Byl to drsný, brutální svět, který bylo možno zkrotit a osídlit; průzkumný tým však byl nucen souhlasit s Wardenem - ten, kdo by sem dobrovolně šel a žil tady, by musel mít v hlavě piliny.

Čtyři světy, od dusného horkého pekla až po zmrzlou tundru. Čtyři světy se snesitelnými teplotními extrémy a s použitelným vzduchem a vodou. Bylo to neuvěřitelné, fantastické - a pravdivé. A tak se tedy průzkumný tým vydal na jejich povrch a zřídil si svou hlavní základnu v bezprostřední blízkosti tropické laguny, která jako by byla vystřižená z toho nejromantičtějšího plakátu nějaké cestovní kanceláře - samozřejmě na Lilith. Odtamtud vyrážely menší expedice na

ostatní tři světy provádět předběžné testy, sbírat informace a prohledávat okolí.

Ohledně tří těchto světů se Warden nemýlil, jeho nedůvěřivý názor na Lilith se však zdál být pouze výsledkem přirozené podezřívavosti člověka, který vidí něco, co mu připadá příliš krásné, než aby to mohlo být skutečné. Nebo to snad byl nějaký šestý smysl, který si vypěstoval díky tolika letům osamění, průzkumů a prohledávání tolika cizích systémů. Snad to byl...

Jakmile členové průzkumných týmů přistáli, ocitli se v podstatě v karanténě, která jim bránila v jakémkoli vojenském nebo obchodním styku s Konfederací. Počáteční průzkum měl trvat přinejmenším rok, v jehož průběhu měli souběžně plnit úlohu vědeckých pracovníků i pokusných králíků, pozorovat a testovat sebe navzájem právě tak jako všechny čtyři planety. Měli k dispozici raketoplány, které je v případě potřeby mohly přepravovat mezi jednotlivými planetami, a pozemní i vzdušné dopravní prostředky nezbytné pro plnění vlastních úkolů, ale žádnou mezihvězdnou loď. Nebezpečí bylo příliš velké. Lidé si už v minulosti tolikrát spálili prsty, že něco takového nemohli riskovat.

Lilithinu hadovi trvalo asi šest měsíců, než si na nové příchozí udělal názor.

V okamžiku, kdy přestaly fungovat všechny jejich stroje a přístroje, už bylo příliš pozdě. Nejprve přihlíželi tomu, jak selhaly všechny energetické zdroje jejich strojního zařízení, jako by je vysálo nějaké nenasytné dítě. Během osmačtyřiceti hodin se stroje a zařízení - vlastně všechny výtvory jejich kultury - začaly měnit v hromady nepotřebného šrotu. Čtyři lidé v důsledku toho přišli o život a ostatní se s pocitem bezmocné hrůzy dívali, jak se i jejich mrtvoly rychle začínají rozkládat.

Za jediný týden nezbývala prostě jediná známka toho, že kdy na planetě přistálo něco, co na ni nepatřilo. Vymýcené plochy jako by prakticky ze dne na den znovu zarostly; kov, plastické hmoty, organické i anorganické sloučeniny - to všechno shnilo, rozpustilo se a nakonec z toho nezbylo nic víc než jemný prášek, který zdejší hutná půda rychle absorbovala. Nezbylo vůbec nic - nic s výjimkou dvaašedesáti ohromených a zcela nahých vědců, konsternovaných a vyděšených zároveň, kteří neměli ani ty nejprimitivnější pomůcky, jejichž prostřednictvím by mohli dospět k vysvětlení toho, co se s nimi proboha vlastně stalo.

Pouhý týden před touto událostí byl obnoven přímý kontakt mezi výpravami na všech čtyřech planetách. Malá skupinka, vybraná z každého ze zbývajících tří světů, přiletěla na Lilith, aby se podělila o svoje zjištění a dohodla se na dalším postupu. Přiletěli tam, debatovali, analyzovali, zasílali předběžná hlášení na doprovodný křižník, který se stále nacházel v kosmu nedaleko nich, a pak se vrátili na své vlastní planety, kam s sebou nevědomky odvezli z Lilith i jejího hada.

Vědecká sekce na křižníku se do problému okamžitě pustila. A díky dálkově ovládaným robotickým laboratořím konečně objevila tu jednu věc, která unikla každému s výjimkou Wardenova šestého smyslu. Hadem v trávě byl cizí organismus neuvěřitelně mikroskopických rozměrů, který se uvnitř buněk spojoval v kolonie. Nebyl inteligentní v tom smyslu, že by se vyznačoval čímkoli, co by lidé označili za myšlenkové procesy, zdálo se však, že se řídí podivuhodným souborem pravidel, která dokáže vnutit celé planetě, a má neuvěřitelnou schopnost přizpůsobit se novým podmínkám a všechno kolem sebe přinutit k poslušnosti. Přestože jeho životní cyklus činil pouze tři až pět minut, jakýmsi záhadným způsobem životní funkce tohoto mikroorganismu probíhaly stonásobně či možná tisícinásobně rychleji než životní funkce všeho ostatního, co ho obklopovalo. Na Lilith sice tomuto organismu trvalo šest měsíců, než se adaptoval na nové prvky, které do jeho světa vnesl člověk, nakonec si však vyvinul dostatečné schopnosti, takže vetřelce přizpůsobil svému komfortnímu symbiotickému systému.

Ostatní planety však byly jiné - měly jinou atmosférickou rovnováhu, jinou gravitaci, jinou intenzitu radiace, zkrátka se vyznačovaly všemožnými závažnými rozdíly. Organismus nedokázal přizpůsobit tak naprosto cizí prostředí svému systému, přizpůsobil tedy naopak svůj systém jemu. V některých případech - například na Medúze - přizpůsobil své hostitelské organismy, tedy lidi, a v rychlém sledu po nich i rostliny a živočichy. Na Charónu a na Kerberu dosáhl ve svých hostitelích rovnováhy, která mu vyhovovala; to vedlo k jistým vedlejším efektům v podobě tělesných změn, které nezávisely na samotném mikroorganismu, ale spíš na tom, kde se v jejich tělech cítil nejpohodlněji.

Wardenův diamant musel být bohužel dán do karantény, zatímco se vědci snažili najít nějaký lék. Pokusili se odvézt několik nešťastných obětí v izolačních komorách, ale experiment ztroskotal: nějaký faktor vytvářel pouto mezi organismy a Diamantem, takže umíraly, když byly ze svého systému přemístěny jinam, přičemž zároveň zabíjely své hostitele, protože sídlily v jejich tělesných buňkách, jejichž řízení se v podstatě ujaly a kde si všechno zařídily zcela po svém. Bez svých nových pánů se buňky v krátké době přestaly ovládat, což vyvolávalo ošklivou a bolestivou, byť milosrdně rychlou smrt.

Zvláštní bylo, že lidé žijící na kterékoli ze čtyř planet se přesto mohli v rámci celého slunečního systému pohybovat i na ostatních planetách; organismus v jejich tělech totiž natolik mutoval, že už v Lilith ani nepoznával svůj původní domov a po dosažení pohodlné rovnováhy nepociťoval žádný další důvod ke změnám.

Lidé tedy mohli na Wardenově diamantu žít, pracovat a budovat, jakmile se na něm však ocitli, nikdy ho už nesměli opustit.

Vědce to samozřejmě neodradilo, takže přicházeli a zakládali své kolonie, přestože na Lilith, kde zřejmě nesmělo existovat nic, co nepocházelo ze samotné planety, to nebylo lehké. Přicházeli připraveni a smyslem jejich poslání bylo prostudovat Wardenův diamant a odhalit jeho tajemství. Uplynula dvě století a jejich potomci stále pokračovali v započatém úkolu, čas od času doplňováni dalšími - bylo však dosaženo jen velice nepatrného pokroku. Planety, organismus, dokonce i samotné změny - všechno odolávalo jejich úsilí. To ovšem jen dál podněcovalo jejich zvědavost.

Nebyli to však vědci, kteří byli předurčeni k osídlení Diamantu, ale antisociální živly. Brzy po jeho objevení, jakmile si lidé uvědomili rozsah celého problému, se objevil nápad přeměnit jeho čtyři světy v dokonalé vězení.

Masově sem začali být posíláni lidé, nevyhovující své společnosti - všichni ti, jejichž konexe je ochránily před

zásahem psychiatrů, všichni ti, kteří se vyznačovali genialitou nebo nějakým nadáním, které by jejich převýchova zničila, političtí vězni z nesčetných světů - ty všechny sem vlády posílaly, místo aby je popravily nebo mentálně pozměnily, v naději, že si nějaký jejich budoucí úspěšný politický rival vzpomene, že opozici nezabíjely ani jí nevyplachovaly mozek, ale pouze ji posílaly do exilu. Muži, ženy, na tom nijak nezáleželo. Výkvět antisociálních živlů, politicko-kriminální elita. A tam tedy žili, rodili děti a umírali, a jejich děti žily a rodily vlastní děti, a tak pořád dál.

Tak se stalo, že zdejší světy řídila, či dokonce jim vládla, zločinecká elita, která tu byla navždy uvězněna a která nechovala žádné zvláštní sympatie k vnějšímu světu Konfederace ani žádný zvláštní pocit sounáležitosti s ním. Přesto s ním udržovala jisté obchodní styky. Existoval složitý proces, kterým bylo možno organismus zlikvidovat a lodi bez posádky tak sterilizovat. Jiní géniové zločinu, ti, kteří ještě nebyli chyceni nebo dosud nestanuli v čele svých vlád, si proto mohli na Wardenových světech zřídit depozitáře peněz, klenotů, vzácných uměleckých děl a kradeného zboží všeho druhu bez obav, že by je snad Konfederace zabavila.

Nejsilnější, nejinteligentnější a nejbezohlednější z vyhnanců se zatím na těchto čtyřech podivných světech drali na společenském žebříčku výš a výš, až je i s jejich obchodními kontakty ovládli. Lilith, kde nebylo možno uskladnit žádné zboží hmotné povahy, se stala dokonalou skrýší pro ukládání takových informací, jako byla čísla speciálních bankovních kont nebo důvěrné oficiální údaje, které musely být drženy v tajnosti i před samotnou Konfederací - informací toho druhu, které se nikdy neukládají do počítače, protože všechny počítače jsou zranitelné, dostane-li se k nim geniální technik. Ať je stroj jakkoli bezpečný, jeho bezchybně zabezpečený systém musel někdo vymyslet, a to znamená, že někdo jiný do něj dokáže proniknout.

Tak tedy tito kriminální velkomonarchové - čtyři vládci Diamantu, kteří se už zcela odcizili rase svých předků, všichni čtyři géniové, přitom však všichni čtyři v trpkém exilu - drželi ve svých rukou konfederační tajemství, kradené zboží a výpalné a jejich vliv zasahoval do celé Konfederace, přestože byli odsouzeni k tomu, aby ji už nikdy v životě nespatřili.

"To tedy znamená, že nás čtyři vládci zaprodali," povzdechl si mladík. "Proč prostě všechny čtyři světy nezničíme? Řekl bych, že by nebylo čeho litovat."

"To bych řekl i já," přikývl korvetní kapitán Krega, "jenže to nejde. Dovolili jsme jim existovat příliš dlouho - jsou teď politicky nezranitelní. Skrývá se tam příliš mnoho bohatství, přílišná moc a příliš mnoho tajemství. Prostě už neexistuje způsob, jak je zlikvidovat - mají v hrsti prakticky každého, kdo je v dost vysokém postavení, aby o tom mohl rozhodnout."

Mladík si diskrétně odkašlal. "Rozumím," odpověděl poněkud znechuceně. "Co tedy poslat na ty světy agenty? Zjistit, co se tam vlastně děje?"

"Hmm, to zkoušíme od samého začátku," sdělil mu Krega. Jenže to taky nefunguje. Jen se nad tím zamyslete - chceme po někom, aby dobrovolně odešel do doživotního vyhnanství a dovolil, aby byl s právě tak doživotní platností přeměněn v něco, co už není tak úplně člověkem. K tomu by přivolil jedině fanatik - a z fanatiků bývají notoricky mizerní špióni. A kromě toho čtyři vládci nejsou právě snadné cíle. Udržují si přehled o tom, kdo se na jejich planetách objevuje, a jejich vlastní zdejší kontakty je informují prakticky o všem, co chtějí o kterémkoli z nových přistěhovalců vědět. Mohli bychom mezi ně tajně nasadit možná jednoho agenta, kdyby to byl někdo doopravdy dobrý - ale několik? To nikdy. Brzy by se dozvěděli, co se děje, a všechny by pozabíjeli, nevinné stejně jako vinné. Navíc si jsou nesmírně jistí lidskou psychologií - bude to muset být zatraceně dobrý agent, aby takovýhle úkol dokázal splnit. Každý, kdo bude hrát takhle vysokou hru, si zároveň uvědomí, že je tam uvězněn, a že tam, tedy na světech čtyř vládců, už bude muset nadosmrti zůstat. Loajalita je vzácná vlastnost, jenže i ten nejloajálnější a nejoddanější agent bude mít dost rozumu na to, aby mu bylo jasné, na které straně bude v budoucnosti jeho krajíc namazaný. To znamená, že přejde na druhou stranu. Po pravdě řečeno je jeden ze současných vládců konfederační agent."

"Cože?"

Krega přikývl. "Nebo bych spíš měl říct bývalý agent. Pravděpodobně nejlepší odborník na infiltraci, ve svém řemesle se dokonale vyznal a Diamant mu nenahánět strach, ale spíš ho fascinoval. Tvrdil, že v Konfederaci se nudí. Vysadili jsme ho na Lilith s instrukcí, aby se pokusil proniknout do její hierarchie - a to se mu skutečně povedlo. Dokonale. Problém je v tom, že jsme od něj nedostali prakticky žádné informace, zatímco sami jsme mu jich poskytli spoustu - a teď je jedním z našich nepřátel. Už chápete, jak to myslím?"

"Máte před sebou skutečně zapeklitý problém," zamumlal účastně mladík. "Nemáte na Wardenových světech nikoho spolehlivého a každý, kdo by byl schopen toho, co se tam musí udělat, skončí na druhé straně. A teď nás ještě ke všemu zaprodávají nějakým vetřelcům."

"Přesně tak," přikývl Krega. "Takže vidíte, v jaké jsme situaci. Musím samozřejmě přiznat, že tam dole máme nějaké lidi. Žádný z nich není stoprocentně spolehlivý a všichni do jednoho by vám bez váhání podřízli krk, kdyby mysleli, že je to v jejich zájmu. Občas ale najdeme něco, čím je přimějeme ke spolupráci - nějakou drobnou odměnu toho či onoho druhu, dokonce i trochu vydírání v případě těch, kteří mají v Konfederaci blízké příbuzné - a to nám poskytuje určité možnosti. Určité, ale ne velké, protože všichni čtyři vládci umějí být zatraceně bezohlední, když jde o něco, na co se dívají jako na zradu. Jediná naše výhoda je v tom, že jsou to pro nás pořád ještě poměrně nové světy, takže jsou zatím relativně řídce osídlené. Ani na jednom z nich není žádná forma totalitního režimu a na každém panuje odlišný hierarchický systém."

Mladík přikývl. "Mám takový nepříjemný pocit, že tím vším k něčemu směřujete - musím vám ale připomenout, co jste mi sám říkal o předchozích agentech; a rád bych také podotkl, že i kdybych dělal bůhvíjaké psí kusy, pořád bych byl jen jeden člověk na jednom světě."

"Ale kdepak," ušklíbl se Krega, "takhle to totiž vůbec není. Jste zatraceně dobrý detektiv a víte to. Vysledoval a

našel jste různá skrytá tajemství v místech, kterým nikdo jiný nevěnoval druhý pohled, přechytračil a oklamal jste nejmodernější počítače a některé z nejinteligentnějších zločinců, co se kdy narodili, přestože jste pořád ještě poměrně mladý. Jste nejmladším agentem s hodností inspektora v dosavadní historii Konfederace. Stojíme tady před dvěma samostatnými problémy. Za prvé, musíme identifikovat ty mimozemšťany a zjistit, odkud pocházejí. Musíme zjistit, co jsou zač, kde se vlastně schovávají a co mají v úmyslu. Možná že už teď je příliš pozdě, musíme si ale počínat, jako by pozdě nebylo. Za druhé budeme muset neutralizovat jejich informační kanál neboli čtyři vládce Diamantu. Jak byste na to šel vy?"

Mladík se zamyšleně usmál. "Zaplatil bych čtyřem vládcům víc, než kolik jim platí mimozemšťané," navrhl s nadějí v hlase. "Přiměl bych je, aby pracovali pro nás."

"To už nás taky napadlo, je to ale nemožné," odpověděl zachmuřeně kapitán. "Nejde jim o zisk - mají víc peněz, než potřebují. A nejde jim ani o moc - té mají také víc než dost. My jsme je ale navždy odřízli od zbytku vesmíru a zavřeli jsme je tam do pasti. Předtím s tím nemohli nic dělat - jenže teď, když mají za spojence armádu mimozemšťanů, s tím něco udělat mohou. Obávám se, že těmhle lidem jde o pomstu, a tu jim my dát nemůžeme. Nemůžeme jim dokonce dopřát ani amnestii, nedojde-li k nějakému převratnému vědeckému objevu - a na tom nikde nepracuje víc lidí, než právě u nich. Ne, nepřipadá v úvahu, že bychom se s nimi mohli dohodnout. Nemáme žádné trumfy."

"V tom případě potřebujete, aby tam dole na každém světě byl nějaký dobrý agent a hledal stopy, které by nás k těm mimozemšťanům dovedly. Určitě jsou s nimi nějakým způsobem v přímém kontaktu: musejí od nich dostávat instrukce a musejí nějak programovat a posílat sem ty svoje hračky, jako byl třeba ten báječný robot. Agent sice může zradit, pokud to ale bude dobrovolník, nepůjde mu o pomstu a rozhodně mu bude připadat bližší zbytek lidstva než nějací mimozemšťané neznámého vzhledu a původu."

"Souhlasím. A pro všechny čtyři světy by to musel být ten nejlepší z nejlepších. Někdo, kdo by dokázal v jejich podmínkách přežít a dokonce prosperovat a kdo by byl zároveň schopen shromáždit dostatečné informace a dostat je ven. Jak ale získáme čas, který na to potřebujeme?"

"To je snadné," ušklíbl se mladík. "Nebo se to alespoň snadno řekne - i když ve skutečnosti to možná bude téměř neproveditelné. Musíte všechny čtyři vládce zabít. Na jejich místo samozřejmě nastoupí jiní, mezitím ale získáte měsíce, ne-li roky."

"Přesně stejně jsme uvažovali i my," přikývl Krega. "A tak jsme si to nechali zpracovat počítačem. Hledáme vynikajícího detektiva, loajálního, ochotného přihlásit se dobrovolně, který by měl licenci k zabíjení. Potřebujeme takové lidi čtyři plus jednoho koordinátora, protože by všichni museli pracovat souběžně a evidentně by neměli důvod ani možnost vzájemně se kontaktovat. Navíc bychom pochopitelně jako pojistku potřebovali záložní agenty, které bychom tam mohli vyslat, kdyby se něco přihodilo jednomu, nebo několika z původních agentů. Všechny tyhle charakteristiky a požadavky jsme zadali do počítače a vypadl jste nám vy."

"No samozřejmě," uchechtl se suše mladík. "Já, a kdo další?"

"Už nikdo. Jen vy."

Poprvé za celou dobu se mladík zatvářil nechápavě. "Jen já?" zamračil se.

"Jistě, dostali jsme spoustu náhradních možností, všichni ale byli z toho či onoho důvodu o něco méně spolehliví, v tom či onom směru o něco slabší nebo se upřímně řečeno zabývali jinými životně důležitými záležitostmi nebo právě byli na druhé straně Konfederace."

"V tom případě máte dva problémy," sdělil Kregovi mladík. "Za prvé musíte najít nějaký způsob, jak mě přimět, abych se dobrovolně přihlásil na takovouhle zatracenou misi, a za druhé vymyslet něco, čím byste..." Zarazil se v polovině věty a náhle se s trhnutím napřímil. "Myslím, že už chápu, jak..."

"Věděl jsem, že to pochopíte." Kregův hlas zněl spokojeně a sebevědomě. Je to pravděpodobně nejpřísněji střežené tajemství v celé Konfederaci, ale Mertonův proces už dnes funguje. Téměř stoprocentně."

Jeho společník nepřítomně přikývl a zamyslel se nad tím. Když byl před více než rokem povýšen do hodnosti inspektora, poslali ho do nějaké složitě vybavené a poněkud tajemně působící laboratoře, kde ho uvedli do jakéhosi hypnotického transu. Nikdy se s jistotou nedozvěděl, co tam s ním vlastně dělali, po tři následující dny ho ale bolela hlava a to vzbudilo jeho zvědavost. Mertonův proces. Někteří lidé tvrdili, že je klíčem k nesmrtelnosti. Musel ve svém volném čase vynaložit obrovskou spoustu detektivní práce, aby se dozvěděl alespoň tuhle informaci, a nakonec nebyl schopen zjistit nic jiného než to, že Konfederace pracuje na procesu, jehož prostřednictvím lze pořídit záznam celé paměti, celé osobnosti člověka, někam ho uložit a potom překopírovat do jiného mozku, třeba do mozku klonovaného jedince. Dozvěděl se také, že pokaždé, když se to zkoušelo, nový jedinec buď beznadějně zešílel nebo zemřel. Teď své informace zopakoval nahlas.

"Ano, skutečně tomu tak bylo," připustil Krega, "dnes to už ale neplatí. Klonované mozky přenos prostě neunesly. Protože se klony pěstují v nádržích, vyvíjejí se v nich odlišná mozková schémata, sloužící jejich autonomním funkcím, a tahle schémata se při přenosu vždycky narušila. Pořád ještě jsme ale byli schopni vyjmout z někoho vědomou část jeho mozku, pak ji zase vrátit přesně ve stejné podobě, jakou měla v původním těle, a přitom si zároveň z těch původních informací pořídit záznam. To pochopitelně vedlo k tomu, že se to začalo zkoušet s dalšími těly - odstranit obsah mozku asi tak, jako když se vymazává elektronický záznam, a pak na jeho místo vložit vzpomínky a osobnost někoho jiného. Je to choulostivý proces - funguje to jen občas v případě, že se navzájem shoduje celá řada různých faktorů, kterým moc dobře nerozumím, a možná že jim nerozumí dokonce ani Merton. Nové tělo musí být například přinejmenším o dva roky mladší než originál. Naproti tomu se zdá, že některé významné faktory, jako třeba pohlaví nebo planetární původ, jsou irelevantní. Přesto se nám asi v každém dvacátém případě podaří dokonalý přenos."

Mladík se neklidně zavrtěl. "A co se stane s těmi ostatními devatenácti?"

Krega pokrčil rameny. "Buď zemřou, nebo zešílí, takže je musíme zlikvidovat. Stejně používáme jen drobných

antisociálních živlů, takových, kterým bychom jinak museli vypláchnout a přeprogramovat mozek nebo je prostě eliminovat. Váš záznam jsme si pořídili před čtrnácti měsíci - o tom přece určitě víte. Teď můžeme vyrobit čtyři vaše kopie. Samozřejmě budou v různých tělech, uvnitř to ale budete do posledního detailu vy. Můžeme udělat i víc než čtyři, bude-li to třeba. Můžeme vás současně vysadit na všechny čtyři planety s kompletním kriminálním rejstříkem a osobní minulostí. Můžeme vás vysadit na všechny čtyři a přitom vás samotného ve vaší skutečné podobě nechat tady, abyste zajistil korelaci informací od těch ostatních."

Mladík se téměř na minutu odmlčel. "To je tedy věc," zamumlal pak.

"Čtyřnásobná věc a přitom vlastně vůbec žádná," prohlásil kapitán. "Takže jak vidíte, vůbec nic neriskujete. Váš záznam už přece máme."

Mladík zvažoval situaci. "Stejně byste ovšem potřebovali novější záznam," poznamenal. "Nebylo by k ničemu, kdybych se cestou k Wardenovu diamantu probudil ve čtyřech různých tělech a vůbec se nepamatoval na posledních čtrnáct měsíců, nemluvě už vůbec o tomhle rozhovoru."

"To máte samozřejmě pravdu," souhlasil Krega. "Já si kupříkladu nechávám svůj záznam aktualizovat každý rok. Pokud totiž proces funguje poprvé, funguje už pak s výjimkou té počáteční bolesti hlavy pokaždé."

"To je tedy útěcha," odpověděl rozpačitě mladík při pomyšlení, že s ním to poprvé provedli bez jeho vědomí - přičemž z kapitánových slov vyplývalo, že v některých případech to nefunguje. Pak však tuhle myšlenku zaplašil. "Jak se ale dostanu k těm informacím, které mám korelovat?" zajímal se. "I kdybychom předpokládali, že všechny ty čtyři moje verze dokážou vyšťourat všechno, co chcete vědět - jak se to dozvím já?"

Krega sáhl do zásuvky svého psacího stolu a vytáhl z ní malou krabičku. Opatrně ji otevřel a přistrčil ji k mladíkovi. "Pomocí tohohle," řekl bezvýrazně.

Mladík si prohlížel předmět v krabičce. ‚Tohle' se ukázalo být droboučkým korálkem z nějaké neznámé hmoty, tak malým, že ho prostým okem sotva viděl i na pozadí vložky z černého sametu.

"Implantovaná sledovací vysílačka?" Mladík se zatvářil skepticky. "K čemu nám to bude dobré?" Byl to absolutně neodhalitelný přístroj dobře známý všem policistům, který bylo možno implantovat na jakékoli místo do lidského těla, aniž by k tomu byla nutná operace. Jakmile byl na místě, mohl někdo sledovat jeho signál prakticky kdekoli - standardní policejní pomůcka.

"To není jen sledovací vysílačka," vysvětloval kapitán. "Musím přiznat, že ta posloužila jako základ, je to ale spíš vedlejší produkt Mertonových výzkumů. Implantuje se přímo do konkrétního místa v mozku - omlouvám se, že se natolik nevyznám v technické biologii, abych vám to mohl vysvětlit podrobněji. Vy dostanete taky jednu. Funguje jen tehdy, mají-li obě těla přesně totéž mozkové schéma; v opačném případě zachytíte jen nesrozumitelný šum. Díky její sledovací části dokáže speciální přijímač najít nositele na kterémkoli místě planety, zaměřit se na něj, převzít od něj informace a při příjmu je mnohonásobně zesílit; to všechno se pak uloží do Mertonova zapisovače. Z toho pak lze pořídit nový, ‚měkčí' záznam, ze kterého se nositelův odpovídající protějšek dozví o všem, co se stane od okamžiku, kdy se nové tělo probudí, až do chvíle, kdy provedeme odečet. Je to vážně ‚měkké' - říkali mi, že je to asi takový pocit, jako byste v jediném okamžiku viděl celý film. Obsahuje to ale záznam o všem, co váš protějšek říkal a dělal. Pošleme vás na hlídkovou policejní loď, velice pohodlnou, a prostřednictvím monitorovacích satelitů budeme prakticky nepřetržitě pořizovat ty měkké záznamy. Svoje informace určitě dostanete. Navíc je ta vysílačka vyrobená z jisté kvaziorganické hmoty, takže i na Lilith, která nenávidí všechny cizí látky, bude dál fungovat jako součást samotného těla. Víme to. Už tam dole pár lidí se sledovacími vysílačkami máme - i když ti o nich samozřejmě nevědí. Chtěli jsme to jen vyzkoušet. Funguje to perfektně."

Mladík přikývl. "Vypadá to, že jste mysleli na všechno." Na chvíli se odmlčel. "A co když teď po tom všem odmítnu? Nebo, abych to vyjádřil jinak, co když řeknu, že to beru, a až moji, hmm, řekněme dvojníci, budou tam dole, rozhodnou se, že nebudou spolupracovat?"

Krega se nepříjemně ušklíbl. "Zamyslete se nad tím, co vám nabízíme. Máme možnost dát vám nesmrtelnost - budete-li mít úspěch. Pokud skutečně uspějete, nebude pro vás žádná odměna dost vysoká. Jste ateista, takže víte, že až přijde váš konec, bude to konec navždycky - pokud nebudete úspěšný. V tom případě vy sám, a vzhledem k těm měkkým záznamům i vaši dvojníci, budete existovat dál. Budete dál žít. Řekl bych, že to je zatraceně lákavá nabídka."

Mladík vypadal zamyšleně. "Zajímalo by mě," přemítal polohlasně, "jestli se na to tak budou dívat i oni."

Čtyři vládci Diamantu. Čtyři nesmírně mocní a inteligentní lidé, které by měl zabít. Čtyři klíče k záhadě, která by mohla být předzvěstí zániku všeho lidstva. Pět problémů a pět otazníků.

Krega mu vlastně ani žádnou odměnu nemusel nabízet. Byla to neodolatelná mise.

Loď s operačním velitelstvím byla sedm kilometrů dlouhá.Vznášela se v prostoru nedaleko Wardenova systému, ve vzdálenosti přibližně jedné čtvrtiny světelného roku od jeho slunce. Zkonstruována jako pohyblivá základna, téměř jako miniaturní svět, byla loď dokonale soběstačná, a nebýt pocitu naprosté prázdnoty všude kolem, byla by služba na ní celkem pohodlná.

Z jejích spodních palub vylétaly rychlé hlídkové lodi: čluny s jednočlennou posádkou nebo často plně automatizované stroje, které obklopovaly Wardenův systém a udržovaly velitelskou loď v nepřetržitém kontaktu s každým sektorem vesmíru kolem dokola i uvnitř samotného slunečního systému. Veškeré obchodní zboží muselo nejdřív přijít sem a tady být přeloženo na automatizovaná plavidla, která je dopravovala do nitra systému. Za hranice, vymezené hlídkovými čluny, nebyl povolen přístup nikomu s výjimkou armády a dokonce ani armádní příslušníci nesměli za žádných okolností přistát. Trest za jakékoli porušení tohoto zákazu byl prostý - pokud to bylo možné, byl pachatel zatčen, pokud ne, byl zlikvidován. V síti automatických strážců a hlídkových člunů s lidskou posádkou snad mohl proklouznout jedním nebo dvěma oky, kdyby však chtěl uniknout tak daleko, aby to mělo nějaký smysl, musel by

se vyhnout několika stovkám strojů - a oklamat přitom nejlepší známé obranné počítače.

Z tohoto důvodu narazila identifikace Wardenova diamantu jako centra nějakého mimozemského spiknutí na značný skepticismus ze strany organizovaných ozbrojených sil, jejichž příslušníci většinou zastávali názor, že se je cizí robot poté, co byl odhalen, prostě v zoufalství snažil svést na falešnou stopu.

Analytické počítače a strategičtí specialisté však byli jiného názoru. Přinejmenším si nemohli dovolit nebýt jiného názoru, což vysvětlovalo skutečnost, že na velitelskou loď dorazil jakýsi mimořádně důležitý člověk. Všichni věděli, že je mimořádně důležitý, a kolovaly četné zvěsti o tom, co je vlastně zač, pro koho pracuje a co tam dělá; nikdo, nevyjímaje dokonce ani velícího admirála, to však nevěděl doopravdy jistě.

Spolu s oním mužem přiletěl i kompletní modul, který se napojil na stavebnicovou strukturu velitelské lodi v sektoru velitelství bezpečnostní služby. V tomto modulu mohl záhadný cizinec plnit svoje úkoly, ať už byly jakékoli, izolován od všech ostatních a obklopen příslušníky kontrarozvědky, kteří neměli sebemenší tušení, co je zač ani co dělá - a kteří také neměli do modulu o nic větší přístup než samotný admirál. Modul byl naprogramován na cizincovy vlastní mozkové vlny, na jeho hlasový záznam, na obrazec jeho oční rohovky, genovou strukturu a pravděpodobně všechno ostatní, co si kdy dokázaly vymyslet všechny paranoidní bezpečnostní služby celého světa. Pokud by se dovnitř pokusil proniknout kdokoli jiný, byl by okamžitě zastaven a v úhledném balíčku předán kontrarozvědce. Každý neživý předmět, který by se o to pokusil, by byl okamžitě rozbit na atomy.

Přestože byl muž na lodi už několik měsíců, nikdo neznal ani jeho jméno. Ne že by se snad naprosto stranil společnosti - naopak, zapojoval se do sportovních turnajů v rekreační sekci, stravovat se chodil do jídelny kontrarozvědky a dokonce několikrát pozval na večeři a na pár skleniček některé z příslušnic ozbrojených sil i civilních zaměstnankyň na palubě; mnohé z nich prostě přitahovala aura tajemství, která ho obklopovala. Vystupoval sympaticky, bezstarostně a uvolněně. Za všechny ty měsíce však o sobě neprozradil jedinou maličkost, a to ani těm, s nimiž navázal ty nejintimnější vztahy - přestože, jak si všimli důstojníci kontrarozvědky, měl neobyčejnou schopnost dozvědět se o lidech, s nimiž přišel do kontaktu, i ty nejdůvěrnější informace. Obdivovali ho pro jeho dokonalé sebeovládání a absolutní profesionalitu a i těm nejvyšším šaržím naháněl hrůzu.

Většinu dnů trávil několik hodin ve své malé kajutě a vždy v ní přespával. Všichni přemýšleli a dohadovali se o tom, co je asi uvnitř, až téměř šíleli zvědavostí, pravdu však nikdy neuhádli.

Když vcházel do velitelského modulu, slyšel zvonit bzučák, a poprvé ho zalil pocit nefalšovaného vzrušení a dychtivého očekávání. Dávno už vyčerpal maximální možnosti pouhých faktických údajů a příliš dlouho už se nudil. Počítač z paměťových stop zaznamenával všechno, čeho byl schopen, vykresloval mu však obrázek, který byl příliš emocionálně zabarvený a nekompletní, než aby se v něm doopravdy vyznal, když ho zkoumal ve vlastní mysli. S nadějí, že tentokrát tomu snad bude jinak, zamířil k hlavnímu ovládacímu křeslu a pohodlně se v něm usadil. Počítač vycítil svou povinnost, vysunul malé sondy, které se rozmístily kolem jeho hlavy, pak mu vstříkl přesně odměřenou dávku hypnotik a začal s přehráváním hlavního záznamu.

Nějakou dobu se vznášel v polohypnotické mlze, pomalu se mu však stejně jako v předchozích případech začaly v mozku utvářet obrazové představy. Tentokrát se však zdály být konkrétnější, jasnější a podobnější jeho vlastním myšlenkám. Drogy a drobné nervové sondy splnily svůj úkol. Jeho vlastní mysl a osobnost se stáhly do pozadí a byly nahrazeny podobným, zároveň však podivně odlišným obrazcem.

"Vyzývám agenta, aby podal hlášení," nařídil počítač a vyslal svůj příkaz hluboko do jeho mysli, do mysli, která už nepatřila jemu.

Co ho čekalo, nebo na co ho alespoň technici připravovali, byla jakási totální paměťová identifikace s myslí jeho protějšku tam dole, příjem informací, které jeho vlastní mysl utřídí, klasifikuje a zpracuje v souvislý příběh.

S cvaknutím se zapnuly zapisovače.

Muž sedící v křesle si několikrát váhavě odkašlal. Trvalo to ještě přes tři další hodiny, než ze sebe dokázal vypravit něco jiného kromě nesrozumitelných útržkovitých slov či zvuků, počítače však byly víc než trpělivé, protože dobře věděly, že jeho mysl přijímá obrovské množství informací, které pracně třídí a klasifikuje.

Konečně začal muž hovořit.

Kapitola první
Znovuzrození

Po rozhovoru s Kregou a po několika drobných přípravách, potřebných k tomu, abych si dal do pořádku svoje vlastní záležitosti - tentokrát mě čekala dlouhá mise - jsem se ohlásil na klinice konfederační bezpečnostní služby. Byl jsem tam už samozřejmě mnohokrát předtím, ještě nikdy ale vědomě za tímto účelem. Ve většině případů to pro mne byla pouze instituce, kde vám naprogramovali veškeré informace, které jste potřebovali pro určitou misi, a kde také provedli vaši reintegraci. Práce, kterou jsem se zabýval, byla přirozeně často extralegální, což je termín, kterému dávám přednost před výrazem ilegální, protože ten jaksi naznačuje zločinné úmysly - a valná její část byla prostě příliš ožehavá, takže nikdy nemohla vejít ve všeobecnou známost. Aby se podobné riziko vyloučilo, vzpomínky na svěřené úkoly se z mysli agentů vymazávaly pokaždé, když se dotýkaly nějakých delikátních záležitostí.

Někomu to snad může připadat zvláštní, žijete-li svůj život a přitom nevíte, kde všude jste byli a co všechno jste dělali, má to však i svoje výhody. Protože každý potenciální nepřítel, vojenský nebo politický, ví, že vám vygumovali paměť, můžete v přestávkách mezi jednotlivými misemi žít vcelku normálně a klidně. Z informačního hlediska nemáte pro nepřítele žádnou hodnotu - nemáte totiž sebemenší ponětí o tom, co jste udělali, proč jste to udělali, ani pro koho

nebo komu jste to udělali. Výměnou za tato bílá místa žije agent Konfederace poklidným a pohodlným životem, má zajištěn prakticky neomezený přísun peněz a dostane všechno, na co si vzpomene. Já sám jsem se jen tak poflakoval, věnoval se plavání a hazardním hrám, stravoval se v nejlepších restauracích, na poloprofesionální úrovni jsem si občas zasportoval - jsem docela dobrý a navíc mě to udržuje v kondici. Všechno se mi to ohromně líbilo a s výjimkou pravidelných rekvalifikačních výcvikových kurzů - čtyřtýdenních až šestitýdenních soustředění, která se podobají základnímu vojenskému výcviku, jsou však náročnější a sadističtější - jsem se kvůli svému životu playboye necítil nijak provinile. Výcvikové kurzy mají zajistit, že vám v důsledku všeho toho dobrého živobytí nezměknou svaly ani mozek. Trvale implantovaná čidla vás nepřetržitě sledují a rozhodují o tom, kdy potřebujete znovu dostat pořádně do těla.

Často jsem přemýšlel o tom, jak dokonalá tahle čidla doopravdy jsou. Pomyšlení na to, že by všechen bezpečnostní personál mohl být svědkem veškerých mých prostopášných výstřelků a prohřešků, mi zpočátku dělalo starosti, po nějaké době jsem se je však naučil ignorovat.

Život, který vám náhradou za to nabízejí, je zkrátka příliš příjemný. A kromě toho, co jsem s tím mohl dělat? Podobná čidla v sobě dnes mají lidé na většině civilizovaných světů, i když sotva tak výkonná a technicky dokonalá, jako jsou ta moje. Jak jinak by asi bylo možno udržovat pořádek, pokrok a všeobecně klidnou existenci tak četné a široce rozptýlené populace?

Když se však objevila nějaká nová mise, nemohl se člověk přirozeně obejít bez všech zkušeností, které v minulosti nashromáždil. Vymazání mozku bez jejich uložení by prostě nebylo zrovna praktické, protože dobrý agent se zdokonaluje právě tím, že neopakuje chyby, kterých se v minulosti dopustil.

První věcí, kterou jsem musel udělat, tedy bylo, že jsem zašel na kliniku bezpečnostní služby, kde měli uložené všechno, co jsem kdy prožil, a nechal jsem si vrátit zbytek svých vzpomínek, abych byl plně připraven na to, co si pro mne tentokrát vymysleli.

Pokaždé, když jsem vstal z toho křesla se svou kompletně obnovenou minulostí, přímo jsem žasl. Udivovaly mě vždy i jasné vzpomínky na to, co všechno jsem dokázal, nechtělo se mi věřit, že jsem to ze všech lidí byl právě já, komu se to či ono podařilo. Bylo mi jasné, že tentokrát bude jediný rozdíl v tom, že celý proces bude dotažen o jeden krok dál. Nebudu to jen kompletní ‚já', kdo od toho stolu vstane; totéž paměťové schéma bude vloženo do dalších mozků a do dalších těl - do tolika, kolik bude třeba, dokud se moje vzpomínky ‚neujmou'.

Přemýšlel jsem o tom, jak asi budou ty další čtyři verze mé osoby vypadat. Věděl jsem, že tělesně se ode mne budou pravděpodobně lišit - zločinci, kteří se tu vyskytovali, obvykle nepocházeli z žádného z civilizovaných světů, kde byli lidé v zájmu rovnosti v zásadě standardizováni. Ne, tihle lidé budou nejspíš z okrajových regionů, budou to obchodníci, prospektoři a dobrodruzi, kteří existují na hranicích expanze a kteří jsou nezbytným průvodním jevem rozpínající se civilizace, protože v nebezpečných podmínkách, ve kterých žijí, potřebují značnou míru individuality, samostatnosti, originality a tvůrčích schopností. Neschopná vláda by všechny takové jedince eliminovala, jenže neschopná vláda díky přílišné standardizaci degeneruje nebo ztrácí svou životaschopnost a růstový potenciál.

To byl samozřejmě původní motiv pro založení vězeňské rezervace na Wardenově diamantu. Někteří z těchto drsných hraničářů byli individualističtí do té míry, že ohrožovali stabilitu civilizovaných světů. Problém je v tom, že člověk, který je schopen uvolnit svazky, poutající naši společnost v jeden celek, je velice pravděpodobně tou nejchytřejší, nejbezohlednější, nejnebezpečnější a nejvynalézavější osobností, jakou dokáže lidstvo zplodit - a není tudíž někým, koho by se mohla společnost bezstarostně zbavit. Diamant se pro lidi tohoto druhu mohl stát efektivním doživotním vězením, v němž měli možnost nadále uplatňovat své tvůrčí schopnosti, které pod potřebným dohledem mohly i tady vyprodukovat něco, co by se Konfederaci hodilo - byť třeba jen nějaký nápad, myšlenku, způsob, jak nazírat na určitý problém z perspektivy, která dosud nikoho nenapadla.

A odsouzení zločinci tam dole se přirozeně také snažili vyhovět, protože jedinou další alternativou pro ně byla smrt. Po nějaké době se situace vyvinula tak, že jejich tvůrčí schopnosti začaly být pro Konfederaci nepostradatelné a zaručovaly jim jejich další přežití.

Ta zatracená sonda byla tentokrát příšerně bolestivá. Obvykle jsem cítil jen drobné zašimrání, po němž následoval pocit velice podobný spánku; po několika dalších minutách jsem se vždy v křesle probudil a byl jsem znovu kompletně sám sebou. Tentokrát se šimrání proměnilo v úpornou fyzickou bolest, která jako by mi pronikla do lebky, chvíli v ní přeskakovala z místa na místo a pak zachvátila celou mou hlavu. Zdálo se mi, že nějaká obrovská, kolosální ruka popadla můj mozek, stiskla ho, pustila a znovu ho mačkala v šíleně bolestivém rytmu. Místo obvyklého přechodu v klidný spánek jsem ztratil vědomí.

Probudil jsem se s tichým zasténáním. Pulzování v hlavě už pominulo, vzpomínka na ně však byla ještě příliš čerstvá a živá. Myslím, že mi trvalo několik minut, než jsem natolik sebral síly, abych se dokázal posadit.

Znovu mě zaplavil příliv starých vzpomínek a znovu jsem sám sebe překvapil, když jsem si připomněl mnohé z úspěchů, kterých se mi v minulosti podařilo dosáhnout. Napadlo mě, jestli moji mentální dvojníci prošli toutéž procedurou vzhledem k tomu, že jim po skončení téhle mise nebude možné vymazat mozek stejně jako mně. Ta myšlenka mě přiměla v duchu si připomenout, že tyhle dvojníky bude téměř určitě nutno zabít, mají-li celé moje paměťové schéma. V opačném případě by se po Wardenově diamantu nekontrolovaně pohybovala spousta tajných informací, z nichž mnohé by se ocitly v rukou lidí, kteří by přesně věděli, jak s nimi naložit.

Přesně ve stejném okamžiku, kdy mě napadlo tohle, se mě zmocnil zvláštní pocit, že něco není v pořádku. Podíval jsem se po malé místnosti, v níž jsem se probudil, a okamžitě jsem si uvědomil, z čeho ten pocit pramení.

Nebyl jsem na klinice bezpečnostní služby, nebyl jsem nikde, kde bych už byl někdy předtím. Byla to maličká kabina o celkovém objemu asi dvanácti krychlových metrů, i když jsem počítal poněkud nadprůměrně vysoký strop. Vybavená byla úzkým kavalcem, na kterém jsem se probudil, malým umyvadlem, vedle něhož byl standardní jídelní

pult, a sklápěcí toaletou. To bylo všechno. Nic jiného - nebo snad ano?

Rozhlédl jsem se kolem sebe a ihned jsem si uvědomil svou situaci. Jistě, nemohl jsem se ani pohnout, aniž bych byl vizuálně a pravděpodobně i zvukově sledován. Dveře byly téměř neviditelné a zevnitř je rozhodně nebylo možné otevřít. Okamžitě mi došlo, kde jsem.

Byla to vězeňská cela.

Ještě mnohem horší ovšem bylo, že jsem cítil nepatrnou vibraci, která nepřicházela z žádného jasně ohraničeného zdroje. Ten pocit nebyl nijak nepříjemný, po pravdě řečeno šlo o vibraci tak slabou, že byla téměř nepostřehnutelná, věděl jsem však, co znamená. Byl jsem na palubě lodi, která někam letěla kosmem.

Vstal jsem, nepatrně jsem se zapotácel pod návalem lehké závratě, která však rychle přešla, sklopil jsem oči a pohlédl jsem na své tělo. Bylo to tělo neuvěřitelně svalnaté, tělo prospektora nebo jiného, těžce manuálně pracujícího člověka. Hyzdilo je několik jizev po ranách, které určitě léčil někdo jiný než zdravotnický technik; ve dvou z nich jsem poznal jizvy po zranění nožem.

Prakticky celé moje tělo bylo pokryto hustým a hrubým černým ochlupením - na prsou, na pažích a na nohou jsem měl víc chlupů, než kolik jsem jich dosud viděl s výjimkou zvířecí srsti. Zároveň jsem si však nemohl nepovšimnout, že sexuálně jsem lépe vybaven, než bych byl kdy věřil, že je v lidských možnostech. Nevím, jak dlouho jsem tam stál a ohromeně na sebe zíral.

Tohle nejsem já! křičela na mne vyděšeně moje mysl. Jsem jedním z nich - jedním z těch mentálních dvojníků!

Posadil jsem se zpátky na kavalec a přesvědčoval se, že to prostě není možné. Věděl jsem, kdo jsem, do sebemenších podrobností jsem si vzpomínal na celý svůj život i na svou práci.

Po nějaké chvíli se můj šok změnil ve vztek - ve vztek a zklamání. Byl jsem pouhou kopií, nápodobou někoho úplně jiného, někoho, kdo je dosud naživu a má se vesele k světu, kdo navíc možná sleduje každý můj pohyb, odposlouchává každou moji myšlenku. V tom okamžiku jsem toho druhého nenáviděl, nenáviděl jsem ho s patologickou intenzitou, která se vymykala veškerému rozumovému zdůvodnění. Ten chlap si bude sedět někde v pohodlí a bezpečí, bude mě sledovat při práci, dívat se, jak to všechno oddřu za něj - a až bude po všem, odletí si domů podat hlášení, vrátí se k tomu svému sladkému životu, zatímco já...

Chystali se mě vyklopit na jeden ze světů Wardenova diamantu, chytit mě do pasti jako nějakého výjimečného zločince, uvěznit mě tam po celý zbytek života - nebo alespoň po celý zbytek života tohohle těla. A co potom? Až bude můj úkol splněn? Sám jsem si to řekl, když jsem se probudil, sám nad sebou jsem vynesl rozsudek. Co všechno vím! Budu samozřejmě pod nepřetržitým dohledem. Budu sledován a zabit, pokud některá z těch tajemství prozradím. A prostě pro jistotu budu každopádně zabit po dokončení mise.

V tom okamžiku se automaticky přihlásil o slovo můj výcvik, který byl silnější než šok i vztek. Začal jsem se znovu ovládat a zamyslel se nad všemi informacemi, které jsem měl k dispozici.

Sledování? Jistě - budou mě sledovat pozorněji než kdykoli dřív. Vzpomněl jsem si, že Krega mluvil o jakési organické vazbě. Líbí se ti to, ty zkurvysynu? Těší tě přeneseně sledovat moje reakce?

Znovu vyplaval na povrch můj výcvik a utlumil moje vášně. Řekl jsem si, že na tom přece nezáleží. Především jsem přesně věděl, co si ten druhý v tomhle okamžiku určitě myslí - a v tom byla moje výhoda. Ze všech lidí na světě právě jemu muselo být jasné, že bude zatraceně těžké mě zabít.

Byl to šok, když jsem zjistil, že nejsem tím, za koho jsem se považoval, ale jakýmsi uměle vytvořeným monstrem. Byl to také šok, když jsem si uvědomil, že můj starý život, život, na který jsem si vzpomínal, přestože jsem ho osobně neprožil, je navždy pryč. Už nikdy jsem neměl spatřit civilizované světy, už nikdy jsem neměl mít kasina, krásné ženy a peníze na všechno, co jsem si přál. Přes to všechno jsem tam však seděl a zvykal si na to. Právě proto přece vybírali do svých služeb lidi, jako jsem byl já: dokázali jsme si zvyknout a přizpůsobit se prakticky čemukoli.

Přestože jsem nebyl ve svém vlastním těle, pořád ještě jsem to byl já. Člověk je tvořen svými vzpomínkami, myšlenkami a osobností, ne svým tělem. Argumentoval jsem sám sobě, že nejde o nic jiného než o zvlášť dokonalé biologické maskování. A pokud šlo o to, kdo doopravdy jsem - připadalo mi, že tahle osobnost, tyhle vzpomínky, nepatří tomu druhému o nic víc než mně samotnému. Dokud jsem nevstal z toho křesla doma na klinice bezpečnostní služby, byl jsem vlastně stejně někdo jiný. Značná část mého já, mých vzpomínek a mého výcviku, mi tak či tak chyběla. Ta osoba, kterou jsem byl mezi jednotlivými misemi, říkal jsem si, byla jen mou umělou nápodobou, kterou stvořil někdo jiný. Tenhle člověk, ten nic neznamenající playboy, který momentálně neexistoval, byl jen zlomkem mé osobnosti. Moje skutečné já bylo utajeno a uloženo v jejich psychochirurgických počítačích a smělo se objevit na světě jen tehdy, když je potřebovali - a to z dobrého důvodu. Jakmile jsem se ocitl na svobodě, představoval jsem pro mocenskou strukturu stejné nebezpečí jako pro každého, proti komu mě poslali.

A byl jsem dobrý. Krega dokonce tvrdil, že nejlepší. To byl také důvod, proč jsem teď byl tady, v tomhle těle, v téhle vězeňské cele, na téhle lodi. A pokud jsem s tím mohl něco udělat, nehodlal jsem si nechat vymazat paměť ani se dát zabít. Ten druhý já, který seděl u ovládacího panelu - z jakéhosi důvodu už nijak zvlášť nebyl terčem mé nenávisti, vlastně už jsem k němu necítil prakticky nic. Až tohle všechno skončí, znovu ho vygumují - dokonce ho možná zabijí, pokud já sám i mí bratrští agenti na Diamantu zjistí příliš mnoho. V nejlepším případě se zase vrátí k existenci toho slabošského nýmanda.

Zatímco já... Já budu stále tady, budu pokračovat ve svém životě, budu tady ve své skutečné podobě. Budu kompletnější než on.

Nedělal jsem si ovšem žádné iluze. Jestli se jim to podaří, rozhodně mě zabijí, pokud nebudu skákat tak, jak budou oni pískat. Udělají to zcela automaticky, použijí nějakého robota na oběžné dráze a nepocítí sebemenší výčitky svědomí. Já bych to na jejich místě udělal taky. Moje zranitelnost však potrvá jen tak dlouho, dokud se důkladně neseznámím s novou situací a se svým novým, ale věčným domovem. Cítil jsem to s hluboce zakořeněnou jistotou,

protože jsem se vyznal v jejich metodách i ve způsobu jejich myšlení. Věděl jsem, že za ně budu muset dělat jejich špinavou práci, čehož si byli vědomi i oni - ale jen tak dlouho, dokud nezjistím, jak se tomu vyhnout. Mohl jsem je porazit, dokonce i na jejich vlastním poli. Proto vlastně zaměstnávali lidi, jako jsem byl já: aby našli ty, kteří dokázali obratně skrýt celý svůj život a veškerou svou činnost, kterým se podařilo dokonale zmizet nejlepším jejich pozorovatelům - aby je našli a zlikvidovali.

Pokud je ale přelstím já, nepošlou za mnou žádného nového speciálního agenta. Docílili by tím jen toho, že by se někdo další ocitl ve stejném postavení.

V tom okamžiku jsem si uvědomil - a oni si to nepochybně sami spočítali také - že nemám na vybranou a že budu muset svůj úkol každopádně splnit. Jedině v případě, že budu dělat to, co se ode mne čeká, budu před nimi bezpečný po dobu, kdy ještě budu zranitelný. A co přijde potom - no, to se uvidí.

Stejně jako vždy předtím se mě zmocnilo vzrušení, vyplývající z nesnadného úkolu. Čekala mě hádanka, kterou jsem měl rozluštit, cíle, kterých jsem měl dosáhnout. Rád vyhrávám a vítězství přijde snáz, nejste-li na případu nijak osobně zainteresováni, berete-li ho prostě jako výzvu, kterou vašim schopnostem klade daný problém, daný protivník, musíte-li na jeho vyřešení vynaložit pouze tělesné a intelektuální úsilí. Měl jsem zjistit, jakou pro nás ti mimozemšťané představují hrozbu. Osobně už se mě to tak či onak netýkalo - v každém případě jsem od tohoto okamžiku byl uvězněn na jednom z Wardenových světů. Pokud by v nadcházejícím měření sil zvítězili mimozemšťané, obyvatelé Wardenova diamantu by přežili jako jejich spojenci. Pokud by mimozemšťané prohráli, vůbec nic by se nezměnilo, znamenalo by to jen zachování současného stavu. To znamenalo, že problém s vetřelci byl úkolem čistě intelektuálního charakteru, tedy úkolem naprosto ideálním.

Druhý můj cíl vytvářel podobnou situaci. Najít vládce onoho konkrétního světa Wardenova diamantu, na který jsem byl poslán, a pokud možno ho zabít. To byl v jistém smyslu obtížnější úkol, protože jsem musel svou činnost vyvíjet ve zcela neznámém prostředí a potřeboval jsem tudíž čas a pravděpodobně i nějaké spojence. Další problém. A pokud bych ho skutečně sprovodil ze světa, jen by to z dlouhodobé perspektivy posílilo mou vlastní moc a pozici. Pokud by místo toho dostal on mne, vyřešilo by to problémy všech zúčastněných - jenže pomyšlení, že bych mohl prohrát, se mi upřímně příčí. Takhle tedy z mého hlediska vypadala nejlepší definice zápasu, který mě čekal. Najít soupeře a zabít ho bylo tou nejlepší možnou hrou, protože v ní člověk buď vyhrál nebo přišel o život a pak už nemusel žít s myšlenkami na to, co ztratil.

Náhle mě napadlo, že jediným skutečným rozdílem mezi mnou a jedním z vládců Diamantu je fakt, že já stojím na straně zákona, zatímco on - nebo třeba ona - je mimo zákon. Jenže ani to nebyla pravda. Ve svém světě rozhodoval o zákonech právě on a byl jsem to naopak já, kdo se měl těmto zákonům protivit. Tak dobrá. Z morálního hlediska jsme si neměli co vyčítat.

Jediné, co mi v tomto okamžiku vadilo, byla skutečnost, že mě vysílali do akce s obrovským handicapem. Normální procedura byla taková, že předtím, než jsem se vydal plnit nějaký úkol, naprogramovali mi do mozku všechny potřebné informace - tentokrát to však neudělali. Pomyslel jsem si, že to pravděpodobně neudělali proto, že mě museli připravit na čtyři rozdílné mise a proces přenosu paměti do nového těla byl sám o sobě natolik obtížný, že se ho neodvážili ještě něčím dodatečně doplnit. Přesto mi však tato skutečnost mohla způsobit pořádné problémy. Roztrpčeně jsem si pomyslel, že na to měl někdo pamatovat.

Někdo na to skutečně pamatoval, chvíli mi však trvalo, než jsem zjistil, jak to zařídil. Asi hodinu poté, co jsem se vzbudil, zazvonil vedle jídelního pultu malý zvoneček, takže jsem se tam šel podívat. Téměř okamžitě se objevil podnos s teplým jídlem a s ním tenký plastikový příbor, který jsem identifikoval jako samorozpouštěcí. Věděl jsem, že za hodinu nebo ještě dřív se rozteče v lepkavou loužičku, která krátce potom vyschne a promění se v prášek. Standardní vězeňská výbava.

Jídlo bylo mizerné, nic lepšího jsem ale nečekal. Vitamíny obohacená ovocná šťáva, která přišla s ním, byla naproti tomu docela dobrá; maximálně jsem ji využil a nechal jsem si lehký průhledný kelímek (ten nebyl samorozpouštěcí) pro případ, že bych se později chtěl napít vody. Všechno ostatní jsem položil zpátky na pult, kde se to okamžitě vypařilo. Všechno bylo provedeno čistě a sterilně.

Asi jediná věc, které nemohli poručit, byly tělesné potřeby, takže asi půl hodiny poté, co jsem řekněme jako nový člověk pozřel svoje první jídlo, se ozvalo volání přírody. Na stěně proti mně byl panel označený nápisem ‚toaleta' a malé kruhové táhlo. Jednoduché, standardní zařízení. Zatáhl jsem za kroužek, toaleta se vyklopila ven - a světe div se, v koutě za ní byla ukrytá malá a jako papír tenká sonda. Posadil jsem se tedy na klozet, opřel jsem se o panel ve stěně a zároveň s tělesnou úlevou jsem dostal svoje instrukce.

Fungovalo to jen přiložením ke kůži - neptejte se mě, na jakém principu to bylo založeno, protože v technických detailech se nevyznám. Nebylo to tak dobré jako naprogramování mozku, umožňovalo jim to však se mnou mluvit a dokonce mi i poslat obrazové informace, přičemž jsem to všechno viděl a slyšel jen já sám.

"Doufám, že už jste se probral z toho otřesu, který jste musel prožít, když jste zjistil, kým a čím teď jste," ozval se Kregův hlas, který jako by se materializoval v mém mozku. Byl jsem šokován, když jsem si uvědomil, že ani moji žalářníci nemohou nic vidět nebo slyšet.

"Jsme nuceni vám předat instrukce touto cestou prostě proto, že proces přenosu osobnosti je sám o sobě až příliš choulostivý. Nemusíte si s tím ale dělat starosti - je permanentní. Chceme vám ovšem poskytnout co nejvíc času, v němž se vaše mozková schémata uchytí a přizpůsobí, aniž bychom mozek vystavovali dalšímu šoku, a za daných okolností jsme neměli dost času na to, abychom vás nechali plně se ‚ustálit'. Budeme se muset spokojit s touto metodou, čehož upřímně lituji, protože se domnívám, že ze všech čtyř agentů čeká nejobtížnější úkol právě vás."

Cítil jsem, jak se mě zmocňuje vzrušení. Taková výzva mým schopnostem, taková výzva...

"Světem, na který jste vyslán, je Lilith, první z kolonií Diamantu," pokračoval hlas korvetního kapitána. "Z

vědeckého hlediska je Lilith prostě blázinec. Pro jevy, na které tam narazíte, jednoduše neexistuje žádné racionální a vědecké vysvětlení. Jediným důvodem, proč jsme se z toho ještě všichni nezbláznili, je skutečnost, že na planetě platí určitá pravidla, která odpovídají její vlastní logické struktuře. Většinu z nich nechám na vaší orientační instruktáži, která proběhne, jakmile přistanete. Jako odsouzeného zločince - spolu s ostatními vězni, kteří tam s vámi byli posláni - vás tam budou čekat představitelé vládce Lilith a jejich poučení bude efektivnější než cokoli, co bych vám mohl zprostředkovaně sdělit já.

Přestože záznamová kapacita tohoto přístroje je omezená," hovořil dál Krega, "můžeme vám poskytnout jednu základní informaci, kterou kupodivu na Lilith samotné nenajdete. Je to mapa celé planety, obsahující všechny detaily, které jsou nám známy."

Pocítil jsem v zádech ostrou bolest, po níž následovala chvilka závratě a nevolnosti; trvalo to jen krátce, a když to přešlo, zjistil jsem, že mám skutečně v hlavě podrobnou geograficko-politickou mapu celého povrchu Lilith. Pomyslel jsem si, že se mi bude zatraceně hodit.

Následovala řada informací, které byly pravděpodobně příliš detailní na to, aby byly obsaženy v nějaké seznamovací přednášce. Obvod planety kolem rovníku nebo od pólu k pólu činil - s přihlédnutím k topografickým rozdílům - přibližně 52 000 kilometrů. Stejně jako všechny čtyři světy Wardenova diamantu to byla v zásadě koule, což je pro planetu velice neobvyklé, přestože každý včetně mne v duchu všechny větší planety považuje za kulaté.

Přitažlivost se rovnala zhruba pětadevadesáti procentům normálu, takže jsem mohl počítat s tím, že si budu připadat lehčí a dál doskočím. To vyžadovalo nepatrné uzpůsobení svalové koordinace; pomyslel jsem si, že na tom budu muset pracovat jako na absolutně prioritním úkolu. Bylo tam také o něco víc kyslíku než v normální atmosféře, což znamenalo, že se budu cítit trochu energičtěji, že také ale bude oheň hořet snáze, rychleji a jasněji. Ne ovšem o mnoho. Vyšší než normální koncentrace vody spolu s pětaosmdesátistupňovým sklonem planetární osy a vzdáleností necelých 192 miliónů kilometrů od slunce znamenala, že planeta je většinou horká a velice vlhká s minimálními klimatickými výkyvy mezi ročními obdobími. Hlavní teplotní rozdíly se na Lilith řídily spíše zeměpisnou šířkou a nadmořskou výškou než tím, jaký byl právě měsíc. Výšková teplotní ztráta činila téměř standardní tři stupně Celsia na 1 800 metrů.

A dokonce ani zeměpisná šířka nebyla příliš významným faktorem. Na rovníku panovala obrovská parna - pětatřicet až padesát stupňů Celsia - v mírném pásmu se teploty pohybovaly kolem pětadvaceti až čtyřiatřiceti stupni a na pólech nikdy neklesaly pod dvacet stupňů. Polární ledovce jste na Lilith nenašli. Dokonce tam nebyl vůbec žádný led, což samo o sobě možná vysvětlovalo, proč je tam jen jeden obrovský kontinent a spousta ostrovů.

Délka dne činila 32,2 běžných hodin, takže jsem musel počítat s tím, že bude nějakou dobu trvat, než si zvyknu na nový časový rytmus. Hodně dlouho, napadlo mě. Den bude o víc než osm hodin delší než ten, na jaký jsem zvyklý. Už jsem se ale v životě přizpůsoboval téměř stejně mizerným podmínkám, takže jsem si byl jistý, že zvládnu i tohle. Jeden rok na Lilith trval 344 dny. Byl to tedy na planetární poměry velký svět, avšak s nízkou gravitací, což znamenalo, že na něm nejsou prakticky žádné kovy. Opravdu báječné vězení, pomyslel jsem si.

"Vládce Lilith se jmenuje Marek Kreegan," pokračoval Krega. "Není pochyb o tom, že je ze všech čtyř vládců tím nejnebezpečnějším, protože jedině on není bývalým zločincem a vězněm, ale stejně jako vy byl agentem Konfederace, dokonce jedním z nejlepších. Kdyby mohl opustit Wardenův systém, považovali bychom ho pravděpodobně za nejnebezpečnějšího ze všech žijících lidí."

Cítil jsem, jak jsem se z více než jednoho důvodu rozechvěl vzrušením. Především to byla absolutní zkouška mých schopností - vystopovat a zabít někoho, kdo byl stejný jako já, kdo měl stejný výcvik jako já a kdo byl považován za nejnebezpečnějšího ze všech žijících lidí; to bylo prostě fantastické. Kromě toho mi však tato informace nabízela dva záblesky naděje a byl jsem si celkem jistý, že na ty Krega nepomyslel. Pokud byl tenhle člověk špičkovým agentem, kterého sem vyslali s určitým úkolem, musel být po jeho splnění ve stejné situaci jako já - a přitom ho nezabili. To mohlo mít jen jeden jediný důvod: neměli ho jak zabít. Přišel na způsob, jak zůstat naživu, a využil ho. Dokonalé. Když to svedl Kreegan, svedu to já taky.

A navíc se vypracoval až do postavení vládce Lilith.

Logika toho všeho stále platila. Pokud bychom měli být bráni přinejmenším za sobě rovné, znamenalo by to, že potenciálně mám tytéž schopnosti jako on - větší schopnosti než všichni ostatní na celé planetě, protože v opačném případě by byl vládcem někdo jiný. A čeho dokázal dosáhnout on, toho dosáhnu i já.

"Najít Kreegana, nemluvě už vůbec o jeho likvidaci, však přesto může být téměř nemožný úkol," pokračoval Krega. "Především se jen zřídkakdy objevuje na veřejnosti, a když to udělá, pokaždé se maskuje. Každý, kdo zjistí, jak doopravdy vypadá, je zabit. Nemá žádnou trvalou základnu, ale pohybuje se neustále po celém světě, vždy v přestrojení. Jeho podřízení jsou díky tomu nepřetržitě ve střehu a počínají si relativně poctivě, alespoň ve vztahu k němu. Nikdy nevědí, kým by mohl být, třesou se však před ním hrůzou, protože je může kdykoli zabít, zatímco oni sami jsou vůči němu bezmocní. Podle posledních údajů žije na Lilith něco málo přes 13 244 000 lidí - to je samozřejmě pouze hrubý odhad. Jistě souhlasíte, že to je velice nízký počet obyvatel - Kreegan ale může být kterýmkoli z nich."

No, tak úplně kterýmkoli z nich asi ne, pomyslel jsem si. Především byl totiž Kreegan standardním občanem civilizovaného světa. To znamenalo, že jeho tělesná podoba je poměrně jasně limitovaná, takže budu moci spoustu lidí vyloučit. Samozřejmě jsem také věděl, že je mužského pohlaví, což mi umožňovalo hned na začátku eliminovat téměř polovinu populace. Kromě toho mu bylo sedmasedmdesát, žil však už na Lilith jedenadvacet let a za tu dobu se jistě oproti nějaké své fotografii v mladším věku hodně změnil. Přesto to ovšem byl starší člověk a na Lilith museli být starší lidé každopádně nápadní - byl to určitě drsný svět. Tak tedy řekněme, že je to člověk ve středních letech, standardní výšky a postavy, mužského pohlaví. Měl jsem dojem, že při výchozím počtu třinácti miliónů to můj výběr zužuje víc, než si Krega uvědomuje.

Jistě, byl to náročný úkol, zdaleka ale ne tak nemožný, jak se snad mohlo zdát. Ještě důležitější ovšem bylo, že jako

vládce a hlavní administrativní správce Lilith se nepochybně musel objevovat na určitých místech a plnit určité povinnosti. Tím se můj výběr dál zužoval, a to jsem ještě ani nebyl na planetě.

Zbytek instruktáže byl celkem rutinní. Když skončila, prostě jsem vstal z klozetu a zastrčil jsem ho zpět do stěny. Slyšel jsem zvuk splachování, a když jsem ho použil příště, zjistil jsem, že nezmizely pouze moje tělesné odpady. Protože šlo navíc o přímý neurální přenos, stačila mi na získání všech informací, které se jim podařilo do sondy nacpat, necelá minuta.

Tihle hoši od bezpečnosti jsou náramně výkonní, pomyslel jsem si. Dokonce ani moji neustále bdělí žalářníci na druhé straně všech těch čoček a mikrofonů nemohli mít sebemenší tušení, že jsem někým jiným, než kým bych údajně měl být.

Pokud šlo o tuto osobu, kterou jsem měl být, udělal jsem si o ní během instruktáže v duchu první obrázek. Ve své staré podobě bych takového člověka nejspíš označil za poněkud tupého hrubiána, v mnoha směrech jsem ale vůbec nevypadal špatně a sexuálně jsem byl rozhodně vybaven nadprůměrně - což mi v podstatě docela vyhovovalo.

Jmenoval jsem se Cal Tremon a byl jsem osamělý vlk, pirát, vrah a celkově vzato výlupek všech špatností. Byl jsem přes dva metry vysoký a mých sto devatenáct kilo tvořily jen svaly a kosti. Měl jsem hranatý drsný obličej a uhlově černé vlasy přecházející do plnovousu, v němž byl tento obličej zarámován jako v nějaké zvířecí hřívě; silný rozježený knír byl na tvářích spojen s licousy. Široká ústa a silné rty, nad nimiž byl posazen trochu plochý, ale jinak obrovský nos. Měl jsem velké tmavohnědé oči, nejhrozivější na celkovém mém vzezření však bylo husté černé obočí, které bylo nad kořenem nosu skutečně srostlé.

Vypadal jsem a cítil jsem se jako nějaký primitivní jeskynní muž, jako jeden z našich nejvzdálenějších předků. Moje tělo však bylo v dobré kondici, nesmírně svalnaté a hrozivě impozantní - rozhodně mnohem silnější, než bylo moje původní tělo. Svaly na mně jen hrály. Věděl jsem, že mi bude nějakou dobu trvat, než si na tohle gigantické brutální tělo zvyknu, byl jsem si však jist, že až ho dokonale vyladím, bude pro mne obrovským přínosem.

Na druhé straně mi bylo jasné, že Cal Tremon nikdy nebyl a nikdy ani nebude lupičem bytařem, protože je asi tak nenápadný jako sopečná erupce.

Je. Jsem, opravil jsem se v duchu. Od téhle chvíle už navždy jsem Calem Tremonem já.

Lehl jsem si zpátky na kavalec a uvedl se do stavu lehkého transu, v němž jsem si ještě jednou prošel všechny informace ze své instruktáže, vryl jsem si je do paměti, utřídil a zamyslel jsem se nad nimi. Zvlášť důležité byly údaje o Tremonově vlastním životě a o jeho barvité, byť poněkud krvavé minulosti. Přestože mi nepřipadal jako člověk, který by měl nějaké přátele, tam dole na něj čekal svět plný ničemů. Někdo ho přece určitě znal.

Kapitola druhá
Transport a přílet

Až na pravidelně podávaná jídla jsem neměl nic, čím bych měřil čas, byla to ale poměrně dlouhá cesta. Bylo zcela jasné, že Konfederace není ochotna plýtvat penězi na to, aby vězně transportovala nejrychlejší dostupnou trasou.

Konečně jsme se však spojili s velitelskou lodí, která se nacházela jednu třetinu světelného roku od Wardenova systému. Tento fakt jsem ani tak nevyčetl z nějakých příznaků uvnitř své cely, jako spíše z jejich neexistence - vibrace, které byly mým nepřetržitým společníkem, ustaly. Denní režim se však nijak nezměnil; říkal jsem si, že pravděpodobně čekají, až ze všech koutů galaxie shromáždí dostatečně velký kontingent, aby se jim vyplatilo přistát na planetě. Nezbývalo mi než zůstat sedět, po miliónté se probírat informacemi, které jsem dostal, a čas od času se zamyslet nad tím, že nejspíš nejsem nijak daleko od svého starého těla (tak jsem se na ně alespoň naučil myslet). Bylo by mě zajímalo, jestli třeba dokonce občas nezajde sem dolů a alespoň z čiré zvědavosti se na mne potají nepodívá - na mne a na ty tři ostatní, kteří tu někde asi také byli se mnou.

Měl jsem také čas na to, abych důkladně uvažoval o všem, co jsem věděl o situaci na Wardenově diamantu, o tom, co z něj dělalo tak dokonalé vězení. Samozřejmě jsem tohle tvrzení nebral tak docela bez výhrad - něco takového jako dokonalé vězení prostě neexistuje, i když tady to k němu nemělo daleko. Krátce poté, co budu vysazen na Lilith, začnu se pohybovat v jejím ovzduší a dýchat ho, budu infikován oním podivným submikroskopickým organismem, který se zabydlí v každé buňce mého těla. Bude v mém těle žít, bude z něj získávat obživu a dokonce mi bude splácet nájemné v té podobě, že mě bude chránit před choroboplodnými organismy, infekcemi a podobným nebezpečím. Jedinou charakteristikou, kterou se ta věc vyznačovala, byla žízeň po životě, a žít mohla jen tak dlouho, dokud jste žili i vy.

Potřebovala ale něco, ať už to byl nějaký stopový prvek nebo cokoli jiného, co se nacházelo výhradně ve Wardenově systému. Nikdo nevěděl, co to vlastně je, a nikdo také nebyl schopen vynaložit potřebné úsilí na to, aby to zjistil, ať však onen organismus potřeboval cokoli, bylo to něco, co se nikde mimo Wardenův systém nevyskytovalo. Rozhodně to nebylo nic v atmosféře, protože mezi jednotlivými světy Diamantu létaly raketoplány, v nichž lidé bez jakýchkoli škodlivých účinků dýchali přečišťovaný, uměle vyráběný vzduch. Nebyla to ani žádná složka potravy; to už bylo také ověřeno. Člověk pocházející z jednoho z Wardenových světů byl schopen zcela pohodlně žít na syntetické stravě ve zcela izolované laboratoři, jakou byla například planetární kosmická stanice. Jakmile se však organismus vzdálil příliš daleko, i s potravou a se vzduchem Wardenova systému umíral; a vzhledem k tomu, že modifikoval buňky vašeho těla, aby se v nich cítil jako doma, takže jejich správné fungování na něm bylo závislé, umírali jste i vy - pomalu a bolestivě, ve strašlivé agónii. Tato maximální vzdálenost činila přibližně čtvrtinu světelného roku od slunce, což vysvětlovalo pozici velitelské lodi.

Kromě toho se všechny čtyři světy mezi sebou lišily nejen svým klimatem. V tom, co s vámi organismus na každé

planetě provedl, byla zcela systematická důslednost. Jeho účinek se však lišil podle toho, na kterém světě - pravděpodobně v důsledku jejich odlišné vzdálenosti od slunce, protože ta byla určujícím faktorem jeho života - jste byli poprvé vystaveni jeho působení; a jeho následky zůstávaly stejné bez ohledu na to, zda jste se přemístili na jiný svět Diamantu.

Zdálo se, že organismus má jakési ne zcela jasně definovatelné telepatické schopnosti, přestože nikdo nedokázal vysvětlit, jak je to možné. Rozhodně to nebyl organismus inteligentní; přinejmenším bylo jeho chování vždy možno přesně předpovědět. Většina změn však zřejmě měla něco společného s tím, jak kolonie v jednom člověku ovlivňovala kolonii v druhém - a ve všech ostatních. Pokud jste toho byli schopni, mohli jste toto ovlivňování vědomě řídit a to také rozhodovalo o tom, kdo bude komu šéfovat. Celkem jednoduchý systém, i když dosud nikdo neuměl vysvětlit, na jakých principech funguje.

Pokud šlo o Lilith, nevzpomínal jsem si na nic jiného než na to, že to má být jakási rajská zahrada. Znovu jsem proklínal okolnosti, které způsobily, že jsem nemohl dostat řádné naprogramování, které by mne plně připravilo. Věděl jsem, že bude trvat dlouho, možná hodně dlouho, než se seznámím s místními poměry.

Asi půl druhého dne - pět jídel - poté, co jsme dorazili k velitelské lodi, mě jakési kymácení spojené se spoustou hluku všude kolem přimělo, abych ulehl na kavalec, protože se mi trochu zvedal žaludek. Přesto jsem necítil žádné zklamání. Nepochybně dávali dohromady jednotlivé konvoje a připravovali se na to, že naše vězeňské cely odešlou na přistání do systému. Čelil jsem té myšlence se smíšenými pocity. Na jedné straně jsem už zoufale toužil dostat se z té malé klece, která mi neposkytovala nic jiného než nekonečnou strašlivou nudu. Na druhé straně jsem věděl, že až se z té klece konečně dostanu, ocitnu se jen v mnohem větší a pravděpodobně i hezčí kleci - na samotné Lilith, která bude stejnou vězeňskou celou, přestože je to celá planeta. A byť mou nynější nudu nahradí rozptýlením, nebezpečím, vzrušením či něčím jiným, bude to na rozdíl od téhle klece naprosto definitivní.

Krátce po tom, co se začal ozývat hluk, zavládl znovu klid a po nedlouhé přestávce plné napjatého očekávání jsem opět pocítil vibrace, značící pohyb - tentokrát výrazně zřetelněji než předtím. Buď jsem byl na nějaké mnohem menší lodi nebo jsem se nacházel blíž pohonným jednotkám. Ať tomu bylo jakkoli, trvalo to další čtyři nekonečné dny, vymezené dvanácti jídly, než jsme dospěli na místo určení. Byla to jistě dlouhá doba - zároveň to však byl slušný výkon na plavidlo pohybující se podsvětelnou rychlostí, pravděpodobně modifikovanou a plně automatizovanou nákladní loď. Vibrace ustaly a bylo mi jasné, že jsme na oběžné dráze. Znovu se mě zmocnil onen rozporuplný pocit radostného vzrušení a současně dojmu, že jsem chycen v pasti.

Ozval se jakýsi praskavý zvuk a náhle se probudil k životu reproduktor, o jehož existenci jsem do té chvíle neměl sebemenší tušení. "Všichni vězni, pozor!" zavelel hlasem, který byl kovovou parodií mužského barytonu. "Dospěli jsme na oběžnou dráhu kolem planety Lilith ve Wardenově systému," pokračoval, čímž mi nesdělil nic, co jsem dosud nevěděl; pro všechny ostatní, ať byl jejich počet jakýkoli, to ovšem pravděpodobně byla nová informace. Vzhledem k mým vlastním pocitům mi bylo celkem jasné, co asi v tom okamžiku prožívají oni. Muselo to pro ně nejspíš být stokrát horší, protože já jsem alespoň věděl, co můžu čekat, i když jsem tam nebyl o nic dobrovolněji než oni. Na kratičký okamžik jsem pomyslel na Marka Kreegana. Ten sem přiletěl dobrovolně - jako jediný člověk, o kterém jsem kdy slyšel. Mimoděk jsem uvažoval o tom, proč to vlastně udělal. Možná že Wardenův diamant v sobě skrývá nějaká tajemství, o kterých Konfederace nic neví.

"Za okamžik," pokračoval hlas, "se dveře vašich cel otevřou a vy je budete moci opustit. Upřímně vám radíme, abyste to skutečně udělali, protože třicet vteřin po otevření se dveře znovu zavřou a vakuové čerpadlo zahájí uvnitř cel sterilizační proces. Pro každého, kdo by zůstal uvnitř, by tento proces znamenal smrt."

Dobře vymyšleno, pomyslel jsem si. Nejen že jejich metoda vylučovala jakoukoli možnost útěku během přepravy, ale navíc jste se museli pohnout v předepsaném okamžiku, nebo jste zemřeli. Neubránil jsem se pomyšlení na to, jestli se najde někdo, kdo raději zvolí smrt.

"Jakmile vyjdete do hlavní chodby," pokračoval hlas, "zůstanete stát na místě, dokud se za vámi dveře cel znovu nezavřou. Nepokoušejte se opustit své místo před vlastní celou, dokud se dveře opět nezavřou, protože v opačném případě vás automatické ochranné zařízení rozpráší na atomy. Venku na chodbě nebude nikdo mluvit. Každý, kdo promluví nebo kdo se nebude přesně řídit příkazy, bude okamžitě zlikvidován. Další instrukce obdržíte, až se dveře zavřou. Připravte se k odchodu - teď!"

Když se dveře otevřely, nemarnil jsem čas a okamžitě vyšel ven. Malý bílý čtverec, v němž byly dokonce namalovány značky nohou, ukazoval, kam se máme postavit. Udělal jsem, co po mně chtěli, přestože se ve mně vzteky vařila krev. Být úplně nahý v totální izolaci lodi, která je ovládána pouze počítačem, bylo nespravedlivě ponižující a vyvolávalo to v člověku pocit naprosté méněcennosti.

Přes všechna omezení jsem se mohl alespoň rozhlédnout kolem sebe a viděl jsem, že jsem se ve svém odhadu nemýlil. Stáli jsme v prostoru, který byl v podstatě dlouhou hermeticky uzavřenou chodbou, k jejímž stranám byly připojeny naše malé cely. Podíval jsem se doleva i doprava a napočítal jsem jich snad tucet, rozhodně ne víc než patnáct. Absolutní smetánka, pomyslel jsem si trpce. Tucet mužů a žen - přibližně půl na půl - nazí, špinaví a vyčerpaní vězni, kteří měli být vysazeni a opuštěni. Bylo by mě zajímalo, proč právě tihle lidé byli místo vymazání mozku vybráni na transport sem, když vezmeme v úvahu, na kolik přišly jen samotné přepravní náklady. Co asi v těch schlíplých ubožácích objevili psychologové a počítače, co je vedlo k rozhodnutí, že mají žít? Oni sami to nevěděli, to bylo evidentní. Přemýšlel jsem o tom, kdo to asi ví.

Dveře se s hlasitým cvaknutím zavřely. Napjatě jsem poslouchal a čekal jsem, jestli se snad neozve výkřik někoho, kdo se nepohnul dostatečně rychle a nevyšel ven dřív, než začala čerpadla vysávat vzduch, neobjevil se však žádný náznak melodramatu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by někdo zvolil tuto únikovou cestu.

"Na můj povel," vyštěkl hlas z reproduktorů, umístěných podél stropu, "uděláte vpravo vbok a pomalu budete v

zástupu kráčet tak daleko, jak to půjde. Na konci chodby najdete speciální raketoplán, který vás přepraví na povrch planety. Usadíte se v něm od předních řad a žádné sedadla nenecháte neobsazená. Okamžitě po usednutí se připoutáte."

"Hajzlové zasraní," slyšel jsem, jak zamumlala jedna žena přede mnou. Na podlahu těsně před jejíma nohama okamžitě dopadl kratičký, avšak velice dobře viditelný světelný paprsek, doprovázený hlasitým zasyčením. Žena sebou překvapeně trhla. "No dobře, dobře," zabručela a už se neozvala.

Hlas se na chvíli odmlčel, potom však pokračoval v instrukcích, aniž by se o incidentu jakkoli zmínil. "Vpravo vbok - teď!" zavelel a my jsme jeho rozkaz poslechli. "Pomalu kráčejte podle instrukcí k raketoplánu."

V tichosti jsme se dali do pohybu a rozhodně jsme nijak nespěchali. Kovová podlaha chodby byla ovšem zatraceně studená - po pravdě řečeno nebyla celá loď nijak zvlášť pohodlná - takže nám raketoplán alespoň připadal lepší než tahle prokletá lednice.

Raketoplán samotný byl překvapivě komfortní a moderní, i když jeho sedadla nebyla určena pro nahá těla. Usadil jsem se někde ve čtvrté řadě, přetáhl jsem přes sebe bezpečnostní pásy a čekal, až nastoupí ostatní. Všiml jsem si, že můj první odhad se příliš nelišil od skutečnosti. V raketoplánu bylo místo pro čtyřiadvacet lidí, nás však bylo pouze čtrnáct, osm mužů a šest žen.

Příklop se automaticky uzavřel a slyšel jsem syčení, vyvolané vyrovnáváním tlaku vzduchu. Pak jsme sebou bez dalších ceremonií prudce škubli, oddělili se od lodi, která nás přivezla, a letěli jsme dolů.

Pomyslel jsem si, že raketoplán je až příliš moderní a komfortně vybavený na to, aby byl určen pouze pro přepravu vězňů. Určitě to tedy byla jedna z meziplanetárních lodí, kterých se pravidelně používalo pro přesun mezi jednotlivými světy Wardenova diamantu.

Reproduktory, které jsme měli nad hlavou, zapraskaly a ozval se z nich mnohem příjemnější ženský hlas, který působil skutečně lidským dojmem. Znělo to nesrovnatelně líp.

"Vítejte na Lilith," oslovil nás ten hlas a mně se skutečně zdálo, že to myslí naprosto upřímně. "Jak jste byli nepochybně informováni, je Lilith místem vašeho konečného určení a vaším novým domovem. I když poté, co vystoupíte z lodi, nebudete nikdy moci Wardenův systém opustit, nebudete už vězni, ale řádnými občany Wardenova diamantu. Pravomoc Konfederace nad vámi skončila v okamžiku, kdy jste nastoupili do tohoto raketoplánu, který je společným vlastnictvím Wardenových světů a součástí naší flotily čtyř raketoplánů a šestnácti nákladních lodí. Rada našeho systému je právnickou osobou, jejíž vnitřní suverenitu Konfederace plně respektuje a která má dokonce zastoupení v konfederačním Kongresu. Každý z našich čtyř světů má rovněž svůj vlastní správní aparát a vlády všech planet jsou samostatné a nezávislé. Bez ohledu na to, kým jste byli a co jste udělali nebo snad kým jste mohli v minulosti být, jste nyní občany Lilith a ničím jiným. Nejste už vězni. Všechno, čeho jste se až do dnešního dne dopustili, patří minulosti; nikdo na to už nebude nikdy vzpomínat, nebude to zapsáno do žádných záznamů a nikdo o tom nebude mluvit. Bude záležet jen na tom, jak si budete od nynějška počínat jako občané Lilith ve Wardenově systému."

Hlas - snad ženský, i když jsem si tím nebyl doopravdy jistý - se na chvíli odmlčel, abychom měli čas tuhle poslední informaci řádně strávit. Kontrast mezi jeho momentálním přístupem a tónem a tím, co jsme všichni museli poslouchat ještě před chviličkou, byl obrovský.

"Vzhledem k unikátním charakteristikám Lilith," pokračoval hlas, "nemůže raketoplán zůstat dlouho na zemi; jinak by mu hrozilo poškození. Kromě toho ho potřebují i jiní, takže musí dodržet svůj časový rozvrh. Byli bychom tudíž rádi, kdybyste vystoupili, jakmile se otevře příklop. Někdo na vás bude čekat, zodpoví vaše dotazy a rozmístí vás do vašich nových domovů. Žádám vás, abyste s touto osobou spolupracovali, protože Lilith je primitivní svět, na němž novým přistěhovalcům hrozí extrémní nebezpečí. Přistaneme přibližně za pět minut."

Přestože už jsme byli z pasti venku, po celý zbytek letu nikdo prakticky nepromluvil - částečně proto, že jsme ještě byli navyklí mlčet ze svého nedávného uvěznění, druhým důvodem pak byly nervy - mne nevyjímaje. Tak už je to tady, říkal jsem si. Jdeme na to.

Náhlý pocit pádu, jako bychom se v nějakém letounu dostali do vzduchové díry, byl vystřídán návratem naší tělesné váhy a tvrdým dopadem na zem. Přistáli tady tak rychle, jak to jen bezpečnost dovolovala, a já jsem na okamžik uvažoval o tom, proč asi mají tak naspěch. Pak se se syčením otevřel příklop a k mému překvapení nás zasáhl nečekaně prudký závan nesmírně teplého a vlhkého vzduchu.

Bez meškání jsme uposlechli instrukcí - nemělo smysl znepřátelit si své nové pány a vládce ještě dřív, než jsme se seznámili se základními podmínkami zdejší existence - a rychle jsme vystoupili. Udivilo mě, když jsem spatřil, že z raketoplánu vysunutý pohyblivý pás končí na holé zemi. Nebyl tu žádný kosmodrom, nebylo tu vůbec nic. Za několik okamžiků jsme stáli, nazí, dezorientovaní a díky vedru už zalití potem, na travnaté planině nebo louce.

Dorazili jsme na Lilith - a v okamžiku, kdy nás ovál ten první dech zdejšího teplého vzduchu, se naše těla stala terčem systematické invaze.

Kapitola třetí
Orientace a rozmístění

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že jsou kolem i další lidé - ne mechanici a obslužný personál, které by člověk na takovém místě čekal, ale prostě lidé - došlo mi, že jsou to cestující, kteří opouštějí planetu. Byl jich přibližně půltucet a na sobě měli volně splývavé sukně nebo dokonce lesklé dlouhé šaty, jinak se však nijak zvlášť nelišili od běžných hraničářských typů, které jsem dobře znal. Nijak zvlášť se vlastně nelišili ani od nás samotných. Když poslední z nás vystoupil, rychle zaujali naše místa v lodi, v aerodynamicky tvarovaném plavidle tvaru talíře. Nástupní rampa se stáhla

dovnitř a příklop se téměř okamžitě zavřel.

"Rozhodně neplýtvají časem, co?" poznamenal jakýsi muž, stojící poblíž mne, a já jsem byl nucen s jeho poznámkou souhlasit.

Když jsem se na okamžik nad cestujícími zamyslel, přece jen jsem si uvědomil jednu zvláštnost, která je odlišovala od všech ostatních cestujících na kterékoli jiné meziplanetární lodi, jakou jsem v životě viděl. Nikdo z nich, ani jeden jediný, nenesl žádná zavazadla - a za tu chvíli, než jsme se vylodili, rozhodně nebyl čas nějaká naložit. Nikdo z nich neměl vlastně vůbec nic kromě těch chatrně vyhlížejících obleků, které měli na sobě.

Stáli jsme v bezpečné vzdálenosti od lodi a dívali jsme se, jak se dává do pohybu a velice rychle stoupá vzhůru. V okamžiku byla pryč, přesto jsme ji všichni sledovali pohledem a ještě dlouho jsme se upřeně dívali přesně na ono místo na sytě modré obloze, kde zmizela z dohledu. Připadalo nám, jako by ten raketoplán představoval poslední pouto s naší předchozí kulturou, poslední spojení s místy, kde jsme žili, a s lidmi, které jsme znali - a s lidmi, kterými jsme my sami byli.

Byl jsem mezi prvními z těch, kteří sklopili oči a spatřili, že se k nám blíží jakási nesmírně přitažlivá žena. Měla na sobě pouze jednu z těch tenoučkých, ale pestrobarevných sukní a cosi, co připomínalo sandály na nízkém podpatku, byla velice urostlá - určitě měřila téměř sto osmdesát centimetrů - měla dlouhé černé vlasy a kůži opálenou tak silně, že vypadala také téměř černě.

"Ahoj!" zavolala hlubokým hrdelním, ale přesto příjemným hlasem. "Jsem vaše průvodkyně a instruktorka po dobu vaší orientace. Pojďte prosím za mnou a hned vás odvedu na místo, kde budete ubytováni."

Někteří z ostatních ještě nějakou chvíli zírali na oblohu, jako by byli očarováni nebo hypnotizováni, konečně jsme se však všichni otočili a následovali ji. Byli jsme ještě všichni naživu a život šel dál.

Když jsem slyšel Lilith popisovat jako rajskou zahradu, získal jsem o ní v podstatě dojem jako o teplém světě, podobném rekreačním planetám. Takovou jsem si o ní alespoň udělal představu. Polonahé ženy a chýše z trávy však byly přece jen o něco primitivnější než to, co jsem čekal - nebo na co jsem byl zvyklý.

Čekaly nás ovšem skutečně chýše z trávy se žlutými rákosovitými stěnami a doškovými střechami. Viděl jsem, že na ostatní zapůsobily stejným dojmem jako na mne. Byli jsme připraveni prakticky na cokoli, vyrůstali jsme však v civilizovaném, automatizovaném světě. I ti nejchudší z nás byli zvyklí dívat se na hodinky, když chtěli znát čas, datum a další údaje, byli zvyklí na to, že se v místnosti rozsvítilo, když do ní vešli, že když měli hlad, mohli si prostým zadáním příkazu a stisknutím destičky ve stěně objednat hotové jídlo. Primitivní byl podle našich představ takový svět, kde nebylo počasí za všech okolností řízeno a kde byly obytné domy postaveny z kamene, ze dřeva či podobných materiálů - a svět, kde rostla tráva a stromy. Ale tohle - nejen že jsem teď vypadal jako nějaký prehistorický neandrtálec, ale také jsem tak měl žít.

Všichni jsme se usadili před jednou z chatrčí a žena se nám představila. "Jmenuji se Patra," oznámila nám a ‚r' v jejím jménu poněkud zachrčelo. "Stejně jako vy jsem byla asi před pěti lety odsouzena a poslána sem. Neřeknu vám, čím jsem se provinila ani jak jsem se tehdy jmenovala - na tyhle věci není zvykem se na Wardenových světech ptát, i když je na sebe občas někdo prozradí dobrovolně. Je výhradně na vás, kolik toho budete chtít o své minulosti povědět a komu to povíte. Sami se také můžete rozhodnout, jestli budete používat svoje dosavadní jméno nebo si vyberete jakékoli jiné, jako jsem to udělala já."

Po těchto slovech to mezi námi zašumělo a několik lidí přikývlo; mě samotnému se tahle myšlenka také zamlouvala. S výjimkou zcela náhodného setkání s někým, kdo se znal se starým Calem Tremonem, jsem se tak mohl vyhnout všem nepříjemným otázkám a následnému nebezpečí, že se něčím prozradím.

"Několik dní zůstanete tady," pokračovala Patra. "Je to především proto, že jste se ocitli v novém a velice nepřátelském světě. Uvědomuji si, že mnozí z vás už v životě na nových a nepřátelských světech byli, nikdy jste však ještě nebyli někde, kde by to bylo takové jako tady. Byli jste zvyklí mít s sebou mapy, nákresy, referenční počítače, všechny možné mechanické pomůcky - nemluvě už vůbec o účinných zbraních. Tady nic takového nemáme, takže informace, které potřebujete, vám budu muset říct já. Navíc si nepochybně jste vědomi toho, že Wardenův organismus napadá naše těla a žije v nich, a tento proces může mít v prvních několika dnech některé nepříjemné vedlejší účinky. Nechci vás strašit - většinou jde jen o lehké točení hlavy, pocit dezorientace, žaludeční nevolnost a podobné potíže. Nebudete doopravdy nemocní, jen si čas od času nebudete tak trochu připadat ve své kůži. Tyhle nepříjemné příznaky ale brzy přejdou a později už si na ně vůbec nevzpomenete. A má to i svoje výhody."

"Jo, jako třeba že už se nikdy nedostaneme z téhle zatracené planety," zamumlal kdosi.

Patra se jen usmála. "Ne tak docela, i když nemůžeme opustit zdejší sluneční systém. To je fakt, se kterým se musíte smířit, tak se s ním prostě smiřte. O útěku, o tom, že by se vám snad podařilo na tenhle systém vyzrát, raději ani nepřemýšlejte. Nejen že je to nemožné - a pokusily se o to některé z nejlepších mozků celé galaxie - ale smrt, která následuje, je ta nejhorší a nejstrašlivější, jakou si kdo dokáže představit."

Na chvíli se odmlčela, abychom plně pochopili dopad jejích slov, i když musela vědět, že to stejně nedokážeme, a pak pokračovala. "Výhoda tohohle organismu spočívá v tom, že už si nikdy nebudete muset lámat hlavu ani s těmi nejmenšími zdravotními potížemi. Nebudou vás bolet zuby, nedostanete rýmu ani žádné infekční onemocnění, prostě nic. Rychle se vám budou hojit i poměrně vážná zranění, nebudou-li smrtelná nebo neobyčejně kritická, a je tady možná i regenerace tkání. Na Lilith nikdo nikdy nepotřeboval, ani nebude potřebovat doktora. Jinými slovy, Wardenův organismus platí za to, co si bere."

Ještě chvíli mluvila a seznamovala nás se základními charakteristikami planety, které už jsem znal ze své instruktáže; potom byl čas k jídlu. To bylo něco, na co jsme si zvykali nejhůř. Stravu na Lilith očividně tvořily nejrůznější druhy tepelně upraveného hmyzu a spousta všemožných rostlin, k nimž bylo občas přidáno jakési zrní velice odpudivé purpurové barvy.

V naší skupině bylo i několik lidí, kteří do sebe ze začátku prostě nedokázali vpravit ani sousto, bylo však samozřejmě jasné, že dříve nebo později si všichni zvyknou. Některé z nich ovšem čekaly velice krušné chvíle nebo také doopravdy účinná odtučňovací kúra.

Já sám jsem uvažoval o tom, že zvyknout si na guláš z brouků a gumový purpurový chléb nebude snadné, budu se však muset naučit to jíst a pochutnat si na tom, protože nic jiného mi nezbývá. V průběhu dalších několika dnů se mi podařilo přizpůsobit se, jíst místní stravu, chodit na záchod do křoví a místo otíracích automatů používat listí a převzít i všechny ostatní místní zvyklosti. Jak už jsem říkal, byli jsme vybráni pro svou schopnost přizpůsobit se prakticky všem podmínkám - a tohle bylo právě to ‚prakticky všechno', co výcvikové příručky naznačovaly.

Patra měla také pravdu, když mluvila o vedlejších účincích invaze Wardenova organismu. Přepadaly mě silné závratě, různé podivné bolesti a pálení a občasný pocit, jako by mě všechno uvnitř těla svědilo - bylo to zatraceně nepříjemné, ale dalo se to vydržet. Všichni jsme také dostali průjem, mám ale takový dojem, že za ten mohla hlavně strava a ne Wardenův organismus.

Až dosud se však Patřiny orientační přednášky většinou týkaly věcí, o kterých jsem věděl už z dřívějška, a přestože o nich pojednávaly do větších podrobností, než jaké jsem měl dosud k dispozici, a byly tudíž užitečné, nezmínila se zatím o žádné z těch informací, které jsem potřeboval. Čtvrtého velice dlouhého dne - spánek v tomhle klimatu byl sám o sobě dost obtížný, i kdyby zdejší dny a noci nebyly o tolik delší - se konečně propracovala k zajímavějšímu materiálu.

"Vím, že mnozí z vás přemýšlejí o tom a ptají se sami sebe, proč tady nejsou žádné stroje, žádný kosmodrom, žádné moderní budovy a jiné vymoženosti," začala. "Tuhle otázku jsem zatím odkládala, především proto, že je nesmírně závažná, takže jsem chtěla, abyste už všichni měli za sebou většinu nepříznivých účinků, které přílet sem provázejí. Důvody se velice snadno vysvětlují, ale zatraceně těžko chápou, lze jimi ale vysvětlit všechno to, co vidíte kolem sebe." Zdálo se, že si nás jednoho po druhém prohlíží s nepatrným úsměvem ve tváři.

"Lilith," oznámila nám, "je živá planeta. Jistě, já vím, že vám to nedává smysl - jenže žádný z Wardenových světů nedává smysl. Seznámím vás prostě s existujícími fakty způsobem, který může být pouze hrubým naznačením toho, co se ve skutečnosti děje.

Chci, abyste si představili, že doslova všechno, co kolem sebe vidíte - nejen tráva a stromy, ale opravdu všechno, skály a samotná půda pod vašima nohama - je živé, že jsou to všechno buňky jediného organismu a každá z nich má v sobě svůj vlastní Wardenův organismus, který s ní žije v tomtéž symbiotickém vztahu, jaký si vytváří i ve vašich tělech. Tomuhle organismu jeho svět vyhovuje přesně v té podobě, v jaké dnes je, takže ho v té podobě neustále udržuje. Porazíte strom a z pařezu v rekordní době vyroste nový. Původní strom se mezitím začne stejnou rychlostí rozkládat - za jediný den začne hnít a za tři dny dokonale zmizí, vstřebá se do země. Totéž platí pro lidi. Když někdo zemře, promění se za necelé tři dny kompletně v prach. Proto je také naše potrava taková, jaká je. Jíme to, co dokážeme chytit, zabít a tentýž den připravit k jídlu. Pravděpodobně jste si všimli, že lidé s našimi příděly potravin sem chodí každé ráno."

Několik lidí přikývlo, já jsem se však zamračil. "Počkejte chvilku. Jestli je to tak, jak je možné, že vydrží tyhle chatrče z trávy? Ty jsou přece z mrtvé hmoty."

Znovu se usmála. "Dobrá otázka. Ve skutečnosti je tomu ovšem tak, že nejsou mrtvé. Každá z nich je jedinou živoucí rostlinou zvanou bunta, příbuznou těm žlutým lodyhám, které sem tam najdete růst v lese."

"Chcete říct, že pro nás prostě laskavě rostou v podobě domů?" zeptala se nedůvěřivě jedna žena.

"Ne tak docela," zněla odpověď "Rostou v podobě domů, protože jim to tak bylo přikázáno."

Teď jsme se zatvářili nedůvěřivě všichni. "A kdo jim to přikázal?" zajímal se někdo jiný.

"Život je ve všech podmínkách soubojem vůle," odpověděla Patra, "jenže na Lilith je tomu tak víc než jinde. Tenhle princip je základem celé kultury, kterou jsme tady vybudovali. Přestože totiž Wardenův organismus není inteligentní, alespoň ne v tom smyslu, v jakém my tyhle otázky posuzujeme, je to skutečně cizorodý organismus, který se stává víceméně nedílnou součástí čehokoli, v čem žije - a žije ve všem. Vy už nejste doopravdy lidé. Jste teď něco jiného - v podstatě by se dalo říct, že jste mimozemšťané. Pokud se naučíte ovládat svoje tělo a pokud bude vaše mysl dost silná a bude mít dostatek přirozených schopností a čisté silné vůle, dokážete vycítit Wardenův organismus ve všem, co vás obklopuje. Vycítit ho a v jistém smyslu s ním i hovořit. Nějak, i když nikdo neví jak, jsou spolu všechny Wardenovy organismy vzájemně propojeny. Můžete si je třeba představit jako jednotlivé nezávislé buňky nějakého obrovského tvora. Na rozdíl od našich buněk spolu nejsou fyzicky spojeny, stejně jako naše buňky jsou však propojeny jakýmsi způsobem, kterému zatím nerozumíme. Komunikují spolu a vy je můžete ke komunikaci přimět. Budete-li mít dostatečné schopnosti a dostatečně silnou vůli, budete moci Wardenovým organismům, které nejsou součástí vašeho těla, přikázat, aby udělaly prakticky všechno, co budete chtít."

V celé skupině zavládla atmosféra ohromené nedůvěry, já jsem však byl o něco lépe připraven než ostatní. I tak jsem si to sotva dokázal názorně představit.

"Síla, kterou lidé organismus ovládají," vysvětlovala Patra, "se u různých jedinců velice různí. Někteří lidé nikdy nedokážou nic zvláštního - většina zůstane bohužel stejná, jako jste nyní vy - takže jsou odkázáni na milost a nemilost silnějších myslí, které se umějí lépe ovládat a mohou proto ovlivňovat Wardenovy organismy, na nichž je závislá vaše existence - v potravě, v přístřeší, dokonce i ve vašich vlastních tělech. Pak jsou ještě lidé s takzvaným slepým nadáním, kteří jsou touto silou obdařeni, někdy dokonce ve veliké míře, vůbec ji však nedokážou ovládat. Stejně jako většina ostatních jsou v zásadě bezmocní - těší se však o něco větší úctě, zejména jsou-li jejich slepé schopnosti nebezpečné či dokonce smrtící. Míra, do jaké jsou lidé schopni sílu ovládat, je u každého jedince fixně dána. Nevíme, proč někteří lidé sílu mají a jiní ne. Můžu vám ale říct, že z toho či onoho důvodu mají přistěhovalci obvykle všeobecně větší schopnosti sílu ovládat než lidé, kteří se tady narodili. Možná je to tím, že Wardenův organismus nám zůstává cizí, zůstává něčím, co si neustále uvědomujeme, že do nás nepatří. Pokud jste obdařeni silou, projeví se to samo. Jakmile se to ovšem

projeví, budete potřebovat školení a praktický výcvik, abyste dokázali uplatnit svůj plný potenciál - a právě tehdy zjistíte, kde je na tomhle světě vaše pravé místo."

To bylo něco, nad čím jsem se musel důkladně zamyslet a co mi dělalo starosti - jakási divoká karta, kterou jsem neměl možnost ovlivnit a která ve mně vyvolávala značnou nervozitu. Jestli se tady prosadím nebo neprosadím, záleželo na tom, jak budu schopen vycházet s těmi maličkými potvorami, které se usadily v mých buňkách.

"Lilith je rozdělena na politické regiony," vysvětlovala Patra. "Tyto oblasti neboli okrsky se řídí počtem obyvatel. K dnešnímu dni žije v každém okrsku přibližně osmadvacet tisíc lidí, přičemž celkem jich je čtyři sta sedmdesát a v čele každého z nich stojí hodnostář zvaný vévoda. Vévodové jsou obdařeni obrovskou silou a mají schopnost stabilizovat mrtvou hmotu. V důsledku toho bydlí v nádherných sídlech, často vybavených uměleckými předměty, jídelním nádobím - vším pohodlím, jaké si dokážete představit. A mají také zbraně.

Vévoda každého okrsku je zároveň nejmocnějším rytířem tohoto okrsku. Hodnostářům, kteří jsou mu podřízeni, se proto říká rytíři, přičemž každý rytíř spravuje oblast zvanou pevnost. Také rytíři jsou do jisté míry schopni ovládat mrtvou hmotu, a přestože se rozhodně nemohou měřit s vévodou, z hlediska zbytku obyvatelstva není mezi silou vévodů a rytířů v podstatě žádný rozdíl. Vévoda je pouze nejmocnějším ze všech rytířů. Pevnosti se mimochodem mezi sebou svou velikostí liší od velice malých až po obrovské; to záleží na počtu lidí, kteří v nich žijí. Čím je rytíř mocnější, a může to být muž nebo žena, tím víc lidí ovládá a tím je jeho pevnost větší. Vévoda, protože je zároveň rytířem, má samozřejmě největší pevnost."

V duchu jsem přikývl. Rytíři a vévodové se tady o sebe uměli postarat. Tahle planeta mi začínala připadat jako monarchie, až na to, že o společenském postavení tady nerozhodoval původ, ale nějaká nedefinovatelná přirozená schopnost. No co, alespoň tady nevznikaly dynastie.

"Správu pevností," pokračovala Patra, "zajišťují takzvaní magistři. Můžete je považovat za jakési vedoucí oddělení. Každý z nich má na starosti určitou konkrétní oblast řízení pevnosti. Magistři dokážou ovládat živé věci, jejich schopnost stabilizovat mrtvou hmotu je však nesmírně, nesmírně omezená. Magistr by ovšem uměl poručit, aby třeba tyhle bunty vyrostly v dům, a podle libosti určit, jak má vypadat.

Pod magistry následují dozorci, kteří jsou přesně tím, co napovídá jejich titul. Jsou to lidé, kteří řídí skutečnou práci. Jejich schopnost stabilizovat mrtvou hmotu se obvykle omezuje jen na pár kousků základního oblečení, nad živými objekty však určitou moc mají - většinou destruktivní. Jsou ovšem schopni regenerovat části sebe samotných, dokonce i celé údy, a mohou vyvolat regeneraci v druhých lidech - což samozřejmě dokážou i magistři, rytíři a vévodové. Musím vás ale varovat, že dokážou i pravý opak - můžou poručit, aby vám nějaký úd odumřel, nebo vám čistě silou vůle mohou působit bolest."

"A vy máte jakou hodnost?" zajímal se jakýsi muž.

"Žádnou z těch, o kterých jsem mluvila," zasmála se. Já jsem tovaryška. Moje moc je v zásadě podobná moci magistra, nepatřím ale do žádné konkrétní pevnosti. Vévodové potřebují lidi, kteří cestují od pevnosti k pevnosti, doručují zprávy, uzavírají obchodní dohody a kteří... no třeba pořádají orientační kurzy pro nové přistěhovalce. Jsme obchodníci, vyslanci, kurýři, můžete nám říkat jakkoli - a zodpovídáme se pouze svým vévodům. O tom, jestli se dostanete do třídy magistrů nebo tovaryšů, rozhoduje v převážné míře váš temperament. Obě hodnosti mají svoje pro i proti a to, že momentálně jsem tovaryškou, ještě neznamená, že jednoho dne nezaujmu postavení magistry."

"Zmínila jste se o všech vyšších hodnostech," poznamenal jsem. "Tím jste vyčerpala možná několik tisíc lidí, říkala jste ale, že na planetě je přes třináct miliónů obyvatel. Co ti ostatní?"

"To jsou pěšáci," odpověděla. "Obstarávají práci. Po pravdě řečeno dělají prakticky všechno, co se jim přikáže. Jen se nad tím zamyslete - pěšáci potřebují lidi mocnější, než jsou oni sami, aby je nakrmili, aby jim opatřili přístřeší a aby je ochránili před dravými tvory, kteří na planetě žijí. Nemají možnost dělat nic jiného."

"Otroci," zamumlal muž sedící vedle mne. "Je to stejné jako na civilizovaných světech, jen je to převedeno na nejnižšího společného jmenovatele."

Vůbec jsem s jeho přirovnáním nesouhlasil, v tom okamžiku jsem ho však plně chápal a bylo mi také jasné, proč je tu se mnou.

"Někoho jste vynechala," ozvala se jedna z žen - myslím, že to byla ta, která se chovala vzpurně na palubě vězeňské lodi. "Toho chlápka, který to tady má všechno na povel. Jakou sílu musí člověk mít, aby se stal vládcem?"

Zdálo se, že způsob, jakým byla otázka položena, Patru poněkud vyvedl z míry, přesto ji však zodpověděla. "Existuje pouze jeden vládce," prohlásila upjatě. "Momentálně je tím vládcem lord Marek Kreegan. Získal toto postavení, protože vyzval předchozího vládce na souboj a zabil ho, čímž prokázal svoji sílu. Vládci jsou samozřejmě obdařeni všemi schopnostmi vévodů, navíc ale mají jedno nadání, které nemá téměř nikdo - dokážou stabilizovat mimoplanetární hmotu. Mohou mít ve svém vlastnictví nástroje, které nepocházejí z tohoto světa. Veškerá mimoplanetární hmota kromě té, kterou stabilizuje vládce nebo jeho téměř stejně mocný administrativní pobočník, velkovévoda Kobé, se rozpadá. Kromě toho, že musejí procházet nesmírně složitými odmořovacími procedurami, byly naše dva raketoplány stabilizovány lordem Kreeganem. Kdyby to neudělal, rozložily by se tady dokonce i raketoplány."

Takhle to tedy bylo: takhle vypadala neuvěřitelná realita společenské hierarchie na Lilith a toho, čeho jednotliví lidé byli - a nebyli - schopni. To bylo důvodem, proč ti cestující neměli žádná zavazadla. Vysvětlovalo to také oblečení, či spíše jeho nedostatek, které jsme tady viděli. Protože schopnost ‚stabilizovat mrtvou hmotu' byla tím, na čem záleželo, čím víc oděvů jste na sobě mohli bez problémů mít, tím vyšší byla vaše hodnost. Mimoděk jsem se zamyslel nad tím, jestli toho vévodové na sobě musejí mít tolik, aby se podobali pochodujícímu věšáku, protože v tom případě by vyšší funkce, které by zřejmě takové vnější známky zastávaného úřadu vyžadovaly, měly i své nevýhody. Nebylo divu, že lord Kreegan chtěl zůstat v anonymitě. Jen ceremoniální úbor, spojený s jeho funkcí, by ho pravděpodobně zadusil.

Na Lilith skutečně šaty dělaly člověka - a člověk zase naopak dělal svoje šaty. A fakt, že my sami jsme zůstávali nazí, znamenal, že všichni začínáme na nejspodnější příčce zdejšího sociálního žebříčku. Úlevou alespoň bylo, že na Lilith nemohl nikdo umrznout. Byl však ve mně zakořeněný jistý smysl pro společenskou zdrženlivost - ne že by mi tady nahota doopravdy vadila vzhledem k tomu, že jsem byl obklopen spoustou nových vězňů, kteří na tom byli stejně jako já. Věděl jsem ale, že v cizí zemi a civilizaci se přece jen budu cítit víc než jen trochu nepřirozeně, zejména v partiích kolem pasu.

Později toho odpoledne nám všem odebrali malé vzorky krve. Neměl jsem sebemenší ponětí, jak je dokážou analyzovat, výsledky však evidentně byly ve všech případech uspokojivé. Téhož dne večer nás Patra naposledy svolala jako formální skupinu.

"Zítra," oznámila nám, "se pro vás vrátí raketoplán a přepraví vás do pevností, roztroušených po celé planetě. Od toho okamžiku bude každý z vás občanem některé konkrétní pevnosti - nemám ponětí, které - a bude vám přidělena konkrétní práce. Předpokládám, že prvních pár týdnů se budete seznamovat s tím, jaké je mocenské uspořádání našeho světa a jak to na něm chodí. Bude záležet na vás, jestli zůstanete pěšáky nebo jestli povýšíte. Na svou odpovídající úroveň se ale určitě dostanete - po pravdě řečeno tomu ani nebudete schopni zabránit - může to ovšem trvat týdny, měsíce nebo celé roky. Pamatujte si jen, že téměř tři milióny občanů Lilith sem přišly stejně jako vy; ti ostatní se tady narodili a jsou potomky starších i novějších generací, které sem byly dopraveny. Máte stejný potenciál jako oni."

Ve skupině to zašumělo. Připadalo nám, že v horším kulturním prostředí už jsme se ani nemohli ocitnout: v prostředí totálně soupeřivém, v němž se člověk musel spoléhat na síly, jejichž intenzita byla zcela mimo jeho kontrolu.

Té noci jsem toho moc nenaspal. Řekl bych, že vzhledem k novému dni, který nás čekal, si jen málokdo z nás pořádně odpočinul. Pokud šlo o mne, zakoušel jsem několik pocitů, s nimiž jsem už hodně dávno neměl žádné zkušenosti, a byl jsem nucen čelit situaci, která ve mně vyvolávala značnou nervozitu. Cítil jsem v sobě pochybnosti a klesající sebedůvěru v sebe samotného i ve své schopnosti. A bylo toho stále ještě příliš mnoho, co jsem o zdejším světě nevěděl - věcí, kterým jsem se musel naučit současně se zjištěním, do jakého postavení mě tenhle zvláštní systém zařadí.

Jediné, co mě utěšovalo, byla myšlenka na to, že Marek Kreegan sem přišel se stejnou minulostí jako já a že se stal vládcem zdejšího světa. Nejdůležitější mi na tom připadalo, že to byl člověk jako já, lidská bytost. Říkalo se, že má obrovskou moc, byl ale smrtelný a mohl tudíž zemřít.

Kromě toho jsem už o něm měl neuvěřitelnou spoustu informací. Znal jsem jeho věk, pohlaví, celkový vzhled a věděl jsem, že je posedlý svou anonymitou a nelibuje si v pohodlném životě. To znamenalo, že musí vystupovat v převlečení za tovaryše, aby měl možnost cestovat z místa na místo a sledovat významné i bezvýznamné události. Bylo přirozené, že tohle si dokázali vydedukovat i jiní lidé, takže očividně musel mít v rukávu schovaných ještě pár dalších es, jimiž chránil svou pravou totožnost. Uvědomoval jsem si, že byť mají tovaryši snad jen sílu magistra, bude jejich společenské postavení určitě vyšší, zejména v případě lidí středního věku. Ani ten nejmocnější vévoda se nemohl ubránit tomu, aby se na ně díval poněkud paranoidně. Dospěl jsem k závěru, že postavení tovaryše by ze všeho nejlépe vyhovovalo mým cílům - to však byl faktor, který jsem nemohl nijak ovlivnit.

V tomhle okamžiku se mě znovu zmocnila deprese, v níž jsem se utěšoval pomyšlením na to, že ačkoli jsem na zdejším podivném světě pouhých několik dnů a prakticky nic jsem z něj dosud neviděl, podařilo se mi již teď zúžit seznam podezřelých na pouhou hrstku, možná na necelou tisícovku lidí.

No jistě. Můj úkol začínal vypadat jednoduše.

Kapitola čtvrtá
Pevnost Zeis

Raketoplán, který nás dopravil do orientačního střediska - nikdy jsem se nedozvěděl, ve kterém místě Lilith to bylo - měl stříbrnou barvu; přestože ten, který nás rozvážel do našich nových domovů, měl barvu matně tmavočervenou, uvnitř vypadal úplně stejně jako ten první. Bylo by mě zajímalo, jestli to není tentýž. Třeba ho museli pokaždé, když se vrátil na oběžnou dráhu, znovu natřít, aby nahradili, co se z něj ztratilo. Harmonogram letů raketoplánu, který rozhodně operoval z nějaké orbitální základny, musel být nepochybně pečlivě vypracován předem. To musel někdo zabezpečit bez pomoci vysílačů a přijímačů - což znamenalo, že šlo o nějakého zástupce všech vévodů i vládce Lilith, protože zmíněný harmonogram bylo nutno s nimi ve značném předstihu koordinovat a navíc mít raketoplán k dispozici pro případ náhlé potřeby.

Stále ještě jsem neměl prakticky žádnou představu o tom, jak asi vypadá ta zvláštní ‚síla', neviděl jsem žádné její výsledky a nebyl jsem ani svědkem toho, jak funguje v praxi. Nic kolem mne se nevypařilo do vzduchu, nikdo nevysílal ze špiček prstů hromy a blesky, nic podobného jsem nezažil. A dokud jsem účinkování té síly nespatřil na vlastní oči, nevěděl jsem, jak zjistit, jestli ji mám i já. Pokud jsem ji neměl, a to v dostatečném množství, znamenalo to, že jsem prohrál ještě dřív, než jsem vůbec začal. V tomhle ohledu jsem byl nucen alespoň trochu důvěřovat bezpečnostním složkám Konfederace. Jejich počítače mě po pečlivém výběru zvolily pro tento úkol a tohle určitě bylo jedním z hlavních faktorů, které braly v úvahu - schopnosti příznivé pro prokázání velké síly. Jenže tytéž počítače spolu s nejlepšími vědci galaxie také neměly absolutně žádné přesné, logické a přirozené vysvětlení Wardenova jevu.

Neustále jsem se v myšlenkách vracel ke Kreeganovi. Ten věděl, do čeho se pouští, a přitom se dobrovolně a sebevědomě odsoudil k pobytu na Lilith. Evidentně měl nějaký přesvědčivý důvod, proč se domníval, že tam získá

nejvyšší moc, protože jinak by to nebyl udělal.

Než přišla řada na mne, čtyřikrát jsme přistáli, přičemž jsme přibírali a vysazovali nejen členy mé skupiny, ale také pravidelné cestující. Neunikla mi skutečnost, že jako noví přistěhovalci jsme byli jedinými cestujícími, kteří neměli žádné oblečení. Pak jsme znovu přistáli - raketoplán mezi jednotlivými zastávkami vylétal na oběžnou dráhu, aby se tam očistil, což znamenalo, že cesta byla zdlouhavá - a z reproduktoru zaznělo číslo mého sedadla. Příklop zasyčel a otevřel se, vysunula se pohyblivá plošina a já jsem znovu vyšel na povrch Lilith.

Naskytl se mi neuvěřitelný pohled. Stál jsem v překrásném údolí obklopeném vysokými horami, z nichž některé měly na svých vrcholcích stopy sněhu. Údolí samotné vypadalo, jako by bylo vystřiženo z nějaké dětské pohádky: rozlehlé lány, na nichž až do výše tří metrů nad zemí rostly jakési plodiny s dlouhými listnatými stvoly, všechny uspořádané v úhledných řádcích, několik drobných jezírek, která se zdála být tak mělká, že snad sloužila jako závlahová pole, a louka, na níž se pásli nějací doopravdy ohavně vyhlížející tvorové. Byl to můj první pohled na to, z čeho se vlastně vařily všechny ty guláše, a můj žaludek se automaticky začal bouřit. Gigantický hmyz, který se podobal nestvůrným švábům až na obrovské lesklé mnohofasetové oči na dvou stopkách a hustou, kudrnatou hnědou kožešinu. Viděl jsem na svých cestách spoustu nejrůznějších mimozemských životních forem včetně některých, které byly ještě odpudivější než tyhle, dosud nikdy jsem je ale nejedl.

Po jedné straně rostly háje ovocných stromů. Jejich plody mi byly neznámé, byly však velké a rostlo jich tam několik druhů. Další část byla zřejmě vyhrazena pro křoviny, obsypané nějakými bobulemi. Přinejmenším se zdálo, že se to všechno dá klidně jíst.

Co však této idylické scéně dodávalo tak nereálný nádech, byl hrad v jejím středu, tyčící se na pozadí hor a postavený na skalní římse, která byla dost možná umělá a vyčnívala přímo z horského úbočí ve výši nějakých sto metrů. Kamenné budovy byly kompletní s věžemi, parapety a cimbuřími; bylo to něco, co najdete pouze ve své fantazii.

V samotném údolí pod hradem stálo cosi, co vypadalo jako komplex slaměných chýší, velice podobných těm, v nichž jsme bydleli během našeho orientačního kurzu, ale podstatně hustěji nakupených. To bylo tedy místo, kde žili obyčejní lidé, nebo kolem kterého se alespoň soustředily jejich životy; v různých částech údolí jsem si všiml několika dalších skupinek chatrčí.

Zaslechl jsem jakési rachocení, a když jsem se otočil, spatřil jsem přijíždět velice prostý, saním podobný vůz, vyrobený z nějakého silného rostlinného materiálu. Táhlo ho velké zelené monstrum s téměř kulatým lesklým krunýřem a bůhvíkolika nohama. Z celého tvora byla viditelná pouze maličká hlava, zdánlivě tvořená rohovitým zobanem, na jehož vrcholu byly posazeny dvě temně rudé tečky a pár tenkých tykadel.

Muž, sedící na hrubě opracovaném kozlíku za tímto tvorem, byl rozložitý, snědý a nebezpečně vyhlížející chlapík, to mi však nijak zvlášť nevadilo - konec konců jsem já sám teď byl rozložitý, snědý a nebezpečně vyhlížející chlap. Zaujala mě však skutečnost, že v ruce nedržel a ani nikde jinde na těle neměl připevněné žádné opratě, otěže ani nic jiného, čím by svého tahouna řídil. Seděl prostě na kozlíku, tvářil se znuděně a díval se, jak ho zelená příšera táhne.

Okamžitě jsem si uvědomil, že právě vidím první praktickou ukázku uplatnění oné tajemné síly. Muž tu potvoru skutečně řídil, nepotřeboval k tomu však vůbec žádné mechanické pomůcky.

Vůz dojel až ke mně a zastavil; muž se zdvihl, zůstal nehybně stát a upřeně se na mne zadíval. Působil velice impozantně - měl dobře vyvinuté svaly a postavu vzpěrače - přitom však vlastně nebyl nijak zvlášť vysoký. Prostě se jen zdál být velký díky své sporé a svalnaté tělesné konstrukci. Na sobě měl cosi, co vypadalo jako žlutý suspenzor, kolem něhož byl překvapivě omotán široký opasek z nějakého poddajného tmavohnědého materiálu, na kterém měl u boku zavěšený ošklivě vyhlížející stočený bič.

"Tak co bude?" zavrčel. "Budeš tam stát jako panák a čumět na mě, nebo si vylezeš sem nahoru?"

Vítej v novém domově, pomyslel jsem si kysele, když jsem se šplhal nahoru k němu a sedal jsem si vedle něj na kozlík. Stejně jako spousta dalších věcí na tomhle světě byl vyrobený z nějakého tlustého a tvrdého rostlinného materiálu, možná ze stromové kůry. Bez jediného dalšího slova se obrovitý zelený tvor dal znovu do pohybu, takže jsem málem z kozlíku spadl.

Můj společník se tiše zachechtal. "No jo, trošku to drncá," poznamenal, "na to si ale zvykneš. Ne že by sis s tím musel nějak zvlášť lámat hlavu - pěšáci toho zrovna moc nenajezděj." Na okamžik se odmlčel a důkladně si mě prohlížel. "Dobrý svaly, solidní postava. Docela určitě se nám budeš hodit. Máš ze svý minulosti nějaký zvláštní dovednosti, že bys nám jako moh bejt ještě kapánek užitečnější? Nebyls náhodou tesař? Zedník? Nebo třeba chovatel dobytka?"

Tahle jeho otázka mě málem rozesmála. Představa, že by někdo z obyvatel civilizovaných světů vůbec znal význam těchhle pojmů, byla prostě směšná. Zarazil jsem se však ve své reakci, protože jsem si vzpomněl, že nejsem ve svém starém těle, ale v těle hraničáře majícího za sebou drsný život, což byl dojem, který jsem chtěl udržet při životě co možná nejdéle.

Prostě jsem tedy jen zavrtěl hlavou. "To bohužel ne, nic mě nenapadá. Elektrická a silová pole, zbraně a podobné věci."

"Elektrika! Cha!" odfrkl si posměšně. "Tak to tady u nás neznamená ani hovno. Je z tebe teď prostě obyčejnej pomocnej dělník. Jediná elektřina, kterou na Lilith máme, jsou blesky při bouřkách, a jediná síla je ta, co maj někteří lidi. Kdepak. Bude lepší, když na ten svůj starej pohodlnej život zapomeneš - teďka jsi pěšák v pevnosti Zeis. Já se jmenuju Kronlon a jsem pracovní dozorce pro tuhle sekci. Budeš makat pro mě. Budeš mi říkat ‚pane' a budeš poslouchat jenom moje příkazy, nikoho jinýho."

"Nejsem zvyklý poslouchat ničí příkazy," zamumlal jsem tichým hlubokým hlasem, úmyslně ale dostatečně hlasitě, aby to slyšel. Předpokládal jsem, že ho to vyprovokuje a že podle jeho reakce si budu moci udělat představu o tom, co je zač, ale místo toho se jen zasmál. Vůz zastavil uprostřed pole asi na poloviční cestě ke skupině chýší, krčících se

vlevo od hradu.

"Slez dolů," nařídil mi spíš lhostejným než hrozivým hlasem a mávl svalnatou rukou. "Tak dělej. Slez dolů."

Pokrčil jsem rameny a udělal jsem, co mi přikázal. Za normálních okolností bych byl očekával výhružný tón nebo možná ránu pěstí, pokud ale tohle mělo znamenat přípravu k rvačce, byl to rozhodně klidas, jak se patří.

Seskočil na zem za mnou a přistoupil těsně ke mně. Byl jsem o hlavu vyšší než on, zdálo se však, že to jen zvyšuje jeho potěšení. "No prosím, dej se do toho. Dej mi ránu. Tak dělej - vraz mi jednu!" Vytrčil na mě bradu. Takže to přece jen byla zkouška síly.

Ještě jednou jsem pokrčil rameny, potom jsem se rozmáchl a vyrazil jsem proti němu největší silou, jaké jsem byl schopen. Až na to, že to nešlo. Moji ruku s pevně zaťatou pěstí náhle v polovině cesty něco zastavilo. Nebyl jsem schopen s ní pohnout, dopředu ani dozadu, nahoru ani dolů. Cítil jsem, jak se mých svalů, připravených na úder, začíná z toho neuvolněného napětí zmocňovat křeč, žádným způsobem jsem však nedokázal tu energii vybít. Moje pěst byla pouhých několik centimetrů od jeho vystrčené brady.

Pak se rozmáchl on a udeřil mě do žaludku ranou, kterou jako by měl v úmyslu mi roztříštit žebra. Vyhekl jsem a s výkřikem překvapení i bolesti zároveň jsem se svalil jako špalek. Ležel jsem tam na zádech, lapal jsem po dechu a byl jsem si vědom toho, že pravou ruku mám stále ještě pevně zaťatou v pěst.

Rozkročil se nade mnou a ušklíbl se. "To koukáš, co? Člověk by tomu ani nevěřil." Očividně se náramně bavil.

Náhle jsem pocítil, jak moje paže povolila, a vleže uprostřed cesty jsem dokončil úder takovou silou, že jsem se málem převalil na břicho.

Kronlon se posměšně zachechtal, pak se otočil a zamířil zpátky k vozu.

Sebral jsem všechny svoje síly, vymrštil jsem se a skočil jsem mu na záda, abych ho povalil na zem. Snad mě slyšel, rozhodně mě ale nemohl vidět a kombinace mého nového těla a nízké gravitace mi dodávala sílu i rychlost. Najednou, když jsem byl jen několik metrů od něj, moje nohy jakoby zhadrovatěly. Klopýtl jsem a s výkřikem jsem se znovu zhroutil k zemi.

Kronlon se zarazil, otočil se a zadíval se na mne s úšklebkem, který mu roztahoval ústa od ucha k uchu. "Vidíš to? Nemůžeš se ke mně dostat ani zezadu. Tak poslouchej -vím, co jsi zač. Nosím tady v hlavě, jak vypadáš vevnitř." Poklepal si na lebku, aby svým slovům dodal důraz. "Nemůžeš proti mě pohnout ani prstem, abych o tom nevěděl dopředu a neporučil tvýmu tělu, aby zesračkovatělo. Tak dělej, vstávej. Neublížil jsem ti."

Pomalu jsem se postavil na nohy a cítil jsem, že na mém těle přibylo pár nových drobných oděrek. Hlava mi hučela jako včelín, za prvé zklamáním a vztekem z toho, že jsem tomuhle chlapovi kompletně vydán na milost a nemilost, za druhé proto, že když jsem teď viděl praktickou ukázku té zdejší síly, pořád ještě jsem neměl sebemenší ponětí o tom, jak vlastně funguje. A přitom ten mizera byl na nejnižším žebříčku mocenské struktury!

Odepnul si od opasku bič a já jsem měl na okamžik strach, že se s ním do mě chce pustit - k mému překvapení mi ho však naopak hodil.

"Tady máš, chytej. Rozmotej ho. Umíš s takovýmhle bičem zacházet? No tak dělej, dej se do toho. Můžeš mě zpráskat jako psa."

Měl jsem takový vztek, že jsem přesně to chtěl udělat, a přestože to byl primitivní bič, vyrobený z nějakého lesklého spleteného materiálu, byl dlouhý a dobře vyvážený. Několikrát jsem jím udeřil o zem, abych si na něj zvykl, a pak jsem ho vzal za slovo.

Stál prostě proti mně a smál se. Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem docílit toho, aby se ho kterákoli část toho biče dotkla. Po malé chvíli jsem s ním byl schopen zasáhnout kámen na cestě nebo přeseknout pár stébel trávy, ať jsem však zamířil jakkoli přesně, zdálo se, že ho bič pokaždé o vlásek minul. Bylo to úplně neuvěřitelné a já jsem několik minut pokračoval ve svém snažení, zatímco on jen stál, chechtal se, provokoval mě a ani sebou neškubl.

"Tak to stačí, legrace skončila," řekl konečně a zatvářil se, jako by ho to všechno znudilo. "Teď už vidíš, jakej máš problém. Můžeš mi hodit na hlavu z necelýho metru dvacetikilovej šutrák a stejně mě netrefíš. Jenže naopak to neplatí!" Natáhl ruku a bič jako by se samovolně vytrhl z mé dlaně a odletěl k němu, kde se sám stočil. K mé úlevě si ho zavěsil do smyčky na opasku.

Zašklebil se ještě pobaveněji. "Vím, co si teď zrovna myslíš, vidím ti to v ksichtě. Oddechl sis, že jsem tě tím bičem nezpráskal. Chceš vědět, proč jsem to neudělal? Protože je to jen symbol mýho úřadu, nosej je všichni dozorci. Dostal jsem ho od samotnýho šéfa Tiela, je pro mě udělanej na míru a já bych si ho nerad polámal nebo rozbil." Úšklebek zmizel a spolu s ním i jeho dosavadní uvolněný tón. Teď z jeho úst přímo odkapávala hrozba.

"Tak abys věděl, máš dvě možnosti a tím to končí," zavrčel. "Budeš poslouchat rozkazy. Budeš žít, čekat, až dostaneš moje rozkazy, a pak je splníš. Když ti něco přikážu, nebudeš se na nic vyptávat, nebudeš přemejšlet o tom, proč to máš udělat a nebudeš vymejšlet žádný podrazy. Prostě to uděláš a basta. Uděláš to a zůstaneš naživu. Druhá možnost je, že se zabiješ. Já to neudělám, protože nemusím. Můžu ti udělat něco mnohem horšího."

Náhle bylo celé moje tělo zachváceno tou nejstrašnější a nejmučivější bolestí, jakou jsem kdy zakusil. Vykřikl jsem a zhroutil jsem se; nevnímal jsem nic kromě té bolesti a v záplavě čiré agónie jsem se převaloval na travnaté zemi. Nedalo se to vydržet, bolest byla tak intenzivní a tak všudypřítomná. Téměř okamžitě jsem zatoužil po smrti, po čemkoli, co by mi přineslo vysvobození.

A pak náhle stejně rychle bolest zmizela. Následnou úlevu poněkud kazily dozvuky agónie v mém nervovém systému a palčivá vzpomínka v mém mozku. Ležel jsem tam s tváří zabořenou do trávy a těžce jsem oddechoval.

"Vstávej!" zavelel Kronlon.

Na okamžik jsem zaváhal, protože jsem stále ještě byl v šoku a plně jsem nechápal, co se se mnou vlastně stalo. Bolest se okamžitě vrátila, byť jen na pouhou vteřinu, která mi připadala jako celá věčnost. Otočil jsem se, chvíli jsem lezl po čtyřech a pak jsem se, ještě celý roztřesený a zadýchaný, vyškrábal na nohy.

Kronlon mě pozoroval s výrazem pobaveného uspokojení ve tváři; měl s něčím takovým určitě bohaté zkušenosti. Nenáviděl jsem ho víc než kohokoli jiného ve svém dosavadním životě.

Pořád ještě se mnou ale nebyl hotov.

"Jak se jmenuješ?" zeptal se.

"Tre-Tremon," vypravil jsem ze sebe. "Cal Tremon."

Znovu mě zachvátila agónie a znovu mě srazila k zemi; pak ustala.

"Vstávej!" poručil mi dozorce. Snažil jsem se opět postavit na nohy, ale podařilo se mi to až na druhý pokus. Trpělivě čekal, dokud jsem nevstal.

"Tak aby bylo jasný, budeš mě zásadně titulovat ‚pane'," varoval mě. "Řekneš ‚pane' na začátku všeho, co mi budeš chtít povědět a řekneš pěkně ‚pane' zase na konci. V mojí přítomnosti budeš vždycky stát rovně a dívat se mi přímo do očí, a když ti poručím, abys něco udělal, trošičku se ukloníš a pak to uděláš. Nebudeš mluvit s nikým z vyšší třídy, pokud tě sám neosloví, a budeš jen odpovídat na otázky a rozkazy. Je ti to jasný?"

Pořád ještě jsem popadal dech. "Ano... pane," odpověděl jsem. Bolest se vrátila.

"To není to, co jsem ti nařídil, Tremone! Co jsi to za debila pitomýho? Tak koukej vstávat, ty hajzle, a vyzkoušíme si to znova."

Na okamžik jsem zmateně váhal, co mám dělat, dokud jsem si neuvědomil, že to myslí smrtelně vážně. Bolest a agónie, kterou mi dokázal způsobit, aniž by pohnul jediným svalem, byla příšerná a nesnesitelná. V té chvíli už jsem se jí obával víc než čehokoli jiného na světě; vzpomínka na ni byla tak intenzivní, že jsem byl ochoten udělat prakticky cokoli, abych se jí vyhnul. Bylo to děsivé zjištění, že jsem byl tak snadno pokořen a poražen, tak rychle zlomen - ale musel jsem si přiznat, že jsem skutečně zlomen byl. Už jsem dokonce nedokázal ani normálně myslet. Chtěl jsem se prostě jen vyhnout té bolesti.

Připadalo mi, že jsme na tom poli strávili celé hodiny; Kronlon mě nepřetržitě trestal krátkými zášlehy bolesti, následovanými stále se stupňujícími požadavky, znovu a znovu, a zářil přitom ohavným uspokojením tyrana. Byl to proces, který mi nebyl zcela neznámý, ještě nikdy jsem se ho však neúčastnil v roli toho, kdo je mučen. Oběť musíte držet v neustálém napětí: způsobit jí bolest, pak přijít se svými požadavky, pak znovu bolest. Nikdy ji nesmíte pochválit, nikdy nesmíte projevit spokojenost. Agenti byli školeni k tomu, aby po dosažení určitého prahu bolesti ztratili vědomí, zjistil jsem však, že náhle ani to není v mé moci. Agenti si také samozřejmě dokázali vlastní vůlí přivodit smrt, to bylo ovšem něco, v čem jsem mu nehodlal vyhovět, alespoň zatím ne.

Kdybych byl u výslechu, týkajícího se nějaké mé mise, nebo kdyby hrozilo nebezpečí, že svou misi, své spolupracovníky či něco podobného ohrozím, nebyl bych váhal a byl bych se rozhodl pro smrt - jenže tak tomu nebylo. A nebylo proti mně použito ani žádných mučících mechanismů - byl tu jen jeden nevelký, rozložitý a brutální chlap, který stál uprostřed pole a nedělal vůbec nic.

Přesně jak mě Kronlon varoval, byly pouze dvě možnosti, ze kterých si každý rozumně uvažující člověk mohl v této situaci vybrat - smrt nebo absolutní, bezpodmínečná poslušnost. Moje sebevědomí se tam v zapadajícím slunci roztříštilo na kousky a moje vůle jako by se rozplynula a zmizela v prázdnu. Než slunce zapadlo, olizoval jsem na Kronlonův rozkaz jeho smradlavé, špinavé nohy.

Když jsme vjížděli do vesničky, seděl vedle něj tupě na kozlíku jen pouhý prchavý stín mého dřívějšího já, a všechno, co ve mně zřejmě ještě zbývalo na vědomé úrovni, neustále znovu a znovu opakovalo: "A magistr je desetkrát silnější než dozorce, rytíř je desetkrát silnější než magistr, vévoda je desetkrát silnější než rytíř, a vládce je jako samotný bůh..."

Ani si nevzpomínám, jak jsme vlastně do té malé vesničky, tvořené slaměnými a hliněnými chýšemi, dorazili. Když jsem se probudil, už téměř vycházelo slunce.

Kapitola pátá
Život na vesnici

Jak jsem brzy zjistil, žili pěšáci v uboze primitivních podmínkách, spali namačkaní jeden na druhého v oněch chatrčích, v nichž nebylo nic jiného než další část té slámovité bunty, která tvořila samotnou chýši a zároveň pokrývala její podlahu vrstvou tak silnou, že se pod vahou lidských těl lehce prohýbala.

Několik následujících dnů jsem zůstával téměř úplně uzavřen sám do sebe, svoje povinnosti jsem vykonával jako stroj, skoro vůbec jsem nepřemýšlel a vůbec nic jsem necítil. Ostatní pěšáci určitě chápali, čím musí nový přistěhovalec projít, přestože většina z nich se narodila tady na Lilith, byla od malička vychována ve zdejším strašlivém systému a pravděpodobně nikdy neprošla takovým traumatem jako já. Nikdo se nesnažil na mne spěchat a nikdo se ani nepokusil navázat se mnou normální kontakt. Zdálo se, že jsou ochotni počkat, dokud se z toho - pokud vůbec někdy - nedostanu vlastními silami a nedám podnět ke kontaktu sám.

Vždy za svítání jsme byli vyvedeni ven z chýší a všichni jsme se namačkali do obrovského společného jídelního prostoru, který se nacházel uprostřed naší ‚vesnice', kde pro nás pěšáci pověření stravovací službou připravili velké, většinou zcela neslané nemastné rohlíky a slušnou zásobu chutného a šťavnatého žlutého ovoce. Potom dorazil dozorce; ten ve skutečnosti bydlel přímo ve vesnici, ve stejné chýši jako my ostatní, ale v soukromí. Jeho jídlo, stejné jako to naše, mu však proviantní pěšáci nosili domů - a když jsme byli venku na práci, někdo u něj zatím uklidil.

Bylo to neuvěřitelné, ale navzdory obrovské síle, kterou Kronlon disponoval, byl na společenském žebříčku Lilith

jen o maličký stupínek, vlastně jen o pouhý vlásek výš než my, nejnižší z nejnižších. Stačil jediný pohled na jeho skromnou buntovou chatrč a na hrad, který se tyčil na hoře nad námi, aby bylo jasné, jak hluboká propast ho dělí od jeho vlastních nadřízených.

Práce samotná sestávala většinou z nakládání a tahání dvojkoláků. Jak změkčilé se lidstvo postupem času stalo, dokonce i na hraničních světech. Na Lilith se však život zastavil v době kamenné: všechnu práci bylo nutno udělat ručně a všechny nástroje byly jen neuměle tvarované a obvykle dočasné.

Z hor do oněch malých jezírek v údolí přitékaly dvě řeky, což vyvolávalo dvojnásobný problém povodňové pohotovosti a zavlažování zároveň. Téměř každý den se v nejrůznější dobu přihnal hustý liják, který však měl jen krátké trvání a rychle zase ustal. Hory očividně největší příděl bouřkových dešťů zachytily na své odvrácené straně a jen tomu nejhoršímu dovolovaly proniknout do pevnosti Zeis. Bylo proto nutno ručně vyhrabávat zavodňovací kanály, bláto a kal se v rukou odnášely k dvojkolákům a muži, kteří dvojkoláky tahali, je pak odváželi, aby s nimi zaplnili oblasti poblíž jezer, kde náplava ztvrdla a vytvořila tak primitivní hliněné povodňové hráze. Stovky kilometrů odvodňovacích i zavodňovacích kanálů se neustále zanášely náplavou, takže když jste je prošli od jednoho konce na druhý, bylo na čase začít znova od začátku.

Na obdělávání polí i na tyto práce byly nasazovány ženy stejně jako muži. Nejnamáhavější práce samozřejmě vykonávali ti nejsilnější a nejvytrvalejší a přidělování pracovních úkolů se zcela zjevně řídilo tělesnou konstitucí, věkem a podobnými faktory. Děti - některé z nich podle mého odhadu sotva pětileté nebo šestileté - pracovaly společně se svými rodiči a pod pozorným dohledem nejstarších a nejnemocnějších plnily úkoly, na které stačily. Byl to společenský systém drsný a primitivní, ale dobře promyšlený. Fungoval, byť jen na té nejzákladnější, kmenové úrovni. Kdysi, když se naše rasa na svém domovském světě vyvíjela v to, čemu dnes říkáme lidé, museli zřejmě všichni žít životem, podobným tomu našemu.

Dny byly dlouhé a šestnáctihodinový pracovní cyklus byl pravidelně přerušován velice kratičkými přestávkami na odpočinek a čtyřmi delšími přestávkami na jídlo. Když se na údolí konečně snesla temnota a vzdálený hrad se rozzářil světlem, byl čas na spánek. Jenže dlouhé byly i noci. Pevnost Zeis se nacházela pouhých pět stupňů jižně od rovníku, což znamenalo, že dny byly po celý rok přibližně stejně dlouhé.

Dobou pro společenský život pěšáků byla noc a tento život byl stejně prostý a primitivní jako všechno ostatní. Občas se tančilo a zpívalo, přičemž k zábavě se mohl připojit každý, kdo toho byl schopen, a hodně se mluvilo a klevetilo o těch nejzákladnějších věcech. Byl to také čas milování, zjevně bez jakéhokoli ohledu na nějaké rodinné či jiné trvalé svazky. Manželství a vše, co s ním souvisí, bylo pro tyto lidi zřejmě zcela cizím pojmem, i když pokud to oba partneři chtěli, mohli se vzít.

Byla to životem kypící, přitom však poněkud tragicky působící skupina lidí, z nichž většina neměla zkušenosti s ničím jiným kromě své vlastní žalostné existence, kterou považovali za normální a přirozenou, protože nikdy nepoznali nic jiného. Zdejší společenský systém v nich byl tak dokonale zakořeněn, že si nevzpomínám na jediný případ, kdy by byl někdo z dozorců či dozorkyň nucen použít svých strašlivých schopností.

Pokud šlo o mne, nacházel jsem se v jakémsi zvláštním stavu duševní katalepsie. Fungoval jsem, podle příkazů jsem vykonával svou práci, jedl jsem a spal, v podstatě jsem však nemyslel. Když se teď na toto svoje období zpětně dívám, vidím důvody tohoto stavu a dokážu je pochopit, přesto si to však nemohu úplně odpustit. Neodpustitelná podle mého názoru není porážka, kterou mi Kronlon uštědřil, ani drtivá rána, kterou tím zasadil mému sebevědomí a mé pýše. Skutečné starosti mi dělá fakt, že jsem se po našem střetu stáhl do sebe a stal se mentálním mrzákem.

Nevím, jak dlouho jsem v tomto stavu setrval - možná dny, možná týdny; je nesnadné přesně to určit, protože na Lilith neexistují hodinky ani kalendáře. Moje mysl se však přesto pomalu a pachtivě snažila získat zase alespoň nějakou kontrolu, alespoň trochu mi zase vrátit mou totožnost - nejprve ve snech a potom v krátkých letmých vzpomínkách. Skutečné nebezpečí této situace spočívalo v tom, že jsem snadno mohl úplně ztratit rozum, mohl jsem se skrýt do světa tvořeného jen mou fantazií, do nějaké neskutečné existence. Dnes už si uvědomuji, že příčinou tohoto vnitřního zápasu byly instrukce, které do mne vložili programátoři na bezpečnostní klinice. Ti nebyli ochotni podstoupit jakékoli riziko a vždycky měli možnost naprogramovat další tělo - jakmile však bylo nějaké tělo naprogramováno a vysláno na Wardenův diamant, museli zajistit, že je nezradí. Najdi mimozemšťany... zabij vládce... Tyto příkazy zaznívaly jako vzdálená ozvěna v mých snech a staly se pilířem, o který se mohly opřít zbývající části mé rozpadlé osobnosti.

Najdi mimozemšťany... zabij vládce... Pomalu, nesmírně pomalu se noc co noc vracely další a další fragmenty a sjednocovaly se kolem těchto hluboko zasutých příkazů, příkazů, o jejichž existenci bych se možná nikdy nebyl dozvěděl, kdybych se nedostal do téhle situace.

Najdi mimozemšťany... zabij vládce... A konečně se mi vrátila schopnost racionálního uvažování. Ve večerních hodinách, těsně předtím, než jsem usínal, jsem se pokoušel pochopit, co se to se mnou vlastně proboha stalo, snažil jsem se získat zpět alespoň část své sebedůvěry. Potřeboval jsem naději, a jedinou naději jsem viděl v tom, že se mi podaří vymyslet nějaký způsob, jak se ze své katastrofální situace dostat.

Logický řetězec, který jsem si ukul, možná nebyl bez chyby, ale fungoval a na ničem jiném nezáleželo. Hlavní a prvotní bylo, když jsem si uvědomil, že všichni lidé, kteří sem kdy přišli, byli vystaveni v podstatě stejnému zacházení, jakému jsem byl vystaven já. Také je to všechny vyděsilo, přinutilo je to k nějaké podobné nedobrovolné poslušnosti, se kterou se museli naučit vyrovnat. Šlo snad o šílenství nebo o fatalistickou poddajnost?

Prošla tím Patra, ten rytíř tam nahoře ve svém pohádkovém hradě, dokonce i lord Marek Kreegan. Na Lilith neexistovaly žádné dědičné funkce ani tituly, snad jen s výjimkou lidí zběhlých v nějakých dovednostech, které jejich vládci považovali za užitečné. Žádné politické funkce, žádné mocenské úřady se tady nedědily a také nevolily. Všechny tyto hodnosti, od dozorce až po vládce, museli lidé uchvátit, vybojovat si je v konfliktu síly.

Najdi mimozemšťany... zabij vládce...

Na tomhle světě všichni, kteří se alespoň trochu pozdvihli z bahna existence otrockých pěšáků, začínali od píky. Všichni do jednoho.

Jak tedy tahle síla fungovala? Jak mohl člověk zjistit, jestli ji má nebo nemá?

Když jsem pomyslel na svou reakci na střet s Kronlonem, zastyděl jsem se. Měl jsem už přece zkušenosti s nepříznivými situacemi, se situacemi, kdy měl nepřítel v ruce všechny trumfy, a přece mě takové podmínky dokázaly jen dočasně zpomalit. Jediný rozdíl mezi podobnými situacemi a tou nynější spočíval v tom, že jsem se seznámil s terénem a s rozložením nepřátelských sil, a místo abych se do problému zakousl a vymyslel nějakou strategii, jak nepřítele porazit - nebo to alespoň zkusit a třeba při tom zemřít - pokorně jsem se prostě vzdal. Onen den, kdy jsem dokázal pochopit a akceptovat fakt, že jsem narazil na nesmírně obtížnou překážku, ne však na neprůchodnou bariéru, byl dnem, kdy jsem se vrátil mezi lidi.

Začal jsem znovu mluvit s lidmi kolem sebe, i když moje možnosti v tomto směru byly velice omezené. Měl jsem na výběr jen nemnoho námětů k nezávaznému rozhovoru -například počasí tady bylo neustále horké a vlhké - a nebylo snadné navazovat kontakt s lidmi, kteří snad byli inteligentní a chápaví, jejichž celý svět však tvořila tato primitivní, nemechanizovaná existence. O čem se dalo mluvit s lidmi, jejichž světový názor, pokud totiž vůbec nějaký měli, byl asi takový, že jejich údolí je celým světem a že slunce vychází a zapadá jen proto, aby se točilo kolem něj? Jistě, věděli, že existují i jiné pevnosti, domnívali se však, že jsou přesně stejné jako ta jejich. A co se týkalo mechanizace, viděli přilétat a odlétat raketoplán a to bylo všechno - konec konců přece dobře znali ten velký létající hmyz. Nedokázali si prostě představit žádný stroj, poháněný něčím jiným než svaly.

To byla podstata mého problému. Moje znalosti nebyly dostatečné, ani zdaleka ne, věděl jsem toho ale nesrovnatelně víc než tihle domorodci. A navíc jsem teď, když jsem se zase vzpamatoval, nesmírně toužil po nějaké inteligentní konverzaci. Dřív jsem vždy býval samotář, je však velký rozdíl mezi tím, je-li člověk sám z vlastní vůle nebo je-li sám z donucení. Konverzaci a rozptýlení jsem dosud měl vždy po ruce, pokud jsem něco takového potřeboval. Zdálo se, že všechno hraje proti mně. Od chvíle, kdy jsem se probudil, jsem na téhle misi neměl v ruce jednu jedinou pořádnou kartu. Teď jsem ji ale dostal.

Jmenovala se Ti.

Setkal jsem se s ní na návsi naší vesnice jednoho večera několik dnů po svém uzdravení, po posledním jídle toho dne. Všiml jsem si jí už několikrát předtím, a jakmile ji člověk jednou spatřil, nemohl na ni zapomenout.

Byla asi sto šedesát centimetrů vysoká a velice štíhlá, zejména v pase, měla však velká ňadra, pěkně tvarované hýždě a pískově hnědé vlasy - což samo o sobě bylo neobvyklé - které jí spadaly až k těm hýždím. Snad by se dala označit za hezkou a sexuálně přitažlivou mladou ženu - až na to, že její obličej byl překvapivě mladičký a nevinný; obličej, jaký jsem na těle, jako bylo její, dosud nikdy neviděl. Byl to hezoučký obličej, plný naivity a nevinnosti. Tvář dítěte, maximálně jedenáctiletého nebo dvanáctiletého, která spočívala na tom krásně rostlém těle. Přestože obě její poloviny měly nepochybně dříve nebo později dosáhnout rovnováhy, zdálo se, že tělo se vyvinulo s několikaletým předstihem před obličejem.

Snad bych tomu kontrastu byl líp rozuměl, kdyby něco takového bylo na Lilith běžné, jenže to rozhodně běžné nebylo - alespoň ne mezi zdejším vzorkem pěšáků. Byla to tedy taková drobná záhada, o které jsem se snad mohl dozvědět něco bližšího, takže jsem se na ni přeptal několika svých druhů.

"Jasně, to je Ti," vysvětloval mi jeden z nich. "To je šlechtitelova vyvolená. Mám takovej dojem, že už si pro ni brzo přijde. Jedinej důvod, proč to zatím odkládali, je, že v sobě má nějaký slepý schopnosti a oni chtěj vědět, co s nima dokáže."

Několik střípků dosud neznámých informací. Měl jsem pocit, že jsem narazil na něco nového, na něco, co by mi mohlo být užitečné.

"Co to znamená, že je šlechtitelova vyvolená?" zeptal jsem se. "Nezapomínejte, že nepocházím odtud."

Svou otázkou jsem si vysloužil jeden z těch nechápavých pohledů, na které jsem si pomalu začínal zvykat, protože domorodci si prostě nedokázali představit, že by to někde jinde mohlo vypadat jinak než v pevnosti Zeis. Muž pokrčil rameny, ale přesto mi odpověděl. Smířili se už s mou zvědavostí; sami sebe totiž přesvědčili, že díky šoku, který můj systém utrpěl a který dokázali pochopit, to nemám v hlavě tak docela v pořádku.

"Šéf Tiel si drží chovný ženský, zrovna jako si drží chovný snarky," vysvětloval nádeník. Snarkové byly ty chlupaté obludy na pastvinách, které se chovaly pro svoje vysoce ceněné maso. "Když se narodí nějaký dítě, hlavně pokud je to holka, která vypadá zvlášť hezky nebo na který je něco jinýho zvláštního, šlechtitel, kterej má na starosti chovný plemeno, se na ni speciálně zaměří. Pak se o tyhle holky stará, dokud nevypadaj přesně tak, jak chce, no a potom je kříží s vybranejma klukama. Chápeš?"

Skutečně jsem to jistým způsobem chápal, i když se mi ta představa hnusila víc než všechno ostatní, co jsem zatím na tomhle ohavném světě viděl. Hnusila se mi, ale nepřekvapovala mě.

"To ale znamená, že její... hmm... vývoj není přirozený, co?" pokračoval jsem ve vyptávání.

Zachechtal se a zdvihl ukazováček. "Vidíš tenhle prst? Tak o ten jsem před nějakou dobou přišel při jedný nehodě - úplně mi ho to ufiklo. Krve z toho teklo jako z vola. Odvedli mě k tomu šlechtitelovi, kterýmu stačí se podívat, aby zastavil krvácení. Tak se na něj podíval, šmátnul mi na něj a zase jsem se vrátil zpátky. Za chvíli mi zase narost, docela jako novej. Jen se koukni." Na zdůraznění svých slov jím zavrtěl ze strany na stranu.

"Co to má ale co společného s..." začal jsem, pak jsem si ale uvědomil, o čem mluví, a užasle jsem zavrtěl hlavou. Zachytil můj pohled a ušklíbl se.

"Chovný plemeno musí vrhnout spoustu mladejch, musí samo chtít vrhnout spoustu mladejch," poznamenal. "Je ti to jasný?"

Ano, bylo mi to jasné. Pomalu, aby bylo jisté, že se s tím její tělesné buňky a její nervový systém dokážou vyrovnat,

tenhle šlechtitel nějak zasahoval svou silou do jejího organismu stejným způsobem, jakým nařídil regeneraci prstu a jakým Kronlon vyvolával paralýzu a bolest. Prováděl v ní nepatrné změny, změny, s nimiž pravděpodobně začal, jakmile dospěla do puberty, což mohlo být teprve asi tak před rokem. Stimuloval hormony, nenápadně usměrňoval chemické procesy probíhající v jejím těle, čímž z ní ve skutečnosti vytvářel nepřirozenou bytost, protože její přehnaný vývoj ji v jistém směru deformoval - to všechno však sloužilo jeho cílům. Chtěl přece získat chovné a ne výstavní plemeno. A proč? Snad kvůli té nádherné barvě vlasů? Možná mu stačila i taková maličkost, i když mě napadalo i něco jiného.

"Hogi?" šťouchl jsem ještě jednou do svého nádenického společníka.

"Co je?"

"Říkals, že má nějaké slepé schopnosti. Jak? Co s nimi dokáže?"

Pokrčil rameny. "Nemám ponětí. Stejně bych tomu nejspíš nerozuměl. Vím ale, že nikdo z dozorců si s ní radši moc nezahrává, dokonce ani Kronlon ne. Možná z ní maj tak trochu strach, a to by znamenalo, že musí mít fakt pořádnou sílu - jenže je slepá. Přijde a pak zase zmizí. Nedá se kontrolovat."

Přikývl jsem. To by vysvětlovalo, proč ji tady zdejší mocenští hodnostáři nechávali ještě chvíli po pubertě, místo aby ji odvezli do hlavní vesnice nebo snad přímo na hradní pozemky. Ani oni si nebyli docela jistí, jaká vlastně je její síla nebo jestli se ji jednoho dne nenaučí kontrolovat. Chtěli ji nejdřív ještě chvíli pozorovat, aby zjistili, čeho je a čeho není schopná. Měli strach z jejího potenciálu, který vykazoval příznaky obrovské síly. Pokud by tato síla zůstala slepá, pak z ní prostě hodlali učinit chovnou samici a tím by to skončilo. Pokud by se ji ale naučila ovládat, mohla se pro ně stát hrozbou.

Měl jsem podezření, že právě to je pravý důvod toho šlechtitelského programu. Pro příslušníky zdejší vyšší třídy muselo být obrovským zklamáním, když viděli, jak se z jejich vlastních dětí stávají obyčejní pěšáci, jak se musejí vzdát svého pohodlí a majetku ve prospěch někoho cizího nebo nějakého podřízeného, který je o to všechno připraví. Poprvé za celou dobu jsem měl pocit, že rozumím lidem, jako byli magistři a rytíři. Jakou hořkost a jaký pocit marnosti v nich musí vyvolávat vědomí, že jsou podobni bohům a že toto své postavení nemohou předat dál, nemohou je nikomu odkázat. Genetická manipulace nepřipadala v úvahu, stejně jako všechny vědecké testy a laboratorní procedury civilizovaných světů. Faktor, který mezi lidi rozděloval a reguloval v nich onu tajemnou a strašlivou Wardenovu sílu, se vymykal technologické vědě a určitě o něm neměli představu ani oni sami. Neměli na vybranou a museli se pokusit svého cíle dosáhnout šlechtitelskými metodami. Nejprve samozřejmě mezi sebou, jenže to se neosvědčilo.

V té souvislosti mě napadlo, že s výjimkou Patry byli doslova všichni ostatní lidé obdařeni silou, o nichž jsem slyšel, mužského pohlaví. To sice mohl být zavádějící statistický údaj, protože vycházel ze znalosti tak malého vzorku obyvatelstva, pokud však měl alespoň částečnou platnost, znamenalo by to v případě úzce omezeného reprodukčního okruhu další problémy.

Hogi měl alespoň takové informace, aby mi tuhle otázku zodpověděl. "No jo, víc chlapů než ženskejch, ale spousta ženskejch ji má taky," ujistil mě. "Kdepak, slyšel jsem povídat, že když se ženská jako magistra nebo vévodkyně dostane do jinýho stavu, ztrácí kontrolu a její síla je slepá, dokud neporodí. No a v tý době by ji někdo moh připravit o její místo, chápeš?"

To jsem tedy chápal. Při pouhých několika tisících vrcholových funkcí a pouze čtyřech stech jedenasedmdesáti na opravdovém vrcholu byli lidé v těchto funkcích vystaveni neustálému nátlaku a kdykoli je mohl vyzvat na souboj někdo nový - a vystavit se do postavení, kdy by vás na celých devět měsíců taková výzva zastihla nepřipraveného, muselo být nemyslitelné.

"Chceš říct, že lidi tam nahoře vůbec nepěstují sex?" zeptal jsem se nevěřícně.

"Chacha. Jasně že jo. Když máš sílu, tak je to jednoduchý," odpověděl Hogi. "Když se řízneš, poručíš prostě svýmu tělu, aby nekrvácelo. Zrovna tak svýmu tělu poručíš, aby neotěhotnělo. Jasný?" To všechno říkal obvyklým tónem člověka, jenž mluví s poněkud zaostalým dítětem, kterého při rozhovoru se mnou obvykle užíval.

Všechno to ale do sebe zapadalo. Křížili se s jedinci, obdařenými výraznou slepou silou, kteří se občas objevovali mezi dětmi pěšáků. Pokoušeli se získat sílu a kontrolu nad ní zároveň - a snad i klíč ke genetickému ovlivnění svých vlastních potomků.

Jenže tohle děvče bylo obdařeno silou, i když to byla jen slepá síla, a to pro mne bylo ze všeho nejdůležitější. Potřeboval jsem toho o té síle ještě spoustu zjistit, a protože Ti byla ze všech lidí v mém okolí, kteří ji měli, jediná, se kterou jsem mohl mluvit jako rovný s rovným, rozhodl jsem se, že se s ní musím seznámit.

Kapitola šestá
Ti

Následujícího dne večer jsem ji vyhledal a snažil jsem se, aby naše setkání vypadalo co možná nejnáhodněji. Varovali mě, že není snadné navázat s ní kontakt a přimět ji k hovoru, neměl jsem s tím však žádné problémy. Seděla na kameni stranou od ostatních v místě, kam nedopadalo světlo pochodní, odháněla od sebe všudypřítomná hejna drobného hmyzu a poklidně žvýkala kousek gri, melounovitého ovoce s nezvyklou sladkokyselou chutí.

Neměl jsem na výběr z příliš mnoha taktik, pokud jsem nechtěl vypadat trapně nebo vlezle, takže jsem se prostě kousek od ní zastavil a pozdravil jsem ji. "Ahoj," řekl jsem.

Vzhlédla ke mně svýma obrovskýma očima malého děvčátka a usmála se. "Ahoj. No jasně. Posaď se."

"Jmenuju se..." začal jsem, ale skočila mi do řeči.

"Jmenuješ se Caltremon a přišels sem zvenku," vyhrkla, čímž mě poněkud zaskočila. Její hlas, který byl stále ještě hlasem mladičké dívenky, se k jejímu obličeji a skutečnému věku hodil víc než její tělo.

"Jak to všechno víš?" zasmál jsem se.

"Viděla jsem, jak po mně pokukuješ," vysvětlovala vesele. "Samozřejmě, že po mně koukaj všichni chlapi, tebe jsem si ale zvlášť všimla. Říkaj o tobě, že to nemáš v hlavě v pořádku. Je to pravda?"

Pocítil jsem k ní okamžitou náklonnost. "Byla to pravda," přisvědčil jsem, "teď už je mi ale líp. Vypadá to tady jinak než ve světě, odkud jsem přišel, a trvalo mi dost dlouho, než jsem si na to zvykl."

Odhodila slupku do houští za sebou a přikrčila se, přitáhla si kolena k ňadrům, rukama se držela kolem nohou a lehce se pohupovala dopředu a dozadu. "Jak to tam vypadá - myslím venku?" chtěla vědět.

Usmál jsem se. Byla tak zatraceně roztomilá. "Úplně jinak než tady," odpověděl jsem a snažil jsem se najít výrazy, kterým by rozuměla. "Prostě úplně jinak. Především je tam chladněji. A nejsou tam žádní pěšáci, dozorci ani rytíři."

Bylo vidět, že pro ni není jednoduché to strávit. "Když tam nejsou pěšáci, kdo obstarává práci?"

Rozumná otázka. "Lidé, kteří ji dělají dobrovolně," pokoušel jsem se jí to opatrně vysvětlit. "A je to jiná práce, než jakou máme my tady. Všechnu doopravdy těžkou dřinu dělají stroje."

"Jo," přikývla zkušeně, "už jsem o těch satoriích něco slyšela. Někdo je ale přece musí chovat a starat se o ně, ne?"

Povzdechl jsem si. Ocitl jsem se v obvyklé slepé uličce. Jak můžete vysvětlit podstatu strojů někomu, kdo se narodil a byl vychován na planetě, kde žádný stroj nefungoval a kde prakticky nic nevydrželo? Napadlo mě, že bych toho mohl využít jako nenápadné cesty k tématu, které mě doopravdy zajímalo.

"Na světě, ze kterého jsem přišel, nemá nikdo sílu," vysvětloval jsem jí. "A když na nějakém světě neexistuje síla, můžeš tam různé věci měnit, můžeš vyrábět věci, které přetrvávají. A některé z těch věcí jsou právě stroje; ty pak dělají to, co tady dělá síla."

Zamyslela se nad tím a snažila se tomu přijít na kloub, nezdálo se však, že by to pochopila. I to však bylo maximum, kterého jsem dosáhl mezi ostatními, což naznačovalo, že má určitou inteligenci.

"Proč tam lidi nemají sílu?" vyptávala se.

Pokrčil jsem rameny. "To nevím. A nevím taky, proč ji tady někteří lidé mají. Dokonce ani teď vlastně nechápu, co to ta síla vlastně je." Jen pomalu, říkal jsem si v duchu. Musíš být velice opatrný. "Slyšel jsem, že ty sílu máš. Je to pravda?"

"Hmm, jo, asi to tak bude," připustila. "K ničemu mi to ale není. Víš, je to asi tak, jako bych věděla, že ji v sobě mám, ale nedokázala s ní mluvit. Počítám, že to je to, co umějí ostatní. Dokážou s ní mluvit a nařídit jí, aby pro ně něco udělala."

"Cítíš ji ale v sobě," pobízel jsem ji k řeči. Jaký je to pocit?"

Rozpojila ruce, sklouzla dolů z kamene, protáhla se a poškrábala se na zadku. Sesmekla se dolů a posadila se vedle mne. "Prostě ji cejtím," odpověděla, "a tím to končí. Ty ji necejtíš?"

"Ne," zavrtěl jsem hlavou. "Buď ji nemám, nebo nevím, jak ji hledat a co cítit."

"A už ses po ní někdy díval?" pokrčila rameny.

To byla otázka, nad kterou jsem se potřeboval později zamyslet.

Snažil jsem se dostat z ní ještě nějaké informace, přestalo ji to však bavit a nebyla ochotná dál o tom mluvit. Rozhodl jsem se, že na ni nebudu naléhat. Získal jsem v ní dobrou přítelkyni a nechtěl jsem svou výhodu hned zase ztratit. Čekaly mě i další večery.

Náhle jsem si uvědomil, že sedí skutečně velice blízko mne, a poprvé za celou tu dobu mi došlo, co ji na mně tak přitahuje a proč si mě už dřív všimla. Můj nejvýrazněji viditelný, abnormálně velký tělesný znak musel být pro někoho, kdo byl manipulován jako ona, téměř neodolatelným lákadlem. A poprvé za existenci ve svém novém těle jsem pocítil záchvěv touhy, něco mě však zastavilo. Zatraceně, byla přece tak strašně mladá a označení ‚pěšák' v jejím případě nabývalo ještě výmluvnějšího významu.

Když jsem po chvilce nezávazného rozhovoru neprojevil žádnou reakci, vzpřímila se a podezíravě se na mne zahleděla. "Nejsi náhodou jeden z těch, co jsou na chlapy?" zeptala se s nelíčené nechápavým výrazem.

Musel jsem se zasmát. "Ne, to nejsem," ujistil jsem ji opatrně. "Já... hmm, jde jen o to, že na světě, odkud jsem přišel, se muž mého věku cítí s děvčetem tvého věku tak trochu divně." Mohl bych mít dceru, starou jako ty, dodal jsem v duchu.

Věnovala mi znechucený pohled. "To jsem si mohla myslet," našpulila rozmrzele rty. "Nechápu, proč se s tím tolik nadělá. Něco jinýho by bylo, kdybych to nikdy nedělala, jenže já to přece dělám často od tý doby, co jsem tady venku. Magistr Tang říkal, že je pro mně dobrý to dělat." Vstala a zatvářila se dotčeně. "Tak teda nejspíš půjdu za dozorcem. Tomu to vadit nebude."

Povzdechl jsem si. S touhle kombinací dítěte a ženy jsem se jen těžko smiřoval, natož abych si s ní dokázal poradit. Navíc mi působila dilema moje snaha neznepřátelit si ji a moje vnitřní reakce na ni jako na pouhé dítě. Jak bych to měl vysvětlit? Bylo to, jako by mi velice přitažlivá pubertální dívka řekla: "Jestli se se mnou nepomiluješ, budu zadržovat dech, až celá zmodrám, tak se do toho dej!" Kontrast mezi ochotnou sexuálně přitažlivou ženou a malým dítětem byl prostě něčím, s čím jsem si nebyl schopen rozumově poradit, zejména když jsem věděl, že její dychtivá sexualita byla uměle vyvolána bezcitnými a bezohlednými lidmi, kteří se na ni dívali jako na zvíře, jako na nějaký domestikovaný chovný dobytek. Zatraceně, využít takové situace mi připadalo tak trochu jako incest.

Rád bych si myslel, že důvody, proč jsem se jí toho večera podvolil, vycházely jen z mých obav, že se vůči mně zatvrdí a že tak ohrozím svou jedinou možnost získat nějaké informace.

Tělo, které mi bezpečnostní služba dala, bylo pro tento účel samozřejmě darem z nebes. Krega říkal, že spotřebují

spoustu těl, než se v jednom z nich záznam ,ujme', takže to byla čirá náhoda, že jsem skončil právě v tomhle - ukázalo se však, že to pro mne bylo skutečné terno. Jeho primitivní, atavistický charakter mi dodával velikost a obrovskou sílu a jeho nadměrná sexuální vyvinutost ke mně přilákala Ti. V nadcházejících dnech se držela neustále u mne nebo poblíž mne - alespoň po večerech. Zdálo se, že podle jejího názoru byli ostatní muži v porovnání s mou velikostí nedostateční. Kromě toho se každý playboy naučí prakticky všem variacím lásky a na Lilith nebyla taková rozmanitost obvyklá.

Nenápadně, tak, abych ji tím nenudil, jsem se jí vyptával na onu sílu, kterou pociťovala, a na její podobu. Vzhledem k poměrně krátkému rozpětí, po které jsem dokázal udržet její pozornost, jsem se jen pomalu dozvídal všechno, co mi o ní mohla říci. V pozdních nočních hodinách, když mi Ti ležela po boku, jsem se pak snažil přestat vnímat všechno a všechny ostatní a zkoušel jsem, zda sílu ,pocítím' i já.

Byl to vnitřní proces, který měl do jisté míry mentální charakter, nebylo však nic, čím bych se při něm mohl skutečně řídit. Ti se se svojí silou už narodila, vyrůstala s ní a nebyla proto tím nejlepším rádcem, který by mi dokázal přesně vysvětlit, co mám vlastně hledat. Nejlepší by býval někdo z dozorců nebo ještě vyšších funkcí, ti mi ale rozhodně nehodlali nic prozradit.

Klíčem k mé zarputilé vytrvalosti byl Kronlon. Ten chlap byl sadista, ubohý malý človíček, který si hrál na boha a přitom neměl za nehet rozumu. Přesto se mu nějak podařilo sílu v sobě najít a naučit se jí používat. Jsem přesvědčen, že do smrti nepochopím principy výběru lidí pro Wardenovy světy, jestliže sem mohl být poslán takový Kronlon, místo aby mu vymazali mozek. A on sem skutečně poslán byl - nebo mi to alespoň Ti tvrdila. Bylo to už samozřejmě před dávnou dobou, ale ten bastard se narodil v mém kosmu a ne na téhle primitivní a kruté planetě.

Co udělal, že v sobě probudil takové síly? Lámal jsem si s tím hlavu každou noc. Co asi cítil?

Občas, na samotném prahu spánku, jsem měl dojem, že skutečně cítím, jak se ve mně něco probouzí, nějaká zvláštní schopnost; bylo to však nepostižitelné a neustále mi to unikalo. Začínal jsem se obávat, že mi síla bude odepřena. Nebo snad byla blokujícím faktorem skutečnost, že jsem nebyl ve svém vlastním těle. Říkalo se, že jde o jakýsi pocit cizoty, jenže já sám jsem se v duchu na tohle tělo, ve kterém jsem se nacházel a které kdysi patřilo nebožtíku nikým neoplakávanému Calu Tremonovi, díval také jako na něco cizího - přestože i tento pocit pomalu ustupoval do pozadí. V té době jsem si toho nebyl doopravdy vědom, když na to však dnes vzpomínám, je mi to už jasnější.

Moje vzpomínky a moje osobnost zůstaly nedotčené, každý z nás má však i svoji biologickou stránku, která je určována enzymy, hormony a sekrety. Je to asi tak, jako by individualita či osobnost každého člověka byla obzvlášť zřetelnou černobílou fotografií, které tyto fyziologické prvky dodávají barvy, odstíny a drobné nuance. Dokonce i vaše sexuální preference jsou do značné míry určovány jediným drobným shlukem buněk, skrývajících se hluboko ve velkém mozku. Tyto buňky se při procesu transferu spolu s osobností nepřenesou; tělo, které dostanete, zdědíte se všemi jeho fyziologickými a chemickými vlastnostmi a tyto vlastnosti vás změní.

Tremonovo tělo bylo na faktory tohoto druhu zvlášť citlivé, protože to bylo tělo neregulované, pocházející z hraničářské oblasti. Na civilizovaných světech jsou takovéto fyzikální a chemické vlastnosti pečlivě regulovány. Tremon, který byl produktem náhodného spojení dvou neregulovaných osob, byl ovšem vystaven působení všech prastarých genů a jejich variací, vyvolaných nejen přirozeným vývojem, ale také mutací, což je riziko, které je u lidí, pohybujících se v kosmu, obzvlášť vysoké.

Osobnost člověka je závislá na těchto vlastnostech a nikoli naopak. Tremon byl divoký, agresivní a amorální; brutálnějšího chlapa se všemi atributy, které k takovému označení patří, jsem si prostě nedokázal představit. Všechny tyto tělesné faktory teď působily na mne stejným vlivem, jakým předtím působily na něj, a byly drženy na uzdě jen mými vlastními vzpomínkami a osobností, mými starými zakořeněnými návyky a civilizačními zábranami. Drženy na uzdě, ale ne vymazány. Čím déle jsem v tomto těle zůstával, tím kompletněji se samozřejmě stávaly dominantními prvky mého počínání. Už teď jsem začínal pohlížet zpět na svůj někdejší život a dřívější existenci s nemalým úžasem a marně jsem se snažil pochopit, jak jsem se mohl zachovat tak či onak, jak jsem mohl to či ono udělat nebo proč jsem dával přednost právě tomu a tomu a ne něčemu jinému. Bylo stále těžší přemýšlet o tom starém životě jako o mém vlastním. Byl v mé mysli ještě pořád velice jasný a zřetelný a byla to jediná minulost, kterou jsem měl, čím dál víc jsem ale začínal uvažovat a jednat, jako bych já, Cal Tremon, nějakým způsobem od bezpečnostní služby zdědil vzpomínky a znalosti nějakého úplně cizího člověka.

Během několika týdnů od svého prvního setkání s Ti jsem už dost dobře nechápal, proč jsem ve vztahu k ní předtím pociťoval takové zábrany. Na intelektuální úrovni mi to bylo pochopitelně jasné, jenže na stále dominantnější úrovni emocionální bylo stále obtížnější uvěřit, že tyto výhrady mají nějaký smysl.

Pak jednoho večera, když jsem se po dlouhém a únavném dni vracel zpátky do vesnice a těšil jsem se na večeři a na Ti, jsem zaslechl hovořit trávu.

Byl to strašidelný, nelidský pocit, který se nepodobal vůbec ničemu, s čím jsem se do té doby setkal, a nebyla to konverzace toho druhu, kterému bychom my lidé dokázali porozumět. Vypadalo to, jako by se tráva znenadání naplnila koloniemi živých tvorů, kteří spolu udržovali kontakt, dokonce i mezi jednotlivými stébly a trsy. Byl jsem si vědom protestů a pocitu nepohodlí, když jsem na nějaký trs trávy šlápl, i téměř nezřetelného zašimrání úlevy, když jsem pokročil dál. Nemyslím, že to byla inteligence, co jsem cítil, bylo to však vědomí, jakýsi druh života na velice primitivní a emotivní úrovni. Přesto to však byla určitá komunikace. Po několika dalších krocích jsem totiž byl schopen vnímat jakýsi vzdálený pocit napětí, přicházející z trávy přede mnou, na kterou jsem se chystal šlápnout.

Byl to zvláštní pocit, rozeznatelný a přitom téměř neskutečný, a vnímal jsem ho především proto, že byl tak všudypřítomný, že té zatracené trávy byla kolem mne taková spousta. Vzrušovalo mě to, přestože jsem byl nucen vyrovnat se s faktem, že jsem utahaný, špinavý, poněkud deprimovaný a že mi nejspíš právě přeskočilo.

Ti, která se ke mně připojila, když skončila její práce v jeslích, však zřejmě něco vycítila ještě dřív, než jsem jí o tom stačil povědět. "Dneska jsi to cítil." Bylo to konstatování, ne otázka.

"Myslím, že ano," přikývl jsem. "Bylo to... zvláštní. Slyšel jsem trávu, cítil jsem nespočetné miliardy maličkých, vzájemně propojených živých tvorů."

Některým ze složitějších slov evidentně nerozuměla, věděla však, co mám na mysli, a v její tváři jsem spatřil nečekaný výraz soucitu. "Chceš tím říct," zeptala se nevěřícně, "že až do dneška jsi to neslyšel?"

Bylo to pro ni zcela nové poznání, jako by náhle zjistila, že někdo z jejích známých, koho považovala za zcela normálního člověka, byl celý život hluchý a náhle začal slyšet. Takhle to bylo intenzivní - téměř stejně jako všechny ostatní smysly. Byl to jakýsi šestý smysl, který se postupem dalších dní neustále rozvíjel a zdokonaloval.

Jakmile mi bylo jasné, po čem se mám kolem sebe dívat, nacházel jsem to všude.

Skály, stromy, živí tvorové tohoto světa, to všechno vydávalo onu píseň, která oznamovala, že jejich existence dalece přesahuje úroveň samostatných subjektů. Byl to neuvěřitelný a zároveň překrásný pocit. Celý svět pro vás zpíval a promlouval k vám tichým šepotem.

A s lidmi to bylo stejné, přestože ti byli ze všeho nejobtížnější - částečně proto, že jejich vlastní činnost do jisté míry maskovala zmíněný efekt, tak tichý a nenápadný, částečně i proto, že je téměř nemožné posuzovat nějakého člověka stejně objektivně jako kus skály, strom nebo stéblo trávy. Přitom však každý samostatný objekt byl rovněž unikátní a s trochou soustředění jsem byl schopen se zavřenýma očima příslušnou oblast nejen cítit, ale mentálně ji doslova zmapovat.

Uvědomoval jsem si, že právě tahle schopnost je klíčem k oné tajemné síle. Mé vlastní Wardenovy organismy, usídlené v každé buňce a snad dokonce v každé molekule mého těla, byly jakousi záhadnou energií propojeny se všemi ostatními Wardenovými organismy. Bylo to přesně toto vzájemné propojení, které jsem viděl, cítil a slyšel. Muselo to být totéž, co viděli, slyšeli a cítili všichni ostatní, všichni ti, kteří měli alespoň trochu síly.

Dozorce cítil totéž, co jsem cítil já, a byl schopen prostřednictvím symbiotických organismů ve svém vlastním těle vyslat zprávu vašim organismům - nebo organismům sídlícím ve skále či v čemkoli jiném. To znamenalo, že magistr to dokáže udělat ještě důkladněji - že vidí jednotlivé buňky uvnitř lidského těla a může vyvolat změny ve způsobu, jakým tyto buňky fungují.

Když něco zemřelo, nebo pokud to ztratilo svou primární podobu - jako například když byl rozdrcen kus kamene - zemřely i Wardenovy organismy a bez nich ztratila samotná struktura daného subjektu stabilitu a rozpadla se. Rytíř, uvědomoval jsem si nyní, dokáže nějakým způsobem Wardenovy organismy i za těchto podmínek udržet při životě. I v tom případě však organismus napadal a destabilizoval anorganickou hmotu, nepocházející z jeho vlastního prostředí. Z nějakého důvodu jsem pomyslel na protilátky, na ony složky lidské krve, které napadají cizí tělesa, jako jsou například viry, pronikající do našich těl. Připadalo mi, že Wardenův organismus si ve vztahu k anorganické cizí látce počíná velice podobně jako krevní protilátky: napadá ji, destabilizuje a likviduje.

To tedy znamenalo, že Kreegan je schopen nemožného - že dokáže přesvědčit Wardenův organismus, aby nenapadal a neničil cizí anorganickou hmotu. A lidé nadaní silou na každé úrovni dokázali lidem na nižších úrovních zabránit v tom, aby komunikovali s Wardenovými organismy v jejich vlastních tělech, čímž je chránili.

Co vás ale naladilo na stejnou frekvenci s vašimi vlastními symbiotickými organismy, co vám umožnilo předávat jejich prostřednictvím příkazy jiným organismům mimo vaše tělo? To jsem se ještě potřeboval naučit. Samotné zjištění, že jsem schopen vycítit jejich komunikaci, která většině ostatních pěšáků zůstávala utajena, bylo tím nejlepším, co se mi mohlo přihodit. Už jsem si v tu chvíli nepřipadal unaveně ani deprimovaně. Měl jsem potřebné nadání. Potřeboval jsem svoje schopnosti prozkoumat, vyzkoušet si je, naučit se s nimi zacházet, poznat svoje vlastní meze.

Možná že nebudu schopen rovnat se vládci; možná budu potřebovat pomoc, nějakého schopného spojence.

Pro danou chvíli mi však stačilo, že jsem se konečně dozvěděl, jak vlastně tenhle šílený svět funguje - a že jsem také věděl, že moje dny vláčení bláta šestnáct hodin denně jsou sečteny.

To mi víc než stačilo.

Kapitola sedmá
Otec Bronz

V průběhu následujících dnů mě moje vzrůstající citlivost vůči okolní tiché komunikaci plně zaměstnávala a snažil jsem se dozvědět se o ní všechno, čeho jsem byl schopen. Žádný z pěšáků mi v tom ohledu nepomohl s výjimkou Ti, která sice sílu cítila, nikdy se ji však nenaučila ovládat ani správně používat. Protože postavení každého člověka na Lilith bylo závislé na tom, jak zvládne svou sílu - a protože sociální mobilita obvykle končila smrtí jednoho z uchazečů o konkrétní funkci - není ani třeba zdůrazňovat, že nebyly k dispozici žádné instruktážní příručky.

Přestože teď už se zmíněným pocitem žiji poměrně dlouho, stále ještě je téměř nemožné ho popsat. Nejlepší objektivní popis, jakého jsem schopen, je jakási obrovsky zvýšená citlivost vůči energetickým tokům. Nejde o žádnou silnou energii, přesto ji však dokážete vycítit, ne jako nějaký statický jev, ale jako nepřetržité a pulzující silové proudění, přicházející ze všech pevných předmětů. Plyny a voda tímto prouděním zřejmě ovlivňovány nejsou, přestože tvorové, kteří žijí ve vodě, se jím vyznačují, ať jsou jakkoli drobní.

Energie samotná je ve všech případech stejná - to znamená, že není žádný rozdíl mezi prouděním přicházejícím ze stébla trávy, z člověka nebo z hmyzu - přitom však obrazce, které vytváří, jsou v každém případě unikátní. Dokážete rozeznat jedno stéblo trávy od druhého, člověka od jiného velkého tvora, dostáváte dokonce rozdílné obrazce od všech těch miliard mikrobů, které v sobě každý z nás nosí.

Stále ještě jsem experimentoval, když do naší malé vesničky dorazil cizí člověk. Určitě tam strávil většinu dne a přecházel mezi různými pracovními četami a skupinami, k té mé se však dosud nedostal. Spatřil jsem ho konečně počátkem večera, jak odpočívá na návsi a jí nějaké ovoce.

Měl na sobě lesklou bílou tógu, která jako by se s každým jeho pohybem rozvlnila, a pár složitě tvarovaných sandálů, které prozrazovaly, že je to člověk obdařený obrovskou silou. Přitom však seděl na návsi, jako by se nic nedělo, jedl a povídal si s námi, kteří jsme byli pouhými pěšáky. Byl to postarší muž s pohlednou tváří a s pečlivě zastřiženou šedivou bradkou, silně však už plešatěl jak nad čelem, kde mu zbýval jen pramen vlasů uprostřed, tak i kolem temene. Vypadal ovšem štíhle a upraveně, a jak se dalo očekávat, byl tělesně zdatný. Nebylo možné uhádnout, jak je asi starý, rozhodně mu ale muselo být nejméně sedmdesát a možná i o hodně víc.

Na krátký prchavý okamžik mě díky mé přirozeně podezřívavé povaze napadlo, jestli to není samotný lord Marek Kreegan. Proč by se však měl právě v tomto konkrétním okamžiku objevit zrovna tady, to byla záhada, která takovou shodu okolností prakticky vylučovala. Kromě toho se dalo čekat, že Kreegan bude mít standardní výšku a postavu, stejně jako já sám i všichni ostatní lidé z civilizovaných světů. Tenhle člověk mi připadal trochu příliš malý a trochu příliš zavalitý na to, aby této absolutní kategorii odpovídal.

Bylo zajímavé pozorovat, jak na něj pěšáci reagují. Zatímco dozorce se vůbec neodvažovali oslovit a chovali se v jejich přítomnosti otrocky servilně, k tomuto muži bez zábran přistupovali a povídali si s ním, téměř jako by mu byli rovni. Vyhledal jsem Ti a zeptal jsem se jí, kdo to je.

"To je otec Bronz," informovala mě.

"Ano? A co to znamená?" dorážel jsem na ni poněkud popuzeně. "Kdo a co je tenhle otec Bronz?"

"Je to magistr," odpověděla, jako by se tím vysvětlovalo všechno, na co jsem se ptal, místo aby mi to říkalo jen to, co už jsem věděl.

"To vím," pokračoval jsem statečně ve vyptávání, "ještě nikdy jsem ale neviděl, že by pěšáci takhle přátelsky vycházeli s někým, kdo je obdařen silou. Chovají se trochu rezervovaně dokonce i k tobě, protože znají tvou pověst. Chtěl jsem vědět, jestli to je někdo z hradu. Pracuje pro šéfa, pro vévodu nebo pro koho vlastně?"

Rozpustile se zasmála. "Otec Bronz nepracuje pro nikoho," vysvětlovala pohrdavě. "Je to boží člověk."

To mě na okamžik vyvedlo z rovnováhy, dokud jsem si neuvědomil, že nemluví o jeho schopnostech, ale o jeho povolání. Očividně tím chtěla říct, že je to nějaký druh duchovního, přestože jsem dosud na Lilith neviděl žádné známky opravdového náboženství. O existenci duchovních jsem samozřejmě věděl; z jakéhosi důvodu mají tyto kulty a staré pověry dosud v područí spoustu lidí dokonce i na civilizovaných světech. Čím úporněji se je snažíte vymýtit, tím větší zřejmě získávají vliv.

Znovu jsem se na toho podivného starce zadíval. Je to zvláštní místo pro duchovního, pomyslel jsem si. Jeho náboženské přesvědčení musí být doopravdy podivné, jestli je tady na Lilith. Proč se odsoudil ke strádání tady, když si mohl užívat pohodlného života někde v chrámu, za který zaplatili nevědomí hlupáci? A přemýšlel jsem i o tom, zda se mohl služebník boží, ať už sloužil kterémukoli bohu nebo kterýmkoli bohům, dostat do postavení magistra, aniž by si přitom potřísnil ruce krví.

Všiml jsem si, že k němu nepřetržitě proudí muži i ženy a rozmlouvají s ním buď jednotlivě nebo v malých skupinkách. "Proč s ním všichni ti lidé mluví?" zeptal jsem se. "Mají snad strach s ním nemluvit?" Pomyslel jsem si, že pokud někdo hledá ovečky, které by obrátil na pravou víru, a má přitom sílu magistra, může je přinejmenším donutit k tomu, aby poslouchali jeho kázání - jenže otec Bronz nekázal. Prostě s nimi vlídně hovořil.

"Povídají mu o svejch problémech," vysvětlovala Ti, "a on jim v některejch případech dokáže pomoct. Je to jedinej ze všech, co mají sílu, kterej má rád pěšáky."

Zamračil jsem se. Je to jen zpovědník - nebo se za ně doopravdy přimlouvá? Přemýšlel jsem o tom, jeho postavení mi však stejně nebylo jasné. Další věc, o které musím něco zjistit, pomyslel jsem si. Přestože byl jen jeden jediný způsob, jak to udělat, z hloubi duše se mi protivilo pouhé pomyšlení na to, že bych si měl jít promluvit s někým, jehož síla je desetinásobně vyšší než Kronlonova.

Myslím, že si mě všiml, jak tam stojím a upřeně se na něj dívám, protože když skupina lidí kolem něj prořídla, pohlédl mým směrem, potom na mne kývl a zavolal: "Hej, ty tam! Ty jsi ale kus svalnatého, chlupatého chlapa, co? Pojď ke mně!" vyzval mě příjemným hlubokým a živoiálním hlasem. Byl to hlas uspávače hadů, hlas profesionálního podvodníka - hlas člověka toho typu, který dokáže dav lidí přimět prakticky k čemukoli, co se mu zachce.

Neměl jsem na vybranou a musel jsem k němu jít, i když na mně musela být vidět moje nervozita.

"Neboj se," uklidňoval mě. "Nekoušu, nepůsobím pěšákům bolest a nejím malé děti k snídani." Prohlížel si mě ve světle pochodní a oči se mu nepatrně rozšířily. "No ne, ty musíš být Cal Tremon!"

Neprozradil jsem navenek žádné pohnutí mysli, uvnitř ve mně ale zatrnulo. To, že mě poznal, mě zneklidňovalo.

"Hodně jsem o tobě slyšel od tvých... hmm... dalších kolegů, kteří tady taky skončili," pokračoval. "Byl jsem zvědav, jak vypadáš."

Tohle se mi tedy už vůbec nelíbilo. Naznačovalo to, že by tady mohla být spousta lidí, kteří toho o životě a kariéře Cala Tremona věděli víc než já.

"Posaď se přece," ukázal na malou travnatou vyvýšeninu, "a hlavně už se proboha uklidni! Jsem služebník boží - nemáš se ode mne čeho bát."

Posadil jsem se a přemýšlel jsem o tom, jak hluboce se mýlí. Nebyla to jeho síla, ze které jsem měl strach, ale jeho vědomosti, které mohly odhalit mou pravou totožnost. Navzdory svým obavám jsem se trochu uvolnil a rozhodl se, že si s ním promluvím. "Jsem Tremon," připustil jsem. "Co jste o mně vlastně slyšel? A od koho?"

Usmál se. "Totiž, všichni z našich novějších přistěhovalců patřili v té či oné míře do tvé bývalé branže. Víš přece, že o člověku s tvou reputací se mezi lidmi v podobných kruzích vždycky ví. Ty jsi legendární postava, Cale - doufám, že ti

smím říkat Cale. Proslulost ti zajistilo už samotné přepadení Coristanu. Sám bez pomoci jsi dokázal vyhodit do povětří ochranné kupole celé tamější hornické kolonie a uprchnout s jonditem za čtyřicet miliónů!" Zavrtěl obdivně hlavou. "S takovým nadáním a s takovým mozkem - a to už vůbec nemluvím o penězích - vůbec nechápu, že tě dokázali chytit."

"Nasadili na mě zabijáka z bezpečnostní služby," odpověděl jsem co nejpohotověji, přestože jsem o Coristanu v životě neslyšel a neměl jsem sebemenší ponětí, co je to jondit ani k čemu se používá. "Ti jsou ve své branži nejlepší a jen málokdy se stává, že nenajdou toho, po kom jdou. Jediným důvodem, proč mě na místě nezabili, bylo, že jsem měl dost prozíravosti a svou kořist jsem schoval a zničil všechny záznamy, takže mě potřebovali živého, aby ze mě dostali klíčové informace a našli ji." Tohle byla alespoň pravda; moje instruktáž se detailněji věnovala jeho pozdější kariéře a psychoprofilu.

Duchovní rozvážně přikývl. "Ano, utéct jejich agentům je prakticky nemožné - a i když jednoho z nich dostaneš, pověsí se ti na paty ostatní. Víš o tom, že dnešní vládce Lilith byl také agentem?"

"Slyšel jsem to," přikývl jsem. "Nezlobte se, že to říkám, ale je dost zvláštní najít na tomhle světě duchovního, a úplně zvláštní je najít tady duchovního, který si tak nenucené povídá se zloději a vrahy."

Otec Bronz se rozesmál. "Myslíš tím, že vám nepořádám kázání? No, mám svou práci a ta spočívá v něčem trochu jiném. Byl jsem kdysi kazatelem, a to dobrým kazatelem - bohužel jsem se stal obětí vlastního úspěchu. Začínal jsem s docela maličkou kongregací - měla takových dvacet, třicet členů - na jednom malém pohraničním světě a ta se rozrostla tak, že jsem se stal nejdůležitějším duchovním tří planet, z toho dvou civilizovaných!" V obličeji se mu objevil jakýsi prázdný výraz a díval se na mne poněkud skelnýma očima. "Ach ano! Do církevní pokladny proudily obrovské sumy, měl jsem katedrály, ve kterých se konaly hromadné bohoslužby a kde jsem žehnal půl miliónu věřících najednou. Bylo to fantastické!" Jeho hlas zněl nostalgicky a roztouženě zároveň.

"Tak co se vlastně stalo, že jste skončil tady?" zeptal jsem se ho.

Vrátil se do přítomnosti a pohlédl mi přímo do očí. "Měl jsem příliš dobré výsledky. Získal jsem příliš mnoho věřících, příliš mnoho peněz, a to samozřejmě znamenalo, že jsem měl i příliš velkou moc. Církvi se to příliš nezamlouvalo, takže mě přeskočili při výběru arcibiskupa a posílali tam jednoho pitomého panáka za druhým, aby se ujali vedení. Potom začali být nervózní i potentáti a kongresy na několika planetách, kde jsme se teprve rozjížděli, a začali na církev vyvíjet nátlak. Nemohli se mnou ale nic udělat - neporušil jsem žádné zákony. Nemohli mě prostě jen tak suspendovat. Byl bych se zkrátka objevil zase někde jinde a moje kongregace a můj řád by byly využily svého vlivu, aby mě dosadily zpátky do mé funkce. To by pro ně bylo znamenalo neodpustitelnou prohru, takže přišli s nápadem vyslat mě jako misionáře na Wardenův diamant - dalo by se říct, že pro mě našli perfektní exil. Jenže já jsem to odmítl. Vyhrožoval jsem, že se svým řádem a se svou kongregací opustím řady církve a založím svou vlastní sektu. Měl jsem pro to precedens z dřívějších dob, kdy církev podlehla korupci. A na to mě samozřejmě dostali. Trochu si pohráli s počítačem, vytáhli na mě pár inscenovaných obvinění, podle kterých jsem se dopustil zpronevěry finančních prostředků a využívání náboženství k získání politického vlivu, a skončil jsem tady - poslali mě do vyhnanství na místo, kam jsem nebyl ochoten odejít dobrovolně, a transportovali mě sem jako každého jiného obyčejného lumpa."

Měl jsem takový dojem, že na otci Bronzovi není vůbec nic obyčejného. "A přes to všechno i tady sloužíte církvi jako misionář?" zeptal jsem se nevěřícně.

Usmál se. "Možná že jsem mizerně vedl svoje účetní knihy, ale moje úmysly byly upřímné. Věřím v náboženskou část učení své církve a věřím, že bůh mě užívá jako svého nástroje ve své práci. Na civilizovaných světech je církev právě tak světská a zkorumpovaná jako státní úřady - tady tomu ale tak není. Na Lilith jsme se vrátili k základním hodnotám - nejsou tu žádní církevní hodnostáři, žádné sektářství, jen čistá víra. Jsem tady s obrovskou pohanskou populací a s žádnými nadřízenými kromě Boha všemohoucího." Rozhlédl se kolem sebe na pěšáky, kteří se zabývali svými rutinními večerními činnostmi, a trochu ztišil hlas.

"Podívej se na ně," řekl téměř šeptem. "Co je to za život, který tady všichni vedete? Není tu žádná naděje, žádná budoucnost, jen neustále stagnující přítomnost. Ten, kdo nemá sílu, je skutečným pěšákem, figurkou v pravém smyslu toho slova. Jenže to přesto jsou lidské bytosti. Potřebují naději, příslib něčeho lepšího, něčeho, co by přesahovalo rámec tohohle života. Na Lilith se jim ničeho takového nedostane a nikam jinam jít nemohou, takže jedinou jejich nadějí na spasení je věčnost. A pokud jde o některé z nich - říkejme jim třeba kriminální živly - no, právě mezi nimi jsou lidé, jako jsem já, nejužitečnější. Kromě toho," dodal, "mě potřebují. Kdo jiný si vyslechne jejich stížnosti, ať jsou ve skutečnosti jakkoli uboze malicherné, a kdo jiný se za ně alespoň s nějakou autoritou přimluví u jejich nadřízených? Jen lidé, jako jsem já, jinak nikdo."

Měl jsem dojem, že už ho začínám chápat. Byl samozřejmě naprosto šílený, díky svému obrovskému pocitu viny, pramenícímu z jeho vlastní nelegální činnosti v rámci náboženského kultu či čeho, se však rozhodl, že musí svá provinění něčím odčinit. Mučednický typ, který chce spásou druhých spasit vlastní duši. Podobní lidé bývají nebezpeční, protože jsou příliš fanatičtí na to, aby dokázali čelit realitě, bývají však také užiteční. Otec Bronz byl svým způsobem užitečný těmto lidem, mnohem užitečnější však mohl být mně.

Otočil se a spatřil, jak nedaleko od nás plaše postává Ti. Smutně si pozdechl. "Ach ne," zamumlal si tiše sám pro sebe, já jsem ho však slyšel.

Zdvihl jsem udiveně obočí. "Co se děje?"

Otec Bronz ukázal na Ti. "Je to hřích, co s ní a se spoustou dalších skvělých dívek dělají. Příliš rychle dospívají - a jakmile jsou odvedeny do hradů, čeká je ještě horší osud."

Pocítil jsem nervózní zašimrání v žaludku. Jen nerad jsem na to myslel a podle všeobecné nepsané dohody se o tom mezi pěšáky zásadně nemluvilo. Možná jsem se bránil pomyšlení na to, že odejde, alespoň dokud tady budu já. Pomohla mi vysvobodit se z té černé jámy, do které se propadla moje mysl, a měl jsem v její osobě přítelkyni, společnici a zdroj informací i vlastního rozvoje. Už teď jsme spolu žili déle, než si kdokoli ve vesnici vzpomínal na nějaký jiný pár.

Přestože jsem se sám sobě nesnažil namlouvat, že jde o něco jiného než o naše dvě těla, která měla tak silnou potřebu, že jsme ji dokázali uspokojit jen my dva, stejně jsem nerad přemýšlel o budoucnosti. Cítil jsem se však nucen vyptávat se dál.

Přemohl jsem tedy vlastní pocity a zeptal jsem se: "Co s ní udělají?"

Otec Bronz si znovu smutně povzdechl. "Nejdřív ze všeho ji, jak bych to řekl, zmrazí," vysvětloval pomalu. "Vyvíjející se, inteligentní mysl by jim byla na obtíž, takže ji budou udržovat ve stavu věčného dětství. Bude na tom ještě hůř než teď. Je to jen otázka vyhledání těch správných částí mozku a opatrné likvidace všeho, co je třeba. Šlechtitelé jsou většinou bývalí lékaři a snadno to dokážou. Potom posílí funkci žláz s vnitřní sekrecí nebo čeho - já nejsem doktor, takže se v tom tak dobře nevyznám - a až bude všechno správně vyvážené, strčí ji do harému s podobně upravenými děvčaty, budou experimentovat s jedním dítětem za druhým a snažit se najít klíč k síle a k tomu, jak ji přenášet. Rytíři jsou tím doslova posedlí a šlechtitelé s radostí získávají praxi a pokračují v experimentech ve svém oboru."

Lehce jsem se otřásl. "A to že jsou lékaři? Myslel jsem, že lékaři zachraňuji životy a snaží se o to, aby tělo s myslí tvořilo jeden celek."

Překvapeně na mne pohlédl. "Ty jsi ale opravdu zvláštní člověk, Tremone! Prosím tě, lékaři přece nejsou o nic víc imunní vůči hříchu a korupci než ty nebo já. Existují mezi nimi dobří i špatní lidé a většina vysoce kvalifikovaných špatných lékařů dříve nebo později skončí tady, kde mohou lépe testovat svoje groteskní teorie. Slyšel jsem pověsti o tom, že je v tom Konfederace podporuje, že dokonce na jiných světech zabezpečuje počítačovou analýzu jejich práce, protože doufá, že přijdou na to, na jakém principu vlastně funguje Wardenův organismus."

Zavrtěl jsem jen nevěřícně hlavou, protože jsem odmítal takové děsivé pomyšlení akceptovat. Konfederace! Bylo to šílené, dementní a přitom, aby to čert vzal, naprosto logické. Konec konců vyšly všechny ostatní experimenty naprázdno a tyhle planety se považovaly za vězeňské světy. Jenže ať do toho byla Konfederace zapojena nebo ne, to, co otec Bronz říkal, věštilo pro Ti skutečně pochmurnou perspektivu.

"Jak dlouho to ještě bude trvat, než ji... odvedou?" zeptal jsem se a předem jsem se bál odpovědi.

Pozorně se na ni zahleděl. "Hmm," zabručel, "absolvovala už všechny přípravné procedury. Řekl bych, že ji měli odvést už dávno. Rozuměj, nemohou ji nechat příliš dlouho bez dozoru, protože v opačném případě by si mohla samostatně vytvořit intelektuální schéma, se kterým by nedokázali bezpečně manipulovat. Jinak řečeno, byla by pro ně příliš chytrá, příliš komplikovaná. Obávám se, že jsi přispěl k urychlení jejich plánů, pokud jsou si vědomi vztahu, který se mezi vámi dvěma vyvinul, protože kontakt s člověkem zvenku by jí mohl rozšířit obzory."

Jeho slova mnou otřásla, a to nejen proto, že jsem snad uspíšil ten strašný osud, který ji čekal, ale také proto, že Bronz tak snadno poznal, že je mezi mnou a Ti milostný poměr. "Jak jste se to o nás dozvěděl?" vyptával jsem se.

Zasmál se. "Kněz musí umět spoustu věcí, jednou z nejdůležitějších je ale dobrá znalost lidské povahy. Vidím ji, jak tam postává, jak se na tebe dívá jako nějaké nedočkavé štěně, které čeká na svého pána. Ať si to uvědomuješ nebo ne, je do tebe doopravdy hluboce zamilovaná. Co cítíš ty k ní?"

Zamyslel jsem se nad tím. Co jsem vlastně k Ti doopravdy cítil? Sám jsem si nebyl úplně jist odpovědí. Za žádných okolností jsem si nedokázal představit, že bych se na nás dva díval jako na životní partnery, kteří k sobě mají nějaké vzájemné závazky; vztahům tohoto druhu jsem ostatně nikdy v životě nerozuměl. Cítil jsem k ní však velkou náklonnost, a to nejen proto, že jsme si tělesně vyhovovali, ale také proto, že měla potenciál stát se kompletní lidskou bytostí. Byla inteligentní a zvídavá a nové abstraktní představy dokázala pochopit mnohem rychleji než kterýkoli jiný domorodec z tohohle bláznivého světa. Mimoděk mě napadlo, jestli je možné přistupovat k někomu se sexuální touhou a otcovskou péčí zároveň. Trochu to zavánělo incestem, přestože jsme nebyli v žádném příbuzenském vztahu, přitom to však asi nejvýstižněji shrnovalo moje pocity, takže jsem to tak řekl i Bronzoví.

Přikývl. "Myslel jsem si, že by to tak nějak mohlo být. Je to mimochodem obrovská škoda, protože vedle tebe z ní mohla vyrůst zatraceně dobrá žena."

Zamyslel jsem se nad tím, co mi řekl. Potenciál, to bylo to pravé slovo. Potenciál, to bylo to, co mi na ní připadalo tak atraktivní, na rozdíl od masy pěšáků, která nás obklopovala. Byla to však zároveň i její osobní tragédie. Náhle jsem pocítil, jak se ve mně zdvihá obrovský příliv zuřivosti, který jsem sám zcela nechápal a který jsem nedokázal plně kontrolovat. Právě ten potenciál byl věcí, o kterou se ji chystali připravit. Zaplavila mě tak silná vlna vzteku, že jsem se téměř roztřásl surovou, brutální emocí, kterou jsem jen stěží ovládl.

Otec Bronz zůstal klidně sedět a pozoroval mě s vážným výrazem ve tváři. Když jsem se konečně začal alespoň trochu ovládat a snažil se uvolnit, potlačit ten nelidský emocionální příval, promluvil.

"To bylo poprvé," prohlásil tichým hlasem, "co jsem tady vedle sebe spatřil skutečného Cala Tremona; byl to opravdu strašlivý pohled, vypadal právě tak děsivě, jak se o něm vypráví v legendách. A také jsem ho cítil. Zdvihla se v něm obrovská síla, bublala jako roztavená láva a málem se prodrala na povrch. Pokud se naučíš tu svou zuřivost usměrňovat a používat, Tremone, přijde den, kdy z tebe bude doopravdy mocný muž."

Jen jsem seděl a udiveně jsem se na něj díval, protože v mé mysli náhle jako bomba explodovalo pochopení, uvědomění sebe sama a vlastního potenciálu. V tom okamžiku mi došlo, že otec Bronz ze své pozice velice silného magistra cítil, jak se ve mně vzepjaly Wardenovy schopnosti. Už jsem také chápal, proč se někteří lidé povznesou na vyšší úroveň, zatímco jiní to nedokážou, a věděl jsem, jak to dělají. Klíčem byly emoce - dravé, strašlivé emoce. Až do toho okamžiku jsem si nikdy život emocemi příliš nekomplikoval; byla to slabost, kterou jsem si ve své dřívější práci tajného agenta nemohl dovolit. Tady však enzymy, hormony a všechno to ostatní, díky čemu býval Tremon takovým postrachem, vystoupilo do popředí a téměř mě sežehlo. Bronz to cítil.

Nešlo jen o to, kolik síly v sobě člověk má, šlo především o to, jakým sebeovládáním je tato síla doprovázena - o schopnost chopit se syrových, nespoutaných emocí a usměrňovat je, ovládat je, utvářet je vlastním intelektem. To

pravděpodobně víc než jakékoli odstupňování vlastní síly bylo na zdejším světě rozhodujícím faktorem zařazení na společenském žebříčku. Vysvětlovalo to, proč je Kronlon bez ohledu na všechnu svou sílu tak bezvýznamným človíčkem a proč jím vždy zůstane. Vysvětlovalo to také, jak se Marku Kreeganovi podařilo stát se vládcem. Býval kdysi cvičeným agentem a tady, v poměrech, které tu vládly, dokázal své někdejší profese maximálně využít.

Začínalo se připozdívat; většina ostatních pěšáků už se vrátila do svých chýší a uložila se ke spánku. I já jsem stále ještě byl obyčejný pěšák, na kterého čekal obvyklý dlouhý pracovní den. "Budete tu ještě zítra?" zeptal jsem se Bronze.

Zavrtěl hlavou. "Bohužel ne. Mám před sebou dlouhou cestu a tady už jsem promarnil až příliš mnoho času. Čekají mě v pevnosti Shemlon, jižně odtud. Jsem ale rád, že jsem se s tebou seznámil, a mám takové tušení, že se nevidíme naposledy. Člověk se silou, jako máš ty, bude na zdejším světě rychle postupovat vzhůru, pokud ji bude správně cvičit a rozvíjet."

To byla natolik důležitá poznámka, že jsem ji nemohl přejít mlčením. "Cvičit?" opakoval jsem po něm. "Ale jak? Kdo v ní člověka vycvičí?"

"Někdy vůbec nikdo, jindy zase někdo, kdo zná někoho jiného," odpověděl záhadně. "Slyšel jsem, že nejlepší výcvik lze získat v kolonii, kde žijí potomci prvních vědců, kteří navštívili tuhle planetu. Jmenuje se pevnost Moab, odtud jsou to ale tisíce kilometrů. Neměj strach, někoho najdeš - ti nejlepší vždycky někoho najdou."

Nechal jsem ho tam sedět a doprovodil jsem Ti do chýše. Přestože už bylo pozdě a měl jsem za sebou dlouhý den, dělalo mi potíže usnout. Hlavu jsem měl plnou myšlenek na to, jak se zbavím své zdejší existence pěšáka, jak dříve nebo později najdu Marka Kreegana a postavím se mu. A přemýšlel jsem také o Ti, o ubohé naivní malé Ti a o tom, co s ní provádějí. Vybudoval jsem si už celou armádu lidí, s nimiž jsem si chtěl vyrovnat účty, přičemž s mnohými z nich jsem se dosud vůbec nesetkal.

Kapitola osmá
Sociální mobilita na Lilith

I nadále jsem vykonával svoje manuální pracovní povinnosti a přitom jsem se v rámci daných možností cvičil ve svých schopnostech. Když ničemu jinému, říkal jsem si, pak ty uplynulé týdny, měsíce, nebo jak dlouho jsem tu vlastně byl, posloužily dvěma věcem. Jednou z nich bylo, že jsem vycvičil a vyladil tělo Cala Tremona do té míry, že jsem se v něm cítil nejen naprosto přirozeně, ale skutečně jako ve svém vlastním těle. Jeho - vlastně ne, moje - svaly se vypracovaly tak, že bych to byl ještě před nedávnem považoval za nemožné. Dokázal jsem zvednout trojnásobek nebo ještě víc své nezanedbatelné tělesné váhy a vůbec jsem na to nemusel myslet; také bolesti už dávno zmizely. Nepochyboval jsem, že bych byl schopen snadno ohýbat ocelové tyče.

Kupodivu to ale byla ta druhá věc, které jsem si jako cvičený agent cenil nejvíc. Byl jsem přinucen se pokořit. Téměř směšně snadno jsem byl nalomen a pak totálně zašlapán do bláta a byla to pro mne ponižující zkušenost.

Je možná zvláštní, že to říkám, ale velice nutně jsem potřeboval být pokořen. Když tahle moje eskapáda začínala, byl jsem nafoukaný, nedočkavý a příliš sebejistý. Homo superior - nejlepší ze všech, který dosud z žádné mise neodešel poražen. Věřil jsem tomu i teď, jenže svět, ve kterém jsem býval nejlepší ze všech, mi teď byl navždy uzavřen. Tohle byl svět naprosto cizí, svět, který se řídil úplně jinými pravidly. Ocitl jsem se tady vytržen ze svého živlu, takže pokud jsem chtěl zvítězit, bylo nutné, abych dostal pořádně za vyučenou a mohl pak začít znovu od začátku, prakticky z ničeho. Jedině tomu, že jsem skutečně za vyučenou dostal, jsem podle svého názoru vděčil za to, že jsem v té chvíli byl ještě naživu. Tomu a kromě toho skutečnosti, že i když jsem byl tváří v tvář zdánlivě neporazitelné síle zlomen, ztratil jsem sice smysl své existence, nikdy jsem ale neztratil vůli přežít.

Na sklonku jednoho dne, krátce po odchodu otce Bronze, jsem se spolu s ostatními vrátil do vesnice na večeři. Spořádal jsem už značnou část své porce, když jsem se otočil, rozhlédl jsem se po tvářích ostatních lidí kolem sebe, špinavých a unavených vesnických pěšáků, a uvědomil jsem si, že něco není v pořádku.

Nebyla tam Ti. Prakticky vždy jsme se tady scházeli a večeřeli jsme spolu a rutina pevnosti byla tak pravidelná a neměnná, že v těch několika málo případech, kdy musela být někde jinde, jsem o tom vždy věděl předem.

Začal jsem se po ní poptávat, nikdo ji ale neviděl. Konečně jsem vyhledal některé z jejích spolupracovnic v jeslích, ty mi však pouze prozradily, že v době poledního jídla si pro ni přišel Kronlon a že s ním někam odešla.

Ustaraně jsem se zamračil. Přestože Kronlon byl člověk, který se občas rád zabavil s dívkami, jež se mu zalíbily, časově mi to nepřipadalo pravděpodobné. Ať byla Kronlonova síla v porovnání s námi jakkoli velká, byl na služebním žebříčku o pouhý malý stupínek výš než my pěšáci a měl své vlastní povinnosti, které musel plnit. Všechno to ve mně vyvolávalo doopravdy nepříjemnou předtuchu. Nechal jsem jídla, vstal jsem a pomalu zamířil davem pěšáků k dozorcovu domovu. Nebyl to akt racionálně uvažujícího člověka, neměl jsem ale v úmyslu se s něčím takovým mlčky smířit.

Kronlon byl uvnitř. Viděl jsem, jak sedí ve svém malém kumbálu, popíjí něco - pravděpodobně místní pivo - z objemné vydlabané tykve a potahuje z něčeho, co mohlo být cokoli od doutníku ze zdejší tabákové náhražky až po nějakou drogu. Pěšákům byly takové požitky odepřeny, takže jsem si nemohl být jist. Protože bylo naprosto neobvyklé, že by se někdo k jeho příbytku přiblížil ze své vlastní vůle, všiml si koutkem oka pohybu a překvapeně se otočil. Když viděl, koho má před sebou, zkřivil mu rty zlomyslný úšklebek.

"Tremone! No vida, vida! Tak trochu jsem čekal, že se tady dneska večer zastavíš!" zavolal na mne. "Tak pojd dál,

mladej!"

Přistoupil jsem blíž k němu a cítil jsem se trochu ustaraně, protože byť jsem byl schopen vnímat, cítit, slyšet a vidět Wardenovy organismy prakticky ve všem kolem sebe včetně Kronlona, doposud nikdy se mi nepodařilo tohoto svého smyslu nějak doopravdy využít. Připadalo mi, že Kronlon vyzařuje o něco jasněji než ostatní, na které jsem se soustředil - jenže za to možná mohly jen moje nervy. Nikdy nebylo možno zapomenout na pocit, který ve vás dokázal vyvolat, na tu neuvěřitelnou agónii, kterou vám mohl přivodit pouhým svým soustředěním.

Na kratičký okamžik jsem pocítil nutkání obrátit se a jít pryč, věděl jsem ale, že na to už je pozdě. Viděl mě a pozval mě dovnitř - a to jsem musel brát jako rozkaz. Ať to mělo dopadnout jakkoli, nemohl jsem dělat nic jiného.

Kronlon se pohodlně opřel a prohlížel si mě s pobaveným úsměškem. "Hledáš tu svoji malou kurvičku, co? Chybí ti v posteli?" Oči mu zablýskly krutým veselím. Věděl jsem, že mě ten darebák chce vyprovokovat.

Cítil jsem, jak se ve mně zdvihá vlna nezvyklého horkého vzteku, ta však byla částečně utlumena strachem, který mi naháněl. Jen jsem tedy přikývl a nic jsem neříkal.

Kronlon se zachechtal; vychutnával svou sílu a svoje postavení. Stál jsem tady před ním, chlap obrovitých rozměrů, který ho svými svaly mohl snadno roztrhnout na dva kusy, přitom však byl mým pánem stejně snadno, jako kdybych byl droboučký a slabý jako Ti. Burácivě se rozřehtal a dal si další lok piva. "Je pryč, mladej!" oznámil mi. "Je definitivně pryč. Asi si budeš na nějakou chvíli muset zvyknout na prázdnou postel, mladej, protože ta už se ti nikdy nevrátí.

Uděláš nejlíp, když si seženeš nějakou jinou. Se starým velkým ubožákem Calem zrovna vyjebali." Znovu se rozchechtal.

Můj vztek a moje zklamání se mi začínaly vymykat z rukou. Celou dobu, kterou jsem tu strávil, jsem se musel nechávat šikanovat a terorizovat tímhle sadistickým idiotem, a měl jsem toho už pomalu plné zuby.

"Kam se poděla... pane?" vypravil jsem ze sebe pracně, stále ještě držen na uzdě hrozbou té strašlivé síly, kterou v sobě měl.

Můj nejistý tón a moje bázlivé chování ho ještě víc pobavily. "Ty ses do ní vážně zakoukal, co?" liboval si, jako by to dodávalo zprávám, které mi sděloval, charakter ještě krutějšího žertu. "Tak abys teda věděl, mladej, dostal jsem dneska dopoledne zprávu, že ji mám vzít a odvést nahoru na hrad. Můžu ti říct, že se jí vůbec nechtělo jít se mnou, jenže si krucinál přece nemůže vybírat." Jeho pohled náhle lehce zeskelnatěl a jeho hlas nabral vážnější tón. "Nikdo z nás si přece nemůže v ničem vybírat," dodal. Uvědomil jsem si, že Kronlon o těchhle věcech moc nerad přemýšlí. Své vlastní obavy a ponížení zakrýval svou krutostí a sadismem, což bylo to jediné, čím se jeho trpasličí ego mohlo doopravdy chlubit.

Snad jsem s ním měl pocítit nějaký soucit, v tom okamžiku jsem však před sebou nedokázal vidět nic jiného než bezvýznamného ubožáka, který neměl právo ani schopnosti políbit lem šatů lidem, které ze své mocenské pozice terorizoval. Začínala se ve mně vařit krev.

"Víš, co s ní teď udělaj?" popichoval mě. "Udělaj z ní takovou lidskou krávu, Tremone. Víš přece, co je to kráva, ne? Velký vemena a žádnej mozek." Hlasitě se svému vtipu zachechtal.

"Ty hajzle jeden smrdutá," odpověděl jsem klidným hlasem.

Ještě chvíli se smál a já jsem nevěděl jistě, jestli mě slyšel, a v rozpoložení, v jakém jsem se v tom okamžiku nacházel, mi na tom v podstatě ani nezáleželo. Cloumal mnou vztek, šílený, bezuzdný vztek, možná jsem dokonce na chvíli přišel o zdravý rozum. Bylo mi už úplně jedno, co se mnou tenhle červ, nejodpornější z odporných, dokáže udělat, jakou bolest mi dokáže způsobit. Agónie mi náhle připadala jako cena, kterou bych byl ochoten zaplatit, jen kdybych mu mohl zlomit jeho slizký vaz.

Ale slyšel mě dobře. "Copaks to říkal, mladej? Něco tě snad trápí? No tak dobře, já už se postarám o to, abys měl ještě něco jinýho na přemejšlení, zatraceně!" Vstal a teď už téměř řval. Nebylo o tom sebemenších pochyb - ten pocit, který jsem registroval z Wardenových organismů v jeho těle, byl teď silnější, intenzivnější, v jakémsi smyslu jasnější. Zdvihal se v něm jako vlna.

"Zatraceně, mladej!" zaburácel. "Třeba bych to moh zařídit tak, aby ses už takhle nikdy nemusel čílit kvůli žádný ženský! Jakpak by se ti líbilo, kdybych z tebe udělal eunucha, mladej? Můžu to udělat, to si piš! Můžu s tebou udělat, co budu chtít!"

Pak mě plnou svou silou zachvátila ta agónie, ta spalující bolest v každé buňce celého mého těla. Odletěl jsem zpátky a zapotácel jsem se, tentokrát však strašlivá bolest jen posílila můj vlastní vztek a odpor. Explodoval jsem, nebyl jsem už myslící bytostí, ale jen shlukem syrových emocí, nenávisti, jakou jsem ještě nikdy v životě nepocítil a která se teď všechna soustředila výhradně na tohohle odporného ubožáka. Zakopl jsem a padl jsem na kolena; přitom však, když mě plně ovládla ta zvířecí zuřivost, už jsem bolest nevnímal stejným způsobem jako předtím. Zmírnila se, stále ještě mě drtila ve svém objetí, už však nebyla důležitá.

Pomalu, cílevědomě, jsem se postavil na nohy a postoupil jsem o krok k němu.

Kronlonovo husté obočí překvapeně vystřelilo vzhůru; zatvářil se nejdřív zmateně a potom soustředěně, když na mne zaútočil veškerou silou, kterou v sobě měl.

Hlasitě jsem zařval; byl to hrůzostrašný primitivní výkřik vzteku, který se rozlehl celou vesnicí, a pak jsem na překvapeného a náhle velice vyděšeného dozorce skočil.

Ustoupil o několik kroků dozadu, až narazil na stůl, u kterého předtím seděl, a málem se na něj svalil. V okamžiku jsem byl u něj a moje obrovské ruce se sevřely kolem jeho masitého hrdla. Kronlon mě naučil více věcem, než jen skutečnému významu strachu; naučil mě i absolutní, cílevědomé nenávisti.

Zoufale se vší silou snažil odtrhnout moje ruce ze svého krku. Někde v nejzasutějších zákoutích své mysli jsem si uvědomoval, že bolest, agónie, kterou jsem cítil, polevuje, a že polevuje velice rychle. Nezáleželo mi na tom, nebylo to

důležité.

Cítil jsem, jak se ve mně vzdouvá obrovský příliv energie, jakési zvláštní a hmatatelné síly, která se podobala děsivé zaťaté pěsti. Než jsem si však stačil uvědomit, co se vlastně děje, napětí se uvolnilo a opustilo moje tělo, zamířilo ven k muži, kterého jsem držel bezmocně přitlačeného ke stolu. Vyšlehl oslepující záblesk světla a ovanulo mě horko tak intenzivní, že jsem ho pustil a zvrátil jsem se dozadu. Rychle jsem se vzpamatoval, pořád ještě jsem si však připadal jako omráčený, když jsem zdvihl hlavu a viděl jsem, že je dozorce zalit jakýmsi podivným přísvitem, připomínajícím nějaký strašidelný nadpřirozený plamen.

A pak se mi začal před očima rozkládat.

Byl to ošklivý pohled, ve svém momentálním duševním stavu jsem mu však dokázal přihlížet bezmyšlenkovitě a náhle i bez jakýchkoli pocitů. Nejprve mu odpadla kůže, potom zmizely jeho tělesné tkáně a nakonec následovala samotná kostra, která se nejdřív rozzářila děsivým jasem a pak prostě zmizela.

Když se mi začaly vracet smysly, zůstal jsem prostě nehybně stát a tupě jsem zíral na tu neskutečnou scénu, které jsem byl právě svědkem. Konečně jsem přistoupil k místu, kde Kronlon předtím stál, a v pološeru jsem si je prohlížel.

Všechno, doslova všechno, co mělo na Lilith pevné nebo kapalné skupenství, zářilo oním téměř neznatelným světlem Wardenových organismů. Všechno - stůl, tráva, hlína, kamení, stromy, dokonce i stojan svítilny. Prostě všechno. Všechno kromě šedavého prášku, který teď pokrýval část stolu a kousek podlahy pod ním. Nic jiného z Kronlona nezbylo.

Na intelektuální úrovni jsem si uvědomoval, že jsem jeho smrt způsobil já, v hloubi duše jsem však byl neschopen tomu uvěřit. Pravda byla prostě nepochopitelná, nemožná. V záchvatu mé zvířecí zuřivosti se mým vlastním Wardenovým organismům nějak podařilo napojit se na tu emocionální sílu a vyslat ji k Wardenovým organismům v Kronlonových buňkách. Spálit je a zabít je.

Ohromeně jsem se otočil, protože jsem si náhle uvědomil, že nejsem sám. Kousek ode dveří stál venku zástup vesničanů, kteří v šokovaném mlčení přihlíželi té scéně, vyděšení, ale nehybní - téměř se mi zdálo, že mají strach se nadechnout. Když jsem k nim zamířil, spěšně se stáhli zpátky a jejich strach působil skutečně a přímo hmatatelně. Nebyl to strach z Kronlona ani z možných kárných opatření. Byl to strach ze mne.

"Počkejte!" vykřikl jsem. "Počkejte, prosím vás! Nebojte se mě! Nejsem... nejsem jako on. Neublížím vám! Jsem váš přítel. Jsem jeden z vás. Žiju tady přece s vámi, pracuju s vámi."

Moje protesty nenašly odezvu. Zcela jistě už jsem nebyl jedním z nich. Byl jsem člověk obdařený silou. Navždy jsem se od nich oddělil, vytvořil jsem nepřeklenutelnou propast mezi svou vlastní existencí a jejich nekonečnou dřinou.

"Nemusí to přece být takhle," málem jsem se jich doprošoval. "Nemusí tady vládnout tyranie. Kronlon je mrtvý a já nejsem Kronlon."

Torlok, postarší muž z vesnice, kde se většina lidí nedožívala jeho věku, byl něco jako jejich mluvčí; teď váhavě postoupil kupředu. Ostatní přede mnou couvali, jako bych byl nakažen nějakou strašlivou chorobou. Dokonce ani Torlok nebyl ochoten přistoupit až ke mně, byl to však starý a zkušený člověk, který si už dávno s muži a ženami nadanými silou nijak zvlášť nelámal hlavu.

"Budete muset odejít, pane," oznámil mi přiškrceným hlasem. "Nejste už jedním z nás."

"Torloku..." začal jsem, zarazil mě však v půli věty zdviženou rukou.

"Poslouchejte mě, pane, prosím. Až zítra ráno Kronlon nepřijde podat hlášení, pošlou někoho, aby se podíval, proč se nedostavil. Dozvědí se, co se stalo, a pošlou nám sem nového Kronlona. Situace se změnila jen pro vás, pro nás ale ne."

"Mohli byste odtud odejít," řekl jsem. "Máte čas přinejmenším do zítřejšího poledne."

Torlok si povzdechl. "Pane, vy si myslíte, že chápete, co se stalo, jenže doopravdy to nechápete. Pořád ještě jste tady na našem světě nový. Říkáte, že můžeme utéct - ale kam? Do jiné pevnosti, kde jsou poměry úplně stejné? Do divočiny, kde bychom blízcí smrti hladem žili společně s divochy a kde by nás nikdo nechránil před šlechtou ani před dravou zvěří? Nebo kde bychom se snad nechali honit jako nějaká lovná zvěř?" Zavrtěl hlavou. "Kdepak, pro nás se nic nezmění. A vy teď musíte jít. Musíte jít na hrad a povědět jim, co jste udělal. Patříte teď do jejich života a ne do našeho. Vrátit se nemůžete zrovna tak, jako my nemůžeme postoupit dopředu. Tak běžte - dřív než na nás neúmyslně přivedete zlobu našich pánů. Pokud s námi máte vůbec nějaký soucit, tak běžte - a to hned."

Chvíli jsem se na ně upřeně díval a tak docela jsem nevěřil tomu, co jsem slyšel. Jsou to hlupáci, pomyslel jsem si, hlupáci, kteří si nezaslouží nic jiného než tenhle ubohý osud. Vždyť mu dávají přednost před tím, aby se museli s něčím poprat!

No prosím, tak ať se k těm svým přízemním životům vrátí, říkal jsem si. Ta zmínka o hradu mi připomněla, že mám víc než jen jeden dobrý důvod tam jít. Jak řekl Kronlon, neměli jsme na vybranou, nikdo z nás, a ze všech nejméně právě já v téhle situaci.

Příliv adrenalinu však začínal opadat, takže už jsem si nepřipadal stejně sebejistý a všemocný jako před pouhými několika okamžiky. Otočil jsem se a zahleděl jsem se do dáli, vzhůru k tomu pohádkovému paláci, vystavěnému na horském úbočí. Někde tam uvnitř byla Ti.

Bez dalšího slova jsem se obrátil zády k davu, který se mě zřekl, tiše jsem vyšel z vesnice a zamířil přes travnatá pole k hradu.

Než jsem urazil polovinu cestu, opustila mě veškerá euforie, kterou ve mně předtím vyvolala moje síla a emocionální zuřivost. Teď už bylo zase schopno převzít nade mnou kontrolu moje rozumové já, moje staré já - a bylo mi jasné, že to nemusí být změna k lepšímu.

Až do toho okamžiku jsem nikdy nebyl v blízkosti hradu. Mezi lidmi, které jsem znal, byli na hradě jedině ti, kteří se

podobali Kronlonovi, a to nebyli právě lidé ochotní povídat si s námi o tom, jak to tam vypadá. Neměl jsem sebemenší představu, kolik lidí tam je a jaká je jejich potenciální síla. Rytíř se svou rodinou tam samozřejmě trávil většinu času a já jsem už věděl, že nemám šanci měřit se s magistrem, natož pak s rytířem. Přemýšlel jsem o tom, jestli bych se vůbec mohl vyrovnat řádně vycvičenému člověku s hodností dozorce. Kronlon zůstal ve funkci, kterou zastával, protože byl takový, jaký byl - malicherný, podlý, krutý a hloupý. Měl jsem takový dojem, že na prvních třech z těchto atributů příliš nezáleželo, ten poslední však byl neodpustitelný.

Začínal jsem mít dojem, že lidé jako Kronlon, obdaření trochou síly a přihlouplým mozkem, jsou vlastně obětní beránci. Práci, kterou dělají, přece někdo dělat musí. Vždycky však existovalo nebezpečí, že některý z potupených pěšáků bude mít potenciálně stejnou nebo dokonce větší sílu než dozorce. A když se takový případ vyskytl, prostě se pravděpodobně jeden dozorce odepsal.

Tenhle postřeh mě přivedl na další myšlenku. Kdybych byl jen stejně silný jako Kronlon, byl by náš zápas skončil nerozhodně. Kdybych byl jen o maličko silnější, hmm, v tom případě by byl trpěl strašlivými bolestmi, nejspíš by však byl zůstal naživu. To znamenalo, že mám přinejmenším sílu magistra.

Sílu magistra... to jistě, jenže netrénovanou. Nedokázal jsem vyvolat svou sílu na povel, automaticky, jak to uměl dokonce i Kronlon. Připadalo mi, že jsem na tom spíš jako Ti, alespoň v tomto okamžiku. Napadlo mě, jestli právě to nebyl ten skutečný důvod, proč si na ni dávali takový pozor. Nerozčilila se snad někdy a neseškvařila někoho na atomy? Třeba se jí to jednou podařilo, nikdy to už však nedokázala zopakovat.

Zůstal jsem stát uprostřed ztemnělého pole. Byl jsem doopravdy jedním z vyvolených, nebo jsem stejně jako Ti měl jen slepé schopnosti? Moment, kdy jsem si položil tuto otázku, byl na celé mé cestě okamžikem, kdy jsem nejvíce vystřízlivěl a propadl největším pochybnostem.

Vzpomínal jsem na všechny ty večery, kdy jsem seděl a cítil Wardenův organismus stejně, jako jsem ho cítil i teď ve všem, co mě obklopovalo, a snažil se ho přimět, aby něco udělal - cokoli, třeba jen aby ohnul stéblo trávy. Přes veškeré intenzivní soustředění a vynaložené volní úsilí jsem trapně zklamal. A přece jsem pak silou vůle poručil člověku, aby se rozložil v prach, a podařilo se mi to. Jak? Proč?

Nebylo to jen pouhou bezmyšlenkovitostí, i když v tomto konkrétním případě jsem rozhodně nepřemýšlel o tom, co dělám, protože vládnoucí vrstva, dokonce i takoví ubožáci jako Kronlon, byla schopna něco podobného udělat naprosto samozřejmě a cílevědomě. Přitom však neexistovala žádná komunikace s Wardenovým organismem, alespoň ne opravdová komunikace. Ty malé potvory nemyslely, jen reagovaly na podněty. Na vnější podněty. A jestli nebyla síla závislá na myšlení, přitom ji však bylo možno vědomě vyvolat, co tedy bylo její podstatou?

Odpověď byla tak samozřejmá, že stačilo položit si tuhle otázku a okamžitě jsem byl schopen ji zodpovědět. Pochopitelně to byly emoce. Moje nenávist, moje absolutní pohrdání a odpor vůči Kronlonovi, to vše dalo podnět Wardenovým organismům v mém vlastním těle, aby vyslaly ten ničivý energetický signál k organismům v jeho těle.

Nenávist, strach, láska... všechny tyto emoce vyvolávaly chemické reakce v nejrůznějších částech těla, zejména pak v mozku. A právě zmíněné chemické reakce byly katalyzátorem, který Wardenovy organismy, žijící symbioticky doslova v každé buňce mého těla, potřebovaly, aby se aktivovaly jejich vlastní síly. Emoce, redukované na výsledné chemické hlavní i vedlejší produkty, byly tím nezbytným prvkem - a tím se mnohé vysvětlovalo. Znamenalo to, že výcvik v používání těchto sil spočívá vlastně ve zvládnutí kontroly nad těmi oblastmi mozku a těla, které jsou za normálních okolností mimo naši kontrolu - asi tak, jako je tomu u jógy a dalších podobných disciplín.

Zločinci, kteří sem byli posíláni, byli uzlíčkem narušených psychických struktur a nevyrovnaných, často až nekontrolovatelných emocí. Lidé, kteří se tu narodili, se v důsledku své statické společnosti většinou vyznačovali vyšší přirozenou vyrovnaností. Kromě toho se rodili už s Wardenovým organismem, který se v jejich tělesných buňkách rozrůstal a množil, takže byl v lepší rovnováze s těly svých hostitelů; to znamenalo, že jsou spíše přirozenými obyvateli Lilith a že také Wardenův organismus je spíše jejich přirozenou součástí než cizím faktorem. Lidé z jiných planet byli tudíž samozřejmě při aktivování těchto zvláštních sil oproti nim ve výhodě. Ironické bylo, že zatímco moje chladná, cvičená a logická mysl nebyla s touto silou schopna dosáhnout jediného výsledku, emocionální nevyrovnanost Cala Tremona - ta moje nová část, díky níž jsem se cítil odcizen sám sobě - se tohoto úkolu zhostila tak úspěšně.

Znovu jsem vyrazil kupředu, kráčel jsem však pomalu a přemýšlel o tom, co už jsem věděl, i o věcech, které jsem dosud neznal. Uběhly možná dvě hodiny, než jsem dorazil ke schodišti, vytesanému do kamene, které v několika zákrutech vedlo vzhůru k samotnému hradu. Poprvé po velice dlouhé době jsem si s trochou studu uvědomoval svoji nahotu, špínu a bláto, kterým jsem byl obalen, svůj divoký a odpudivý zjev, který byl naprosto nevhodný pro civilizovanou společnost. Lidé, kteří žili tam nahoře na hradě, byli civilizovaní, o tom nemohlo být sebemenších pochyb. Možná nebyli podle žádných běžných měřítek tak docela normální, rozhodně ale byli civilizovaní - a možná dokonce v jistém smyslu kultivovaní.

Přemýšlel jsem o tom, co bych teď měl asi udělat, a proklínal jsem sám sebe, že jsem se na to někoho ve vesnici nezeptal. Měl jsem prostě vyjít nahoru, zaklepat a říct: "Dobrý den, jmenuji se Cal Tremon. Právě jsem zabil dozorce Kronlona a chtěl bych se stát členem vašeho klubu?" Jaký tady byl normální postup?

Připadalo mi, že nezbývá nic jiného než vystoupit po tom schodišti a improvizovat.

Kapitola devátá
Hrad

Byla to impozantní stavba, to jsem musel přiznat. Snad s výjimkou výplodů dětské představivosti se nic podobného na civilizovaných světech nevyskytovalo už asi tak jedno tisíciletí.

A žili spolu šťastně až do smrti...

Po obou stranách hlavní brány stály věže; bránu samotnou tvořila obrovská dvoukřídlá vrata z nějakého bronzově zbarveného dřeva, zasazená do masivní kamenné klenby. Okna v různých částech budovy, která vypadala dost velká na to, aby v ní bydlelo několik set lidí, byla všechna z barevného skla a zářila nejrůznějšími odstíny, které jim dodala ruka umělce. Podle světel, která z nich vycházela, jsem usoudil, že obyvatelé hradu jsou dosud vzhůru, takže alespoň nikoho neprobudím.

Rozhlédl jsem se kolem sebe a hledal jsem nějaký skromnější vchod, zdálo se však, že kromě velkých dřevěných vrat tu žádný není. Bylo by mě zajímalo, jestli každý rytíř na Lilith má takovéhle sídlo nebo jestli je hrad pána Tiela výjimkou. Na Lilith rozhodně nebylo nic, čeho by se člověk obdařený tak ohromnou silou musel bát a před čím by se musel chránit hradbami a branami.

Protože u brány zjevně nebyl zvonec ani žádný jiný systém k přivolání pozornosti obyvatel zevnitř, zabušil jsem na velká dřevěná vrata vší silou, kterou jsem byl schopen vynaložit, aniž bych si ublížil.

Nečekal jsem doopravdy žádnou okamžitou reakci a také se mi žádné nedostalo. Silnými kamennými hradbami a branou ke mně tlumeně doléhaly zvuky halasícího davu a jakési hudby, což znamenalo, že moje bušení musí soupeřit s nějakou společenskou událostí, probíhající uvnitř. Přesto jsem tloukl na vrata dál a jen občas jsem přestával, abych si odpočinul, i když jsem už začínal mít dojem, že budu muset strávit noc na rytířově prahu a počkat, dokud se ráno hrad neotevře každodennímu provozu.

Se všemi těmi svaly jsem byl schopen docela slušných úderů, takže po chvíli přece jen někdo moje bušení zaslechl. Kdesi nade mnou se ozval něčí hlas: "Hej, ty tam! Co tady u všech všudy chceš?"

Maličko jsem nadskočil, pak jsem se otočil, abych se podíval na muže, který mě oslovil. Stál u jednoho z malých věžních okének. Byl ode mne příliš daleko, takže jsem nerozeznával rysy jeho obličeje ani jeho oblečení a neměl jsem ponětí, jakou má hodnost.

V duchu jsem pokrčil rameny. Co na tom záleželo! "Jmenuju se Cal Tremon, pane!" odpověděl jsem co nejhlasitěji a nejburáciveji. "Právě jsem dezintegroval jednoho z vašich dozorců a bylo mi jednoznačně řečeno, že se tady mám okamžitě hlásit."

Muž na okamžik zaváhal, jako by rozvažoval, co má udělat. "Počkej chvilku!" zavolal konečně. "Pošlu někoho dolů, aby se o tebe postaral."

Znovu jsem pokrčil rameny. Neměl jsem rozhodně v úmyslu někam zmizet, dokud si pro mne nepřijdou, protože jsem neměl kam jít. Přemýšlel jsem o tom, co se asi děje uvnitř. Neměl jsem sebemenší ponětí, jestli jsem mluvil s nejposlednějším hradním sloužícím nebo se samotným velkým šéfem.

Po několika minutách čekání se obrovská dřevěná vrata se skřípotem pootevřela a objevila se v nich jakási žena. Byla vysoká a štíhlá a svým držením těla působila téměř aristokraticky. Před lety to pravděpodobně bývala žena doopravdy hezká, teď však už byla v poměrně pokročilém věku, a to na primitivních světech tohoto druhu na vzhled lidí nepůsobí právě příznivě. Vlasy měla bílé a tvář ještě vrásčitější, než by to odpovídalo jejímu stáří.

Důležité však bylo, že byla celá oblečena v jakýchsi dlouhých šatech nebo dlouhé róbě z tmavorudého hedvábí se zlatým vyšíváním - byla to působivá uniforma. Musí to být přinejmenším magistra, říkal jsem si v duchu a připadal jsem si o to bezbrannější a značně zahanbený svým vlastním vzhledem.

Přistoupila ke mně, obešla mě kolem dokola a prohlížela si mě, jako bych byl kus nějakého výstavního dobytka. Její nozdry se nepatrně zachvěly odporem, jako by chtěla dát najevo, že styk s obyčejnými kmány jí není právě po chuti. Sama voněla parfémy tak intenzivními, že si už pravděpodobně nepamatovala tu dávnou dobu, kdy sama musela žít venku v bahně chudoby.

Nakonec se napřímila, ustoupila o krok zpátky a podívala se na mne z celkové perspektivy. Rozhodl jsem se, že bude lepší nic neříkat, dokud nepromluví sama. Nemělo smysl dopustit se hned na začátku omylu v etiketě.

"Tak ty jsi zabil Kronlona, co?" oslovila mě konečně.

"Ano, paní," přikývl jsem.

"Gior říkal, že tvrdíš, že jsi ho, hmm, dezintegrovál nebo tak nějak?"

Mohl jsem jen znovu přikývnout. "Přesně tak. Rozložil se při mém doteku na mikrotomy."

Odpověděla také zamyšleným pokývnutím, které bylo určeno spíš jí samotné než mně. "Užíváš spousty nezvyklých slov," poznamenala se stopou překvapení v hlase. "Dezintegrovat. Mikrotomy. A navíc mluvíš kultivovaně. Pocházíš z vnějších světů?"

Zahanbeně jsem se ušklíbl, protože mi bylo jasné, co si musí myslet o mém špinavém zjevu. "Ano, paní. Nějakou dobu už jsem tady - nejsem si ale jistý, jak dlouho."

Přiložila si ruku k bradě v gestu hlubokého zadumání. "A čím jsi byl, když jsi byl tam venku, Tremone?"

Snažil jsem se nasadit co nejnevinnější výraz. "Byl jsem, hmm, soukromým lodním kapitánem."

"Chceš říct pirátem," odfrkla pohrdavě.

"Z politických důvodů," odpověděl jsem. "Konfederace se řídila jistou základní tezí, se kterou jsem nesouhlasil a proti které jsem se aktivně postavil."

"Vážně? A copak to bylo za tezi?"

"No přece ta jejich teorie rovnosti," vysvětloval jsem a stále ještě jsem se snažil mluvit s takovou nevinnou neupřímností, jaké jsem byl schopen. Tohle už byla hra, ve které jsem se podstatně lépe vyznal. Po všem tom čase jsem se ocitl zpátky ve svém živlu. "Konfederace se snaží, aby si byli všichni lidé ve všech směrech rovni a aby se každý

stejnou měrou podílel na veškerém jejím bohatství. Já se domnívám, že někteří lidé si jsou prostě rovnější než ostatní, a podle toho jsem se zařídil."

Chvíli nic neříkala, potom se náhle rozesmála hlubokým, hrdelním smíchem. "Ty jsi vážně zábavný, Tremone," prohlásila konečně. "Doopravdy si myslím, že pro naši pevnost budeš vítaným přínosem. Pojď prosím dál - podíváme se, co se nám podaří udělat, abys vypadal a sám se tak cítil, aby to trochu víc odpovídalo tvé minulosti."

Otočila se a vešla dovnitř; šel jsem za ní a připadal jsem si o něco lépe. Po vší té otrocké existenci a naprosté podřízenosti jsem začínal mít pocit, že už jsem přece jen víc sám sebou.

Vstupní hala hradu byla osvětlena jakýmisi olejovými lampami, které vydávaly jasnou, ale blikotavou zář. Bylo tam vlhko a zdálo se mi, že je tam i podstatně chladněji než kdekoli jinde, kde jsem byl od svého příletu na Lilith. Chlad se však rozplynul, jakmile jsme vstoupili do hlavní síně, která byla vlastně jakýmsi uzavřeným nádvořím. Byla to rozlehlá prostora - možná o rozměrech čtyřicetkrát čtyřicet metrů - s vyumělkovanou podlahou, sestavenou z desetitisíců drobných čtvercových dlaždiček různých barev, které vytvářely nejrůznější pro oko příjemné vzory. Ve středu tohoto nádvoří bylo cosi neuvěřitelného - vodopád, ne sice velký, ale přesto opravdový vodopád. Voda tryskala z nějaké praskliny ve skále vysoko nad námi a kaskádovitě spadala do jezírka, jehož hladina byla zpěněná dopadem vodního proudu, které však nepřetékalo, což znamenalo, že tam musí být nějaký odtok nebo dokonce víc odtoků. Užasle jsem zíral na ten zázrak, který byl v mnoha směrech doopravdy nádherný a impozantní; ještě zajímavější ovšem bylo, že vypovídal o velkých tvůrčích schopnostech. Ať tuhle budovu projektoval kdokoli, rozhodně se ve svém oboru vyznal.

Moje hostitelka si povšimla mého obdivného pohledu. Je to doopravdy hezké, co?" poznamenala přátelským tónem. "Vážně nesmírně impresivní. Nikdy se toho nedokážu nabažit. Tam dole pod námi se voda směruje do několika různých potrubních systémů, kde se skladuje jako zásoba pitné vody, ohřívá se jako zdroj parní energie a horké vody a jako užitková voda se rozvádí po celém hradě. To, co zbývá, se vypouští do podzemního potoka." Znovu se zasmála. "Máme tady všechny vymoženosti civilizace, milý chlapče." Gestikulovala a ukazovala kolem sebe, aniž by se zastavila, a já jsem ji neustále následoval.

Při několika příležitostech jsme v kamenných tunelovitých chodbách, které se rozbíhaly z ústřední síně, minuli jiné lidi. Byl jsem si vědom spousty kradmých i nepokrytě zvědavých pohledů, jimiž se na mne dívali muži i ženy, které jsme míjeli, nikdo se však nezastavil a nikdo se na nic neptal. Mnozí z těchto lidí byli prostě oblečení, často na sobě neměli nic jiného než jednoduchý kilt se sandály nebo suknici z trávy, v některých případech doplněnou splývavými řízami různých barev a různého střihu. Jiní byli oblečení v nezvykle vyhlížejících košilích, kalhotách a vysokých botách, svědčících o jejich různých hodnostech. Nikdo z nich však nebyl nahý. Prostá nevinnost končila ve světě pěšáků, který většina z těchto lidí pravděpodobně navštěvovala jen zřídka, pokud vůbec někdy.

Ať však bylo jejich oblečení prosté nebo vyumělkované, ať byla jejich hodnost jakákoli, všichni vypadali čistě, elegantně a upraveně a kromě toho, hmm, řekněme změkčile v porovnání s lidmi, s nimiž jsem až do té chvíle přišel do styku. Tohle byla opravdová civilizace a já jsem si připadal jako barbar, který vtrhl na společenský večírek.

Konečně mě moje společnice dovedla do prosté místnosti, do níž se vcházelo z jedné z chodeb; byla to kompletně uzavřená komůrka s dřevěnými dveřmi, uzavíranými zevnitř na závoru. V porovnání se standardem vnějších světů nebyla rozhodně nijak komfortní, pro člověka, který několik posledních měsíců strávil namačkaný do komunální stromové chýše, to však byl pravý ráj. Měřila asi tak pětkrát sedm metrů a byla vybavena stolkem, na němž spočívala olejová lampa, a skříňovitým výklenkem se třemi hlubokými zásuvkami, umístěnými nad podlahou, nad kterými byl poměrně velký úložný prostor. Uprostřed místnosti stála postel. Opravdová postel s hedvábným povlečením a s nadýchaně vyhlížejícími polštáři. Byla to už hrozně dlouhá doba, co jsem naposledy viděl skutečnou postel.

Podlaha byla pokrytá kobercem, tvořeným nějakými kožešinami, pravděpodobně z nurú, oněch velkých pavoukovitých obrů, které chovala jedna z vesnic pevnosti Zeis. Všechno to působilo doopravdy příjemně a útulně.

"Tohle bude tvůj pokoj, dokud neukončíš svoje testy a nezačneš s výcvikem," oznámila moje hostitelka. "Až si tě otestujeme a vyškolíme, budeme přesně vědět, jakou funkci bychom ti měli svěřit." Pohlédla na mne a znovu lehce pokrčila nos. "Než se do toho ale pustíš, budeme tě muset zbavit té špíny, která se na tobě nahromadila. Bože můj! Copak už se pěšáci nikdy nekoupají?"

"Ale ano, koupají se," ujistil jsem ji. "Jenže v primitivnějších podmínkách - a jejich pracovní zátěž jim nedovoluje, aby se koupali pravidelně."

Pokrčila rameny. "No prosím, ty se ale vykoupeš, Tremone, a to ještě dnes večer. Pojď se mnou, postarám se o to. A pak se budu muset vrátit do hodovního sálu. Nestává se tak často, abychom tady pořádali večírek s tolika hosty, a tak důležitý pro mě bohužel zase nejsi."

Akceptoval jsem její poznámku, aniž bych se urazil, protože mi bylo jasné, jak to myslí. Bez ohledu na relativní pohodlí byl život na hradě pravděpodobně stejně nudný jako všechno ostatní na tomhle světě, takže na lidi, kteří se narodili na vnějších světech a kteří poznali lepší a zajímavější život, musely společenské události působit jako narkotika na drogově závislé jedince.

Odvedla mě do koupelí, kde bylo několik malých do země zapuštěných bazénků, naplněných kouřící horkou vodou. Stejně jako vstupní hala byly i koupele vyloženy hezkými dlaždicemi a jejich vyprojektování bylo spíše dílem umělce než architekta; kombinace droboulinkých dlaždiček a těch nejmenších cihel, jaké jsem kdy viděl, jim propůjčovalo dojem klasické elegance.

Čekalo nás tam několik mladých dívek, které podle svých suknic z listů a prakticky žádného dalšího oblečení měly pravděpodobně hodnost dozorkyň. Moje hostitelka mě rychle předala do jejich péče. Byla to jedna z nejneobvyklejších, byť příjemných koupelí, jaké jsem kdy zažil. Na civilizovaných světech či dokonce na hraničářských planetách bych jí byl poněkud vyveden z míry, ale po měsících existence pěšáka mi skutečnost, že jsem v bazénku s horkou vodou a kolem sebe mám houf přitažlivých mladých dívek, ani v nejmenším nevadila.

Vydrhly mě po celém těle jemnýma a zkušenýma rukama nějakým pěnivým mýdlem, které bylo lehce parfémované, potom mi daly odbornou masáž, ostříhaly a ošetřily mi nehty, přistřihly a nakadeřily mi vlasy i vousy. Pokud snad existuje nějaký intenzivnější prožitek, v životě jsem o něm neslyšel - přechod od žebrácké existence k přepychu za pouhých několik hodin. Vychutnával jsem to všechno do poslední kapky a cítil jsem se lépe a uvolněněji než za celou tu dobu od chvíle, kdy jsem se probudil na palubě vězeňské lodi. Dokonce i teď, pouhou hodinu nebo dvě poté, co jsem započal tenhle nový život, mi ty dlouhé měsíce otrocké dřiny pěšáka připadaly jako nějaká dávná noční můra, jako něco, co se přihodilo někomu jinému.

Dívky neodpovídaly na žádné otázky a zdálo se, že jsou perfektně vyškoleny v tom, jak pokusy o navázání přátelského hovoru při koupeli a manikúře převést na kolej nezávazných podružností.

Konečně mě odvedly zpět do mého pokoje, zavřely za mnou dveře a nechaly mě o samotě. Dveře jsem nechal odemčené, protože mi připadalo, že nemám důvod je zamykat. Prostě jsem se uložil na tu velkou postel - velice rychle jsem dospěl k závěru, že je to ta nejbáječnější postel, jaká kdy byla vyrobena - a poddal jsem se naprostému uvolnění. V okamžiku, kdy jsem usínal, se mi zdálo, jako by se v nějakém zasutém koutku mé mysli objevila Tiina tvář a postava a jako by se na mne Ti vyčítavě dívala. Na víc jsem se nepamatoval.

Kapitola desátá
Doktor Pohn a magistr Artur

Nechali mě spát dlouho a já jsem toho využil. Jen zřídkakdy, pokud vůbec někdy, jsem si vzpomínal na svoje sny, tahle noc se ale vymykala všem mým zkušenostem. Jsem přesvědčen, že až do dnešního dne to byl ten nejhlubší spánek, jaký jsem kdy zažil. Když jsem se konečně probudil, bylo to, jako by se nějakým způsobem aktivovala jakási signalizace. Nejpravděpodobnější bylo, že v nějakém skrytém koutku byl schován někdo, kdo mě celou noc pozoroval. Musela to být zatracená nuda.

Každopádně jsem sotva stačil otevřít oči, když odněkud zdáli zazněl zvonek a ozvalo se zaklepání na moje dveře, na které jsem odpověděl rozespalým: "Pojďte dál." Prospal jsem nesmírně dlouhou dobu a měl jsem pocit, že už se nikdy úplně neprobudím.

Dveře se otevřely a do místnosti strčil hlavu nějaký mladý chlapec, kterému nemohlo být víc než deset nebo jedenáct let. "Ještě chvilku tady zůstaňte, prosím," vyzval mě příjemným dětským tenorem. "Snídaně už se nese."

Pouze jsem přikývl a dveře se znovu zavřely. Přemýšlel jsem o tom, jestli by bylo vhodné prozradit jim, že momentálně bych nemohl nikam odejít, i kdyby na tom záležel můj život. Každý sval mě bolel, každá část mé mysli byla zaplněná jakousi houbovitou a pavučinovitou mlhou. Nejen že jsem se spánkem vymanil z dlouhých měsíců otrocké dřiny, ale poprvé jsem spal nezatížen tím neustálým a nehmatatelným napětím a nejistotou, vyplývající z mého způsobu života.

Ležel jsem a abych se něčím zaměstnal, pokoušel jsem se najít, kde je umístěná skrytá špehýrka, což nebylo nijak obtížné. Aby mohl pozorovatel obsáhnout pohledem celou místnost, musela být někde nahoře a pravděpodobně proti mně. Rychlý propočet příslušných úhlů mě přivedl k malému odlišně zbarvenému cihlovému výklenku, za kterým se téměř určitě skrývalo lidské oko.

Po krátké chvíli dorazila snídaně a já jsem se neochotně vyhrabal z postele, abych ji přivítal. Po pravdě řečeno to bylo relativně prosté jídlo - jen pšeničné toasty, několik druhů džemu, pár sladkých loupáků a sklenka ovocné šťávy - ale po té erární stravě, kterou mě krmili v posledních měsících, to chutnalo jako mana nebeská. Největším požehnáním byl hrnek horké - no, nejsem si jistý, co to vlastně bylo, ale chutnalo to trochu jako černá káva a očividně to mělo silné stimulační účinky. Všechno to bylo prostě báječné a splnilo to svůj účel.

Když mladí sloužící s hodností dozorců sklidili nádobí z přenosného servírovacího stolku a odnesli ho pryč, cítil jsem se připraven na cokoli a kohokoli. Pohled na to, jak si lidé obdaření silou počínají jako ty nejnižší služebné síly, odpovídal mé představě o tom, jak to na hradě musí chodit. Z vlastních minulých zkušeností v tajné službě jsem věděl, že generál nebo admirál je šéf, autoritativní osobnost, které je třeba se bát a kterou je třeba respektovat. Jenže například na velitelství vojenských systémů byli služebně mladší generálové a admirálové jen honosně oblečení poslíčci. Síla nebyla prostě tím, co jste v sobě měli, byla tím, co jste měli v porovnání s ostatními kolem sebe.

Přesto však třída dozorců měla ve srovnání s obyčejnými obyvateli Lilith na růžích ustláno. Jejich práce byla důstojná, civilizovaná a především pohodlná. Mládí mnoha z nich však naznačovalo, že jsou to místní rodáci, a navíc mi připomnělo, že někde tady na hradě je také Ti. Věděl jsem, že to bude choulostivá záležitost, ale musel jsem se přesvědčit, jak se jí daří, a podle možnosti jí i poskytnout pomoc. V jistém smyslu jsem jí to dlužil.

Kompletně přichystán na svoje uvedení do společnosti jsem nemusel dlouho čekat, než se objevil můj poradce a hodnotitel. Neklepal, což byla známka výjimečné hodnosti, a pohled na něj doopravdy vzbuzoval úctu. Cal Tremon byl obrovitý chlap, tenhle muž byl však stejně urostlý a dobře stavěný, přestože značná část jeho těla byla skryta zlatě vyšívaným oblečením z té nejčernější černi - měl na sobě poněkud přemrštěně elegantní košili a dobře padnoucí kalhoty přepásané širokým lesklým opaskem, dole zastrčené do stejně lesklých a impozantních vysokých černých bot.

Muž samotný byl hladce oholen s výjimkou silného mrožího kníru. Měl drsný, světaznalý obličej, ošlehaný a zbrázděný sluncem i větrem. Pod impozantním šedivým obočím na mne hleděl ten nejchladnější pár uhlově černých očí, jaký jsem kdy viděl. Jeho vlasy, pečlivě zastřižené a ošetřované, byly husté a trochu kudrnaté; jejich šedá barva byla

spíš známkou typu osobnosti, kterou byl, než pokročilého věku - nedalo se odhadnout, jestli je mu třicet nebo šedesát.

Okamžitě mi bylo jasné, že přede mnou stojí nebezpečný člověk - člověk, vedle jehož dravosti a aristokratického vystupování působil nikým neoplakávaný nebožtík Kronlon asi tak stejně hrozivě jako Ti. Vstal jsem a lehce jsem se uklonil; měl jsem pocit, že bych na něj měl raději zapůsobit dobrým počátečním dojmem.

"Jsem magistr Artur," představil se hlasem tak hlubokým a dunivým, v němž samotném se skrývala taková hrozba, že většina lidí by už při jeho zaznění vyděšeně poskočila. Ještě horší ovšem bylo, že jsem byl přesvědčen, že to je Arturův milý, přátelský hlas. Rozhodně jsem nestál o to, vidět tohohle chlapíka doopravdy naštvaného, alespoň ne na mne.

"Jsem vrchním vojenským velitelem zdejší pevnosti," pokračoval a důkladně si mě prohlížel. Nedokázal jsem odhadnout, jaké myšlenky se mu honí hlavou.

"Já jsem Cal Tremon," odpověděl jsem a doufal jsem, že to bude stačit.

Přikývl. "Takže tys uškvařil starouše Kronlona, co? V pořádku, ta malá krysa si stejně nic lepšího nezasloužila. Nikdy jsem ho neměl nijak rád, i když svou práci zastával celkem uspokojivě. No dobře, o tom už nebudeme mluvit. Jsem tady, abych tě odvedl na zdravotní středisko, a potom ti ukážeme, jak to tady chodí. Cítíš se na to?"

Přikývl jsem, přestože jsem po dlouhém spánku stále ještě byl trochu malátný. "Teď nebo jindy, nemá cenu to odkládat," odpověděl jsem a znovu jsem se lehce uklonil.

"Tak pojď" Mávl rukou, v tomtéž okamžiku se otočil a rychlým krokem vyšel ze dveří. Šel jsem za ním, snažil jsem se přizpůsobit jeho tempu a všímal jsem si jeho hrdého, vojenského držení těla. Pomyslel jsem si, že se rozhodně nenarodil na Lilith, a marně jsem přemýšlel o tom, kým a čím asi dřív byl.

Během dne panoval na hradě mnohem větší ruch; všude kolem se pohybovali četní lidé, z nich mnozí vykonávali různé úklidové a údržbářské práce, spousta dalších ovšem jako by jen bezcílně bloumala sem a tam. Všichni však působili tak úpravným, čistým a civilizovaným dojmem, že jsem byl v duchu nucen dospět k několika zvláštním přirovnáním. Tihle lidé představovali pro civilizované světy totéž, co muselo představovat staré Řecko našeho domovského světa pro národy doby rané průmyslové revoluce. Technologický primitivismus vůbec nemusí znamenat opravdový primitivismus.

Přitom však ta technologie, kterou jsem kolem sebe viděl, byla sama o sobě šokující. Od svého příletu na Lilith jsem byl veden k přesvědčení, že oblečení, budovy a spousta dalších věcí podobného charakteru tady prostě nemohou existovat. Proto také lidé spali v chýších z bunty a chodili nazí. Teď jsem začínal doopravdy rozumět té druhé straně síly, kterou bylo možno načerpat z Wardenova organismu - síly, která byla základním kamenem civilizovaného myšlení a civilizované společnosti.

Schopnost měnit okolní prostředí tak, aby sloužilo vlastním cílům člověka - to byl onen klíč, který byl pěšákům odepřen, onen faktor, který je udržoval v nejhlubší bídě a otrocké ponížености. Nevyzpytatelná pravidla chování Wardenova organismu rozhodovala o tom, že je tato schopnost vyhrazena pro několik málo vybraných jedinců.

Povšiml jsem si však nepatrných stop strachu ve tvářích okolních lidí, když kolem nich Artur procházel, kradmých pohledů a nucené snahy vypadat, jako by se na nás vůbec nedívali. Nebylo o tom sebemenších pochyb - byli z něj k smrti vyděšeni a totéž platilo i pro těch několik magistrů, které jsme potkali.

Artur mě nechal na zdravotním středisku spolu s instrukcemi, kde ho najdou, až se mnou budou hotoví. Všichni prostě uctivě přikyvovali a snažili se co nejmíň mluvit, bylo však přímo cítit, jak se jim ulevilo, když ten obrovský chlap odešel. Měřili mě, zkoumali a vyšetřovali, jak jim to okolnosti nejlépe dovolovaly vzhledem k tomu, že neměli žádné přístroje z vnějších světů. Měli však některé důmyslné náhražky, evidentně získané z věcí, které jim poskytovalo samotné zdejší prostředí. Měli jakousi popínavou révovitou rostlinu, jejíž pomocí zřejmě dokázali změřit můj krevní tlak, nebo malý žlutý lístek, který se zbarvoval do červena a z něhož dokázaly zkušené oči zjistit mou tělesnou teplotu. Všechny tyto údaje spolu s mnoha dalšími byly pečlivě zaznamenány rákosovými pery na jakýsi tenký listovitý materiál, který nahrazoval papír.

Všichni tito muži a ženy však patřili ke třídě dozorců. Teprve když byli hotoví a spokojení s předběžnou prohlídkou, zavolali ke mně svého šéfa. Byl to malý zavalitý mužík ve středních letech, který působil dojmem obyvatele civilizovaných světů, u něhož nebyly přesně dodrženy standardní tělesné charakteristiky. Na sobě měl bílou tuniku z nějakého měkkého a hebkého materiálu a sandály, očividně proto, že se v takovém oblečení cítil pohodlně.

"Já jsem doktor Pohn," představil se obvyklým tónem ošetřujícího lékaře. Zvedl popsané listy a letmo na ně pohlédl. "Jak vidím, jste přímo nechutně normální. Věřte nebo nevěřte, ale tady je normální prakticky každý. To je odměna, kterou nám dává Wardenův organismus za to, že je živ z našich těl. Skoro každé tělesné poškození s výjimkou samotného mozku se zahojí, narostou vám nové končetiny a tak dál. A zdejší viry jsou nám natolik cizí, že si s nimi nikdo z nás nemusí lámat hlavu. Přesto ovšem musíme dodržovat standardní formality. Člověk nikdy neví, kdy narazí na něco neobvyklého. Kromě toho se zajímáme o komparativní hodnoty tělesných funkcí u lidí, jako jste vy, kteří prokázali schopnost ovládat sílu."

Přikývl jsem, protože jsem si v tom okamžiku vzpomněl, jak je Tiel posedlý myšlenkou vyšlechtit novou rasu, obdařenou silou. Tohle byl tedy muž, který měl na starosti prioritní projekt zdejšího rytíře.

"Vy jste byl lékař - předtím?" zeptal jsem se částečně ze zvědavosti a částečně proto, abych vypadal zdvořile.

Usmál se. "Venku? Ano, samozřejmě. Jenže, to víte, tam to bylo něco docela jiného. Tam měl člověk všechny ty počítačové diagnostiky, automatickou chirurgii a pochopitelně navzdory tomu všemu nějaké ty choroby, které jsme mohli léčit, pokud jsme to dokázali. Tady obstarávám zdravotní prohlídky a předepisuji přírodní léčiva, když je někdo potřebuje na utišení různých drobných bolestí, potíží a nervového stresu. Jinak se zabývám především výzkumem samotného Wardenova organismu."

To bylo zajímavé, přestože jsem se domníval, že vím, co tím myslí. "A už jste objevil něco nového?" zeptal jsem se

opatrně.

Pokrčil rameny. "Něco ano, je to ale pomalá práce. Samozřejmě existují jisté fyziologické a chemické faktory, jež jsou společné všem lidem, kteří ho v sobě mají, ale izolovat je, nemluvě už vůbec o jejich duplikování - zejména u lidí, kteří se s ním nenarodili - to prostě nedokážu. Možná se všemi svými někdejšími laboratořemi a analytickými počítači bych něco svedl, možná bych něco dokázal dokonce i na satelitní základně lorda Kreegana, tady jsem ale bohužel nucen postupovat pomalu a primitivně."

Nastražil jsem uši. "Na satelitní základně?"

"No jistě. Vy jste o ní nevěděl? Postavili ji pro něj už před lety Medúzané. Protože pochází z Medúzy, naši malí Wardenovi miláčkové se jí nedotknou; má už v sobě totiž jejich bratránky, kteří se ke strojům a k podobným věcem chovají mnohem snášenlivěji. Tráví tam většinu času."

O tom jsem velice vážně pochyboval. Přestože tam snad Kreegan občas zaletěl, když něco potřeboval, byl by na takovém satelitu příliš zranitelný Konfederací a vystavoval by se nebezpečí, že proti němu může kdykoli vyslat raketu a zlikvidovat ho. Pomyslel jsem si, že já sám bych tam na Kreeganově místě nelétal skoro nikdy. Takové riziko bych nechal spíš na svých podřízených a satelitu bych prostě využíval jako svého hlavního komunikačního a velitelského centra pro spojení s ostatními Wardenovými planetami a s vnějším světem.

Na toto téma už neexistovalo nic dalšího, co jsem se mohl dozvědět, byl jsem ale zvědavý, jestli se mi ho podaří přimět, aby se trochu rozpovídal o svém projektu. "To je zajímavé, co říkáte o společných chemických faktorech," poznamenal jsem nenuceně. "Já sám jsem totiž dospěl k závěru, že faktorem, který aktivoval můj projev síly, byly emoce a že chemikálie, které se v mém těle uvolnily, když jsem se doopravdy rozběsnil, fungovaly jako katalyzátor."

"Velmi inteligentní závěr," přikývl a spokojeně se pousmál. Určitě o tomto tématu rád mluvil. "Ano, emoce jsou klíčové, jak sám zjistíte. Jenže prahová hodnota, potřebná pro uvolnění těchto chemikálií, je u každého člověka velice individuální a také jejich množství není u každého stejné - přitom má však Wardenův organismus na svůj katalyzátor nesmírně exaktní požadavky. Klíčem je chemická aktivace spolu s vůlí. Váš vztek vám dodal sílu zabít, vaše vůle zabít dala této síle orientaci a uvolnila ji. Často mám podezření, že počátečním aktivačním prvkem je to, čemu díky neexistenci výstižnějšího psychologického termínu odjakživa říkáme ‚zabijácký instinkt'. Latentní sílu má na Lilith vlastně každý, ne každý má však dostatečně silnou vůli, aby ji dokázal použít. Myslím, že to je důvod, proč pěšáci zůstávají pěšáky."

"Říkal jste, že se snažíte duplikovat katalyzátory v lidech, kteří ji nemají, nebo kteří jí nemají dostatek," vybízel jsem ho k další řeči. Jak?"

Pokrčil rameny a vstal, potěšen mým zájmem. "Pojdte, ukážu vám to."

Vyšli jsme z místnosti a vydali se chodbou; po chvilce jsme vstoupili do rozlehlého sálu. Zarazil jsem se, protože to, co jsem tam spatřil, mě na okamžik ohromilo. V pravidelných vzdálenostech tam byl rozmístěn tucet operačních stolů, překrytých povlečením. Na každém stole ležela zdánlivě spící nebo komatózní mladá dívka. Pozorně jsem se rozhlédl a na jednom ze vzdálenějších stolů na protější straně jsem spatřil nezaměnitelně charakteristickou Tiinu postavu; zatímco mi však srdce vzrušeně poskočilo, navenek jsem se tvrdě přinutil k sebeovládání, abych neprozradil něco, co jsem zatím prozrazovat nemusel. Ještě ne, teď ještě ne, přikazoval jsem si.

"Jsou... jsou ještě naživu?" zeptal jsem se váhavě a trochu jsem se bál odpovědi.

Přikývl. "Ale ano, jistě, a jak naživu! Tohle jsou dívky z řad pěšáků, u kterých se projevily občasné záblesky intenzivní síly, většinou hned na začátku puberty, které se však ukázaly jako neschopné tyto záblesky síly zopakovat nebo alespoň s ní něco vlastní vůlí udělat. V době mezi prvním a dvanáctým menstruačním cyklem prodělávají děvčata mnohem radikálnější fyziochemické změny než chlapci ve stejném stádiu svého věku. Protože značné množství těchto chemických změn aktivuje Wardenovy jevy, máme ve zvyku v této fázi monitorovat všechny mladé dívky v pevnosti. U těchhle dívek byly uvedené jevy výjimečně silné, jak asi sám vidíte podle jejich velice nadměrně vyvinutých těl."

"Myslel jsem, že to je vaše práce," vyhrkl jsem bezmyšlenkovitě, a pak jsem se pokusil svůj omyl zakamuflovat.

"Já jsem totiž jednu z těch dívek znal. Proto se o to tak zajímám." To byla alespoň pravda.

Zdálo se, že ho moje slova poněkud překvapila, moje vysvětlení však akceptoval bez dalšího přemýšlení. "Ale kdepak. Tenhle jejich stav je jen vedlejším produktem. Osobně se domnívám, že během těchto kritických tělesných změn je Wardenův organismus dezorientovaný, selhává nebo dostává nesprávné instrukce - nebo si mylně vykládá chemické stimuly, které k němu přicházejí. Rozhodně se tohle nestává všem dívkám. Projeví se to přinejlepším u jedné ze sta a z těch všech zase jenom jedna ze sta prokazuje spolu s nenormálním tělesným vývojem i příznaky intenzivní síly. To jsou také dívky, které testujeme, měříme a držíme pod bedlivým dohledem, přestože moje možnosti jsou díky přirozené nepředpověditelnosti síly v tomto stádiu omezené. Mohlo by se stát, že budu při takovém bezděčném projevu síly zabit nebo těžce zraněn, a přestože já sám jsem ochoten to riskovat, sir Tiel to riskovat nechce. Takže dokud tohle nebezpečí nepomine, necháváme je v pěšáckých vesnicích. Mimochodem, kterou že jste to znal?"

Ukázal jsem na Ti. "Tamhle tu, co leží tam vzadu."

"Ach ano, samozřejmě. Je tady nejnovější, takže to bylo nejpravděpodobnější. V jejím případě jsem dosud ve stádiu předběžné analýzy, takže toho zatím nemůžu moc povědět, měla ale největší potenciál ze všech, které jsem kdy viděl. Vyvolávala kolem sebe ty nejrůznější jevy, včetně některých nesmírně drastických. Kromě jiného zmrzačila půltucet lidí ze svého okolí, včetně vlastní matky."

Udiveně jsem zavrtěl hlavou. Malá Ti že by někoho dokázala zmrzačit? To se mi vůbec nezdá možné, říkal jsem si v duchu. Přesto to ve mně vyvolávalo i lehký pocit nejistoty. V posledních několika měsících jsem s ní mnohokrát spal, a pokud v sobě stále ještě měla něco z té slepé síly, mohl jsem také přijít k úhoně.

"Co s nimi teď vlastně děláte?" vyzvídal jsem.

"Jak jsem říkal, provádím testy a měření," vysvětloval Pohn. "Všechni jedinci s hodností od magistra výš mají schopnost vidět do těl ostatních lidí. Dalo by se říct, že výše zastávané hodnosti je v naší malé společnosti určována

především stupněm jemného vyladění přijímaných signálů. Dozorce cítí a tudíž i ovládá pouze organismus jako celek. Vy jste zabil Kronlona, to je pravda, neměl byste ale dostatečné rozlišovací schopnosti, abyste dokázal zmrzačit řekněme jen jednu jeho paži. Já umím izolovat ještě menší subjekty, mnohem menší. To, co jsem dřív dělával pomocí mikroskopů a mikrochirurgických metod, můžu dnes udělat bez jakýchkoli mechanických pomůcek. Pouhým soustředěním a studiem dokážu fakticky sledovat postup jedné jediné bílé krvinky celým systémem krevního oběhu - a můžu ji odklonit stranou, zpomalit ji, změnit nebo dokonce zničit. Vy jste přece schopen vycítit Wardenův organismus ve všem kolem sebe, ne?"

Přikývl jsem.

"No vidíte, tak si představte, že byste dokázal izolovat jednotlivé buňky kteréhokoli organismu. To je něco, co dokáže magistr. Bez mého lékařského vzdělání by samozřejmě neměli sebemenší ponětí, co vlastně dělají, takže v tomhle ohledu jsem díky svým znalostem ve výhodě. Magistři mají jiné schopnosti, které vycházejí ze znalosti toho, co hledají a čeho chtějí dosáhnout. Veškerá síla člověka, jako je Marek Kreegan, vám nebude naprosto k ničemu, nebudete-li mít potřebné znalosti a nedokážete-li ji dokonale ovládat, nezvládnete-li schopnosti nebo umění plně ji využít. To je také důvod, proč tak často vidíte sílu využívanou k čistě destruktivním účelům. Zničit něco je snadné a vyžaduje to mnohem míň znalostí či schopností."

Bylo mi jasné, co tím chce říct, a pomyslel jsem si, že spousta lékařů doma na civilizovaných světech by mu jeho sílu záviděla stejně, jako jim on závidí jejich technologii. Být schopen nahlédnout do nitra lidského těla, soustředit se na libovolnou jeho část, studovat ji podle libosti tím nejzevrubnějším a nejintimnějším možným způsobem - něco podobného nedokázal ve vnějším světě nikdo kromě nejmodernějších lékařských počítačů a lékaři a technici, kteří je ovládali, jim byli nuceni důvěřovat, i když nikdy přesně nevěděli, co vlastně tyto počítače při svém zkoumání a analýze vidí.

Pohn to však věděl.

"Jsou tak nehybné," poznamenal jsem. "Dáváte jim nějaké drogy?"

Zavrtěl hlavou. "Ale ne, kdepak! Tím by se všechno jenom zkomplikovalo. Ne, prostě jsem činnost určitých oblastí jejich mozku utlumil blokem, který můžu kdykoli zase odstranit. Upadnou do hlubokého komatu a já je v tom stavu můžu studovat, zkoumat, můžu s nimi dělat všechno, co chci nebo potřebuji. Mezi tou várkou, kterou tady teď mám, hledám, jestli některé mají dostatečné množství klíčových enzymů, aby dokázaly aktivovat sílu. S těmi pak budu dál pracovat, dokud nebudu přesvědčen, že je dokážu stimulovat, kdykoli se mi zachce; potom je začnu vzdělávat a školit v rámci našich nejlepších možností. Tak třeba tamhle Kira už dnes dokáže na můj pokyn rozložit kus kamene." Ukázal na dívku, ležící poblíž dveří.

Zamračil jsem se. Měl jsem z toho všeho jakýsi špatný, nepříjemný pocit a stejný pocit jsem měl všeobecně i z Pohna. Proč se vlastně lékař jako on vůbec dostal na Lilith, ptal jsem se sám sebe. Neprojevoval třeba nepřístojnou náklonnost vůči malým děvčátkům? Nebo snad ve vnějším světě prováděl na podobných lidech nějaké nepřípustné experimenty? Bylo mi jasné, co je zač, i když jsem ho dosud nikdy neviděl, ani jsem o něm neslyšel. V historii lidstva se odjakživa vyskytovali lidé jako doktor Pohn, jakési zrůdy, jejichž chorobná touha po experimentování je dovedla k naprostému ignorování jakýchkoli morálních principů. Byla to variace onoho starého příběhu o muži, který stvořil krvežíznivou nestvůru a postavil tak lidi před otázku, kdo byl vlastně skutečnou nestvůrou - samotná obluda nebo člověk, který ji stvořil?

A co tyhle mladé dívky - degradované na žijící mrtvoly, biologické vzorky, možná dokonce hračky v rukou toho muže? Pomyslel jsem na Ti v jeho rukou a ani v nejmenším se mi ta představa nezamlouvala. Přesto jsem svoje pocity nedal nijak najevo. "Předpokládám, že se také pokoušíte o experimenty s dědičností?" zeptal jsem se místo toho.

"No jistě," přikývl. "Na základě teorie, že přítomnost potřebné chemické látky ve správném množství je zděděným a dále dědičným charakteristickým znakem. Upřímně řečeno pochybuji, že jde o něco víc než jen o jeden z mnoha faktorů, ale sir Tiel je touhle teorií přímo posedlý. Obávám se, že úroveň jeho moderních biologických znalostí se asi tak rovná víře v samoplození, jenže co s tím mám dělat? Pracuji pro něj a považuji ho za obratného a schopného vládce. Vyhovuji jeho vrtochům a on mě za to nechává na pokoji. Tím ničemu neškodím."

Tím ničemu neškodím, pomyslel jsem si hořce. No jistě, vůbec ničemu. Pokud se totiž člověk na žádnou z těch dívek nedíval jako na nic víc než pouhé kusy masa, na něco, co je na přesně stejné úrovni jako ten obří hmyz, který se tady v pevnosti choval a šlechtil. Tohle je to základní barbarství, které leží u kořene zdejší civilizace, pomyslel jsem si. Jen několik vybraných jedinců se tady považuje za lidi.

Základní filozofie přesně toho druhu, jakou bylo možno čekat na světě, ovládaném těmi nejgeniálnějšími mistry zločinu, jaké kdy lidstvo zrodilo. Lidmi, jako je doktor Pohn, sociopatická a pravděpodobně i psychopatická osobnost - a lidmi, jako je Cal Tremon, připomněl jsem si, pirát a masový vrah.

"Teď už ale doopravdy musíme zavolat Arturovi," poznamenal Pohn, otočil se a vyšel ze sálu. Šel jsem za ním. "Obávám se, že jsem s vámi strávil příliš mnoho času, a Artura se nevyplatí příliš rozčilovat."

"Tenhle Artur - co vlastně udělal? Myslím, když byl venku?"

"Že se dostal sem?" zasmál se pobaveně doktor. "Hmm, podrobnosti sice neznám, myslím ale, že zastával nějakou hodně vysokou funkci v konfederační vojenské hierarchii. Možná měl hodnost generála nebo admirála. Pokud si vzpomínám, zapálil před lety atmosféru na nějaké planetě. Zabil několik miliard lidí. Něco takového. Vždycky tvrdil, že byl jen obětním beránkem, který dělal špinavou práci za někoho jiného. To je všechno, co vím. Je to ale pěkný mizera."

S tím jsem musel souhlasit. Zabil několik miliard lidí...

Byl jsem si jistý, že budu-li na to mít dost času, určitě si vzpomenu, kdo to byl. A budu si také pamatovat, že ta poznámka o počtu lidských obětí znamenala pro doktora Pohna asi tolik, jako by mluvil o zabitých švábech.

Kapitola jedenáctá
Volba jiné cesty

Magistr Artur se dostavil neprodleně a nezdálo se, že by byl v nejmenším podrážděn. Choval se přesně stejně chladně a neosobně jako vždycky a neprojevoval sebemenší náznak lepší či horší nálady. Začal jsem uvažovat o tom, jestli je to doopravdy člověk.

Následující hodinu jsme strávili obchůzkou hradu, vyzbrojeni úhledně nakresleným plánkem, který mi Artur předal. Celý objekt byl velice logicky uspořádaný víceméně ve tvaru velkého písmene D; jednotlivé chodby se rozbíhaly všemi směry do hlavních ceremoniálních sálů a komnat, z nichž každá byla rovněž průchody pro služebnictvo propojena se zadním polokruhovitým traktem. Podél každé chodby byly umístěny obytné místnosti, sklady a další nezbytné prostory včetně společných koupelen. Chodby byly uspořádány poněkud kastovnicky, přičemž převážná jejich část byla určena pro třídu dozorců, kteří na hradě vykonávali všechnu opravdovou práci, pak dvě chodby na každé straně centrálního koridoru pro lidi s hodností magistra a centrální koridor samozřejmě vedl k luxusnímu obydlí sira Tiela a jeho nejbližších rodinných příslušníků.

Povšiml jsem si, že na plánku nejsou zakresleny tajné průchody mezi jednotlivými místnostmi, které tady nevyhnutelně musely být, ani pravděpodobně existující místnosti nad nimi a pod nimi, jako byla ta, ze které mě špehovali. To, že na plánku nebyly, mě nijak nepřekvapovalo, došel jsem však k závěru, že bych se o nich doopravdy rád dozvěděl něco víc.

Mimo vnitřní prostory hradu čerpal Artur hrdost i potěšení z rozlehlého ohrazeného prostranství, posazeného u úpatí hor. Téměř to připomínalo vojenský tábor obehnaný palisádou z obrovských trámů s úzkými můstky a strážními věžemi, které ve mně vyvolávaly dojem nějaké primitivní pevnosti. Artur se během naší obchůzky choval naprosto chladně, neosobně a formálně a zdálo se, že si od všeho a od každého udržuje odstup, teď mi však připadalo, že se rozehřál a ty jeho mrazivé oči se rozsvítily.

"Tohle sice nepatří k normální obchůzce," sdělil mi, "ale stejně tam dolů musím zajít a zkontrolovat je, takže neuškodí, když půjdete se mnou."

Ukázalo se, že tím, koho šel zkontrolovat, byla uzavřená stáda gigantického hmyzu, jaký jsem dosud na Lilith ani nikde jinde neviděl. Když se Artur k palisádě blížil, viděl jsem všude kolem pobíhat školený personál v hodnosti dozorců, takže když jsme do onoho obrovského prostoru vstoupili, byli už všichni připravení a čekali na něj. Těch tvorů tu bylo obrovské množství, byli seřazení v nesčetných řadách a namačkaní na úzkém prostoru, přesto však působili nesmírně impozantně.

Seděli tady v uspořádané formaci, obrovití wukové, jak se jim říkalo, s jasně zelenými těly a bělavými břichy; byli nejméně tři nebo čtyři metry dlouzí a měli šest tlustých, silně vyhlížejících nohou. Nejvýraznějším rysem jejich hlavy byly velké zářící elipsovité oči po obou stranách dlouhého zakrouceného sosáku tvaru biče, pod nímž se skrývala ošklivá zobákovitá tlama. Kůži měli dokonale hladkou, měl jsem však dojem, že těsně pod ní je silná kostra a že nejsou zdaleka tak křehcí, jak vypadají.

Každý z nich měl na hřbetě mezi prvním a druhým párem nohou připevněné sedlo; bylo to složité zařízení s tvrdým opěradlem a popruhy ve tvaru X, které měly jezdce krýt a přidržovat ve vzpřímené poloze. Jezdce samotné, oblečené v černých kalhotách a vysokých botách, tvořili muži i ženy, všichni však vypadali tvrdě, nekompromisně a disciplinovaně. U sedel visely nejrůznější předměty, o nichž jsem se mohl pouze dohadovat, že jsou to zbraně - od pík a palcátů až po cosi, co klidně mohly být foukačky. Byly umístěny tak, aby je připoutaný jezdec mohl snadno a rychle uchopit.

"Je to velkolepé," řekl jsem Arturovi (a myslel jsem to naprosto vážně). "Připadá mi to ale jako armáda - něco jako lehká kavalerie. Nemyslel jsem si, že byste tady potřebovali armádu."

Artur se pobaveně zasmál. "Ale ano, rozhodně ji potřebujeme," odpověděl. "Musíš pochopit, že chceš-li v téhle společnosti postoupit na vyšší příčku, v zásadě to znamená, že musíš někoho zabít - musíš být silnější, než byl předtím tvůj protivník. A teď ty řekni mn - kdybys byl na místě sira Tiela, chtěl bys den za dnem čelit výzvám každého, kdo si usmyslí, že tě dokáže oddělat? Samozřejmě, že bys nechtěl. A nechce to ani žádný z ostatních rytířů. A co z toho všeho máš? Samozřejmě se před tebou spousta lidí plazí a pochlebuje ti, především je to ale zatracený náklad administrativních problémů. Existují nejspíš stovky magistrů, kteří jsou silnější než většina rytířů, možná dokonce silnější než samotný vévoda, jenže prostě o jejich místo nestojí. Je ovšem taky dost takových, kteří o ně stojí. Takže mou povinností je dohlédnout na to, aby nebylo tak úplně jednoduché vyzvat rytíře téhle pevnosti na souboj - dalo by se říct, že jsem svého druhu policista. A pokud některý z rytířů chce něco, co má jiný rytíř, v tom případě můžou vyzvat na souboj jeden druhého - jenže pak by pravděpodobně oba přišli o život nebo by takový zápas skončil nerozhodně, takže by stejně nikdo nic nezískal. Občas tedy musíme bojovat. Každý, kdo chce něco z téhle pevnosti, se s námi buď musí slušně domluvit, nebo si to musí vybojovat - a právě pro ten případ slouží tahle armáda."

Přikývl jsem a můj názor na poměry na Lilith se opět trochu změnil. Zpočátku mi nebylo jasné, proč by tady musely existovat šarvátky na místní úrovni, pak jsem si ale uvědomil, že je to něco, čemu by se dalo říkat bezpečnostní ventil. Tyhle drobné potyčky zřejmě sloužily k tomu, aby zaměstnávaly nejnebezpečnější lidi na Lilith - psychopaty, válečné štváče, buřiče s násilnickými sklony a podobné živly. Pokud jim působilo potěšení navzájem si vyrážet mozek z hlavy, proč jim k tomu neposkytnout příležitost a nedat jim možnost vybít svoje násilí způsobem, který by nenarušil celý úhledný a uspořádaný systém? Dovedl jsem si představit prohnaného vládce, zejména vládce s mnoha

problematickými a násilnickými poddanými, jak čas od času sám vyvolává válku se svými sousedy jen proto, aby uvolnil nashromážděné napětí - a možná se i zbavil nudy.

" Wukové," vysvětloval mi Artur, "užívají těch velkých zadních nohou k tomu, aby vyskočili i s vojákem na hřbetě vysoko do vzduchu. Proto jsou také jezdci v sedle připoutaní, ruce však mají volné. Snadno mohou přeskakovat pozemní linie, takže stálá opevnění jsou proti nim bezbranná. Tamhle nahoře na tom pahorku - vidíš všechny ty díry, vypadá to skoro jako včelí plástev - jsou besilové, rychlí letci, kteří tvoří, dalo by se říct, moje letectvo. Zkombinuj je s pěchotou a máš vojenskou sílu, která je v případě správného nasazení prakticky neporazitelná." Poslední věta nevyzněla nijak chlubivě, pronesl ji naopak faktickým a přesvědčeným tónem. Klíčová slova byla ‚v případě správného nasazení'. Nepochyboval jsem o tom, že Artur je zatraceně dobrý polní generál.

Musel jsem přiznat, že je to báječně vymyšlený systém. Rytíři, tlustí a pohodlní, se spolu nechtěli pouštět do vzájemného boje. Neexistence okamžité komunikace jakéhokoli druhu znamenala, že dobývání rozlehlých území, spojené s konsolidací několika pevností pod jednu vládu, by bylo obtížné a udržení těchto území by nepřinášelo žádný zisk. A každý, kdo by se chtěl rytíři postavit, musel nejprve proniknout do hradu a překonat jeho obranný systém - a to rozhodně nebyla maličkost. Byť by byl obdařen jakoukoli silou, dobře mířený šíp nebo oštěp by ho stejně zabil - zabil by ho, i kdyby to byl samotný Marek Kreegan.

Dobře jsem si dovedl představit, jak spolu rytíři sedí na nějakém večírku, pořádaném jedním z nich, a sázejí se o to, čí armáda je nejlepší a čí velitel je nejschopnější. A sám bych býval ochoten se vsadit, že Artur spoustu těchhle sázek vyhrál.

Po Arturově formální inspekci jsme se vrátili na hrad. Všude kolem sebe jsem v dáli viděl nespočetná množství pěšáků, pracujících na polích a obstarávajících stáda. Teprve v tom okamžiku jsem o nich začal přemýšlet na emocionální úrovni. Pouhý jeden den předtím jsem ještě byl tam venku mezi nimi, přesto se však ona společenská propast, která nás nyní dělila, podobala téměř kompaktní a nepropustné bariéře. Zdálo se mi, že na tom něco není v pořádku a že to zároveň velice výmluvně svědčí o čemsi, co se týká vládnoucí třídy i porobených vrstev; nedokázal jsem však definovat, co to je. Pořád ještě jsem jim byl blíž než lidem, jako byli Artur a Pohn. Nemohl jsem se rovnat ani nejposlednějšímu a nejidiotštějšímu dozorci, který na hradě vykonával práci štolby.

Zamířili jsme do jídelny dozorců a já jsem si náhle uvědomil, že mám strašlivý hlad. Od té lehké snídaně už uplynulo mnoho hodin, a přestože jsem nedělal prakticky nic, co by vyžadovalo výdej energie, byl jsem přece jen zvyklý na podstatně víc jídla.

"Nechám tě tady," oznámil Artur. "Pro pár příštích dní máš povolení volně se pohybovat po hradě. Odpočiň si, promluv si s lidmi, nauč se, jak to tady chodí. Až budeme připravení, začneš se učit, abychom se přesvědčili, kam až to se svou silou můžeš dotáhnout." Jeho husté obočí se lehce nakrčilo a podíval se na mne přísným pohledem. "Ne aby ti při tom učení moc narostla ramena, chlapče. Nezapomeň, že nejde jen o zkoušku síly a vůle, ale taky o test inteligence. A vzpomeň si, jak skončil Kronlon." S těmito slovy zmizel.

Matně jsem si uvědomoval, že mi ten zvláštní, aristokratický muž právě svým způsobem prokázal laskavost. Přemýšlel jsem o jeho slovech, když jsem se s chutí krmil tím nejlepším jídlem, jaké jsem za poslední měsíce ochutnal, a myslím, že jsem pochopil, co tím myslel.

Měli samozřejmě zájem o to, abyste sílu, kterou jste v sobě měli, co nejvíc rozvinuli, lépe tak zapadli do jejich systému a lépe mohli sloužit svým nadřízeným. Jenže co kdybyste si počínali příliš dobře? Co kdyby se třeba ukázalo, že vaše síla přesahuje sílu magistra - nechal by vás v tom případě váš hostitel a pán naživu? Sotva. Jenže dát najevo příliš malou sílu by také nebylo k ničemu - v tom případě byste zase skončili tam venku v blátě s pěšáky. Zdejší společenský systém byl doopravdy zatraceně komplikovaný.

Následujících pár dnů jsem strávil tím, že jsem navazoval přátelské vztahy s několika příslušníky hradního personálu, zkoumal jsem hrad a jeho četné chodby a snažil jsem se zjistit maximum o těch průchodech, které nebyly zakresleny na pláncích a kterým se poněkud eufemisticky říkalo ‚chodby pro služebnictvo'. Od lidí, s nimiž jsem se zběžně spřátelil, jsem se dozvěděl několik věcí, které jsem potřeboval, mezi jiným i to, že hostina, která se konala onoho večera, kdy jsem dorazil na scénu, se pořádala na počest samotného Marka Kreegana u příležitosti jedné z jeho překvapivých návštěv. Nikdo ho osobně neviděl - ani lidé, kteří na hostině obsluhovali, mi nebyli schopni říct, jak vládce Lilith vypadá. Měl jsem výrazný dojem, že ani samotný majitel hradu nevěděl, který z jeho hostů je Kreegan, jehož schopnost zatemnit mysl lidí kolem sebe byla přímo legendární a jehož vášeň pro anonymitu byla absolutní. Oficiálně byl čestným hostem na banketu vévoda Kosaru, všichni ale věděli, že tam byl i Kreegan.

Že by stále ještě byl na hradě? Chtě nechtě jsem o tom přemýšlel a podezřívavě jsem si prohlížel všechny lidi s hodností magistra, s nimiž jsem přišel do styku a kteří evidentně nepatřili do pevnosti Zeis.

Čas od času jsem se také stavoval na zdravotním středisku, především proto, abych se přesvědčil, co - pokud vůbec něco - se děje s dívkami ležícími na operačních stolech, zejména pak s Ti. Sotva jsem byl schopen pochopit, proč jsem na ni tak fixovaný, protože v minulosti jsem si od svých sexuálních partnerek a dokonce i od svých přátel vždy uchovával chladný odstup. Většinou to stejně byli povrchní lidé, a ti, kteří povrchní nebyli, pro mne představovali svého druhu nebezpečí, protože v případě výjimečných osobností vždy hrozila možnost, že budu někdy pověřen jejich pronásledováním či likvidací. Doopravdy mi to dělalo starosti, protože jsem vždy měl zcela jasnou představu o tom, čím jsem, co chci a jaké je moje místo ve světě.

Cale Tremone, ptal jsem se, v co mě to vlastně mění tvoje tělo? Cožpak jsem už doopravdy neměl onu imunitu vůči emocionálním faktorům, o které jsem se vždy domníval, že mě odlišuje od zbytku lidstva?

Většina mých pokusů setkat se znovu s Pohnem skončila neúspěšně. Zdálo se, že je to velice zaměstnaný člověk a že je obtížné zastihnout ho na kterémkoli místě. Lékař na světě, kde nikdo nikdy nebyl nemocný, kde se prakticky všechna zranění sama dokonale hojila a kde i chybějící části těla regenerovaly, měl spoustu času na výzkumné práce a

já jsem věděl, kterým směrem jsou některé z těchto prací zaměřeny. Dozvěděl jsem se však od jeho asistentů, že ti supertvorové v Arturově armádě jsou jeho dílem; pouhou silou vůle dokázal na poli selektivního chovu a genetické manipulace úplné zázraky. Člověk nadaný takhle božskými silami mohl stěží odolat pokušení zkoušet totéž s lidmi.

Když jsem ho však jednoho odpoledne přece jen zastihl, byl rád, že mě vidí. Určitě jsem byl jedním z mála lidí, kteří o jeho práci projevovali opravdový zájem, uvědomoval jsem si však, že se v jeho přítomnosti ocitám na velice tenkém ledě. Svým vlastním způsobem byl přinejmenším stejně nebezpečný jako Artur, už jen proto, že jeho schopnosti byly mnohem dalekosáhlejší a nesrovnatelně rafinovanější.

Konečně jsme se však znovu ocitli v oné přízračné, márnici podobné místnosti se dvanácti bezvědomými dívkami. Viděl jsem, že Ti je stále ještě mezi nimi.

"Jak vlastně jedí?" vyptával jsem se ho. "Jak to děláte, aby se u nich neprojevily problémy s krevním oběhem a všechny ostatní potíže, které postihují nehybné lidi? A jak ostatně chodí na toaletu?"

Tiše se zasmál. "To je naprosto rutinní záležitost," vysvětloval. "Já a moji asistenti se každé z nich ve čtyřhodinových intervalech věnujeme. Je to úplně jednoduché. Podívejte se." S těmito slovy přistoupil k nejbližší bezvědomé dívce, zběžně ji prohlédl a potom ustoupil o krok dozadu.

"Posad se, Kiro." Bylo to spíš laskavé vybídnutí než rozkaz. Dívka, stále nevnímající svět kolem sebe, s očima zavřenýma a pravidelně oddechující, se posadila. Byl to morbidní pohled, jako by se náhle začala pohybovat mrtvola, aniž by se doopravdy probrala k životu.

"Otevři oči, Kiro," nařídil jí stále ještě laskavým tónem Pohn. Dívka poslechla, bylo však zcela zřejmé, že za velkýma a hezkýma hnědýma očima, které se objevily, se neskrývá žádná myšlenka.

"Vstaň z postele a postav se vedle ní, Kiro," vybídl ji Pohn a dívka znovu jediným plavným graciézním pohybem, bez jakéhokoli plýtvání energií, jeho pokynu vyhověla. I já, který jsem nejednou bez přemýšlení zabil člověka a který jsem v životě viděl spoustu hrůzných scén, jsem se lehce zachvěl odporem.

Je jako stroj, jako nějaký android," poznamenal jsem.

Pohn přikývl. "Ano, ano, to je docela výstižné přirovnání," souhlasil. "Jenže android je stejně složitý jako lidské tělo. Tady, s použitím těchhle metod, jednoho dne odhalím tajemství Wardenova organismu. Se subjekty, jako je tohle děvče, jsem už teď dospěl dál, než jsem se odvažoval doufat, když jsem začínal."

"Jsou si... jsou si vědomy toho, co se s nimi děje?" zajímal jsem se.

"Ale ne, kdepak," ujistil mě. "To by vůči nim bylo příliš kruté. Pomocí rozsáhlých experimentů se mi podařilo lokalizovat orgány, které bych snad mohl nazvat klíčovými neurálními konektory, i když to je jen zjednodušené laické označení. Jejich myšlení zůstává jakoby ponořeno do nejhlubšího spánku, zatímco zbytek, to znamená jejich tělesnou schránku, je možno probudit a stimulovat - říkám tomu externí motivace - takže dělá věci, které by jejich vědomá mysl nedělala. Prosím, ukážu vám to. Kiro, jdi jeden krok za mnou, zastav se, když se zastavím já, a vykroč, když vykročím já."

Dívka za ním jako jeho stín vyšla ze dveří a já jsem je následoval. Ocitli jsme se v malé laboratoři, jejíž stěny byly tvořeny přirozeným skalním masivem samotné hory, hrubým a neopracovaným. Pohn ji nechal stát přinejmenším tři metry od jedné z těchto holých kamenným zdí.

"Během onoho klíčového pubertálního období byla Kira schopna ovlivňovat růst rostlin - takže vám rostly prakticky před očima - a ve svém bezprostředním okolí dokonce dokázala vyvolávat malá zemětřesení. Potom ji však síla opustila, jak tomu až na vzácné výjimky bývá, takže skončila tady u mě. Při práci s ní se mi podařilo objevit značné množství chemických stimulantů, dodávaných určitým oblastem mozku. Kira dodává sílu a zmíněné stimulanty, já jí zase dodávám potřebnou vůli." Rozhlédl se kolem sebe po prázdné místnosti. "Cítíte tady Wardenův organismus?"

Stalo se už prakticky mou druhou přirozeností, že jsem registroval onen zvláštní pocit života všude kolem sebe, dokonce i v těch nejpasivnějších a nejneživějších předmětech. Registroval jsem ho samozřejmě i v každé molekule skály, která tvořila stěny téhle místnosti, takže jsem přikývl na souhlas.

"Dobře. A teď se dívejte. Kiro, chci, abys tam na té protější stěně asi tak dva metry nad zemí vyhloubila svou myslí ve skále padesáticentimetrovou krychli." Ustoupil a já jsem se také z jakéhosi popudu stáhl co nejdál dozadu od ní.

Byl jsem si vědom, že se na ni Pohn soustředí, že se velice pravděpodobně snaží aktivovat ty stimulanty, ty enzymy nebo něco podobného, co bylo zdrojem její síly. "Teď, Kiro," vydechl.

To, co se stalo, téměř zklamalo moje očekávání. Nevyšlehl žádný záblesk světla, neozvalo se žádné zahřmění, nic podobného. Prostě jen... hmm...

Zaslechl jsem jakési cvaknutí a pak něco, co znělo, jako když padá omítka nebo jako když se z okraje hluboké rokle uvolní hrouda hlíny. Byl to jen tichý zvuk - ve stěně však náhle byla vyříznutá krychle o straně délky přibližně padesáti centimetrů, v níž ležela hromádka jemného prachu.

Doktor Pohn přistoupil ke stěně, smetl prach na zem a pokynul mi, abych se šel podívat. Byl jsem sice trochu nervózní z toho, že si mám stoupnout do cesty síle takové intenzity, pak jsem si však dutinu, kterou dívka na Pohnuv pokyn vyhloubila, přece jen prohlédl. Byla dokonale hladká, naprosto pravidelná a nic nenasvědčovalo tomu, jakým způsobem vznikla.

"To je jen důkaz, že potenciál síly je v nás všech," vykládal Pohn. "A domnívám se, že z nějakého důvodu je u žen vyšší než u mužů. Alespoň se zdá, že ženy se vyznačují větší silou, i když zároveň nevyváženější. Mám tady dívky, které by pravděpodobně dokázaly změnit v prach celý tenhle hrad, kdyby byly správně motivovány a stimulovány."

"Mám takový dojem, doktore, že váš šéf a jeho nadřízení by se na vás mohli dívat tak trochu jako na hrozbu," poznamenal jsem.

Rozesmál se a zavrtěl hlavou. "Ale kdepak. Mám sice poměrně velkou sílu a dokážu různé věci, ani trochu ale netoužím po šlechtickém stavu. Znamenalo by to, že bych musel nechat své práce. Nepředstavuju pro ně žádné riziko,

protože všichni vědí, že nemám sebemenší ambice zaujmout jejich místo. Naopak moji práci podporují, protože by jim mohla být užitečná. Tak například magistr Artur se velice zajímá o jednu z těch dívek, o které si myslíme, že by mohla být schopná zastavit útočící armádu nebo ji dokonce úplně anihilovat."

Za řeči jsme došli zpátky do ‚márnice' a bezduchá Kira nás poslušně následovala.

"Která z nich to je?" zeptal jsem se s pocitem mírné nevolnosti.

"Tahle," odpověděl a ukázal, jak jsem předem tušil, přímo na Ti.

V objevování tajných chodeb už jsem začínal mít docela slušnou praxi. Jistě, musím přiznat, že jsem nezkoušel chodby, které byly zcela určitě střežené a v nichž musely být nastražené různé pasti, tedy ty, které vedly k příbytku sira Tiela, ostatní mi však přišly víc než vhod. V těch úzkých chodbičkách a průchodech ve zdech jste se téměř mohli zabydlet, i když byste měli problémy s tím, jak se vyhnout ostatním lidem, kteří jich pravidelně používali - někteří z nich pracovně (jako například za účelem špehování druhých), jiní zase čistě pro zábavu, například z voyerismu. Všichni o jejich existenci samozřejmě věděli, jen málokdo však o nich doopravdy přemýšlel.

Moje výuka začala přibližně týden poté, co jsem přišel na hrad, a byla tím, co mě nejvíc zajímalo. Mojí instruktorkou byla Vola Tigheová, sestra té postarší matróny, která mě tehdy večer pouštěla dovnitř. Na rozdíl od své sestry byla však Vola mnohem odměřenější a věcnější a zdálo se, že sama sebe i své povinnosti bere podstatně vážněji. Svým vnějším vzhledem to ovšem klidně mohla být dvojčata a možná také doopravdy byla.

"Jak víš, je klíčem k tomu všemu chemická stimulace," vysvětlovala mi. "Trik je v tom, abys měl sám sebe dostatečně pod kontrolou, abys dokázal sáhnout do vlastní hlavy a aktivovat přesně to, co potřebuješ, ve chvíli, kdy to potřebuješ, a výsledek potom silou vůle zaměřit, kam chceš. Potenciálně je toho na Lilith schopen každý, záleží ovšem na tvém psychologickém založení. Ne všichni lidé na Lilith - dokonce většina z nich ne, díky bohu - mají dostatečnou schopnost koncentrace, silnou vůli a inteligenci k tomu, aby se naučili správným metodám a dokázali jich prakticky používat."

"Doktor Pohn na to má jiný názor," upozornil jsem ji. "Myslí si, že se rodíme s různou úrovní stimulů a že většina z nás má jen omezené schopnosti."

"Ten perverzní prasák," odsekla znechuceně. "Už když žil na hraničních světech, byl to jen druhořadý mastičkář. Je to obyčejný sadista se zálibou v ubohých malých holčičkách, to si dobře pamatuj. Šéf ho tady trpí - částečně mám dojem proto, že z něj má strach, hlavně ale proto, že ho Pohn krmí tou svou nesmyslnou odbornou hatmatilkou a přesvědčuje ho o tom, co chce sir Tiel slyšet. Myslím, že je prostě nechutné, co tam nahoře s těmi ubohými děvčátky dělá. Až moc se to podobá tomu, při čem ho tam venku nachytali a kvůli čemu ho sem vlastně poslali. Pokud se ale omezí jen na pěšáky, nic mu nehrozí."

Pokud se omezí jen na pěšáky... Vzpomněl jsem si na to, jak jsem sám pohrdavě odsoudil vesničany, na své prakticky identické pocity a nebylo mi doopravdy jasné, kde je v téhle logice nějaká díra. A přece v ní někde nějaká díra být musela, protože nesprávnost tohoto přezíravého přístupu k většině obyvatel Lilith mě trápila jako bolavý zub. Na civilizovaných světech to bylo jiné, říkal jsem si. Tam tvořil většinu obyvatel člověk typu Homo superior, duševně i tělesně dokonalý tvor, který se rovným dílem účastnil práce i spokojeného života a který byl uskutečněním utopistického snu. Na civilizovaných světech byli méněcenní jedinci společností vyvrženi na hranici, vyhledáni a eliminováni lidmi, jako jsem byl já, zabiti nebo...

Nebo posláni na Wardenův diamant. Jenže pokud má Vola pravdu a Pohn se mýlí, říkal jsem si v duchu, znamená to, že existuje reálná možnost přeměnit zdejší třídně rozdělenou tyranii ve skutečný ráj na zemi a dospět k tomu nejvíce žádoucímu výsledku. Zdálo se mi, že se zde nabízí paralela se všeobecným trendem lidské historie. Lidé obdařeni mocí si odjakživa zotročovali obyčejné masy a hromadili bohatství pro své vlastní potřeby tak dlouho, dokud konečně masy proti tomuto bezpráví nepovstaly a nepřišla revoluce, která tyrany zbavila jejich postavení. Obrovský rozmach technologie, který doprovázel příchod lidské civilizace, odsunul většinu manuální práce do historických knih a každému člověku dal do kapsy výkonný počítač. Ovládnutí technologie bylo klíčem k lidskému pokroku; tady by jeho ekvivalentem bylo ovládnutí Wardenova organismu. Kdyby se každý člověk na Lilith dokázal naučit ovládat sílu, doktoři Pohnové tohoto světa by byli velice brzy odstraněni z jeho povrchu. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že Vola sama nechápe toto rozpracování své vlastní logiky, nevidí důsledky jejích konečných závěrů, sám jsem už ale nyní věděl, jaké věci bych mohl zasvětit svůj další život, až... až co?

Až se stanu vládcem Lilith.

Vrátil jsem se k učení.

Většina počáteční látky se týkala zcela základních znalostí, učil jsem se spoustě obecně neznámé biologie, mnoha faktům z dějin Wardenova diamantu a podobným věcem.

Značnou část z nich už jsem znal a některá cvičení k naladění správného duševního stavu se velice podobala těm, která jsem absolvoval při svém výcviku tajného agenta. Bylo to až absurdně snadné - a evidentně to byla jen příprava na zvládnutí skutečného problému. Tím, co mi prvních pár dnů chybělo, byl klíč, ten pravý katalyzátor. Dokázal jsem už z minulých zkušeností regulovat mnohé své autonomické funkce - například rychlost tepu a dechu - a byl jsem schopen umrtvit si centra bolesti a dělat další podobné věci. V novém těle to vyžadovalo určité přizpůsobení, když však člověk věděl, jak na to, snadno se je znovu naučil ovládat. Tihle lidé ale nebyli žádní duševní giganti ani zázračníčarodějové; měli prostě výhodu v tom, že znali něco, co jsem já neznal, a tomu jsem se potřeboval naučit.

Přesto jsem vykazoval takové pokroky, že čtvrtého dne dospěla Vola k závěru, že jsem připraven. Když vešla do mé malé studovny, nesla malý kotlík z vydlabané tykve a zapálila pod ním oheň. Z malého koženého váčku, který jí visel u pasu, nalila do kotlíku jakousi průzračnou zlatavou tekutinu a počkala, dokud se nezačala vařit. Už samotné výpary byly zatraceně zvláštní a měl jsem pocit, že se mi začíná lehce točit hlava.

Když byla tekutina zahřátá k její spokojenosti, otočila se ke mně. "Tohle je jistá droga," vysvětlovala celkem zbytečně. "Získává se destilací z poněkud jedovaté byliny zvané hu-dah, která roste v divočině. První vědecký tým, který se tady ocitl v izolaci, začal experimentovat se všemi místními rostlinnými formami, protože si uvědomoval, že pokud chce ve zdejším prostředí přežít, musí mu porozumět. Tahle konkrétní směs je tím nejlepším katalyzátorem, který našli pro aktivaci Wardenova organismu; po určité době - to znamená přinejmenším po několika tuctech dávek - v tobě vyvolá trvalé změny. Pečlivě odměřené dávky, podávané v přesně vypočítaných intervalech, změní jeden z klíčových prvků uvnitř tvé buněčné struktury, jako by daly Wardenovým organismům, které v tvých buňkách žijí, pokyn, aby vytvořily nepatrně odlišnou enzymatickou rovnováhu. Vypij to, pokud možno všechno, a jestli je to na tebe moc horké, tak počkej, až to trochu vychladne. Ta teplota prostě napomáhá vstřebání do tvého krevního oběhu."

Přikývl jsem a řekl jsem, že tomu rozumím. V duchu jsem jásal radostí. Tohle byla ta výhoda, kterou jsem potřeboval, klíč ke skutečné síle. Dychtivě jsem se napil kouřící tekutiny; trochu jsem si přitom spálil jazyk, ale nevadilo mi to. Směs byla hořká a odporná, čekal jsem však, že to bude ještě horší. Tenhle odvar byl v jistém smyslu logický. Byl to přírodní produkt Lilith, obsahoval ve svých vlastních molekulách Wardenovy organismy a byl přirozeným doplňkovým faktorem všeho, co mi bylo řečeno o tom, jak to tady vlastně chodí.

Jedinou otázkou, kterou jsem měl, a to otázkou, na kterou pravděpodobně nebylo snadné najít odpověď, zůstávalo, jak to proboha mohl vůbec někdo někdy objevit. Přiznávám ale, že stejnou otázku byste si mohli položit ohledně všech velkých objevů. Nejspíš náhodou.

Nápoj mě pálil v útrobách, necítil jsem však žádné okamžité účinky. Podíval jsem se na Volu. "Jestli je tohle skutečně chemickým klíčem k síle, proč to nefunguje pro každého? Proč by to nefungovalo u pěšáků?"

Poněkud shovívavě se usmála. "Na pěšáky má tenhle nápoj jen zanedbatelné, náhodné a obvykle destruktivní účinky. Zjistili jsme, že člověk musí napřed dosáhnout určitého stavu zvládnutí síly bez jeho pomoci, aby vůbec fungoval. To, cos udělal s tím nešťastným dozorcem, tě připravilo, takže tvůj mozek byl ochoten akceptovat to, co se s ním teď právě děje. Abys rozuměl, tohle je daší test. Každý, kdo není obdařen silou, na ten jed zemře."

Trochu jsem se zakuckal a překvapeně jsem na ni pohlédl. "To jste si pro takové sdělení vybrala dobrou chvíli!"

"Jen se posaď a uvolni se," nařídila mi a v hlase jí zaznívalo pobavení. "Nech to na sebe působit."

Teď už jsem doopravdy cítil, jak ve mně odvar působí a vyvolává zvláštní, lehce halucinogenní účinky. Především mi připadalo, že je něco v nepořádku s rozměry mého pokoje, a samotná Vola, dokonce i kotlík, který teď odkládala stranou, to všechno působilo poněkud zamlženě a zkresleně. Pocítil jsem horkost, jako bych měl nepatrně zvýšenou teplotu, a uvědomil jsem si, že se silně potím.

Vola ke mně přistoupila, přiložila mi ruku k obličeji, lehce mi pootočila hlavou a pozorně se mi zadívala do očí. Sama pro sebe přikývla a pak o krok poodstoupila. "A teď," prohlásila a její hlas zněl v mých uších dutě jako ozvěna, "se podíváme, jakou máš doopravdy sílu."

Zdálo se, že onen deformační efekt poměrně rychle pominul, byl však nahrazen jiným pocitem, který byl pravděpodobně stejně falešný. Znenadání všechno kolem vypadalo ostřejší, zřetelnější a prokreslenější, než jsem to kdy v životě viděl. Připadalo mi, že jsem trpěl lehkou vadou zraku, která teď byla konečně odstraněna.

Viděl jsem víc než jen místnost, lidi a neživé předměty, které se v ní nacházely; viděl jsem také Wardenův organismus. Viděl jsem ho a svým způsobem jsem ho i slyšel, byl to však způsob, jaký jsem doposud nepoznal. Poprvé jsem si skutečně uvědomil, jak může doktor Pohn doslova vidět do jednotlivých buněk nebo jak si může fyzik prohlížet samotné molekuly. Zdálo se mi, jako by se mi otevřel celý vesmír, všechny jeho velké i malé součásti, takže jsem si mohl podle libosti prohlížet každou jeho sebenepatrnější částečku. Byl to opojný, božský pocit, který se nepodobal ničemu, co si dokáže představit někdo, kdo nikdy nebyl na Lilith. A v hlavě mi neustále vířila myšlenka: tohle není žádná drogami vyvolaná halucinace, žádné zkreslení smyslového vnímání - tohle je doopravdy!

Ještě důležitější než to, že jsem cítil Wardenův organismus v jiných věcech, byla skutečnost, že jsem si byl jeho přítomnosti právě tak, ne-li ještě víc, vědom sám v sobě. Ti neuvěřitelně drobouští živí tvorové byli v mém těle, tvořili se mnou jeden celek, byli mou součástí. Vyslal jsem k nim svou mysl, dotkl jsem se jich a cítil jsem, jak mi ten duševní dotek vracejí, cítil jsem, jaké potěšení a vzrušení se těch maličkých potvůrek zmocnilo, když poznaly, že jsem si vědom jejich existence. Přitom však tihle Wardenové v mém těle byli zároveň součástí většího organismu, organismu, který byl ve všem na téhle bláznivé planetě, kompletně propojený a vytvářející jediný celek, komunikující spolu stejně, jako buňky lidského těla komunikují s jinými jeho částmi a s buňkami okolo sebe.

"Teď sám vidíš, jaký je to pocit," slyšel jsem Volin hlas, který jako by přicházel odněkud zdaleka. "Teď jsi poznal skutečný charakter síly. Můžeš jí teď používat, utvářet ji, přizpůsobovat ji své vůli a svým záměrům."

Otočil jsem se a podíval se na ni, jako bych ji viděl poprvé v životě. Kronlona obklopilo jakési záření, jakýsi nehmatatelný jas, který byl víc cítit než vidět, když proti mně vrhl svoje omezené síly. Vola také zářila, její světlo bylo však o tolik intenzivnější než Kronlonovo, že v porovnání s ní vypadal jako méně než pěšák, jako méně než strom nebo stéblo trávy. Nebylo to opravdové světlo ve fyzikálním smyslu toho slova; jiný pozorovatel by neviděl nic. Spíš se to podobalo nějakému vnitřnímu záření, které ty drobounké mikroorganismy uvnitř mých vlastních buněk zachycovaly a předávaly mi je.

Natáhla ruku - zářící, nadpřirozená bytost - a ukázala na malou židli podobnou proutěnému křeslu, která stála v koutě místnosti; sledoval jsem pohyb její paže a soustředil jsem se na ni.

"Nedívej se na tu židli," vybídla mě, "podívej se do ní. Navaž kontakt s těmi nesčetnými tvory, kteří v ní jsou obsaženi."

Bylo to až absurdně snadné a vůbec jsem o tom nemusel přemýšlet. Prostě jsem se podíval a ejhle! Znal jsem tu židli, byl jsem s tou židlí spojen, viděl jsem, jak byla vyrobena a jak jsou provázány samotné její molekuly.

"Nařid té židli, aby se rozložila, nezabíjej ale to, co je v ní," přikázala mi Vola. "Uvolni to, aby se to opět stalo tím, čím

to bylo dřív."

Na okamžik jsem se soustředěně zamračil a snažil jsem se pochopit, co po mně přesně chce. Potom jsem náhle uviděl celou strukturu toho, co měla na mysli. Ta židle byla naživu, svázána dohromady jako jeden organismus na něčí příkaz; Wardenův organismus uvnitř ní se protivil své přirozené podstatě, aby danou strukturu udržel a aby i nadále zůstal židlí. Geometrická podstata zmíněné struktury mi byla naprosto jasná a bylo záležitostí prostého gesta, abych ji uvolnil, rozbořil a dovolil organismu, který v ní žil, jednotlivé buňky židle - jakýmsi způsobem dosud živé, přestože už byly dávno odděleny od své mateřské rostliny - vrátit do normálního stavu.

Židle se rychle rozložila, přitom se však nerozpadla. Spolu s tím, jak se rozpojovaly staré struktury, vytvářely se okamžitě struktury nové, struktury, které instinktivně vyhovovaly těm malým tvorečkům v jejich nitru. Viditelný efekt byl takový, jako by se židle rozpadla v prach, který na chvíli zavířil, a drobné prachové částečky se znovu spojily v novou sérii tvarů, které byly nějak nedefinovatelně správné.

Na místě, kde před chvílí stála židle, teď byly stvoly sedmi rostlin, mateřských rostlin, z nichž bylo nařezáno pletivo, ze kterého byla židle vyrobena. Byly to živé rostliny a z kamenné podlahy pod sebou čerpaly všechno, co potřebovaly, aby se udržely při životě.

"A teď," vydechla tiše Vola a její hlas zněl, jako by to na ni alespoň trochu udělalo dojem, "tu židli zase dej dohromady."

To mě úplně zarazilo. Zatraceně, ta struktura byla tak složitá, že to bylo téměř neuvěřitelné. Dokázal jsem ji samozřejmě rozplést, ale dát ji zase dohromady - to bylo něco úplně jiného.

Zatraceně, musí mi zkazit každou radost, pomyslel jsem si kysele. Až do téhle chvíle bylo nesmírně zábavné hrát si na boha.

"To je další lekce," vysvětlovala. "Síla bez znalostí nebo bez obratností je vždy destruktivní. Zlikvidovat něco dokážeš snadno, je ale třeba dlouhého studia, abys uměl místo ničení tvořit."

"Ale jak?" vyjel jsem frustrovaně. "Jak se můžu naučit tvořit, budovat?"

Zasmála se. "Dokázal bys tu židli vyrobit vlastníma rukama?" zeptala se. "Dokázal bys vzít sekeru, nasekat správné stonky na správnou délku a potom je vlastníma rukama splést dohromady a udělat něco takového?"

Zamyslel jsem se nad tím. Dokázal bych to? "Ne," byl jsem nucen odpovědět. "Nejsem řemeslník."

"A tak to chodí na Lilith, stejně jako všude jinde," poučila mě. "Správné využívání síly ve specializovaných oblastech je důležité, vyžaduje ale, aby sis vryl do paměti správné struktury a pak ještě navíc cvičil. My tady ovšem máme určitou výhodu, která těm, kdo nejsou obdařeni silou, chybí," pokračovala a já jsem si uvědomil, že přešla ke dveřím, vyšla z místnosti a za chviličku se vrátila s úplně stejnou židlí, kterou postavila do kouta vedle rostlinných stvolů. O krok ustoupila.

"Podívej se na tuhle židli," nařídila mi. "Ztotožni se s ní. Poznej její strukturu."

Poslechl jsem a bylo to tentokrát mnohem snazší než poprvé, protože jsem už přesně věděl, jak se mám dívat.

"Teď tu židli použij jako vzor a tu druhou dej zase dohromady," vyzvala mě.

Zamračil jsem se. Bezprostředně poté, co mě stáhla z božského trůnu zpátky na zem, po mě teď chtěla, abych se znovu pozdvihl vzhůru.

"Je to vůbec možné?" vypravil jsem ze sebe.

"Pokud máš dostatek síly, tak to možné je," odpověděla. "Dozorci dokážou ničit a v jisté omezené míře i stabilizovat věci, které vyrobí. Ty už jsi ukázal, že máš schopnosti dozorce. Jenže dozorce, stejně jako pěšák, musí všechno vybudovat nebo vyrobit vlastníma rukama. Magistr má větší možnosti. Magistr je schopen vzít samotné prvky, ze kterých se něco skládá, a přeskupit je tak, aby to vyhovovalo jeho potřebám. Jsi také jako magistr, Cale Tremone? Můžeš se stát magistrem?"

Uvědomoval jsem si, že na mne tlačí, a v duchu jsem zaváhal, jestli mám vůbec pokračovat. Měl jsem podezření, že už jsme překročili rámec téhle lekce, že už jsme se dostali k něčemu mnohem většímu než k tomu, co jsme měli dokázat. Nedopustil jsem se snad právě toho, před čím mě Artur varoval - neudělal jsem snad to, co se po mně chtělo, příliš snadno a příliš dobře? Měl bych se doopravdy pokusit i o to, co po mně vyžadovala teď?

K čertu s tím, řekl jsem si. Tak se tedy podíváme, co ve mně je, jestli ten počítač, který mě vybral jako nejvhodnějšího kandidáta pro tenhle úkol, věděl, o čem mluví. Pokud jsem v sobě měl potenciál stát se magistrem - a upřímně jsem doufal, že ano - chtěl jsem to vědět. Příliš dlouhou dobu jsem strávil nečinným čekáním v bahně a špíně a ztrácel jsem trpělivost.

Znovu jsem se upřeně zadíval na židli, prohlédl jsem si její strukturu, způsob, jakým byla spletena a svázána dohromady. Potom jsem pohlédl na ty podivné trubicovité lodyhy vyrůstající z místa, kde předtím stála první židle, znovu jsem se spojil s Wardenovými organismy uvnitř nich a zároveň jsem se snažil neztratit kontakt a... ano... souznění s židlí. Byl to velice náročný žonglérský výkon, protože molekulární struktura byla v obou případech stejná a bylo těžké je nezaměnit.

Nařídil jsem Wardenovým organismům v rostlinách, aby se znovu rozpojily, aby se rozložily stejně jako předtím a zrušily svoji momentální rostlinnou strukturu. Většinou v duchu jsem je neustále jedním okem hlídal a důkladně jsem se soustředil na existující židli, na její strukturu, na to, jak byla spletena a svázána.

Několikrát jsem špatně začal a pokaždé se mě při tom zmocnil zmatek; v jednom okamžiku se mi málem stalo, že se mi existující židle rozložila, místo abych z rostlin vytvořil novou kombinaci. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale nakonec se mi to podařilo. Stály tam vedle sebe dvě židle, které vypadaly jako dvojčata z jedné továrny s hromadnou výrobou a počítačovým řízením. Pot se ze mne jen lil a hlava mi pulzovala bolestí, ale dokázal jsem to. Totálně vyčerpaný jsem se zhroutil na podlahu a lapal jsem po dechu. Vola byla však víc než potěšená.

"Nemyslel jsem, že to dokážu," přiznal jsem se a supěl přitom, jako bych byl zdvihal těžké balvany.

"Máš doopravdy velkou sílu, Cale Tremone," odpověděla. "Obrovskou sílu. Mnozí z mých minulých studentů to dotáhli na magistra, jen čtyřem z nich se ale podařilo tenhle úkol zvládnout hned po první dávce. Většina lidí to nedokáže udělat nikdy, takže zůstávají v hodnosti dozorců. Mnozí, jako třeba tvůj Kronlon, nebyli dokonce ani schopni židli rozložit a nezabít přitom organismy v ní. Jiní, a těch je většina, to dokážou - jenže nedokážou nic víc. Jen velice málokdy se najde někdo, kdo je schopen dát tu židli zase dohromady, ovšem jen čtyřem - a teď tedy pěti - se to podařilo na první pokus. Pokaždé, když to budeš opakovat, to bude o něco snazší, i když struktura takovéhle židle je v porovnání s většinou jiných věcí jednoduchá."

"Ti ostatní čtyři," naléhal jsem na ni a připadal jsem si úplně vyždímaný. "Znám někoho z nich?"

Pokrčila rameny. "Jedním z nich je můj synovec, rytíř Tiel," odpověděla. "Pak ještě doktor Pohn a magistr Artur. A Marek Kreegan."

Rázem jsem zdvihl hlavu. "Cože? Copak vy jste učila Kreegana?"

Přikývla. "Už je to samozřejmě dávno. Byla jsem tehdy ještě strašně mladá, nebylo mi víc než šestnáct nebo sedmnáct, byla jsem ale tady, jako jsem tady odjakživa. Jsem jednou ze vzácných výjimek, Tremone - domorodka, obdařená výraznou silou."

Tohle bylo zajímavé, ovšem ta informace o Kreeganovi byla ještě zajímavější. Vysvětlovalo se tím, proč se sem čas od času vrací a proč asi dovolí, aby se z celé planety právě tady konal večírek na jeho počest. Také Kreegan byl před několika desetiletími umístěn právě sem do pevnosti Zeis, pracoval na stejných polích, byl přiveden do hradu - pokud tady totiž v té době už hrad stál - a tehdy velice mladá Vola mu poskytla výcvik. Bylo toho příliš mnoho, než aby mohlo jít o pouhou shodu okolností. Samozřejmě to takhle zařídila Konfederace. Vybrala muže, který nejvíc odpovídal profilu bývalého agenta Kreegana, a poslala ho do stejných míst za stejných podmínek. Bylo mi už úplně jasné, jakým směrem se ubíraly jejich myšlenky, a musel jsem přiznat, že to nevymysleli špatně.

"Vsadím se, že vy jste tu židli taky udělala napoprvé," prohlásil jsem.

Ušklíbla se a rozpustile na mne mrkla.

"Povězte mi něco o Kreeganovi," dotíral jsem na ni dál. "Co je to za člověka?"

Vstala, chvíli zůstala stát kousek ode mne a pozorně si mě prohlížela. "Hodně se ti podobá, Cale Tremone. Až zatraceně moc se ti podobá." Nic dalšího mi však už neřekla a nechala mě o samotě, abych se vzpamatoval ze stále intenzivnější a ošklivější bolesti hlavy, která byla následkem ustupujících účinků drogy. Sílu člověk nezískal zdarma.

Kapitola dvanáctá
Příliš nebezpečný na to, aby zůstal naživu

Spal jsem neklidně, bojoval jsem se svou bolestí hlavy a několikrát jsem se probudil do ticha, které mě obklopovalo. Při několika příležitostech se mi zdálo, že někdo vešel ke mně do pokoje, a jednou jsem měl intenzivní pocit, že přinejmenším jeden člověk je skutečně uvnitř, stojí těsně vedle postele a v hlubokém zadumání se na mne dívá. Byla to jakási tajemná postava, přízračná, přitom však obrovská, tyčící se nade mnou, temná, nezřetelná a mocná - pralátka všech dětských nočních můr, přitom však tak podmanivá, že váháte, zda máte otevřít oči a přesvědčit se, jestli tam doopravdy někdo je.

Proklínal jsem sám sebe za tuhle reakci, za to, že jsem se nechal zdeptat atavistickým strachem, o němž jsem vůbec netušil, že jej v sobě mám, ten děsivý pocit však přetrvával. Konečně mě hanba přinutila k tomu, abych se podíval, místnost však byla temná a zjevně prázdná.

Právě jsem se chystal převrátit na druhý bok a pokusit se znovu usnout, když k mým uším dolehlo nezřetelné zašramocení, které se ozvalo někde u dveří. Ztuhl jsem, napůl z opatrnosti a napůl - jak jsem si jen s hanbou přiznával - strachem z toho bezejmenného dětského bubáka.

"Tremone!" zaslechl jsem tichý šepot ženského hlasu.

Náhle jsem byl dokonale vzhůru a opatrně jsem se posadil. Teď, když bylo zřejmé, že je tu někdo se mnou, vystřídala strach zmatená zvědavost.

"Tady jsem," ozval jsem se tiše.

Lehce, jako by jí tma vůbec nevadila, přistoupila k lůžku jakási postava a sklonila se ke mně. Přestože jsem v téměř naprosté tmě viděl jen její nezřetelné obrysy, věděl jsem, že je to Vola.

"Co se děje?" zašeptal jsem.

"Budeš odtud muset vypadnout, Tremone," sdělila mi. "Chystají se tě ještě před ránem zabít. Právě se o tobě konala porada, které se zúčastnili všichni místní pohlaváři."

Vzpomněl jsem si na Arturovo varování. Takže jsem přece jen, navzdory všem logickým argumentům, které jsem měl k dispozici, zašel příliš daleko.

"Teď mě dobře poslouchej," pokračovala Vola. "Nedovolím, aby tě zabili. Nedovolím to, i kdyby všechno, co o tobě říkali, byla pravda. Takový potenciál, jaký v sobě máš, se tady vidí jen velice zřídka a já se nebudu dívat, jak ho v zárodku zničí."

Zamračil jsem se a posadil jsem se na okraj postele. "Co o mně říkali?"

"Že vůbec nejsi Cal Tremon," sdělovala mi šeptem. "Že jsi nějaký nájemný zabiják, kterého sem poslala Konfederace, aby zavraždil lorda Kreegana."

"Cože?" vyjekl jsem, snad až příliš hlasitě. Veškeré stopy únavy a bolesti hlavy zmizely, když mi začal do těla proudit adrenalin.

"Pssst... nevím kolik máme času, možná nemáme vůbec žádný," varovala mě. "Natolik ses mi ale zalíbil, že bych ti

chtěla dát alespoň nějakou šanci." Na okamžik zaváhala. "Je to pravda?"

Dlužil jsem jí odpověď, teď však nebyl vhodný čas na upřímnost. "Nemám ponětí, o čem to vlastně mluvili," prohlásil jsem s veškerou přesvědčivostí, jaké jsem byl schopen. "Zatraceně, mají přece moje otisky, můj genetický kód - to všechno je v mých záznamech. Měla byste sama vědět, že nemůžu být nikdo jiný než Cal Tremon, a věřte mi, že nastrčený agent Konfederace je to poslední, čím by Cal Tremon mohl být."

"Snad máš pravdu," odpověděla nejistě. "Jenže dokonce i v našem systému si Kerbeřané mezi sebou neustále mění těla, takže na tuhle obhajobu bych na tvém místě moc nevsázela. Podívej, mně na tom vlastně ani nezáleží, já jen... co to bylo?"

Oba jsme zůstali dokonale zticha, dokonce jsme i zadrželi dech. Ať však zaslechla cokoli, já sám jsem neslyšel nic, takže jsme se oba uvolnili, byť jen nepatrně.

"Poslyš, musíš teď hned odejít," vyzvala mě naléhavě.

"Odejít? A kam?"

"To nevím," přiznala upřímně. "Někam pryč. Někam zcela mimo území pevnosti Zeis. Nejspíš se budeš muset uchýlit do divočiny. Pokud se ti podaří v divočině přežít a pokud vyčkáš na vhodnou chvíli, měl bys pak zamířit jižně směrem k pevnosti Moab a najít tamější magistry, kteří jsou vlastně určitým náboženským řádem, tvořeným potomky původních vědců, těch, co tu kdysi zůstali odříznutí od vnějšího světa. Jejich pevnost a divočina jsou jediná místa, kde budeš v bezpečí, a pouze v Moabu můžeš dokončit svoje školení. Nebude to snadné. Pravděpodobně stejně přijdeš o život, nebo tě chytí Artur a jeho agenti, alespoň ale budeš mít šanci. Když zůstaneš tady, budeš do východu slunce mrtvý, to ti můžu zaručit."

"Půjdu hned," rozhodl jsem se.

"Víš, kudy se můžeš v noci dostat ven z hradu?" zeptala se.

"Vím," ujistil jsem ji. "Vždycky, když se ocitnu na nějakém novém místě, dávám si záležet na tom, abych si zjistil všechny východy."

"Budeš se muset vyhýbat ostatním organizovaným pevnostem," varovala mě. "Během pár dnů se zpráva o tvém útěku roznese mezi všemi ostatními rytíři na celé planetě. Tak už běž. Rychle a daleko!"

Popadl jsem ji do náruče a přitiskl jsem ji k sobě. "Volo, vážená dámo, tohle vám nezapomenu."

Tiše se zasmála. "Vážně si myslím, že bys to mohl dokázat," prohlásila se směsicí upřímnosti a úžasu v hlase. "Doopravdy mám dojem, že by se ti to mohlo podařit. A musím přiznat, že ti tak trochu držím palce."

Opustil jsem ji a opatrně jsem vyklouzl ven na chodbu, která byla matně osvětlená dvěma lucernami, zavěšenými na obou vzdálených koncích. Znal jsem cestu, která vedla ven, neměl jsem však v úmyslu vyrazit tím směrem okamžitě. Místo toho jsem se schoval v temném výklenku a počkal jsem, dokud jsem neviděl Volu odejít a zamířit opačným směrem. Možná mi skutečně prokazovala tu největší laskavost, jakou mi zatím kdo na Lilith poskytl, nikdy jsem však nikomu stoprocentně nedůvěřoval.

Jakmile byla pryč, vplížil jsem se zpátky do svého pokoje a použil jsem přikrývky a polštáře k tomu, abych na posteli vyrobil hrubou nápodobu lidské postavy. Potom jsem vyšel ven, došel jsem chodbou k jednomu z těch malých otvorů, které poskytovaly přístup k chodbám pro služebnictvo, a prolezl jsem horním patrem zpátky ke svému pokoji. S určitými problémy jsem v černočerné tmě nalezl špehýrku; našel jsem ji jen díky tomu, že jsem věděl, kde asi musí být, a že jsem měl spočítáno, kolik podobných otvorů ode dveří mého pokoje vede. Chtěl jsem vidět, co se bude dít dál. Pevnost Zeis zabírala rozlehlé území; sotva bylo pravděpodobné, že bych se z něj dostal dřív, než někdo vyhlásí poplach, takže jsem se o to ani nehodlal pokoušet, alespoň ne hned. Nejdřív jsem se chtěl přesvědčit, jestli mě někdo doopravdy v noci přijde zabít - a pokud ano, kdo to bude. Pokud by se nikdo neobjevil, byl jsem připraven vrátit se po ránu do svého pokoje a konfrontovat Volu.

Skutečnost, že se nějak doslechli o tom, že jsem tajným agentem, byla sama o sobě dost důležitá.

V celé Konfederaci byli pravděpodobně nanejvýš tři nebo čtyři lidé, kteří o tom mohli vědět, a s výjimkou mého protějšku, který kroužil někde tam nahoře nad Wardenovým diamantem, byla určitě všem ostatním tato informace vymazána z paměti. Potom jsem si vzpomněl, že se nepřítel dostal až do kmenových počítačů Velitelství vojenských systémů, a uvědomil jsem si, že někde v nich třeba existovaly informace, ze kterých si to mohli všechno složit dohromady. A co se jim podařilo jednou, mohlo se jim klidně podařit i podruhé. Nevěděl jsem dokonce, jestli už teď není Konfederace s těmi záhadnými mimozemšťany ve válce.

Jenže skutečnost, že si složili dohromady určité střípky informací a došli ohledně mého postavení ke správnému závěru, ještě neznamenala, že si jsou tímto závěrem naprosto jisti. Možná mě jen chtěli podrobit zkoušce, aby se přesvědčili, jestli doopravdy vezmu nohy na ramena. V téhle fázi jsem byl odhodlán hrát podle svých vlastních pravidel.

Náhle jsem zaslechl nějaké zvuky, přicházející z chodby. Byli to dva, možná tři lidé, kteří se ke mně blížili pevným a sebevědomým krokem. Slyšel jsem je teď pod sebou, těsně za dveřmi svého pokoje, a pak jsem viděl, jak se dveře opatrně otevírají. Dospěl jsem k závěru, že jsou celkem tři; dva z nich vešli do místnosti, zatímco třetí zůstal venku na chodbě. Jedním z těch dvou byl Artur - stěží bylo možno si ho s někým splést. Jeho společník byl dost obyčejně vyhlížející muž ve středních letech, který očividně pocházel z civilizovaných světů. Také on měl na sobě šaty magistra a nesl malou svítilnu, která místnost ozařovala strašidelným přísvitem.

"Je pryč," zašeptal nevěřícně neznámý.

"Cože?" zaburácel Artur; potom rychle přikročil k posteli a jediným zuřivým trhnutím z ní serval načechrané lůžkoviny. Rozvztekleně se otočil a ještě nikdy v životě jsem neviděl tak zlověstný výraz, jaký měl v té chvíli v obličeji. "Někdo ho varoval. Zjistím, kdo to byl, a jako že je bůh nade mnou, pak mi za to zaplatí!"

"Nic takového neuděláš," ozval se třetí muž, který stál za dveřmi mimo můj dohled. Jeho hlas měl jakési divné

zabarvení, zněl jakoby rozptýleně a nezaostřeně, téměř mechanicky, takže se skoro zdálo, jako by nevycházel z lidského hrdla. "Je to dokonale vycvičený a schopný agent. Musíme předpokládat, že je jedním z jejich nejlepších, možná dokonce vůbec nejlepší ze všech, které mají momentálně k dispozici. Myslím, že si uvědomil, že nám dneska odpoledne ukázal příliš mnoho svých karet. Budeme ho muset najít, Arture. Dávám ti to na starost. Najdi ho, dokud je ještě slabý, zranitelný a nevyškolený, protože jinak tě jediným pohledem usmaží a potom si tě dá k snídani. V tomhle okamžiku pro nás představuje jenom drobnou obtíž, potenciálně je to ale ten nejnebezpečnější člověk na celé planetě, možná stejně nebezpečný nebo ještě nebezpečnější než já sám. Najdi ho a zabij ho, Arture - nebo jednoho dne najde a zabije on nás všechny."

Artur se poslušně uklonil a nic ve výrazu jeho obličeje nenaznačovalo, že by si takové nebezpečí připouštěl, což ohromně povzbudilo moje sebevědomí a naděje. A pak tenhle černý magistr pronesl něco, při čemž mi až neuvěřitelně ztuhla krev v žilách.

"Ano, mylorde Kreegane."

V duchu jsem proklínal skutečnost, že nemám možnost podívat se vládci Lilith do tváře, aniž by on sám zároveň spatřil mne.

Artur mávl na druhého muže. "Tak jdeme, musíme zburcovat vojsko. Čeká nás spousta práce. Jestli se chce dostat do divočiny, musí na území pevnosti projít spoustou otevřeného terénu a bude mít určitě naspěch, aby byl co nejdál, než vyjde slunce. Třeba ho ještě chytíme."

S těmito slovy oba muži vyšli z místnosti; slyšel jsem, jak se cvakání jejich vysokých bot o kamennou a dlážděnou podlahu rychle vzdaluje. Za celou tu dobu jsem se ani nepohnul a neměl jsem v úmyslu pohnout se ještě pěkně dlouho. Artur měl samozřejmě pravdu - neměl jsem prakticky sebemenší naději, že by se mi ve zbytku noci podařilo urazit celou vzdálenost mezi hradem a divočinou, a kdyby mě denní světlo zastihlo venku mezi všemi těmi pěšáky, byl bych absolutně chycen v pasti. Kdepak, hodlal jsem ještě hodinu nebo dvě zůstat tam, kde jsem právě byl, a potom přečkat den v chodbách samotného hradu. Samozřejmě, musel jsem uprchnout, chtěl jsem ale být tak připraven, jak to jen bylo možné, a řídit se svými podmínkami a svým časovým rozvrhem, ne jejich.

Většinu dne jsem strávil tím, že jsem se skrýval před očima každého, komu jsem se dokázal vyhnout, což se ukázalo být mnohem snazším úkolem, než by většina lidí předpokládala. Hrad byl tím posledním místem, ve kterém by je napadlo mě hledat, posledním místem, kde by čekali, že mě najdou. Vycvičené policisty a tajné agenty by snad něco podobného napadlo, tohle však většinou byli drobní podvodníčci a zlodějíčci, naivní domorodci, doplnění několika málo zkušenými a tvrdými bývalými vojáky, jako byl Artur. Několikrát jsem sice na někoho narazil, stačilo však prostě se tvářit, jako bych sem patřil, a nikdo mi doopravdy nevěnoval pozornost. Šlo mi v podstatě jen o to, abych minimalizoval svou nápadnost a abych se nepotkal s nikým, kdo mě znal. Podařilo se mi dokonce získat jedno nebo dvě jídla z balených přídělů pro personál ve službě, takže jsem se cítil docela pohodlně.

Na druhé straně jsem se však nechtěl dopustit ani toho omylu, že bych své protivníky nepřiměřeně podcenil. Pokud byl Kreegan stále ještě na hradě - a neměl jsem důvod k předpokladu, že by tu už nebyl - pak ho jistě alespoň dodatečně napadlo, aby zablokoval východy. To nevyžadovalo žádná zvláštní opatření - stačilo prostě postavit ke každému východu pár dozorců, zejména pak k východům z chodeb pro služebnictvo. Věděl jsem, že dostat se ven nebude žádná legrace, doopravdy jsem si ale nemohl dovolit zůstat v těchhle zdech zavřený celý týden. Každá hodina zvyšovala nebezpečí, že budu odhalen, a znamenala pro mne větší riziko.

Prošel jsem si v duchu všechny možnosti, rozhodl jsem se, co bych měl dělat, a byl jsem připraven na příchod tmy. Buď sbohem, pevnosti Zeis, a doufám, že tady v tom bahně shniješ. Sem už se rozhodně nikdy nevrátím, to je jisté.

Při tomhle pomyšlení jsem se náhle překvapeně zarazil.

Ti. Pořád ještě byla tady, tam nahoře s tím řeznickým sadistou a s jeho experimenty.

Nebylo mi tak docela jasné, proč to vlastně dělám, ale pozdě toho odpoledne jsem se znovu vrátil ke zdravotnímu středisku. Z předchozích zkušeností jsem věděl, že prakticky všichni zaměstnanci toho malého panoptika hrůzy doktora Pohna odcházejí z práce brzy. Neměl jsem žádný zvláštní důvod bát se zajít dovnitř; jediné opravdové nebezpečí, které mi hrozilo, bylo setkání se samotným Pohnem. Teď, když jsem věděl, jaký je potenciál magistra, jsem rozhodně netoužil střetnout se s Pohnem jako se svým protivníkem. Načasoval jsem svůj příchod tak, abych do střediska dorazil v době večeře, v naději, že cestou nikoho nepotkám, a měl jsem skutečně štěstí. Zdálo se, že v prostorách střediska nikdo není.

Rychle jsem se tichým krokem vydal do místnosti, na kterou budu vždy v duchu myslet jako na márnici, a spatřil jsem tam dvanáct tichých spících postav. Spěšně jsem přistoupil k Tiinu drobnému nehybnému tělu. Pohlédl jsem na ni a snažil jsem se srovnat si myšlenky. Až do toho okamžiku jsem tuhle svoji návštěvu nepovažoval za nic víc než za jakési rozloučení. Když jsem tu teď však stál a díval se na ni, bylo mi jasné, že ji tady na pospas něžným Pohnovým laskavostem nemůžu nechat.

Rozhlédl jsem se po ostatních dívkách, ležících tu v nastávajícím soumraku. Žádná světla tady nebyla potřebná, v temnotě však místnost ještě víc připomínala místo posledního odpočinku mrtvých. A tyhle dívky byly mrtvé, pomyslel jsem si smutně. Živoucí mrtvoly. To, co prastaré pověry dokázaly vyčarovat jen v podobě noční můry, přeměnila na Lilith deformovaná věda ve skutečnost. Chtělo se mi vzít je s sebou všechny, a kdybych byl mohl, doopravdy bych to udělal. To, co spáchal jeden šílenec, mohli jistě jiní, méně šílení lidé napravit - jenže to prostě nebylo možné.

Aniž bych o tom doopravdy přemýšlel, zdvihl jsem Ti ze stolu a odnesl jsem ji zpět do své skrýše v chodbách pro služebnictvo. Zdálo se, že téměř nic neváží, až na slabý a téměř neznatelný dech byla jako dětská panenka, spíš jako loutka než opravdová dívka. Znovu jsem ji zdvihl a zamířil jsem směrem ke své plánované únikové trase; počítal jsem, že se dostanu k východu přibližně ve chvíli, kdy venku padne úplná tma. Dorazil jsem už téměř k místu těsně pod levou hradební zdí, když mě náhle napadlo, že když jsem Ti odnesl s sebou, dopustil jsem se přímo kolosální chyby. Pokud se někdo do té laboratoře vrátí a všimne si, že zmizela, budou vědět, že jsem pořád ještě v prostorách hradu.

Jenže kdybych ji tady teď nechal, rovnalo by se to chladnokrevné vraždě. Navíc bych tím nic nezískal, protože tam nahoře by ji stejně pohřešovali. Ne, ať už to byla nebo nebyla hloupost, prostě jsem to udělal a teď už jsem nemohl couvnout.

Přestože kdybych byl nechal Ti v hradě, bylo by to tížilo moje svědomí, to, co jsem se chystal udělat teď, ve mně sebemenší výčitky svědomí nevzbuzovalo. Existuje jakási klasifikace zločinů, páchaných na našich bližních, jako je například vražda, a tohle spadalo pod hlavičku ‚zločinů z nezbytnosti'.

Hned za ústím úzkého tunelu, ve kterém jsem se nacházel, ležela samotná pevnost, reprezentující vnější svět - a stáli tam také dva mladí polovojenští dozorci z řad Arturových podřízených. Stačilo, aby se jeden z nich dozvěděl, kde jsem, a mohl mě zaplavit bolestí a na místě mě zarazit, přinejmenším na tak dlouho, aby mohli vyhlásit poplach. Potřeboval jsem teď kolem nich projít, aniž by se něco takového stalo, a to znamenalo, že budu muset stráže zabít. Přál jsem si, abych měl tu sílu, která mi umožnila usmažit Kronlona nebo ze základních buněčných stavebních kamenů znovu sestrojit židli, ta mi však nyní byla odepřena. Stál jsem před problémem, jak eliminovat dva nepřátele, kteří se mě ani nemuseli dotknout, aby mě dostali - a přitom jsem musel naopak já dostat je oba.

Měl jsem samozřejmě na své straně výhodu momentu překvapení. Nebyli to telepati a neměli ani žádné jiné speciální schopnosti, které by je upozornily na moji přítomnost; v tomto ohledu byli jako dva zcela normální lidé. A vědomí, že jsou obdařeni silou, kterou já obdařen nejsem, jim dodávalo nesmírné sebevědomí.

Měl jsem připraveno několik různých plánů, jak je přilákat dostatečně blízko, abych je mohl zlikvidovat, náhle mě však napadlo, že mám Ti, která by mohla být téměř dokonalým prostředkem odvrácení jejich pozornosti - pokud ovšem budu schopen ovládat její chování stejně jednoduše, jako to dokázal Pohn. Rozhodně jsem měl v úmyslu to zjistit. Položil jsem ji na chladnou kamennou podlahu; byl jsem si jist, že jsme dostatečně daleko od východu, aby nás nemohlo být slyšet ven.

"Otevři oči, Ti," poručil jsem jí tlumeným hlasem.

Její víčka se lehce zachvěla a pak se zdvihla. Ulehčené jsem si oddechl, když jsem se přesvědčil, že to nebude tak těžké, jak jsem se domníval, přestože to pořád ještě bylo nesmírně ošemetné.

"Postav se, Ti, a stoupni si čelem ke mně."

Udělala, co jsem jí přikázal, a já jsem se začal cítit o něco líp. Pořád ještě jsem ale nevěděl, kolik vzájemně navazujících instrukcí dokáže splnit.

"Ti, řekni mi tiše ‚ahoj'."

"Ahoj," pozdravila mě otupěle a v jejím hlase nezaznívala ani známka života. Strnulý tón jejího pozdravu způsobil, že jsem se lehce zachvěl.

No prosím, teď tedy přišel čas přesvědčit se, jak složité mohou být její instrukce.

"Ti, chci po tobě, abys postoupila o dva kroky kupředu, zastavila se, otočila se, zdvihla pravou ruku a řekla ‚pojďte sem'," pokračoval jsem. Bylo to dost různých pokynů, abych si mohl udělat obrázek o tom, co jsem chtěl vědět.

Poté, co jsem jí dal svoje příkazy, se na chviličku zarazila, potom postoupila o dva kroky dopředu, otočila se a všechno udělala naprosto dokonale. Při pohledu na ni se mě zmocňovalo jakési erotické vzrušení. Pomyslel jsem si, že je to vrcholné splnění všech fantazií dorůstajících chlapců - až na to, že to hraničilo s nekrofilií.

Jedinou další věcí, kterou jsem si potřeboval ověřit, bylo, zda se její stav podobá hypnotickému transu a zda lze plnění příkazů odložit.

Dal jsem jí několik nepříliš složitých instrukcí a potom jsem jí nařídil, aby je neplnila dřív, než řeknu slovo ‚útěk'. Když jsem je pak vyslovil, udělala, co jsem jí řekl; následně jsem vyzkoušel několik dalších namátkových instrukcí a znovu jsem řekl ‚útěk'. Okamžitě vyplnila moje původní příkazy, takže jsem byl spokojen.

Úmyslně jsem si vybral právě tenhle východ, protože přímo u ústí tunelu se nacházel poměrně velký balvan. Teď jsem měl pocit, že mám šanci maximálně využít všech prvků dané situace, a začínal jsem si myslet, že vzít s sebou Ti nebyl možná konec konců nejhorší nápad.

"Dobře mě poslouchej, Ti," řekl jsem. "Zapomeň na všechny předchozí instrukce. Až uslyšíš, že říkám slovo ‚past', uděláš tohle..."

Za východem z jeskyně, do které ústila chodba pro služebnictvo, už byla tma. Oba strážci - nějaký mladík a s ním postarší žena, oba oblečení v černém plášti, kalhotách a vysokých botách, tedy v uniformě vojáků Arturovy armády - seděli opodál a tvářili se nesmírně znuděně. Oba už byli na svém stanovišti poměrně dlouhou dobu a vyčerpali většinu témat, na která byli schopni se spolu bavit, přitom však nemohli dělat prakticky nic jiného než hlídat, protože se báli, že by kolem nich mohl někdo proklouznout nebo - což by bylo ještě horší - že by se tu na překvapivé inspekci mohl objevit magistr Artur a najít je, jak se zabývají něčím jiným než plněním svých vojenských povinností.

Přesto oba seděli s uvolněným výrazem lidí, kteří jsou přesvědčeni o tom, že jejich kořist už dávno utekla a že se nebude vůbec nic dít. Vzhlédli proto s notnou dávkou překvapení, když zaslechli, že se z ústí úzkého tunelu někdo vynořil. Oba rázem vyskočili na nohy, otočili se a s napjatou zvědavostí vykročili vpřed.

"Je to... je to nějaká holka," ozvala se udiveně strážná.

Její společník přikývl a zavolal do tmy: "Kdo je tam? Co tady děláš?" V jeho hlase zaznívala sebedůvěra, pramenící z autority; byl si naprosto jist tím, že má dostatečnou sílu, aby zvládl každého, kdo by se s ním chtěl měřit.

Drobná postavička několik metrů od něj jakoby sebou vystrašeně trhla, pak tiše zmizela za velkým balvanem poblíž vchodu do jeskyně a ztratila se z dohledu.

"Co má tohle být za dětinské triky?" zamumlal popuzeně strážný.

Jeho společnice se nedala tak snadno ukolébat. "Jen buď opatrný, mohla by to být nějaká past. Nezapomeň, že ho někdo varoval, aby utekl. Dáme jí jen malou dávku."

"Ale no tak, jsi zbytečně nervózní," bručel muž, nebyl si však natolik jistý, aby pokročil kupředu.

"A je to. Tohle by jí mělo stačit," prohlásila sebevědomě žena.

"Neslyším žádné sténání," odpověděl muž, který zřejmě také začínal být poněkud nervózní. "Dostalas ji?"

"Určitě," ujistila ho žena. "Jen pojď. Je tak malá, že nejspíš ztratila vědomí."

Obezřetně postupovali kupředu, zabočili za balvan a spatřili tam ležet evidentně bezvědomou dívku, bezvládně a nehybně spočívající na skále.

"Kristepane, Marl, cos to s ní provedla?" vyhrkl ustaraně muž. "Vypadá to, že je mrtvá."

Oba zamířili k nehybné postavě ležící na skále a na svou předchozí opatrnost už zapomněli. Když byly jejich hlavy pouhých pár palců od sebe, vyskočil jsem s hlasitým výkřikem zpoza druhé strany balvanu, a než se stačili vzpamatovat z oné strnulosti, která bývá výsledkem náhlého překvapení, udeřil jsem jim vší silou hlavami o sebe; zároveň jsem je svým skokem porazil na zem.

Něco takového jsem si v praxi nevyzkoušel od té doby, co jsme v rámci výcviku trénovali s androidy, bůh ale ví, že to fungovalo. Klíčem je správné načasování, řekl jsem si se spokojeným pocitem. Načasování a trocha znalostí slabin v lidské psychice.

Muž, jak jsem viděl, byl mrtev. Žena se dosud zdála být naživu, z rány na hlavě jí však vytékala krev. Rychle a tiše jsem jí zlomil vaz a potom jsem obě těla odtáhl do jeskyně a podle svých nejlepších možností jsem je tam ukryl. Nechtěl jsem teď vyvolat žádný poprask a doufal jsem, že až jejich zmizení vyjde najevo, způsobí nejistota ohledně jeho okolností poplach na nesprávných místech.

Konec konců měl Artur na starosti zabezpečení hradu a nemohl si být jistý, jestli jeho dva strážné překvapil někdo, kdo z hradu vycházel ven, nebo naopak někdo, kdo se chtěl dostat dovnitř. Počítal jsem s tím a počítal jsem i se všeobecnou nedůvěrou, s jakou se tihle lidé museli dívat na to, že by někdo s volní silou pouhého pěšáka dokázal zneškodnit a vlastníma rukama zabít dva vycvičené dozorce.

Mimoděk jsem se zamyslel nad tím, proč zatraceně jsem už dávno neudělal totéž Kronlonovi. Tahle prokletá planeta mě připravovala o veškerou sebedůvěru - teprve teď jsem si zase připadal ve své kůži.

V zájmu větší rychlosti jsem zvedl Ti do náruče, opustil jsem hrad a vydal se do údolí pod ním.

Teď teprve mi poprvé přišla vhod mapa, kterou mi zpravodajská služba nechala vtisknout do hlavy. Oblasti divočiny, které nepatřily pod nadvládu žádného z rytířů a nebyly ani spravovány žádným jiným administrativním orgánem - džungle, lesy, hory a bažiny -, sloužily jako nárazníková území mezi jednotlivými pevnostmi.

Projít územím samotné pevnosti bylo ve tmě poměrně jednoduché. Vesničané už se většinou chystali do postele nebo odpočívali po večeři, takže se dalo čekat, že venku na polích nebude nikdo kromě pastevců, kterým jsem se snadno mohl vyhnout.

Území pevnosti Zeis se podobalo mísovitému údolí, které bylo na třech stranách ohraničeno horami a na čtvrté straně bažinatým a značně nezdravě vyhlížejícím jezerem. Jezero rozhodně nepřipadalo v úvahu - neměl jsem sebemenší chuť hledat cestu neznámými vodami ani za denního světla, o noci už vůbec nemluvě. Kdo věděl, jaké v sobě skrývá zrádné mokřiny a nepřátelské tvory? To znamenalo, že budu muset přejít přes hory nebo projít nějakým sedlem mezi nimi, což bylo téměř stejně špatné. Byl jsem nahý, neměl jsem žádné vybavení a nesl jsem Ti; musel jsem se proto omezit na dobře prošlapané stezky, na nichž na mne pravděpodobně číhali Arturovi lidé.

Mapa v mé hlavě mi prozradila, že mě čeká stoupání s převýšením nejméně šesti set metrů, po němž bude následovat prakticky stejně hluboký sestup, abych se dostal do lesa, ležícího na druhé straně hřebene. Přestože mapa obsahovala jak geografické, tak i politické informace, nebyla to bohužel turistická mapa. Znamenalo to, že si pěší stezky budu muset vyhledat sám a že když na nějakou narazím, nebudu moci být příliš vybíravý.

Najít tyto stezky bylo jednoduché, i když žádná z nich se nezdála být nijak zvlášť prošlapaná. Síť cest, křižujících území pevnosti, nakonec vždy samozřejmě vyústila u některé z nich. Několikrát jsem se musel přitisknout k zemi, když nade mnou prolétali obrovští okřídlení besilové s jezdci v sedlech. Bzukot jejich křídel připomínal vrčení obrovských motorů, byli však příliš velcí a neohrabaní na to, aby sloužili jako něco víc než pouhé zastrašovací hlídky. Aby někdo ze sedla na hřbetě jednoho z těch tvorů zahlédl někoho pod sebou, musel by mít opravdu obrovské štěstí. Kdyby na mne ovšem upozornil někdo dole na zemi, okamžitě by se na mne sesypali a pak bych byl naprosto bezbranný.

Pokud byla stezka, kterou jsem si nakonec vybral, stejná jako všechny ostatní, aspoň jsem věděl, že nebudu mít s překonáváním hor žádné problémy. Určitě byla určena pro průjezd povozů, takže byla široká a klikatila se četnými plochými serpentinami. Díky těmto zákrutům bylo ovšem zřejmé, že každý, kdo po cestě půjde, bude jasně viditelný z výše umístěných strážních stanovišť, což mi dělalo trochu starosti. Konec konců bylo tohle něco jiného než útěk před nějakou ozbrojenou armádou; těmhle protivníkům stačilo, aby mě zahlédli, a mohli mě smést z cesty jediným soustředěným pohledem.

Nezbývalo mi nic jiného, než co nejrychleji a nejopatrněji se vydat po stezce vzhůru a potom svěřit svůj osud do rukou troše štěstí a skutečnosti, že pátrání po mně bude v této fázi stále ještě o jeden den posunuté. Tou dobou už jsem nesl Ti na zádech a byl jsem si jistý, že sevření jejích paží kolem mého krku ani na okamžik nepovolí.

Urazil jsem už přibližně čtvrtinu cesty vzhůru a připadal jsem si poměrně sebejistě, když jsem kdesi pod sebou zaslechl hlasy. Okamžitě jsem znehybněl a zaposlouchal jsem se, byli však ještě hluboko pode mnou, a pokud jsem mohl soudit, pohybovali se pěšky. Zvuk jejich hlasů sice doléhal až ke mně, ale jen velice nezřetelně, takže jsem nemohl s jistotou poznat, co jsou zač - jako bych se snad potřeboval ptát, kdo se asi bude tak pozdě večer trmácet potmě po takovéhle stezce.

Když jsem dospěl k závěru, že to nejlepší, co mohu udělat, bude prostě udržovat si před nimi náskok, začal jsem zase stoupat vzhůru. O několik minut později jsem si uvědomil, že na stezce slyším i další hlasy. Tyhle druhé hlasy zněly, jako by patřily dvěma ženám, zatímco ty pode mnou byly oba nesporně mužské - tím jsem si byl jistý. V tu chvíli mi došlo, že Artur udělal tu nejpřirozenější věc, kterou mu diktovaly podmínky na Lilith a geografické uspořádání

samotné pevnosti. V různých intervalech, pravděpodobně volených poněkud nahodile, vyrážel vždy jeden tým po stezce dolů. O chvíli později pak druhý tým vyrazil zdola nahoru, takže se oba týmy někde v polovině cesty potkaly. Na cestě, jako byla tahle, se kdokoli jiný musel ocitnout mezi nimi jako v kleštích.

Pokoušel jsem se odhadnout, jak daleko jsou ode mne ti dva, kteří scházejí dolů, bylo to však téměř nemožné. Musel jsem tedy riskovat a spolehnout se na to, že jsou snad ještě dost vysoko nade mnou, abych se stačil včas dostat k okraji hromadícího se mlžného závoje, který v pevnosti Zeis vždy zahaloval oblohu a který byl výsledkem tepelné inverze, vyvolané věncem okolních hor. S postupem noci mlha už nějakou dobu houstla a klesala níž a níž. Pospíšil jsem si, abych dospěl k té téměř hmatatelné šedivé přikrývce, kterou jsem viděl před sebou asi tak za dvěma zatáčkami stezky, přikrývce, která mě skrývala před zraky sestupující hlídky právě tak, jako ani mně nedovolovala vidět ji.

Nebýt Ti, byl bych se mohl pohybovat mrštněji, jenže tou dobou už se z ní stalo něco jako symbol mé křížové výpravy, závazek, kterému jsem musel dostát. Byl jsem odhodlán docílit toho, aby se alespoň probudila a byla znovu zcela sama sebou. Teď už mi nepřipadalo, že nic neváží. Začínal jsem být unavený a jejích dvaačtyřicet kilogramů bylo v mých zádových a krčních svalech doopravdy cítit.

Zbývala mi už pouze jediná serpentinovitá zatáčka, kterou jsem potřeboval projít, abych se dostal k okraji mlžného příkrovu, když jsem si uvědomil, že mi už nebude dopřán dostatek času. Hlasy obou žen už se ozývaly naprosto jasně a viděl jsem před sebou přízračnou, nehmotnou zář žluté lucerny, kterou jedna z nich určitě nesla v ruce. Rozhlédl jsem se kolem sebe a hledal nějakou možnost úkrytu, stezka však byla vysekána do skalního podloží a jediné, co jsem viděl na jejím vnějším okraji kromě prázdna a dlouhého, předlouhého pádu dolů, byl malý kamenný obrubník, který měl zjevně sloužit tomu, aby zabránil kolům vozů sklouznout do propasti.

Neměl jsem čas a neměl jsem na vybranou: ten obrubník mi prostě musel stačit. Zatrpkle jsem si pomyslel, že právě přišel čas, kdy se přesvědčím, jak silné a schopné je doopravdy tohle tělo Cala Tremona.

Ti muži pode mnou mi dělali starosti, pak jsem si však uvědomil, že jsou nejmenším ze všech mých problémů. Tady nahoře byla zatracená tma a jejich světlo se nemohlo donést příliš daleko.

Tak opatrně, jak to jen šlo, jsem se i se svým břemenem na zádech spustil přes okraj; oběma rukama jsem se držel obrubníku stezky, jinak jsem však volně visel dolů. Tiina váha na mých zádech mě stahovala takovou silou, že jsem málem vykřikl bolestí, všechen ten výcvik, kterým jsem v životě prošel, však nebyl zbytečný a ani přibližně týden pohodlného života nemohl anulovat měsíce tvrdé dřiny. Podařilo se mi udržet se tam zavěšený, nedokázal jsem ovšem odhadnout, jak dlouho bude trvat, než moje sevření ochabne a já se zřítím dolů.

I v tomto případě jsem počítal s tím, že mi přispějí na pomoc normální lidské reakce - a potřeboval jsem veškerou pomoc, které se mi mohlo dostat. Tihle lidé pendlovali po stezce nahoru a dolů, dolů a nahoru, po celou dobu své hlídky, takže bylo pravděpodobné, že budou spíš znuděni než dokonale ostražití, stejně jako tomu bylo v případě těch dvou stráží na hradě.

Vynořily se z mraků a pomalu kráčely po stezce dolů. Jedna z nich nedbalým pohybem zdvihla ze země oblázek a přehodila ho přes okraj, takže jen o vlásek minul moje tělo, které viselo pouhou jednu úroveň a jednu serpentinu pod nimi.

"No prosím, konečně jsme se dostaly z té hnusné mlhy," poznamenala s úlevou jedna z žen.

"Jo, můžou taky zmoknout chlapi," přizvukovala jí druhá. "Pokud si dáme dostatečně na čas, bude už možná svítat a přijdou nás vystřídat dřív, než se zase budeme muset škrábat nahoru."

"Máš pravdu," souhlasila první žena. "Těchhle hor už mám až po krk. Dala bych si něco teplého k jídlu, vykoupala bych se a šla do postele a ani mi nezáleží na tom, v jakém pořadí by to bylo."

Byly teď už velice blízko nás, hned za zatáčkou, a kráčely zpátky k mému zoufalému a čím dál bolestivějšímu útočišti. Nedokázal jsem myslet na nic jiného než na to, že jsem si neustále v duchu opakoval: Nezastavujte se! Hlavně se nezastavujte! Jenže v těchhle věcech existuje určitá zvrhlá zákonitost, takže se samozřejmě zastavily, maximálně tři nebo čtyři metry od místa, kde mohly spatřit moje zmučené a rozbolavělé prsty, kdyby se podívaly správným směrem.

"Hej, podívej se! Už je vidím přicházet!" ukázala jedna z nich - zřetelně jsem viděl nataženou paži i její prst, který byl nepříjemně blízko mne.

"Že bychom tady na ně počkaly?"

Ne, to proboha ne, to vás nesmí ani napadnout! pomyslel jsem si a modlil jsem se v duchu tak intenzivně, že kdyby existovalo něco jako mimosmyslové vnímání, byly by mě určitě musely slyšet.

"Jako že bychom to ještě trochu protáhly?" zamyslela se nad jejím návrhem druhá žena. "Ale ne. K čemu by to bylo? Jdeme, ať už to máme za sebou."

Když se obě otočily a zamířily pryč z římsy, odvážil jsem se pohlédnout dolů, abych se podíval, jak daleko jsou přicházející muži. Až moc blízko, usoudil jsem. Jejich lucerna už osvětlovala cestu pouhých několik úrovní pode mnou a bylo jasné, že až ženy dojdou za další zatáčku, budou mě ve světle lucerny jasně vidět. To znamenalo, že musím svůj manévr přesně načasovat a provést naprosto tiše. Odhadoval jsem, že světlo jejich lucerny, které ozařovalo ohyb serpentiny před nimi, přichází ze vzdálenosti asi dvaceti metrů, a sledoval jsem, jak stále nabývá na intenzitě.

Málem jsem to špatně spočítal, protože se objevili přesně v okamžiku, kdy jsem se i se svým těžkým břemenem vytáhl nahoru a převalil se na cestu, kde jsem se okamžitě přitiskl k zemi a byl jsem stejně nehybný a tichý jako Ti.

"Neslyšels něco?" zeptal se jeden z nich.

"Jo," souhlasil podezřívavě druhý. "Někde těsně před námi. Vezmeme to pěkně pomalu a opatrně."

Ne příliš pomalu, prosil jsem je v duchu, a ne příliš opatrně. Musel jsem vstát a dát se do pohybu dřív, než se ke mně oba muži dostanou moc blízko - a ještě nikdy v životě se mi míň nechtělo vyvíjet nějakou aktivitu. Bolelo mě za krkem, bolela mě záda a měl jsem pocit, jako bych měl paže vykloubené a neschopné jakéhokoli pohybu. Zmobilizoval

jsem veškeré zbývající zásoby svých sil a pokusil jsem se o pár mentálních cviků, které mě pokud možno měly zbavit nepohodlí a útrap. Kontrolovat svá centra bolesti nebyl žádný velký problém, byla to však samozřejmě falešná kontrola. Moje svaly a klouby tak strašlivě bolely proto, že jsem je donutil až k samotné mezi únavy, a skutečnost, že jsem přestal cítit varovné signály svého těla, na tomto faktu nic neměnila. Přemýšlel jsem o tom, jak daleko je to ještě na vrchol a budu-li mít dost sil dostat se tam. Raději jsem vůbec nepřemýšlel o tom, co by se stalo, kdybych narazil ještě na jednu hlídku, mířící dolů nebo čekající nahoře. Řídil jsem se světlem a zvukem, zamířil jsem nahoru ke stále ještě lákavě čekající mlze a dostal jsem se k ní.

Postupoval jsem teď podstatně pomaleji, protože jsem viděl sotva tři metry před sebe a okolní vzduch byl náhle velice vlhký a lepkavý. Přesto jsem ten šedivý závoj vítal jako svého přítele a spojence, prvního a jediného, kterého jsem kdy na tomhle bláznivém světě měl.

S muži, kteří se ke mně blížili zdola, jsem si starosti nedělal. Byli to jen lidé a byli znudění, takže jsem si byl jistý, že se zastaví a budou chvíli klábosit s ženami scházejícími dolů, čímž získám několik vzácných minut na zvýšení svého náskoku. Jejich lucerna jim bude málo platná, jakmile se dostanou na hranici mlžného příkrovu, takže budou postupovat stejně pomalu jako já. Měl jsem pocit, že pokud nenarazím na nikoho jiného a pokud se mi podaří přejít vrchol před východem slunce, mám šanci vyváznout.

Když jsem dorazil na vrchol, obloha už začínala zřetelně blednout, v tu chvíli už mi na tom však vůbec nezáleželo. Věděl jsem, že od tohoto okamžiku budu sestupovat dolů směrem k divočině - doufal jsem, že bude ještě příliš brzo na nějakou obchodní dopravu - a ke křovinatému porostu, který tam snad bude. Držel jsem se stále na nohou; každý krok představoval strašlivá muka, nutil jsem se však jít dál, protože jsem věděl, že se musím dostat dolů a najít si nějaký úkryt dřív, než se doopravdy rozední. Doufal jsem, že na druhé straně hřebenu budou jen lehké hlídky - pokud tam totiž vůbec nějaké budou. Ne že by mě tady nehledali, ale počítal jsem, že s omezeným počtem lidí se Artur soustředí především na to, aby mi nedovolil dostat se ven z pasti. Teprve až objeví ty mrtvé strážné, začnou po mě opravdu horečně pátrat, a teprve pak také své pátrání rozšíří i do míst, která nemají pod vlastní kontrolou.

Nebo jsem v to alespoň doufal.

Byl jsem úplně promočený, když jsem se konečně dostal ke spodnímu okraji mlžného pásu, a byl jsem v tom stavu už celé hodiny. Poprvé od svého příletu na Lilith jsem se díky kombinaci vlhkosti, mírného vánku a větší nadmořské výšky roztřásl opravdovým chladem. Začínalo se už skutečně rozednívat; byl jsem si jistý, že se každým okamžikem objeví slunce a možná alespoň částečně rozežene příkrov mraků.

Teď, když jsem se dostal ven z oné husté horské mlhy, se mi poprvé za celý dosavadní pobyt na Lilith naskytl doopravdy pohled na něco jiného než na pevnost Zeis. Přede mnou byla zvlněná a hustě zalesněná pahorkatina; vrcholky kopců a stromy na nich jako by svou sytě modrozelenou barvou vykukovaly z husté mlhy, místy se dosud držící při zemi. Všude kolem panovalo přízračné ticho a já jsem si byl jist, že alespoň do skrytu těch stromů se dostanu včas.

Nebyl jsem už schopen dál Ti nést, takže jsem jí nařídil, aby se pustila mého krku a šla pěšky vedle mne. Přestože v případě nutnosti mohla i běžet, postupoval jsem raději pomalu a opatrně. Kamenná stezka byla mokrá a kluzká a já jsem nechtěl, aby se někdo z nás zranil - ne teď, když jsem dospěl ke svému bezprostřednímu cíli.

Slunce už bylo vysoko na obloze a proměňovalo okolní krajinu v parní lázeň, když jsem konečně dospěl k názoru, že nemám sílu jít dál, a vybral jsem nedaleko cesty místo, které se mi zdálo být dobře skryté před zvědavýma očima a kde nehrozilo ani žádné jiné nebezpečí. Dal jsem Ti několik příkazů, které měly zaručit, že bude poslouchat a vzbudí mě, kdyby slyšela, že se k nám někdo nebo něco blíží, potom jsem se pod ochranou stromů a křovinatého porostu uložil na travinami porostlou a kameny posetou lesní zem a poprvé od útěku z hradu jsem si dovolil luxus odpočinku. Cítil jsem se sice pramizerně, zároveň jsem si však říkal, že jsem dosáhl obrovského úspěchu.

Uprchl jsem! Podařilo se mi to! Poprvé v tomto novém těle jsem byl zase svobodným člověkem, který se mohl volně pohybovat. Byl to vážně báječný pocit.

Někde v hloubi duše však onen otravný tenký hlásek, který jsem v sobě neustále nosil, zpíval úplně jinou písničku. No prosím, supermane, vysmíval se mi. Tak jsi tu tedy nahý a neozbrojený na neznámém a nepřátelském světě, jehož obyvatelé jsou všichni zburcovaní proti tobě, máš na krku holku, která se chová jako robot, nemáš kam jít a nikdo jiný ti v ničem nepomůže. Tak dobrá, Homo superior - co teď podnikneš? Na to se dalo reagovat pouze jediným způsobem. Upadl jsem v ten nejhlubší spánek.

Kapitola třináctá
Některé zainteresované strany

Nemám vůbec ponětí, jak dlouho jsem tam spal, když jsem se ale probudil, bylo už pozdní odpoledne a já sám jsem se necítil nijak zvlášť dobře. Tělo jsem měl stále ještě rozbolavělé, alespoň v těch partiích, ve kterých jsem už úplně neztratil cit, a spánek na nerovné, kamenité půdě mi také nijak neprospěl. Měl jsem však pocit, že bych snad mohl být v pořádku, pokud po mně nebude nikdo chtít, abych lezl na nějaké další hory nebo nesl Ti.

Uvědomil jsem si, že nám alespoň nehrozí smrt hladem. Warden popsal Lilith jako planetu, blížící se svým vzhledem k ráji, a nebyl v tomto ohledu daleko od pravdy. Všechny kulturně pěstované potraviny zdejších pevností pocházely původně z rostlin, které rostly v divočině, a přestože volně rostoucí plodiny nebyly určitě stejně chutné ani dokonalé, bylo jich dost, aby nás uživily.

Ale proč? Problém s útěkem z vězení je v tom, že veškerou svou energii orientujete právě jen na úspěšný útěk. Co budete dělat, až se ocitnete venku, o tom máte jen velice mlhavou, vágní a z praktického hlediska vždy naprosto nedotaženou představu. Stejně tak tomu bylo i tady. Pevnost Moab byla přibližně 4 800 kilometrů jihojihovýchodně od místa, kde jsem se právě nacházel - to by i za optimálních okolností představovalo slušnou pěší túru a v podmínkách, kdy na mne místní vládci pravděpodobně uspořádali štvanici, jsem právě tak dobře mohl být na jiné planetě.

A štvanici na mne skutečně pořádali. Stačilo po probuzení zůstat pár minut sedět na místě a všiml jsem si v dálce obrovských černých kožnatých siluet, tvořených dvěma velkými roztaženými křídly, nesoucími gigantické červovité tělo, jehož hlava připomínala propletenec tykadel, pročesávajících obě strany cesty. Nepochybně to byli besilové Arturovy armády. Seděl jsem tam a obdivoval jsem se obratnosti, s jakou jezdci ta monstra ovládali, takže se zdálo, jako by vůbec necestovali normálním letem, ale jako by se spíše plynulým a plavným pohybem proplétali vzduchem jako hadi trávou.

Ať jsem chtěl nebo nechtěl, byl jsem nucen připravit si nějaký bezprostřední i dlouhodobější plán. Rozhodně jsem nemohl zůstat tam, kde jsem byl; za prvé jsme potřebovali najít něco k jídlu a za druhé jsme byli nezdravě blízko přímé cestě do Zeisu, takže jsme se tu nesměli zdržet příliš dlouho. Čím větší bude vzdálenost mezi Arturem a mnou, tím líp.

Bylo také jasné, že naše cesta nebude stejně pohodlná, a z důvodů čiré nutnosti bude pomalá. Začínal jsem si už uvědomovat, že židle a hrady tady nejsou tím jediným, čemu dává Wardenův organismus správnou strukturu - celá pevnost tak byla uspořádána. Lilith byla planeta, na níž se dařilo rostlinstvu a hmyzu, kde však vývoj nepřál savcům ani plazům. Zdejší mikroby nebyly důležité; s výjimkou samotného Wardenova organismu byly všechny ostatní mikroskopické potvůrky příliš cizí na to, aby mohly mít nějaký vliv na lidi. Hmyz se však rojil všude kolem, množil se a znovu se rojil v miliónech nejrůznějších tvarů a velikostí. Menším druhům obtížného a škodlivého hmyzu byl nějakým způsobem znemožněn přístup na území pevnosti Zeis, takže se tam nevyskytovaly. Teď jsem se ale ocitl ve světě, kde kolem mne poletovaly, lezly, hemžily se a poskakovaly milióny různých tvorů, často velice maličkých. Už teď jsem měl na těle od těch či oněch několik drobných svědivých kousanců, a když jsem si pozorně prohlédl Ti, zjistil jsem, že na tom není o nic líp.

Pravda, stačilo, abych se vydal do několik set metrů vzdálených křovin a našel v nich dobře známé jedlé plody a bobule, jen málokteré z nich jsem však mohl doopravdy sníst. Přirozený potravinový řetězec tady byl orientován na hmyz a ne na lidi, což znamenalo, že všechno, co bylo zralé a připravené k očesání, bylo zároveň zamořené mračny hmyzu. Přesto jsem našel tolik potravy, že jsem si zase začal připadat normálně, a nasbíral jsem i dost další, abych mohl nakrmit Ti. Voda byla dokonce ještě menší problém, protože všude kolem byly drobné pramínky a kalužiny. Některé z nich vypadaly dost nevábně, neváhal jsem se však z nich napít prostě proto, že jsem věděl, že moji malí Wardenové - a Tiini také - nás ochrání před nejhorším.

Teprve poté, co jsem se postaral o všechny uvedené nezbytnosti, jsem si dovolil pomyslet na něco jiného než na to, co budu dělat v příští minutě. Jednoduše nebylo možné, abych se dostal do pevnosti Moab, pomohl Ti a neupadl do Arturových spárů - to všechno vlastními silami. Potřeboval jsem pomoc - potřeboval jsem přátele, lidi, kteří by dokázali víc než já. Znal jsem ale na Lilith někoho, kdo mě nepronásledoval nebo kdo nebyl zavřen uvnitř pevnosti Zeis? Odpověď byla jasná a zároveň skličující.

Bylo nutné, abych nějak nalezl otce Bronze a přemluvil ho, aby mi pomohl. Pomyslel jsem si, že pokud to ten starý kněz nebude ochoten udělat pro mne, mohl by to snad udělat pro Ti, o které - jak jsem si vzpomínal - tvrdil, že ji zná, a vůči které projevil určitou náklonnost. Tak tedy šlo o to, najít Bronze - jenže kde? Pokoušel jsem se vzpomenout si. Od doby, kdy jsem se s ním setkal, už uplynulo několik týdnů, určitě se ale tenkrát zmiňoval o tom, kam má namířeno. Říkal, že půjde na jih - a to bylo dobře, protože to znamenalo, že šel touhle cestou. Měl jsem dojem, že dalším cílem jeho pravidelné objížďky byla pevnost Shemlon.

Mapa v mé hlavě se s cvaknutím znovu rozsvítila a já jsem na ní celkem snadno našel Shemlon, ležící asi o dvacet kilometrů dál na této silnici nebo přesněji řečeno těsně u ní.

Když se blížil soumrak, vydali jsme se znovu na cestu, ne však po silnici, ale souběžně s ní, přičemž jsme využívali všech vhodných úkrytů, abychom se schovali před náhodnými hlídkami, pravidelnými posly i dalšími cestujícími. Silnice nebyla příliš frekventovaná, během pozdního odpoledne však kolem nás projelo několik povozů a dokonce i pár jednotlivců, vesměs magistrů, cestujících oběma směry. Nedělal jsem si žádné iluze, že by zprávy o mně nedorazily do Shemlonu dávno přede mnou; okřídlení besilové se o to určitě postarali.

Jistě, čekala mě dlouhá a nebezpečná cesta, to mi však nedělalo přílišné starosti. Alespoň jsem teď měl nějaký cíl, k němuž jsem mohl směřovat, a nějaký důvod, proč tam jít.

Trvalo to několik dnů skrývání a několik nocí pomalé chůze, než jsem dorazil k hranici území pevnosti Shemlon. Několikrát za tu dobu jsme měli problémy s nalezením něčeho stravitelného k jídlu, celkově se však ukazovalo, že je na Lilith potravy dostatek. Živit větší počet lidí bych tím způsobem nechtěl, pro nás dva to ale bylo poměrně snadné živobytí.

Shemlon byl na první pohled úplně jiný než Zeis. Lišil se především tím, že pahorkatina jako by se vyrovnala v téměř plochou planinu, která byla zřejmě do značné míry pokryta mělkou vrstou vody. Při důkladnějším pohledu jsem zjistil, že se tu pěstuje rasti, načervenalá obilovina podobná rýži, kterou jsme v Zeisu dostávali velice často. Teď jsem tedy věděl, odkud pocházela.

Zdálo se, že je tu pouze jedna vesnice, velký komplex dutých chýší z bunty, rozmístěných v obrovském kruhu kolem hlavní budovy - rozlehlého sídla, které vypadalo, jako by bylo vybudováno z barevně natřených vepřovicových cihel. Sídlo se zdálo být přibližně stejně primitivní jako Tielův hrad - obsahovalo přinejmenším osmdesát nebo sto místností, vytvářejících podivně geometricky uspořádanou kombinaci žlutohnědých kostek, působících dojmem, jako by se měly každou chvíli zřítit. Počtem obyvatel byl Shemlon určitě mnohem menší než Zeis, i když se snad rozkládal na

stejně velké ploše. Možná to bylo dáno ekonomickými faktory chodu jeho hospodářství, možná to však také znamenalo, že zdejší rytíř má prostě nižší společenské postavení a je třeba o něco méně mocný než Tiel.

Prostorové uspořádání vesnice se mi však vůbec nezamlouvalo, protože mi trvalo dost dlouhou dobu, než jsem se sem dostal, a protože už to také bylo dost dlouho, co byl Bronz v Zeisu. Bylo pravděpodobné, že mezitím tady byl a zase odešel. V pevnosti, kde existovala pouze jediná velká vesnice, jsem se sotva mohl vydávat za pěšáka a vmísit se mezi její obyvatele. Musel jsem se uchýlit k extrémním opatřením, protože v sázce bylo samotné moje přežití. Jeden den jsem tedy počkal, prověřoval jsem si rozmístění budov, sledoval jsem, kde kdo pracuje, vybral jsem si vhodné místo a konečně i konkrétního jedince, který svou práci vykonával samostatně. Opravoval zřejmě jakousi výpusť na kanálu, kterým do zavlažovaných polí proudila voda z řeky.

Nechal jsem Ti dobře skrytou na okraji křovisek a sám jsem se vydal ven; bylo to těsně před soumrakem, tedy v době, kdy už se většina zemědělských dělníků vrátila do vesnice a kdy se i samotný opravář chystal k návratu. Vyšel jsem naprosto otevřeně na volné prostranství a bez rozpaků jsem zamířil přímo k němu. Jeho nahota prozrazovala, že je pouhý pěšák, i když zřejmě vykonával nějakou kvalifikovanou práci, a v mém nonšalantním chování a drsném vzhledu nebylo nic, co by v něm vzbudilo podezření.

Zamával a kývl jsem na něj, a pak došel až k němu. "Ahoj," oslovil jsem ho nefalšovaně přátelským tónem. "Jsem tady nový a mám takový dojem, že si ze mě pár lidí vystřelilo, protože mě poslali přímo do bahna. Když jsem se vrátil, už na poli nikdo nebyl."

Muž vzhlédl, takže jsem spatřil vrásčitou starou tvář, lemovanou prošedivělým vousem, a uchechtl se. "No jo, já vím, jak to chodí. Jestli chvilku počkáš, dovedu tě zpátky."

Vděčně jsem přikývl. Šlo to všechno tak snadno, že jsem skutečně sám sebe nenáviděl za to, co jsem musel udělat. Byla to ošklivá záležitost a ošklivý svět.

Chvíli jsme spolu nezávazně klábosili a pak jsem přešel k věci. "Poslyšte, tam venku jsem byl katolík. Někdo mi říkal, že se tady někde pohybuje nějaký potulný kněz. To si ze mě zase dělali legraci?"

"Ale ne, kdepak, to si nevymysleli," odpověděl stařík. "Není to tak dávno, co tady byl. Máš smůlu, žes to promeškal. Nejspíš se sem nevrátí dřív než o žních, a to bude trvat ještě několik měsíců."

Zatvářil jsem se překvapeně. "A kde bude mezitím?"

"V jinejch pevnostech," vysvětloval suše stařík. "Počítám, že touhle dobou by měl právě dorazit do pevnosti Mola, to je západně odtud. Je to správnej chlap, i když já na tu jeho víru moc nedám."

"Jak je to dlouho, co tady byl?" vyptával jsem se dál. "Chci říct, jak je to dlouho, co odešel?"

"Předevčírem - ale poslyš, proč tě to vlastně tak strašně zajímá?"

Povzdechl jsem si. "Protože jsem Cal Tremon," řekl jsem mu, a zatímco se stále ještě tvářil překvapeně, zabil jsem ho - jak nejrychleji a nejbezbolestněji jsem dokázal. Když jsem ho zabil, odnesl jsem jeho mrtvé bezvládné tělo zpátky do kravín a doufal jsem, že ho ještě nějakou chvíli nebudou pohřešovat.

V hlavě se mi znovu promítla mapa, takže jsem viděl, kde je Mola - bylo to dalších třicet kilometrů po jedné z vedlejších silniček. Nebylo to zvlášť daleko, potah tažený akem, s jakým nejspíš cestoval Bronz, to musel urazil maximálně za dva dny, pro mne to však znamenalo další dlouhou, mokrou, svědivou a hladovou pěší túru.

Měl jsem výčitky svědomí, že jsem toho starce zabil. Kvůli některým lidem bych si nedělal sebemenší starosti - zejména kvůli zdejším příslušníkům vyšších tříd, lidem, jako byli Artur, Pohn, Tiel nebo Marek Kreegan. Necítil jsem žádné výčitky ani kvůli Kronlonovi, litoval jsem ale tohohle stařík, který se choval tak vstřícně a přátelsky a který v tom všem byl naprosto nevinně. Litoval jsem ho, přitom jsem však byl smířen s nezbytností toho, co jsem udělal. Stěží jsem ho mohl doprovodit zpátky do vesnice, a kdybych byl udělal cokoli jiného, vedlo by to k tomu, že by o mně vyprávěl ostatním a to, co by jim vykládal, by bylo až příliš jasné, kdyby na něj zatlačil některý z dozorců.

Přesto jsem se nemohl zbavit vzpomínky na pohled v jeho očích, když jsem mu řekl svoje jméno, na pohled, který mě ještě dlouho bude pronásledovat. Na pohled, ze kterého vyplývalo, že nemá sebemenší ponětí, kdo nebo co je nějaký Cal Tremon.

Další dva dny opatrného pěšího cestování. Další dva dny štípajícího hmyzu, zahnívajícího ovoce, stojaté vody, bouří, před nimiž jsem se neměl kam schovat, bláta, kterému jsem se nemohl vyhnout, modřin a bolavých nohou. Jedinou výhodou, kterou mi přinesl odchod z pevnosti Zeis, byla skutečnost, že jsem teď doopravdy viděl oblohu, která měla tmavomodrou barvu, tu a tam pokropenou nezřetelně rudými a fialovými šmouhami, pokrytou, ale ne zcela zastíněnou hnědavými oblaky. V noci byly občas vidět hvězdy; pohled, který mě uklidňoval a rozesmutňoval zároveň. Hvězdy, k nimž jsem se už nikdy neměl dostat. Hvězdy, které mi navěky měly zůstat nepřístupné.

Byl jsem stále ještě tři nebo čtyři kilometry od pevnosti Mola, když jsem zpozoroval malý tábor, rozložený těsně u silnice. To bylo cosi velice neobvyklého. Byl jsem zvědavý, co to všechno znamená, moji zvědavost však doprovázela i podezřívavost. Že by snad teď začali se zřizováním silničních zátarasů?

Uprostřed tábořiště bylo malé ohniště, ve kterém právě dohasínalo pár žhavých uhlíků, a vedle něj poměrně luxusně vyhlížející přikrývky. Podíval jsem se na aka, na toho obrovského zakulaceného tvora s téměř neviditelnou droboučkou hlavou, vedle něhož povoz, který normálně tahal, vypadal téměř jako dětská hračka. Přestože se nehýbal, zdál se být naživu a v pořádku a v dobrém stavu se zdál být i samotný povoz. To znamená, že nejde o žádnou nehodu, říkal jsem si v duchu - je to prostě jeden osamělý člověk, který tady venku v divočině spí. Jeden člověk poměrně vysokého postavení - nejspíš magistr.

Znovu jsem nechal Ti ve skrytu křoví a připlížil jsem se tak blízko, jak jsem se odvažoval, protože jsem se chtěl podívat, kdo nebo co tenhle člověk je. Nesporně to byl muž a chrápal tak hlasitě, že by snad probudil i mrtvého. Cítil jsem, jak se ve mně zvedá vlna naděje. To je ale nemožné, přesvědčoval jsem se. Musel mít přede mnou příliš velký

náskok a každopádně neměl sebemenší důvod, proč by nedojel až do Moly - jenže to skutečně byl on.

Našel jsem otce Bronze.

Ve svém vzrušení jsem způsobil drobný šustivý zvuk, který vzhledem k intenzitě jeho chrápání vůbec nemělo být slyšet. Jeho oči se náhle otevřely. Zůstal nehybně ležet a naklonil hlavu na stranu s lehce zmateným výrazem v obličeji.

"Otče Bronzi," oslovil jsem ho hlasitým šepotem. "To jsem já - Cal Tremon!"

Kněz se tiše zasmál, posadil se, zívl a protáhl se, potom si protřel oči a rozhlédl se kolem sebe. Opatrně jsem vystoupil z křoví. Neměl jsem žádný skutečný důvod tomuhle muži důvěřovat, když se však všechno vzalo kolem a kolem, neměl jsem vlastně na vybranou a musel jsem se svěřit do jeho rukou.

"Tremone!" odpověděl chraptivě, jako by ještě napůl spal. "Nejvyšší čas, že ses tady objevil. Už jsem si pomalu myslel, že to nedokážeš."

Kapitola čtrnáctá
Divoši a amazonky

Zůstal jsem stát jako opařený a nechápavě jsem na něj civěl. Konečně se mi podařilo vypravit ze sebe pár slov. "Copak vy jste mě čekal?"

Rozhlédl se kolem. "Proč jinak bych se asi ubytovával v takovémhle báječném přírodním hotelu?" zabručel ironicky. "Pojď sem a posaď se. Dám vařit trochu čaje."

Zamířil jsem k němu, ale pak jsem se zarazil. "Zapomněl jsem na Ti!" vykřikl jsem víceméně sám pro sebe.

"Na pití?" zeptal se poněkud zmateným hlasem. "Ale já mám čaj tady."

"Ale ne. Na Ti. Na tu dívku."

Rozesmál se. "No prosím, výborně! Tak tys ji doopravdy vzal s sebou! Bylo trochu nejasné, co se s ní vlastně stalo."

Rozhodl jsem se přivést ji dřív, než mu začnu vykládat podrobnosti. Přinejmenším už jsem nebyl sám a nebyl jsem spálen na popel ani jinak zmrzačen, což znamenalo, že ať hraje otec Bronz jakoukoli hru, je na mé straně.

Když jsem ji odnesl zpátky do Bronzova tábora, kněz okamžitě vstal, přistoupil k ní a poměrně věrně napodobil počínání doktora Pohna až na to, že v jeho chování bylo mnohem víc soucitu a starostlivosti. "Ten hajzl," zamumlal. "Doufám, že se bude navěky smažit v pekle." Zavřel oči a přiložil jí ruku k čelu.

"Můžete s ní něco udělat?" vyptával jsem se s nefalšovanými obavami. "V tomhle stavu není ničím jiným než živoucím robotem."

Povzdechl si a na chviličku se zamyslel. "Kdybych byl lékař, tak ano, v tom případě bych s ní mohl něco udělat. Kdybych se aspoň o něco líp vyznal v biologii, tak by to snad taky šlo. Moc dobře vidím, kde se v ní hrabal, neopovážím se ale riskovat a sám to zkoušet napravit. Mohlo by to vést k permanentnímu poškození mozku nebo by ji to mohlo i zabít. Ne, budeme muset najít někoho, kdo jí poskytne odbornou pomoc, nic jiného nám nezbývá."

"Ne ale v žádné pevnosti," prohlásil jsem nejistě. "Tam by neudělali nic jiného, než že by ji zase vrátili doktoru Pohnovi."

"Ne, rozhodně ne v žádné pevnosti," souhlasil zamyšleně. "A totéž platí i pro tebe. Budu vás ale muset dopravit někam do bezpečí, kde seženeš pomoc a kde si vezme Ti na starost nějaký odborník. Počítal jsem s tím, že bude problém najít přátele, spojence a bezpečný útulek, i když jsem si neuvědomoval, že budeme mít potíže tohohle druhu." Ještě jednou si povzdechl a začal se znovu věnovat malému ohni, který zase zapálil, odstavil z plamene vydlabanou nádobu s vodou a nasypal do ní trochu drcených listů z váčku, který mu visel u pasu - z jednoho z několika váčků, jak jsem si povšiml.

"Pojd sem a posaď se," vyzval mě. "Za pár minut to bude hotové a stejně tady musíme chvilku počkat."

Poslechl jsem jeho pokyn a okamžitě jsem se začal cítit o něco líp. Chtěl jsem ale o otci Bronzoví získat pár dalších informací.

"Říkal jste, že jste počítal s tím, že se budeme potřebovat někam schovat, a že jste tady na mě čekal," poznamenal jsem. "Snad byste mi to měl blíž vysvětlit."

Tiše se zasmál. "Víš, synu, trochu jsem se v Zeisu zdržel. Pořádali tam večírek, na který pozvali všechny urozené hlavy, a bylo rozhodnuto, že bych se ho měl zúčastnit i já. Kromě toho je vévoda můj starý přítel - tu a tam pro něj udělám nějakou tu maličkost."

"Vzpomínám si na ten večer," přikývl jsem. "Byl to stejný večer, kdy jsem zabil Kronlona a kdy jsem se, dalo by se říct, kvalifikoval. Myslel jsem si ale, že už jste dávno pryč."

"Měl jsem v úmyslu být už dávno pryč," odpověděl a současně naléval čaj do dvou menších, elegantně vyřezávaných tykvovitých šálků. "Jenže všechno se tady točí kolem politiky. Takže jsem díky tomu dorazil do Shemlonu s několikadenním zpožděním a pořád ještě jsem tam byl, když dorazili poslové ze Zeisu se zprávou, že jsi byl odsouzen k smrti, že se ti ale podařilo uprchnout a že jsi nyní hledaným zločincem na útěku. Jak se říká, jsi teď doopravdy horký brambor, můj synu. Žádný pěšák, který jim třeba jen pomůže tě chytit, už do smrti nebude muset pracovat a nikdy se už nebude muset bát dozorcova hněvu."

Přikývl jsem. Přesně to jsem sice očekával, stejně to ale alespoň trochu ukonejšilo moje výčitky, že jsem zabil toho starce.

"Každopádně," pokračoval Bronz, "člověk nemusel být zrovna génius, aby si dokázal spočítat, že budeš potřebovat nějakého přítele, a já jsem byl jediným přítelem, kterého jsi mimo pevnost měl. Takže jsem si dal záležet na tom, že jsem všude kolem hlasitě rozhlašoval, kam mám namířeno na svou další štaci. Nechtěl jsem, aby ses mě pokoušel najít v

Shemlonu, vzhledem k tomu, jak je tamější vesnice uspořádaná jako jeden jediný soubor, takže jsem se vypravil po silnici asi na poloviční cestu do Moly a včera večer jsem se tady utábořil. Byl jsem připraven počkat, dokud se mě někdo nezačne vyptávat nebo dokud se tady sám neobjevíš, cokoli z toho by se stalo jako první. Budu ale muset zajet do Moly - už proto, abych formálně udělal to, co se ode mne čeká."

"Hrozně snadno jste si spočítal, kterým směrem se vydám," meditoval jsem. "Zajímalo by mě, proč si to nespočítal taky Artur."

"Hmm, určitě ho to taky napadlo," ujistil mě spokojeně Bronz. "Někteří z těch chlapů, co tady poletují kolem, se o mě intenzivně zajímali, a jeden z nich se tady dneska zastavil, dal mi tvůj popis a řekl mi, komu mám ohlásit, kdybych tě viděl. Na tvém místě bych si s tím ale nelámal hlavu. Jsem přece jeden z nich, synu! Považují mě za starého vévodova přítele, za starou známou tvář. Snad by je mohlo napadnout, že by ses na mě třeba obrátil, v životě by je ale nenapadlo, že bych tě v tom případě okamžitě nespálil na škvarek nebo tě nepředal jim."

Usrkl jsem čaje. "Vy to neuděláte?"

"Samozřejmě že ne," odpověděl a zdálo se mi, že se ho moje otázka trochu dotkla. "Copak bych vynakládal všechnu tuhle námahu, kdybych to chtěl udělat? Ne, můj synu, na téhle baště nejprimitivnějšího věku z historie lidstva na staré matičce Zemi jsem se rozhodl v tvém zájmu obnovit jistý dva tisíce let starý církevní zvyk! Říká se mu právo azylu. Kdysi v dávných dobách na planetě našich předků byla církev samostatnou mocností, politickou mocí se značným vlivem a se značnými možnostmi, přitom však existující odděleně od světských politických institucí, protože naše loajalita nepatřila vládcům, ale bohu. Platilo to zejména pro politické zločince, ale v podstatě každý, kdo byl pronásledován, se mohl uchýlit do kostela nebo do katedrály, požádat o azyl a církev takového člověka ochránila před světským trestem. No prosím, ty mě teď žádáš o azyl, a jak bych tě já jako křesťan mohl odmítnout! Stejně už mám té zdejší bezbožné tyranie plné zuby. A kromě toho," dodal s úsměvem a se šibalským mrknutím, "už tady deset let umírám nudou."

Zasmál jsem se a dopil svůj čaj; Bronz mi okamžitě nalil druhý šálek.

"Tak tedy dobrá," prohlásil a znovu se pohodlně usadil, "co teď hodláš podniknout?"

"Samozřejmě chci vrátit Ti do původního stavu," odpověděl jsem, "kromě toho bych ale chtěl dokončit svoji kúru a svůj výcvik. Tvrdili o mně, že jsem přinejmenším na úrovni magistra, a já se na tu úroveň chci doopravdy dostat. Chci mít příležitost dokázat s Wardenovou silou všechno, čeho jsem schopen."

"To zní rozumně," přikývl. "A to, že jsi dal Ti na první místo - že sis dokonce nesmírně zkomplikoval vlastní útěk jen proto, abys ji odtamtud taky dostal - je skutečnost, která velice silně svědčí ve tvůj prospěch. Předpokládejme ale, že se mi podaří dostat tě do pevnosti Moab, k té skupině šílenců, která tam žije, a že tam získáš všechnu svou potenciální sílu. Předpokládejme, že se staneš dokonce něčím víc než magistrem - že se třeba dostaneš na úroveň rytíře. Co potom?"

"Hmm..." Zamyslel jsem se nad jeho otázkou, která byla naprosto oprávněná. Co přesně jsem potom chtěl podniknout? "Myslím, že budu-li mít dostatečnou sílu, chtěl bych se někdy vrátit do pevnosti Zeis a zmocnit se jí. A pak... no, to se teprve uvidí."

Zasmál se. "Tak ty tedy pošilháváš po postavení rytíře, co? Proč ne. Třeba se ti to podaří, Cale. Třeba se doopravdy staneš rytířem... Nejdřív se ale musíme postarat o to nejdůležitější. Musíme najít někoho, kdo ti pomůže, musíme najít někoho, kdo pomůže Ti, a potom tě nějak musíme dopravit dolů do Moabu."

Přikývl jsem s vážnou tváří a s ještě horším vnitřním pocitem. Bylo strašně hezké opájet se takovými sny, realitou však byl nahý a blátem obalený chlap, upíjející čaj u malého ohníčku.

"Jak jsem už říkal, budu se muset nejdřív ukázat v Mole," prohlásil otec Bronz. "Zbývá mi tady ještě trocha zásob, takže bys tady měl pár dnů vydržet docela v pohodlí. Počítám, že když se ti podařilo vyhnout se všem nástrahám a hlídkám a dostat se až sem, rozhodně dokážeš zůstat prostě schovaný."

"A co bude potom?" naléhal jsem na něj, protože se mi vůbec nelíbilo, že nejsem schopen svou situaci sám ovlivnit, a připadal jsem si poněkud bezmocně.

Ušklíbl se. "Jakmile se dostanu do pevnosti, můžu se obrátit na pár lidí, kteří mi dluží nějakou tu službičku, a poslat zprávu jistým známým. Dohodnu se s nimi na schůzce a pak se ukáže, co bude dál."

"Jistým lidem? Myslel jsem, že na takhle sešněrovaném světě nemůže existovat žádné hnutí odporu."

"Ale kdepak, nejde o žádné hnutí odporu," ujistil mě. "To vůbec ne. Jde o divochy."

Kapitola patnáctá
Rozhovor

Dva následující dny, delší a nervóznější než všechny předchozí od doby, kdy jsem se vydal na tuhle cestu, jsem strávil absolutním nicněděláním poblíž místa, kde jsem původně objevil otce Bronze. Rozhodně jsem teď v toho zvláštního kněze měl mnohem větší důvěru než zpočátku. Nejen že jsem v celé té záležitosti neměl na vybranou, ale pokud jsem zatím nepohlédl do zachmuřilé Arturovy tváře, pak bylo jisté, že Bronz nebude tím, kdo mě vydá do jeho rukou. Moje nervozita teď pramenila především z obav, že se mu něco stane dřív, než mi stačí přispět na pomoc.

Nemusel jsem si však dělat starosti. Bronz zastával na Lilith postavení, které snad nebylo zcela unikátní, rozhodně však bylo nesmírně záviděníhodné. Pohyboval se, kde se mu zachtělo, a dělal si, co chtěl, aniž by se ze svého počínání musel někomu zodpovídat, dokonce ani svým církevním představeným ne. Byl ve všech pevnostech dobře známou

figurou, všude ho vítali a nikde mu nehrozilo žádné nebezpečí. Vzhledem k tomu, že byl osobním přítelem vévody a většiny nejmocnějších rytířů ve středovýchodní oblasti jediného obrovského kontinentu na Lilith, bylo nepravděpodobné, že by se ho opovážili dotknout i ti nejsilnější psychopati, protože i ti respektovali každého, kdo byl silnější než oni sami. Cenou, kterou však za to musel zaplatit, byla skutečnost, že ačkoli měl sám hodnost magistra, neohrožoval Bronz prostě postavení nikoho jiného. Zdálo se, že ve své funkci kněze má upřímný zájem o osud utlačovaných vrstev, že za svoje životní poslání považuje vytvoření jednoho z oněch velice vzácných mostů, spojujících vládnoucí elitu v jejích hradech a venkovských sídlech s pěšáky, odsouzenými k věčnému nevolnictví. Jeho kázání o všemocné bytosti, která těm, kdo se v tomto životě chovají ctnostně, přislibuje rajský život na onom světě, se zamlouvala vládnoucí třídě stejně, jako se podobným mocenským skupinám vždy zamlouvá každé masové oficiální náboženství. Přitom však jeho víra, ať byla jakkoli nesprávná nebo pomýlená, byla pro pěšáky tím jediným, co je udržovalo při zdravém rozumu, jejich jedinou nadějí. Byli tady na Lilith obětí nejdokonalejší možné tyranie: vládnoucí třída se nemusela obávat revoluce, protože masy byly narozeny bez schopnosti používat Wardenovy síly.

Bronz se vrátil pozdě večer druhého dne; vypadal nesmírně unaveně, ale spokojeně. "Všechno je zařízeno," hlásil mi. "Čeká nás ale trocha cestování. Máme dohodnutou schůzku na místě, které je odtud vzdálené asi dva dny jízdy, a přesně tolik času máme taky na to, abychom se tam dostali. Zrovna teď, když je všude kolem plno hlídek, to bude dost riskantní, jenže čekat na nás nebudou. Takže vyrazíme."

"Hned teď?" podivil jsem se, protože po dvoudenním čekání mi to připadalo poněkud uspěchané. "Už je skoro tma a vy vypadáte zatraceně utahaně. Nechci vás ztratit - ne po tom všem."

Nepatrně se ušklíbl. "Ano, hned teď. Mám trochu slámy a svoje přikrývky, takže budeme moct schovat Ti a s trochou problémů i to tvoje hromotlucké tělo. Máš ale pravdu - jsem utahaný jako pes díky tomu, že jsem musel vecpat pětidenní kázání do dvou dnů a navíc se postarat o obvyklé politické záležitosti. Právě proto vyrazíme hned. Řídit můžeš ty a já se zatím trochu prospím."

To mě zaskočilo. "Já? Vždyť vy ale ty zatracené potvory řídíte tak, že s nimi po wardenovsku mluvíte. To já přece neumím!"

"Ale kdepak, Sheeba je starý dobrák, neboj se," ujišťoval mě Bronz bezstarostně. "Nepotřebuje, aby ji někdo kopal do zadku, a jakmile dojedeme k rozcestí kousek pod námi, dalších třicet nebo ještě víc kilometrů nenarazíme na žádné odbočky, se kterými bychom si museli lámat hlavu, takže nás prostě potáhne pořád dál."

"K čemu mě v tom případě vůbec potřebujete?" vyptával jsem se stále ještě poněkud nervózně.

"K tomu, abys hlídal a probudil mě, kdyby se objevily nějaké problémy, a kdyby nás zastavila hlídka, abys utíkal jako zajíc - ale pěkně hlasitě."

A bylo to skutečně tak jednoduché, jak tvrdil. Ten obrovský brouku podobný tvor, kterému otec Bronz říkal Sheeba, byl poslušný jako beránek, poctivě se pachtil kupředu a neustále se držel cesty. Nejhorším problémem, kterému jsem musel čelit, nepočítám-li knězovo hlasité chrápání, byla skutečnost, že jsem v okolních stínech viděl všemožná děsivá nebezpečí. Dvakrát jsem Bronze probudil, protože jsem byl přesvědčen, že jsem zahlédl, jak nás sleduje něco velkého, jednou po straně cesty a jednou ve vzduchu nad námi. Po druhém probuzení mu však došla trpělivost. "Přestaň se chovat jako malé dítě, Tremone. Jsi už moc starý na to, aby ses bál tmy. Poslouchej hmyz, člověče. Dokud kolem sebe slyšíš bzučení hmyzu, nikdo tady není."

Pravda byla taková, že jsem si připadal víc než jen tělesně nahý, když jsem stál na akem taženém voze, rozhlížel se kolem sebe a neviděl nic až na občasnou hvězdu, která vykoukla z oblohy, neustále zahalené mračny. Všudypřítomné crescendo hmyzího cvrlikání, zvuková kulisa, na kterou jsem už byl natolik zvyklý, že jsem ji prakticky vůbec nevnímal, však ani na okamžik neustávalo.

Bronz se sám od sebe probudil ještě před svítáním a zastavili jsme na čaj.

"Je to zatracená mizérie, na téhle planetě," mumlal nespokojeně kněz. "Nemůžeš s sebou vozit žádné jídlo, protože ti za jediný den shnije, pokud zároveň nevezeš pár zemědělských magistrů, kteří by dohlédli na to, že se mu cestou nic nestane, a ještě někoho dalšího, kdo by se postaral o jeho správné uskladnění. Já to řeším tak, že se živím tím, co najdu růst u cesty, a Wardenovu energii si šetřím pro svoje tykve a čaje."

Pochopil jsem jeho narážku a krátce před východem slunce jsem se vydal do buše najít něco k jídlu. Nepřinesl jsem toho nijak moc, protože jsem se neodvážil riskovat a vzdálit se příliš daleko od silnice, ale stačilo to - několik melounů a jednu nebo dvě hrsti různých bobulí. Bronz na ně aplikoval trochu své wardenovské magie, abychom si jich alespoň maličko mohli nechat v rezervě, jeho odborné znalosti, pokud nějaké měl, však očividně patřily do jiného oboru.

Denní světlo bylo časem největšího rizika. Přestože Bronz zvolil trasu, která nám umožňovala držet se stranou od lidnatějších pevností a která vedla převážně divočinou, tu a tam jsme přece jen na nějakého cestujícího narazili.

Přikrčil jsem se pokaždé na dno vozu, přikryl jsem se slámou a pokrývkami, jak nejlépe to šlo, musel jsem zůstat co nejtišeji ležet a modlil jsem se, abych dokázal nezakašlat, nekýchnout a nepohnout se bez ohledu na to, jak dlouho rozhovor trval (a některé z nich trvaly hodně dlouho). Většinou jsme potkávali dozorce, některé na vlastních aky tažených vozech, kteří něco převáželi z jedné pevnosti do druhé, čas od času se však objevil i magistr. Všichni byli nepříjemní, protože jsem pochyboval, že by byl otec Bronz ochoten je zabít, i kdyby mě jinak nemohl ochránit, nejnepříjemnější však byli magistři, protože v jejich případě hrozilo nebezpečí, že budou silnější než on.

Jednou jsme dokonce narazili na skutečný silniční zátaras, tedy na jedinou věc, se kterou jsme naprosto nepočítali a která zároveň dokazovala, k jakým dalekosáhlým opatřením byl Artur ochoten sáhnout. Otec Bronz však naštěstí oba strážné znal a podařilo se mu přesvědčit je, aby nás nechali projet. Protože jsem o Arturových schopnostech v zásadě nepochyboval, měl jsem podezření, že pokud ti dva ve svém hlášení uvedou, že Bronze nechali projet, aniž by provedli prohlídku jeho vozu, bude v pevnosti Zeis o dva strážné míň, a to bez ohledu na to, za jak spolehlivého člověka je kněz považován.

Uvědomoval jsem si ovšem, že to takhle chodí úplně všude. Stačí chovat se, jako by vám patřil celý svět, nedat na sobě znát sebemenší nervozitu, a projdou vám ty nejneuvěřitelnější věci, dokonce i uprostřed davu.

Většinu času byla však silnice prázdná, takže jsme si s Bronzem mohli povídat - a také jsme této možnosti beze zbytku využili. Nic jiného na práci jsme neměli a já jsem chtěl načerpat co nejvíc informací.

"Jak vidím, systém na Lilith se ti moc nezamlouvá," poznamenal při jedné příležitosti.

Suše jsem se zasmál. "Utlačování nižších společenských vrstev, nepočetná vládnoucí klika, která je permanentně u vesla - a která je většinou tvořena těmi nejlepšími zločineckými mozky, jaké kdy lidstvo zplodilo. Myslím, že to smrdí."

"A co bys s tím tedy udělal ty?" opáčil pobaveným tónem. Jaký systém by tady zavedl řekněme lord Cal Tremon, aby jím nahradil ten stávající?"

"Wardenův organismus to dost ztěžuje," odpověděl jsem opatrně. "Wardenova síla evidentně vede ke korupci" - Bronz na mne ublíženě pohlédl - "alespoň u většiny lidí," zachraňoval jsem situaci. "Lidé obdaření silou patří obecně vzato k těm nejzkorumpovanějším, protože přistěhovalci z jiných světů obvykle touto silou disponují ve větší míře a protože sem Konfederace posílá právě ty zkorumpované."

Usmál se. "Takže do rajské zahrady přichází korupce a had se stává pánem Edenu, tak to myslíš? Zbavíme se hadů a Eden se vrátí?"

"Děláte si ze mne legraci. Ne, tomu nevěřím a vy to dobře víte. Trochu osvícenější způsob vlády by ale mohl přinést lepší životní úroveň pro pěšáky beze všeho týrání a ponižování."

"Myslíš, že by mohl?" pronesl přemýšlivě Bronz. Já si tím nejsem tak jistý. Tohle je složitá planeta a já mám dojem, že se na její omezení díváš příliš jednostranně. Uvažuješ o Wardenově organismu pouze z hlediska síly, kterou dává některým lidem. Musíš si uvědomit, že prostupuje všechny složky života každého obyvatele Lilith, ne jen lidí, kteří jsou obdařeni silou. Wardenův organismus je unikátní jev, spojený s vývojem zdejšího světa; nebyl určen pro lidi. Je to jen určitá náhodná přírodní zvláštnost, že jsme schopni ho využívat."

"Jak to myslíte?"

"Uvažuj o tom Wardenově tvorečkovi jako o určitém regulátoru, který se tady musel vyvinout, aby zajišťoval přirozenou rovnováhu. Proč přesně se vyvinul, to sám říct nedokážu, pokud jsem ale schopen to posoudit, docházelo na tomhle světě po většinu jeho minulosti k poměrně drastickým změnám. Nevím, jaká byla povaha těch změn, ale na ostatních Wardenových světech žijí plazi, savci, nějací krystaličtí tvorové - prostě spousta nejrůznějších živočichů, které tady nenajdeš. Tady dokázal přežít jedině hmyz, protože je ze všech živých tvorů nejpřizpůsobivější a ironií osudu má zároveň nejmenší sklon ke změnám. Mám ale takové podezření, že ty změny, které se na planetě odehrávaly, ohrožovaly dokonce i hmyz a rostlinstvo, a to do té míry, že se ve zdejší přírodě vyvinul mechanismus, který v ní udržuje stabilitu - nebo dalo by se říct rovnováhu. Proč je zapotřebí, aby se planeta udržovala v takovém stavu, to už je jiná otázka, na kterou odpovědět neumím, je tomu ale tak. Z nějakého zvláštního důvodu planeta tenhle ekosystém potřebuje, protože bez něj by nepřežila. To je důvod existence Wardenova organismu."

"Mluvíte o té planetě, jako kdyby byla živá."

Rozvážně přikývl. "Často mi připadá, že je snazší uvažovat o ní jako o živém organismu. Podívej, když člověk před staletími poprvé opustil Zemi, očekával, že najde světy, které se od toho jeho budou velice lišit. A co doopravdy našel? Většinou světy, které byly poseté krátery a mrtvé, plynové obry, zmrzlé kusy skal a sem tam nějakou tu planetu, na které to snad sice vypadalo příšerně, kterou však bylo možno uzpůsobit pozemským podmínkám. Většina obyvatelných planet, které nevyžadovaly spoustu práce, už byla obydlená, některé pouze rostlinstvem a zvířectvem, některé ale i jinými živočišnými druhy. Přesto však - ať šlo o jakkoli šílenou biologickou podstatu, ekosystémovou rovnováhu nebo strukturu myšlení a chování mimozemšťanů - byly všechny tyto planety srozumitelné Mohli jsme říct: ‚Hmm, ano, Alfané vypadají jako protoplazmatické hroudy s tykadly, podívejte se ale na životní prostředí, ve kterém se vyvíjeli, podívejte se, jak to tady vypadalo v minulosti, a podívejte se, jak zdejší životní podmínky utvářely jejich kulturu, jejich způsob myšlení a tak dál.' Jejich kulturní a životní návyky byly možná tak bláznivé, že jsme nebyli schopni najít nic, co bychom s nimi měli společného, nedokázali jsme chápat jejich logiku, vzati jako celek byli ale všichni srozumitelní. Nikdy jsme se nesetkali se světem, který by nám byl tak dokonale cizí, abychom alespoň aplikací přírodních a společenských zákonitostí nedokázali pochopit, jak se dostal do stavu, v němž je. Nikdy, dokud jsme nenarazili na Lilith a její druhy."

Rozhlédl jsem se po okolní vegetaci, podíval jsem se na tmavomodrou oblohu a na zbytky melounů a bobulí. "Upřímně řečeno mi není jasné, kam tím míříte," přiznal jsem. "Pokud jde o vnější vzhled, je mi zdejší svět mnohem povědomější než mnohé jiné, na kterých jsem byl."

"Pokud máš na mysli povrchní vnější vzhled, tak máš pravdu," přikývl. "Žádný ze zdejších druhů hmyzu nežije jinde než na Lilith, je to ale jednoznačně hmyz. Rostliny jsou zase jednoznačně rostlinami, protože atmosféra, v níž můžeme existovat, vyžaduje fotosyntézu jako podmínku komplexního rostlinného života. Zamysli se ale nad tím. Ze statistického hlediska je Wardenův diamant čímsi naprosto absurdním. Čtyři světy, všechny v životodárném dosahu od slunce, které je pro ně právě optimální. Čtyři světy velice blízko sebe - vzdálenost mezi Charónem a Medúzou činí jen asi sto padesát miliónů kilometrů, to znamená, že jsou prakticky vedle sebe, a to jsou mezi ně vměstnané ještě dvě další planety - skoro jako by je tady někdo nachystal právě pro nás. Celé je to prostě absurdní. Víš přece, jak mizivý je podíl slunečních systémů, ve kterých jsou aspoň takové planety, které lze přizpůsobit pozemským podmínkám. A přece tady jsou hned čtyři najednou, přímo na ráně, a na každé z nich maličký a nevysvětlitelný přídavek, který nám z nich nedovoluje odejít."

"To ovšem opakujete staré známé argumenty - že totiž Wardenův organismus je od počátku umělého původu," upozornil jsem ho. "Víte, že se nikdy nevyskytly žádné důkazy, které by to potvrzovaly."

"To je pravda," připustil otec Bronz, "vzpomínáš si ale, co jsem říkal o srozumitelnosti? Připadá mi, že v tomhle

nekonečném vesmíru, o kterém toho víme tak málo, jsme spoutáni svými vlastními nepřizpůsobivými představami. To, co máme tady, je něco naprosto nepochopitelného - něco, co je nám doopravdy cizí - a tak to ignorujeme, nepřemýšlíme o tom a snažíme se na to zapomenout. Tyhle planety neodpovídají našemu pojetí kosmologie, takže jsme jejich existenci odbyli jako pouhou náhodnou anomálii a přestali jsme se jimi zabývat. Já se naopak domnívám, že když najdeš cokoli, co tvoje kosmologie nedokáže vysvětlit, znamená to, že jsou v té kosmologii nějaké díry."

"Že by to snad bylo dílem boží ruky?" odpověděl jsem ironicky, ne proto, že bych se chtěl vysmívat jeho víře, ale také neschopen toto tvrzení vyvrátit.

Nezasmál se, také se však neurazil. "Vzhledem k tomu, že věřím, že celý vesmír je dílem božím a bůh je všudypřítomný a přebývá ve všem a v každém, tak ano. Často už jsem se zamýšlel nad tím, jestli tady Wardenové nejsou prostě proto, aby zkrotili naše arogantní sebeuspokojení. Nezapomínej ale, že bůh je výsostně logický. Wardenové nějak zapadají do celého pojetí vesmíru, o tom jsem pevně přesvědčen, i když snad nezapadají do naší představy o něm. To jsme ale odbočili od tématu. Mluvil jsem o tom, proč není možné realizovat ten tvůj nádherný sen o navrácení rajské zahrady na Lilith."

"Vůbec mi ta odbočka nevadila," pousmál jsem se. "Stejně nemáme nic lepšího na práci."

Pokrčil rameny. "Kdo ví? Diskuse může být životně důležitá, nebo může být naopak naprosto bezvýznamná. Mám takový pocit, že existuje něco, co tě žene, abys ovládl tenhle svět. Samozřejmě přijdeš pravděpodobně o život, když se o to budeš pokoušet, kdybys ale přežil - no, je alespoň zajímavé polemizovat s tebou a přesvědčit se, co máš v úmyslu."

"Lord Tremon," rozesmál jsem se. "Páni! To by tedy byla pro Konfederaci hořká pilulka!"

"Nejsi Cal Tremon o nic víc, než jsem já Marek Kreegan," zareagoval na moje slova nedbalým tónem Bronz. "Myslím, že už bys toho předstírání mohl nechat, protože už tomu stejně nikdo nevěří - a já jsem tomu nevěřil nikdy."

Ztuhl jsem. "Co tím chcete říct?"

"Ocitl ses tady na seznamu hledaných zločinců, protože Kreegan dostal od svých agentů v Konfederaci zprávu, že jsi sem byl nasazen pod falešným jménem, že jsi špión, zabiják, který sem byl poslán, aby ho zavraždil. Ty i já víme, že je to pravda. Jsi až příliš idealisticky, eticky a bůhvíjak ještě založený, abys mohl být někdo jako Tremon; to byl totiž člověk, kterému působilo potěšení, když mohl ze svých nepřátel zaživa dělat kuchyňským nožem sekanou. Bylo mi to jasné hned v prvním okamžiku, když jsme se tam v Zeisu setkali, stačilo mi pohovořit si s tebou. Na Tremona jsi příliš vzdělaný a máš příliš dobré vychování - samozřejmě nemluvě o tom, že je na tobě až příliš znát, že jsi produktem svého kulturního prostředí. Mimochodem, co jsi vlastně doopravdy zač?"

Důkladně jsem se zamyslel nad jeho slovy i nad tím, co to pro mne všechno znamená. Vážně už nebylo třeba, abych dál trval na své přetvářce. Kreegan o ní věděl, Artur o ní věděl - zatraceně, úplně každý o ní věděl.

"Na mém jménu nezáleží, nebo snad ano?" odpověděl jsem opatrně. "Nejsem už tím člověkem, kterým jsem byl. Jsem teď Cal Tremon a zůstanu jím už navždy; jen prostě nejsem ten Cal Tremon, který stál před soudem. A protože tohle je jeho tělo, jsem jím víc, než bych býval ochoten věřit."

"Tak dobrá," přikývl, "jsi tedy Cal. Jsi také ale tajný agent?"

"S licencí zabíjet," odpověděl jsem po pravdě. "Není to ale docela tak, jak si myslíte. Vy i já víme, že jakmile jsem se jednou ocitl tady dole a byl jsem tady navždy uvězněn, jediným důvodem, který bych mohl mít pro zabití Kreegana, by bylo, že bych se místo něj chtěl stát vládcem diamantu. Ne, jsem tady kvůli něčemu docela jinému."

"Považuji za zajímavou informaci, že se jim ten proces transferu osobnosti konečně podařilo mechanicky zvládnout. Na Kerberu funguje jako produkt Wardenova organismu, stejně jako na Medúze změny a přizpůsobování tělesné podoby a na Charónu vnímání reality."

"Vy jste věděl, že se na něčem takovém pracuje?" vyptával jsem se podezřívavě.

Přikývl. Jistě. Říkal jsem ti přece, že jsem býval doopravdy vlivnou osobností, ne? Někteří z lidí, kteří na výzkumu toho procesu pracovali, byli katolíci, kteří byli velice znepokojeni jeho teologickými důsledky - co to bude znamenat pro duši a tak podobně. Upřímně řečeno jsme ale nejen já, ale moje církev jako taková, celý ten problém odmítli jako prakticky nemožný. Už chápeš, jak to myslím, když říkám, že kosmologie neodpovídá faktům?"

Tahle historka, kterou mi vyprávěl, nevyznívala právě věrohodně, protože jsem věděl, jak absolutním hávem utajení byl celý proces zahalen, s tím jsem ale nemohl nic dělat. Můj možná jediný spojenec na Lilith měl přede mnou tajnosti - jenže já jsem právě tak měl tajnosti před ním.

"Ty tedy tvrdíš, že ti nejde o Kreegana," pokračoval a odvedl hovor jiným směrem. "Tak o co ti jde? Co je tak životně důležité, že je Konfederace ochotná obětovat jednoho ze svých nejlepších lidí jen proto, aby o tom něco zjistila, a co by tebe mohlo přimět k tomu, abys jí i po příchodu sem zůstal loajální?"

Pověděl jsem mu tedy o mimozemšťanech, o tom, jak pronikli i do nejvyšších kruhů Velitelství vojenských systémů, řekl jsem mu úplně všechno. Připadalo mi to jako nejlepší řešení - a kromě toho mohl něco vědět.

Když jsem domluvil, jen si povzdechl a pak řekl: "Hmm, tak tedy... mimozemští nepřátelé, co? A využívají čtyř vládců... Musíš uznat, že jsou to zatraceně mazaní lumpové, když nám tak dobře rozumějí."

Pocítil jsem zklamání. Byl jsem si jistý, že pokud existuje někdo, kdo by kromě lidí na samotném vrcholku zdejší hierarchie mohl o mimozemšťanech něco vědět, bude to právě Bronz. "Vy jste o tom nic neslyšel?"

"Ale ano, nějaké povídačky jsem slyšel," odpověděl. "Nepřikládal jsem jim ale příliš velkou váhu, částečně díky Kreeganovi. Ten totiž není jako ostatní. Přišel sem dobrovolně, o své vlastní svobodné vůli, když předtím celý svůj život spolehlivě a loajálně sloužil Konfederaci. Motiv pomsty, který by snad u těch ostatních mohl připadat v úvahu, v jeho případě chybí."

Srdce mi kleslo. Byl jsem tu zbytečně. To všechno, včetně mé oběti tady, bylo zbytečné. Bronz měl pravdu - musel to být někdo z ostatních vládců. Jenže... doopravdy musel?

"To je možná pravda," připustil jsem, "dokážete si ale vy vysvětlit, proč by se jinak duševně zdravý a dokonce nadprůměrný člověk jako Kreegan dobrovolně nabídl, že půjde na takovouhle planetu? A mohl by takový člověk nevědět o tak závažných věcech, jako je přítomnost vetřelců, i kdyby do celé záležitosti nebyl od začátku přímo zapojen?"

Bronz se nad tím zamyslel. "Hmm... Chceš říct, že by Kreegan mohl být hlavou toho všeho? Je to samozřejmě možné. Předpokládejme, že člověk, jako je on, dospěl do stádia naprostého zklamání svou prací, svými zaměstnavateli, systémem, který pomáhal udržet při životě. Předpokládejme dál, že někde při výkonu své práce se dozvěděl o existenci mimozemšťanů. Tím by se mnohé vysvětlovalo. Vysvětlovalo by to například, jak je možné, že o nás tihle mimozemšťané okamžitě získali tolik informací, jak je možné, že byli schopni využít Wardenových světů ve svůj prospěch. Kreegan by byl ideálním člověkem pro zorganizování nebo dokonce vymyšlení operace, jakou jsi mi vylíčil - a potřeboval by k tomu nějaký čas. Stejně jako my ostatní by se musel vlastními silami propracovat nahoru. Samozřejmě, mimozemšťané by mu třeba trochu pomohli, stejně by to ale nějakou dobu trvalo. A pak, když by se dostal k veslu, by mohli začít realizovat svoje plány."

"Původně jsem o tom všem uvažoval velice podobně," prohlásil jsem. "To by ale každopádně znamenalo, že si byli naši mimozemšťané nesmírně jistí sami sebou a počítali s tím, že je za celá ta léta, která k tomu budou potřebovat, neobjevíme. A museli by taky být hrozně trpěliví."

"Třeba jsou trpěliví," pokrčil rameny Bronz. "Objevili jste je snad? Kolik toho o nás doopravdy zjistili, než se jeden z těch jejich fantastických strojů konečně nechal chytit? Řekl bych, že jestli je tvůj odhad správný a tihle mimozemšťané jsou natolik odlišní od lidí, že nejsou schopní žádných velkých samostatných akcí, a jestli věděli, že jsou dobře schovaní nebo dobře zamaskovaní, bylo to to nejlepší, co mohli udělat."

"Jediná věc, která mi do téhle báječně vymyšlené teorie nezapadá," uvažoval jsem dál, "je samotný Kreeganův charakter. Je podstatně starší než já, přišel sem ale ze stejného prostředí. Naše životy jsou pozoruhodně shodné, dokonce i pokud jde o typ práce, kterou jsme se živili. Prostě si nedokážu představit, co by ho na Konfederaci mohlo natolik rozčarovat, že by ji chtěl zničit a že by tomu zasvětil celý svůj život."

‚Hmm, ano, tady jsi narazil na něco důležitého," přikývl Bronz, "jenže je to něco jiného, než si myslíš. Já sám vím v Konfederaci o zatracené spoustě věcí, které by člověka mohly vést k rozčarování. Myslím, že možná na to posuzování Kreegana jdeš z nesprávného konce. Právě tak dobře bych si ho dokázal představit jako naprosto zapáleného idealistu, který je ochoten udělat cokoli pro věc, za kterou bojuje. A snadno taky umím pochopit, že by člověk s takovou minulostí byl schopen obětovat pro podobný projekt vlastní duši, ne kvůli svému prospěchu, ale v zájmu idealistické křížové výpravy."

"Já si zase myslím, že jste se zbláznil," odsekl jsem. "Idealista by nepochybně změnil systém, který tady na Lilith panuje. Přinejmenším by na tom pěšáci byli mnohem líp a vládnoucí třída by přišla o některá svoje privilegia."

Otec Bronz se rozesmál a nevěřícně zakroutil hlavou. "Ach ty moje ubohá duše. Podívejme se nejdřív na Lilith ve světle toho všeho, co jsem ti říkal. Zdejší společenský systém není určován jen individuální silou. Je určován nutností zabezpečit na Lilith životní potřeby pro nedomorodé obyvatelstvo, což je něco, k čemu tahle planeta prostě nebyla určená. Wardenův organismus chrání planetární ekosystém - vyváženost mezi rostlinnou a živočišnou říší, mezi skalami, bažinami, vzduchem a vodou - před změnami. Zoufale se snaží udržet jejich vzájemnou vyrovnanost, dokonalou rovnováhu. My jsme tady cizím elementem, synu, my jsme tady tím nepochopitelným faktorem. Máme sílu, jistě, ale máme ji jen ve velice omezeném rozsahu. Nemůžeme tuhle planetu přetvořit, můžeme se jen sami přizpůsobit podmínkám existence na ní. Ty Wardenovy potvory nám nic jiného nedovolí.

Tak tady vysaď třináct miliónů naprosto nevhodných cizích tvorů a podívej se, co se stane."

Nebylo mi vůbec jasné, kam tím vším míří, a také jsem mu to řekl.

Je to úplně jednoduché," vysvětloval. "Jsi natolik zvyklý na technologii jako na řešení všech problémů, že nechápeš, s čím se tady musíme vypořádat. Veškeré dějiny lidstva jsou dějinami technologie, využívání této technologie tak, aby mohl člověk měnit své životní prostředí podle vlastních požadavků. A to jsme také vždy dělali. Na Zemi jsme změnili tok řek, přizpůsobili jsme svým vlastním cílům slunce, vítr a všechno další, co jsme potřebovali. Srovnali jsme se zemí hory, pokud nám nevyhovovaly, a postavili jsme je tam, kde jsme je chtěli mít. Vytvořili jsme nová jezera, vykáceli lesy, celou planetu jsme zkrotili. Potom jsme se vydali ven ke hvězdám a počínali jsme si stejně. Upravování planet. Genetické inženýrství. S využitím naší technologie jsme měnili tvářnost celých planet a změnili jsme dokonce i tvářnost sebe sama. Historie lidstva je popisem jeho války s životním prostředím a jeho vítězství v této válce. Jenže, synu, na Lilith - a pouze na Lilith - člověk válku svému životnímu prostředí vyhlásit nemůže. Musí žít v prostředí, které tu bylo už před jeho příchodem. Na Lilith životní prostředí zvítězilo. Pravda, byla to sice jen jediná drobná potyčka, ale prohráli jsme v ní. Byli jsme na hlavu poraženi. Nemůžeme se tomu protivit. Jistě, můžeme tady stavět hrady a můžeme přimět hmyz, aby nás dopravoval sem a tam, jsme ale schopni dosáhnout jen bezvýznamných změn, změn, které by byly okamžitě vymazány, kdybychom je nepřetržitě neudržovali při životě.

Takže jak vidíš, synu, o tom, co bude, tady díky Wardenovu organismu rozhoduje Lilith. Všichni tancujeme tak, jak ona píská, nebo s ní uzavíráme kompromisy, šéfem je ale ona. Přitom ale musíme zajistit potravu a střechu nad hlavou pro třináct miliónů lidí. Musíme uživit třináct miliónů vetřelců z jiných světů na půdě, která pro ně nebyla určena a na které doopravdy nedosáhneme ničeho jiného než drobných kosmetických úprav. Někdo musí pěstovat potraviny a zajišťovat jejich transport. Někdo musí chovat ty velké hmyzí potvory a starat se o jejich domestikaci. Ekonomika se musí udržet v chodu, protože kdyby někdo těm třinácti miliónům lidí najednou řekl, že se o sebe mají postarat úplně sami, vyšli by do polí, snědli a vypili by všechno, co by se do nich vešlo, a melounové lány by úplně zničili. Svářili by se mezi sebou jako divocí lovci a sběrači, což je ta nejprimitivnější z kmenových struktur, a s výjimkou těch nejodolnějších by všichni zemřeli.

Copak to nevidíš, synu? Ta lopotná práce, která je nutná, aby zdejší systém fungoval, se nikomu nezamlouvá - ale pověz mi o nějakém jiném, který by fungoval. V situaci, kdy nemáme k dispozici technologii, jsme odsouzeni k hromadné fyzické dřině."

Byl jsem konsternován. "Chcete tím říct, že neexistuje žádná jiná alternativa?"

"To nechci. Existuje spousta dalších alternativ, jenže každá z nich je horší a krutější než tahle. Je docela možné, že existuje i nějaká lepší varianta, já o ní ale nevím. A mám takový dojem, že Kreegan se na to dívá stejně. Jsem si jistý, že se mu zdejší systém nelíbí, protože se až příliš podobá Konfederaci - pokud se v něm totiž nemýlíme -, jenže na rozdíl od Konfederace stejně jako já neví o ničem lepším, čím by ho nahradil."

Nechtělo se mi věřit tomu, co slyším. To, jakým ledabylým způsobem zpochybnil naráz všechny moje hluboce zakořeněné názory, na mne bylo trochu moc. "Co tím myslíte, že se tenhle systém až příliš podobá Konfederaci?" vyjel jsem na něj. "Já rozhodně žádnou podobnost nevidím."

Otec Bronz si pohrdlivě odfrkl. "V tom případě nevidíš, co máš přímo před očima. Podívej se na takzvané civilizované světy. Většina lidstva na nich byla sjednocena v naprosto neuvěřitelnou stagnující uniformitu. Ať si vezmeš kteroukoli planetu, všichni tam vypadají prakticky stejně, všichni stejně mluví, všichni prakticky stejně jedí, bydlí, pracují a baví se. Jsou to pěšáci, všichni do jednoho. Dokonce i stejně přemýšlejí. Tvrdí se jim, že jsou šťastní a spokojení, že dosáhli vrcholu lidského snažení, kdy je zajištěn pohodlný život pro každého, a oni tomu věří. Je pravda, že jsou rozmazlenější, že jejich klece mají pozlacené mříže, stejně jsou to ale pěšáci. Jediný opravdový rozdíl mezi jejich a našimi pěšáky je v tom, že ti naši si svoje postavení pěšáků uvědomují a je jim jasné, jak celý systém skutečně funguje. Ty tvoje civilizované světy jsou tak dokonale naprogramované na uniformní myšlení, že na nich není ani dovoleno podívat se pravdě do očí."

"Je to ale zatraceně pohodlný život pěšáka," argumentoval jsem; ne že bych s jeho názorem souhlasil, ale byl jsem ochoten s ním polemizovat.

"Pohodlný? To asi ano. Možná nějak jako život kanárka. To jsou takoví malí ptáčci, které si lidé doma chovají v klecích, pokud to nevíš - na civilizovaných světech samozřejmě ne, protože tam nikdo žádná domácí zvířata nechová. Každopádně se ale tihle ptáčci rodí v klecích, jejich majitelé je v těch klecích krmí a pravidelně jim je čistí. Žádný jiný život neznají. Vědí, že někdo jim obstarává všechno, co potřebují k živobytí, a protože nic jiného neočekávají, také nic jiného nechtějí. Za to, co dostávají, pěkně prozpěvují a dělají společnost osamělým hraničářům. Nejen že nikdy žádný kanárek nenaplánuje a nerealizuje útěk z té své klece, dokonce si ani nebude schopen představit lepší život, nemluvě už vůbec o tom, že by si takový život vymodeloval a vybudoval, protože o možnosti existence něčeho takového nemá ani tušení."

"To jsou ale zvířata," odporoval jsem. "Zvířata jako tady Sheeba."

"Samozřejmě, že jsou to zvířata," přikývl, "jenže totéž platí i pro lidi na civilizovaných světech. Jsou to ochočená zvířata. Každý má byt, který svou velikostí, svým zařízením a vším ostatním přesně odpovídá všem jiným bytům. Vypadají všichni stejně, nosí stejné šaty, jako kdyby na tom snad záleželo, a všichni vykonávají práci, jejímž smyslem je zajistit fungování systému. Po práci se všichni vrátí do svých identických klícek a pohrouží se do zábavy, která je dokonale zatáhne do nějakého schématického příběhu, který se stoprocentně odehrává v jejich vlastním světě a nenabízí jim žádné nové myšlenky, názory nebo koncepce. Většinu volného času tráví pod vlivem drog v nějakém šťastném a neproduktivním fiktivním světě. Jejich umění, jejich literatura, dokonce i samotné jejich tradice - to všechno zdědili z minulosti. Nemají nic, co by bylo jejich vlastním dílem. Na to jsme je příliš znivelizovali - tak moc, že jsme zlikvidovali lásku, ambice a tvůrčí schopnosti. Kdykoli se rovnostářství prohlásí za absolutní hodnotu, stabilizuje se lidstvo na nejnižším společném jmenovateli a historie potvrzuje, že nejnižší společný jmenovatel lidstva je opravdu zatraceně nízký."

"Pořád ještě děláme pokroky," odporoval jsem. "Pořád ještě přicházíme s novými nápady, s inovacemi."

"Jistě, to je pravda," připustil Bronz. "Jenže abys věděl, můj synu, tyhle inovace nejsou produktem civilizovaných světů. Šéfové vnějších světů, jejich dozorci, magistři, rytíři, vévodové a vládci, vědí, že nemohou dopustit, aby pokrok úplně zanikl, protože oni sami i se svou mocí by zanikli s ním. Proto právě máme hraničářské světy a máme i selektivní plození výjimečných jedinců. Máme elitu, která pracuje v hradech vnějších světů."

"Tyhle hodnosti a funkce venku nemáme a vy to dobře víte," odsekl jsem rozčileně.

Hlasitě se zachechtal. "Co mi to prosím tě povídáš! Mohl bys mi tedy laskavě říct, co jsi vlastně ty? Co je Marek Kreegan? A konec konců co jsem já? Víš, co bylo mým skutečným zločinem, Tremone? Prohřešil jsem se tím, že jsem těm pěšákům vrátil nejen náboženství, ale také původní pojetí lásky, duchovního života. Dal jsem jim něco nového, umožnil jsem jim znovu objevit jejich lidskou podstatu. A tím jsem ohrozil systém! Byl jsem... odstraněn. Dokud jsem působil na hranici a poskytoval jsem pomoc a útěchu ubohým a strádajícím, bylo všechno v pořádku. Od toho tady církev je. Když jsem se ale začal prosazovat na civilizovaných světech - kdepak, to už jsem začal být nebezpečný. Musel jsem být odstraněn, protože jinak bych mohl dokázat něco nemyslitelného. Byl bych mohl ty pěšáky probudit, vytrhnout je ze zábavních modulů a narkotické otupělosti jejich totalitního prostředí a ukázat jim, že už nemusí být ochočenými kanárky, že mohou být lidskými individualitami - jako já sám. Jako ty. Jako vládnoucí třída. A za to mě zmáčkli."

"Na člověka, který má takovýhle názor na civilizované světy, ke zdejšímu světu přistupujete zatraceně lhostejně," poznamenal jsem.

Pokrčil rameny. "Tady je to nezbytnost - alespoň dokud nepřijde někdo s něčím lepším a nebude mít dostatek síly a vůle, aby to prosadil a postaral se, aby to fungovalo. Ale na našich domovských světech - kdepak. Člověk je pánem svého prostředí, zároveň je ale otrokem technokratické třídy, která mu vládne tak chytře, že si otroci vůbec neuvědomují, že jsou otroky. Cos to říkal o lhostejnosti? Není to u tebe právě naopak, Cale? Nehoříš snad dychtivostí

změnit Lilith a nejsi přitom úplně lhostejný k tomu, co se děje na civilizovaných světech? Synu, ta doba, kdys musel plnit příkazy svého nadřízeného, už je pryč. Teď o svém osudu rozhoduješ sám. Můžeš si myslet, co se ti zlíbí. A je to fascinující kontrast, nemám pravdu? Tady na Lilith je člověk zotročen ve svém těle, přitom si ale může myslet, co chce, může milovat, tančit, vyprávět příběhy, může dělat, co ho napadne. Jeho mysl je svobodná, přestože jeho tělo je spoutáno řetězy - jako už tolikrát v lidské historii. Tam, odkud jsme přišli, to není jen tělo, které jim patří - zatraceně, vždyť oni to tělo vytvořili - patří jim i tvoje mysl. Tady už tvoji mysl nikdo nezotročuje, chlapče. Tak jí používej k tomu, abys řešil svoje a ne jejich problémy."

Tenhle rozhovor se mi přestával zamlouvat. Nechtělo se mi přemýšlet o tom, co Bronz říkal, protože kdybych ztratil víru ve svou vlastní kulturu a v její správnost, nezbývalo by mi nic jiného, vůbec nic. Ještě horší ovšem bylo, že pokud mluvil pravdu, čím pak byl vlastně celý můj život? Vyhledával jsem jedince, kteří nezapadali do společnosti, šel jsem po stopě těch, kteří chtěli vyzvat na souboj, narušit nebo svrhnout systém, na němž byly založeny civilizované světy. Jestliže to, co tvrdil, byla pravda, pak v kontextu civilizovaných světů jsem byl...Kronlonem.

Že by tomu tak skutečně bylo, ptal jsem se sám sebe nevěřícně. Pokud ano, vydal se snad jednoho dne Marek Kreegan na výpravu, na níž chtěl najít nepřítele, a musel čelit sám sobě?

Co je Marek Kreegan za člověka, Volo?

Hodně se ti podobá, Cale Tremone. Až zatraceně moc...

Kapitola šestnáctá
Sumiko O'Higginsová a sedm sabatů

Následující noc jsme několik hodin po setmění dorazili na smluvené místo setkání. Až do toho okamžiku jsem se kompletně svěřil do rukou otce Bronze, teď jsem se však chtěl něco dozvědět.

"Kdo jsou ti... divoši?" vyptával jsem se. "A co pro nás můžou udělat?"

"Cale, divoši v těchhle končinách - a vlastně ve většině krajů, které jsem kdy poznal - nejsou opravdoví divoši, za ty je považují jen obyvatelé pevností," vysvětloval Bronz. "Jsou to lidé, kteří nezapadají do zdejší společnosti. Lidé nadaní silou, ale necvičeni, lidé, kteří žádnou sílu nemají, jsou ale odhodláni nestrávit celý svůj život dřinou na polích, renegáti, političtí vyhnanci, jako jsi ty, a samozřejmě jejich děti. Tuhle skupinu jsem vybral vzhledem k jejímu relativnímu vlivu. Jsou silní a velice obratní, i když poněkud anarchističtí."

"Mám dojem, že jste říkal, že anarchie by tady nefungovala," popíchl jsem ho a měl jsem dobrý pocit z toho, že alespoň jednou jsem ho nachytal.

"Však taky nefunguje," odpověděl blahosklonně. "Rozhodně ne ve velkém měřítku. A v malém v podstatě taky ne, v lidech je ale možno vzbudit dojem, že žijí v anarchii, pokud je anarchie tím, o co mají zájem. Ve velice malém měřítku mohou být samozřejmě opravdovými divochy - jenže pak je čeká osud všech opravdových divochů. Umírají mladí a obvykle končí násilnou smrtí. Ne, tihle lidé jsou organizovaní a mají mezi sebou velice mocné jedince, jsou ale tak trochu, hmm, neortodoxní."

Při těchto posledních slovech se otec Bronz pokřižoval; byla to tak zajímavá reakce, že jsem se prostě musel vyptávat dál. Viděl jsem ho křižovat se jen velice zřídka, jako například těsně před tím, než jsme narazili na ten silniční zátaras, a bezprostředně potom.

"Znamená to, že jsou ti lidé nebezpeční?"

"Velice nebezpeční," přikývl. "Dalo by se říct, že máme - myslím tím oni i já - společnou profesi. Že jsme konkurenti."

"Je to snad další církev?"

Tiše se zasmál. "V jistém smyslu ano. Patří k opozici, chlapče, a nedokážeš si ani představit, jak mě rozčiluje, že jsem nucen využít jejich služeb, nemluvě už vůbec o tom, že jim musím věřit. Abys rozuměl, jsou to totiž čarodějnice a zbožňují satana."

Musel jsem se zasmát. "Čarodějnice? Ale no tak, to snad přece ne."

"Čarodějnice," potvrdil znovu s vážnou tváří. "Nechápu, proč by tě zrovna tohle mělo překvapovat. Předpokládejme prostě, že bys svým založením tíhl k magii nebo k romantice. Pak se podívej na Lilith. Zkažený ráj. A teď místo Wardenových organismů a matematických kalkulů, místo chemických katalyzátorů a všech ostatních vědeckých faktů, které považujeme prakticky za samozřejmé, dosaď slovo magie. V tom případě se z příslušníků vyšších tříd, z lidí obdařených silou, okamžitě stávají mágové, kouzelníci a černokněžníci. Vezmi si ten případ, o kterém jsi mi vyprávěl, kdy jsi využil Wardenova organismu a složil to křeslo. Byl to přirozený akt? Co kdybys to místo toho nazval ‚magickým zaklínadlem'? Ty víš, co a jak hýbe tímhle světem, a já to vím taky, jak je na tom ale většina lidí? Odmyslíš-li si ty znalosti, není to snad svět čarodějů a kouzelných zaklínadel?"

Bylo mi jasné, jak to myslí, i když mě to nijak nepotěšilo. "Takže se odevzdáváme do rukou lidí, kteří ve všechny tyhle věci věří?"

Přikývl. "Buď tedy opatrný. Dělají to pro nás hlavně proto, že mají hrozně škodolibou radost, když přimějí kněze, aby požádal o nějakou službu satanisty. Sami tomu ale věří a navíc v téhle otázce nemají zrovna největší smysl pro humor. Někteří z nich by tě ještě ke všemu klidně dokázali uškvařit, takže si dávej pozor na ten svůj nevymáchaný jazyk."

Sklapl jsem. Ať tihle lidé věřili jakýmkoli nesmyslům, ať byly jejich názory jakkoli absurdní, byli pro mne jedinou

nadějí.

Čekali jsme na příchod satanistů.

Objevili se, aniž by nám jejich přítomnost předem cokoli signalizovalo. V jednom okamžiku jsme prostě lenošili u svého vozu, odpočívali jsme a doufali, že jedna z oněch častých a zuřivých bouří sužujících Lilith, ke které se kousek od nás na obzoru schylovalo, nezasáhne místo, kde jsme právě byli, a v dalším okamžiku jsem si náhle uvědomil, že kolem nás postává několik lidí. Vyskočil jsem a zaujal bojové postavení, rychle jsem se však uklidnil, když jsem viděl, že Bronz neprojevuje žádné obavy.

Byly to všechno ženy; asi tucet a některé z nich svým vzhledem připomínaly obyvatelky civilizovaných světů - v kontextu zdejšího světa se však nepochybně od ostatních obyvatel odlišovaly. Vlasy měly ostříhané velice nakrátko a jejich pleť i kůže svou hrubostí a drsností připomínala pleť a kůži pěšáků, přestože tyhle ženy rozhodně mezi pěšáky nepatřily. Všechny na sobě měly jakési oblečení sestávající z krátkých kalhot a haleny, které, pokud jsem to byl schopen posoudit, bylo vyrobeno z nějakých vybledlých pevných listů a přepásáno pečlivě spletenými a svázanými provazovitými liánami. V poutku této liány měla každá z nich zavěšenou u pasu nějakou zbraň - kamennou sekeru, nůž vybroušený z kusu nějakého křemene a přinejmenším ve dvou případech luk a šípy s pazourkovými hroty.

Jedna z nich, urostlá žena s vysokou a impozantní postavou, byla výjimkou z jinak uniformního stylu účesu, protože dlouhé, hedvábně černé vlasy jí spadaly až pod hýždě. Určitě byla jejich velitelkou a vyzařovalo z ní téměř hmatatelné charismatické sebevědomí. Ne že by za jakýchkoli okolností nepůsobila dominantním dojmem; se svými více než dvěma metry byla skoro stejně velká jako já.

"No prosím, otec Bronz," ozvala se hlubokým a sytým hlasem. "Tak tohle je tedy ten uprchlík v nouzi." Podívala se na mne a měl jsem dojem, jako by mě zkoumal nějaký vědec, kterému se protiví zápach a vzhled jeho vzorku. Pak se otočila zpět ke knězi. "Říkals něco o nějaké dívce. Nebo to byla jen papeženská lež?"

"Ale no tak, Sumiko, dej si pohov," zabručel Bronz. "Na to mě přece znáš až moc dobře. Je ve voze."

Na nepatrné gesto ruky své velitelky se tři další ženy rychle rozběhly k vozu, odhrábly stranou seno, které zakrývalo Ti, a jemně ji vynesly ven.

"Hajzlové zasraní," odfrkla si velitelka s nelíčené hněvivým výrazem a pomalu přistoupila k bezvědomé dívce. Udělala totéž co Bronz, když ji poprvé uviděl, položila ruce na Tiino čelo a usilovně se soustředila. Po krátké chvíli ustoupila, otevřela oči a znovu se otočila čelem k nám. "Která svině jí to udělala?" zavrčela s téměř zvířecím vztekem.

"Pohn, v pevnosti Zeis," odpověděl opatrně Bronz. "Slyšelas přece, co se o něm povídá, a teď aspoň vidíš, že je to pravda."

Vážně přikývla. "Jednoho dne, a to ti slibuju, toho dobytka dostanu do rukou, a pak ho budu pomalu pomaličku pitvat a on se na to bude dívat."

"Můžete jí nějak pomoct?" vložil jsem se do jejich rozhovoru veden částečně obavami, částečně rozčilením z toho, že si mě vůbec nevšímají.

Zamyšleně přikývla. "Myslím, že ano. Aspoň trochu. Přinejmenším ji můžu probrat z toho bezvědomí, hrozí ale nebezpečí nějaké krevní sraženiny nebo jiného poškození mozku, pokud ji nedostaneme k doktorovi - k opravdovému doktorovi, který bude vědět, co přesně musí napravit. Podle toho, co vidím z jeho zaklínadla, má Pohn menší sílu než já, je ale zatraceně mazaný a vychytralý." Pokynula nám rukou a zamířila pryč. Ostatní ženy položily Ti zpátky do vozu a jedna z nich beze slova vyskočila za Sheebu. Vůz vyrazil kupředu a stejně tak vyrazila i královna čarodějnic - to bylo jediné označení, které mě pro ni napadalo. Následovali jsme je do křovisek divočiny.

Bronz se ke mně za chůze obrátil a tiše zašeptal: "Tak už ses s ní tedy seznámil. Sumiko O'Higginsová, hlavní čarodějka a nesmírně roztomilá osůbka."

"Jde... hmm... jde z ní strach," odpověděl jsem.

"To tedy ano," souhlasil. "Má ale velkou sílu. Jestli vůbec někdo může tobě i Ti pomoct, je to ona."

"Zdá se mi, že jsem na ni nezapůsobil nejlepším prvním dojmem," poznamenal jsem. "Rozhodně to nevypadalo, že bych se jí zalíbil."

Pobaveně se zasmál. "Sumiko nemá muže zrovna ráda. S tím si ale nelam hlavu. Tohle je jen obchod."

Nijak mě to neuklidnilo. "Doopravdy mi pomůže?" naléhal jsem na něj. "Chci říct, že když zvážíme všechny okolnosti, má nás přesně tam, kde nás chce mít."

"Nedělej si starosti," upokojoval mě, "jsi v naprostém bezpečí. I když je to zvláštní, satanisté si velice zakládají na své cti. Prostě neexistuje, aby porušili jednou odsouhlasené dohody nebo závazky. Kromě toho Sumiko nenávidí pevnosti víc než kdokoli jiný, koho znám, a ty jsi uprchlík, po kterém pátrají vyšší autority. To ti tady dodává vysoké postavení."

"To doufám," zabručel jsem pochybovačně. "Co je to vlastně za ženskou? Má sama přinejmenším sílu magistra."

"Nejspíš ještě větší," přikývl. "A to všechno bez jakéhokoli formálního výcviku. Kdyby ji někdo vyškolil, byla by možná zralá pro postavení vládkyně, jenže to by se neshodovalo s její osobností."

Nějakou dobu jsme postupovali kupředu; vůz se nám ztratil z očí, stejně jako jakákoli známka cesty a všeho ostatního, co by nám bylo alespoň vzdáleně povědomé. Byli jsme prostě vydáni na pospas rozmarům královny čarodějnic. Upřímně jsem doufal, že se v ní Bronz nezmýlil, pořád jsem si však vzpomínal na to, jak se křižoval a modlil. Ze všech lidí, které jsem poznal, byla nepochybně prvním člověkem, jehož se otec Bronz bál.

Pokračovali jsme v cestě - nedokázal jsem odhadnout, jak dlouho jsme asi šli, protože život na Lilith a její abnormálně dlouhé dny a noci absolutně rozházely i tu trochu časové orientace, která mi ještě zbývala. Konečně jsme však dorazili do tábora naší hostitelky, do uzavřené osady v džungli, naprosto odlišné od všech pevností, které jsem dosud viděl. Příbytky tu byly postaveny nikoli z bunty, ale ze silných dřevěných trámů a bambusovitých rohoží, a jejich špičaté střechy byly tvořeny pletenými slaměnými došky. Také jejich prostorové rozmístění bylo poněkud

zvláštní, třináct takových ‚domů' bylo uspořádáno ve velkém kruhu kolem centrální mýtiny, v jejímž středu zela jáma, ohniště pro přípravu společného jídla a jakási mohyla z navršeného kamení. Vypadalo to, že obyvatelky vesnice jsou nejaktivnější v nočních hodinách; všechny pilně obstarávaly nejrůznější práce, když jsme tam dorazili, a všiml jsem si, že je jich tam víc, než jsem předpokládal - šedesát nebo možná ještě víc - a že jsou to vesměs ženy. Skutečnost, že nikde nebylo vidět jediného muže, jen dál zvyšovala moji nervozitu.

Vůz už nějakou jinou trasou dorazil před námi. Když jsme se objevili na scéně, ženy, které se v blikotavém světle ústředního tlumeně hořícího ohniště a četných z dýní vydlabaných luceren, naplněných hořlavými šťávami několika různých rostlin, zabývaly jakousi tajemnou činností, nám prakticky nevěnovaly pozornost. Několik z nich na nás pohlédlo se zběžnou zvědavostí, jinak o nás ale neprojevily zájem. Zjevně jsme byli nejen očekáváni, ale náš příchod neznamenal žádnou velkou senzaci. Všiml jsem si, že většina žen neměla oděv ani žádné jiné ozdoby, což svědčilo o jejich postavení pěšáků. Všechny výše postavené příslušnice kmenu od úrovně dozorce nahoru se s námi zřejmě přišly přivítat. Usuzoval jsem z toho, že považovaly svou vesnici za bezpečnou, nám že však příliš nedůvěřovaly.

Velitelka k sobě přivolala několik žen a začala rozdávat příkazy napravo i nalevo. Otec Bronz a já jsme usoudili, že v daném okamžiku jsme jaksi přebyteční, takže jsme zůstali stát stranou, abychom nepřekáželi, a prostě jsme přihlíželi tomu, co se kolem nás dělo.

V centrálním prostoru poblíž ohniště odkryly ženy velkou kamennou desku, v níž byla zřejmě uměle vytesaná prohlubeň. Vypadala jako něco mezi zahradním koupadlem pro ptáky a jedním z těch prokletých stolů z Pohnova panoptika hrůzy. Na oheň přiložily několik polen a Tiinu nehybnou postavu pak vynesly z vozu a položily do prohlubně v kamenné desce. Dvanáct žen, z toho deset zjevně v hodnosti pěšáků, utvořilo kolem bezvědomé dívky kruh, takže nám ji téměř zakryly.

Otočil jsem se k Bronzoví a zeptal jsem se: "Co se to tady u všech čertů děje?"

"To je právě ono, správně říkáš u všech čertů," povzdechl si. "Chtějí se pokusit probrat Ti z toho stavu, ve kterém se nachází, jenže protože jsou to satanisté, přistupují k tomu jako k náboženskému rituálu. Musíš chápat, že je to pro mne nesnadné, ale tyhle ženské jsou spíš obětí poblouznění než zla a já sám jsem pragmatik. Sumiko byla jedinou osobou, o které jsem věděl a která měla dostatek síly a alespoň nějaké lékařské znalosti a přitom nepatřila k našim protivníkům nebo nebyla příliš daleko na to, aby nám nebyla nic platná."

Pokrčil jsem rameny. Satanismus a katolicismus byly podle mého názoru jedno a to samé, obě víry představovaly pozůstatky prastarých pověr a mocenských struktur, které už s moderní dobou neměly nic společného. Připouštěl jsem ovšem, že jestli jim všechny tyhle nesmyslné ceremonie umožní soustředit se a zaměřit svoji sílu na to, aby pomohly Ti, nemám nic proti tomu.

Všech dvanáct žen začalo sborově prozpěvovat nějaký chorál. Nerozuměl jsem jeho slovům, pokud to ovšem skutečně byla slova, myslím, že byla v nějakém jazyce, který neznám.

Nějakou dobu prozpěvovaly, až mě to začínalo nudit, ale právě v okamžiku, kdy jsem se chystal usadit se a přestat si jich všímat, vyšla z jedné z chýší Sumiko O'Higginsová. Byl na ni opravdu impozantní pohled - oblečená byla v černém hávu s kápí a kolem krku měla něco, co vypadalo jako převrácený kříž, zavěšený na náhrdelníku z lián.

Když se přiblížila ke kruhu prozpěvujících žen, z ohně, který už mezitím málem vyhasl, vyšlehly bez jakéhokoli vnějšího zásahu nové plameny s takovou intenzitou, že mi to vyrazilo dech. Působilo to naprosto přízračně, o to víc, že jsem věděl, že Wardenův organismus v ohni hyne stejně jako všechny ostatní organismy, jaké jsem kdy poznal, takže ten ohnivý efekt nemohl být demonstrací Wardenovy síly.

O'Higginsová se připojila ke kruhu žen a uzavřela ho, začala prozpěvovat spolu s nimi, až její hlas vynikl nad všechny ostatní, s očima pevně zavřenýma a s pažemi vztaženými k obloze, takže se téměř zdálo, jako by byla ve stavu náboženského vytržení. Náhle se zpěv utišil a bylo slyšet pouze bzukot obrovského lilithského hmyzu. Neslyšel jsem dokonce ani nikoho vydechnout nebo zakašlat.

"Ó satane, vládce temnot, slyš naši modlitbu," pronesla slavnostním tónem.

"Temnoto, snes se na nás," odpověděly ostatní ženy.

"Ó mocný vládce, který bojuješ proti totalismu církve i státu, připoj se k nám a slyš naši prosbu!"

"Slyš naši prosbu," opakovaly po ní ostatní.

Otevřela oči a pomalu spustila ruce k tělu; potom přiložila obě dlaně na nehybnou Tiinu hlavu. "Dej nám sílu, abychom dokázaly vyléčit tuto dívku," modlila se, potom znovu zavřela oči a s dlaněmi stále ještě položenými na Tiině hlavě se zjevně vrátila do předchozího transu podobného stavu. Nebylo snadné poznat, jestli to jen předstírá nebo jestli jde o skutečný trans. Začal jsem o celé té proceduře mít určité pochybnosti, jenže po pravdě řečeno neexistovala žádná jiná alternativa. Pohlédl jsem na otce Bronze a viděl jsem, že prostě přihlíží a smutně vrtí hlavou.

Scenérie na ústředním prostranství zůstala chvíli nehybná, jako by někdo zastavil běžící film, a já jsem pochopil, že bez ohledu na svou podivnou víru O'Higginsová, možná spolu s některými dalšími, sonduje, analyzuje a snad dokonce i něco napravuje.

Královna čarodějnic náhle polevila ze svého soustředění, o krok ustoupila a znovu zdvihla paže vzhůru. "Ó satane, králi temnot, právoplatný vládce vesmíru, vzdáváme ti dík!" téměř vykřikla a ostatní opakovaly její slova. Oheň opět vzplál téměř oslepujícím jasem; potom naopak skoro uhasl, což vyvolalo výrazný dojem, jako by se na nás snášela hmatatelná temnota a skrývala pod svými křídly nás všechny, kteří jsme byli ve vesnici. Musím přiznat, že navzdory horku a vlhkosti mi trochu přeběhl mráz po zádech. Velice dobře jsem chápal, jak podobné rituály dokážou přilákat následovníky.

"Ze světla spějme do temnoty a z temných znalostí čerpejme konečné vítězství," intonovala a pak, jako by někdo dal znamení, bylo po všem. Všech třináct žen stálo poněkud nejistě na nohou; vypadaly, jako by právě skončily nějakou vyčerpávající fyzickou práci.

O'Higginsová se však rychle vzpamatovala, zamířila zpět ke stále ještě nehybnému Tiinu tělu a znovu jí přiložila ruce k hlavě. Přikývla, zavolala svoje družky a nařídila jim, aby Ti odnesly do jedné z chýší. Zatímco plnily její příkazy, otočila se a přistoupila k nám.

"No tak vidíš, Bronzi, tvoje víra s ní nedokázala udělat vůbec nic," poznamenala.

Bronz pokrčil rameny. "A tys udělala, co bylo třeba?"

"Odstranila jsem, co jsem mohla," připustila, "ale říkala jsem ti už, že ten zatracený řezník to udělal nesmírně šikovně a doopravdy mazaně. Aspoň na chvíli bude ale v pořádku - vlastně víc než jen v pořádku, protože jsem musela obejít spoustu Pohnových uzlů a vytvořit alternativní spoje, které ovšem nemusí moc dlouho vydržet. Takže si budeme muset pospíšit - bude si pravděpodobně připadat, jako by mohla hory přenášet, i když doopravdy bude velice slabá, dokud se jí nedostane mnohem víc tělesného pohybu a pravidelné stravy; navíc se bojím, že to, co jsem napravila, nevydrží věčně."

"Chcete tím říct," vložil jsem se do hovoru, "že dřív nebo později zase upadne do stejného stavu?"

Přikývla. "Musíš si uvědomit, jakým způsobem tenhle systém funguje," vysvětlovala. "Wardenovy organismy mají naprosto jednostrannou představu o tom, co je přirozené. Lidé obdaření silou dokážou Wardeny přesvědčit, že ve skutečnosti chtějí udělat něco docela jiného - a právě tak to udělal Pohn. Její Wardenové ji chtějí uvést zpátky do toho stavu, protože je oklamal a přesvědčil je, že je to pro ni normální stav. Obešla jsem jeho nervové bloky a použila jsem k tomu některých částí mozku, kterých za normálních okolností člověk vůbec nevyužívá, jenže Wardenové se na tenhle můj zásah budou dívat jako na zranění, stejně jako třeba na zlomenou ruku. Budou se okamžitě snažit ho napravit, dát ji zase do pořádku. Vrhnou se do boje proti mé práci prostřednictvím určitých lokalizovaných Wardenů a bariéry, které jsem vytvořila, se dřív nebo později zhroutí. Bude zapotřebí někoho stejně zběhlého v kraniální medicíně a stejně silného nebo silnějšího, než je doktor Pohn, aby ji dal úplně do pořádku, i když pokud bychom někoho takového našli, dokázal by to za pár minut."

Zamračil jsem se. "Na jak dlouho se tedy vlastně... probudí?"

Pokrčila rameny. "Na pár dnů, možná na týden. Na víc ne. Půjde to pomalu, takže to nemůžu říct určitě."

Zklamaně jsem zasténal. "Tak k čemu tedy tohle všechno vlastně bylo, zatraceně? Kdo ji může v tak krátké době doopravdy uzdravit?"

Podívala se na mne, poněkud zaskočená mým tónem. "Tobě na ní doopravdy záleží? Na nějaké malé holce?"

"Záleží mu na ní," skočil nám do řeči Bronz, dřív než jsem stačil své hostitelce odpovědět několika ne právě zdvořilými slovy. "Uprchl ze Zeisu a jeho útěk mohl být podstatně jednodušší, kdyby ji nebyl bral s sebou. Místo toho se s ní pachtil, kamkoli šel, krmil ji, udržoval ji v čistotě - prostě se o ni všemožně postaral."

Znovu se na mne zadívala, tentokrát s nepatrným pochvalným přikývnutím, a měl jsem dojem, že poprvé za celou dobu jsem v jejích očích dosáhl statutu člověka. "Jestli pro tebe tolik znamená," obrátila se ke mně, "tak snad bude možné něco udělat. Existuje ale jen jediné místo, o kterém s naprostou jistotou vím, že by to tam zvládli, a to je odtud pěkně daleko."

"Pevnost Moab," doplnil ji otec Bronz a přikývl. "To jsem si myslel. To jsou ale čtyři tisíce kilometrů, Sumiko! Jak ji tam, ve jménu božím, dokážeme dopravit dřív než za rok? A to už vůbec nemluvím tady o Tremonovi, který by potřeboval projít komplexní kúrou."

Zlomyslně se ušklíbla. "Ne ve jménu božím, Augie. Odpověď je ale naprosto jasná - poletíme. Besil je schopen urazit za noc tři, možná čtyři stovky kilometrů, pokud přes den odpočívá, takže budeme potřebovat maximálně deset dnů. To už ti připadá reálnější?"

"Besilové!" odsekl posměšně Bronz. "A odkdypak máš po ruce nějaké domestikované besily, kteří by uměli přepravovat cestující?"

"Nemám žádné - v téhle chvíli," připustila. "Řekla bych ale, že pokud budeme nějaké besily potřebovat, určitě nám je ráda dá k dispozici pevnost Zeis."

"Cože!" vyskočil jsem.

Pokrčila rameny. "Buď ses někde dopustil nějaké neopatrnosti ty, Augie, nebo to byl on. Na tom ale nezáleží. Už teď jsme částečně obklíčeni armádou z pevnosti Zeis a předpokládám, že proti nám vyrazí za východu slunce, až budou vidět na to, co dělají."

Prudce jsem se otočil kolem dokola a naplněn nervózním očekáváním jsem hleděl do tmy. Když jsem si uvědomil, že ani jeden z mých společníků se tou zprávou nezdá být nijak znepokojen, můj vztah k nim nabyl ještě o něco paranoidnější dimenze.

Obrátil jsem se k otci Bronzovi, který stál s hlavou lehce nakloněnou na stranu, jako by dával pozor, jestli nezaslechne nějaký zvuk. "Kolik jich podle tebe je?" zeptal se konečně.

"Ne víc než dvacet nebo třicet a všichni jsou na besilech," odpověděla nevzrušeně. "Nejspíš se dá předpokládat, že někdo odletěl zpátky pro další posily, Artur sem ale rozhodně nepošle víc než jen zlomek svých celkových sil. Některého z ostatních rytířů by mohlo napadnout, že využije oslabení a zaútočí na Zeis."

Bronz souhlasně přikývl. "V tom případě jich na nás nebude víc než čtyřicet, to je asi tak pětina jeho armády. Souhlasím. Tak dobře, čtyřicet ozbrojenců, které prakticky určitě povede Artur a řekněme tak dva další magistři?"

"Tak nějak," přikývla.

"Počkejte přece chvilku!" vybuchl jsem. " Vám to možná nepřipadá důležité, ale jdou po té holce a po mně! Proti takové síle se nedá bojovat!"

Sumiko O'Higginsová pomalu a znechuceně zavrtěla hlavou. "No prosím, přesně tohle se dá od chlapa čekat. Podívej, běž se prostě někam schovat, můžeš se třeba trochu prospat, a starosti nech na mně."

"Ale... ale... jsou to všechno dokonale vycvičení vojáci, všichni přinejmenším v hodnosti dozorce a mají s sebou víc

magistrů, než jich tady máte vy!" Prskal jsem rozčilením. "Jak myslíte, že je porazíte?"

"S tím si prostě nelam hlavu," uklidňovala mě blahosklonně. "Máme - totiž otec Bronz a já - na starosti spoustu věcí, o které se musíme před svítáním postarat. Ještě štěstí, že se pobožnůstkáři a my satanisté dokážeme spojit a alespoň v něčem se dohodnout na společném postupu," dodala. "Ateisté! Pche!"

"Ví, co dělá, Cale," přidal se k ní otec Bronz svým nejkonejšivějším tónem. Nebýt toho, že jsem zaslechl, jak si sám pro sebe tiše mumlá: "Aspoň doufám," byl bych snad jeho ujištění i věřil.

Za daných okolností jsem nemohl dělat nic jiného než zůstat nečinně sedět; vůbec se mi nechtělo spát, protože za každým temnotou zahaleným keřem a stromem v džungli jsem viděl rozzuřenou kníratou tvář magistra Artura.

Kapitola sedmnáctá

Věřím na čarodějnice - opravdu, věřím!

Není ani třeba zdůrazňovat, že jsem toho té noci příliš nenaspal. Samozřejmě se zdálo, že ve vesnici čarodějnic v noci nespí vůbec nikdo, přestože její obyvatelky se velice dobře vyznaly v tom, jak ignorovat každého, koho nechtěly vidět, a já z jejich pohledu jako bych neexistoval.

Maximum, co jsem mohl dělat, bylo zajít se čas od času podívat na Ti; když jsem k ní nahlédl potřetí nebo počtvrté, nejen že hluboce a pravidelně oddechovala, jako by spala normálním spánkem, ale dokonce v jednu chvíli něco tiše zamumlala a otočila se na druhý bok. Samotný tenhle pohled stačil, abych si uvědomil, že všechny ty útrapy stály za to - samozřejmě za předpokladu, že přežiju nadcházející den.

Přestože jsem se v čarodějnickém umění prakticky nevyznal a z toho, co jsem věděl, jsem si ještě méně pamatoval, ze vzhledu samotné vesnice jsem dospěl k několika závěrům. Třináctka, považovaná za nešťastné číslo, protože to byl počet účastníků Poslední večeře Páně, byla pro uctívače ďábla přirozeně číslem pozitivním. Proto se čarodějnického sabatu účastnilo třináct žen, což také vysvětlovalo počet účastnic předchozího ceremoniálu. Bylo tu také třináct velkých chýší, přestože žen, které žily ve zdejší komunitě, bylo mnohem víc. Nikdy se mi nepodařilo přesně je spočítat, byl bych však ochoten se vsadit, že ať jich byl celkem jakýkoli počet, určitě to byl násobek třinácti.

Čarodějnice je samozřejmě termín, označující osobu ženského pohlaví. Pokud ty staré pohádky, které jsem čítal v dětských letech, měly něco do sebe, existovali i čarodějníci mužského pohlaví, o těch se však z nějakého důvodu prakticky nikdy nemluvilo. Ti byli zlomyslnější a zároveň jaksi méně mocní. Připomněl jsem si, že víra otce Bronze vyhrazuje kněžský stav ve většině případů pouze mužům, což možná vysvětlovalo, proč mezi satanisty převažují ženy, zároveň jsem si však také vzpomněl, jak doktor Pohn tvrdil, že ženy mají všeobecně větší sílu než muži, zejména pokud jde o slepou sílu. Znovu jsem se v tom okamžiku zamyslel nad hierarchií na Lilith. Byl bych rád věděl, kolik je mezi rytíři žen. Polovina? Nebo dokonce většina? Navzdory skutečnosti, že v pevnosti Zeis byl rytířem Tiel, to byla Vola, která mě učila, stejně jako přede mnou učila Artura a Marka Kreegana. Napadlo mě najednou, že odmyslím-li si Artura, doktora Pohna a otce Bronze, neobyčejně vysoké procento zaměstnanců hradu bylo ženského pohlaví; první magistra, se kterou jsem se po příletu na Lilith seznámil, byla žena a ženy tvořily i přinejmenším polovinu Arturovy armády.

Z toho vyplývalo, že i v mém ze statistického hlediska malém vzorku převažují svým počtem ženy nad muži. Pohn měl možná k tomu, že se ve svých experimentech omezoval na dívky, víc důvodů než jen své perverzní sklony.

Rozhlédl jsem se ještě jednou kolem sebe po těch... čarodějnicích. Snažil jsem se odmyslit si atributy jejich náboženského kultu, jejich označení jako ‚divošky', všechno to ostatní, a soustředit se výhradně na to, co jsem o nich věděl. Jejich náčelnicí byla žena, která byla obdařena silou v hojné míře - Bronz tvrdil, že s řádným výcvikem by se možná dostala na Kreeganovu úroveň, jak jsem ale sám až příliš dobře věděl, i neškolená mohla být taková síla ohromná, byla-li emocionálně stimulovaná, a nenávist byla pro tuto stimulaci jednou z nejlepších emocí. Sumiko O'Higginsová nenáviděla Zeis, byť třeba jen z principiálních důvodů - v Zeisu žil Pohn a Pohn se dopustil násilí na Ti, tedy na ženě.

A ty ostatní... Přestože ve většině případů vypadaly jako pěšáci, bylo tomu skutečně tak? Bylo tu něco, co mi unikalo, pokud tu ovšem skutečně neprovozoval svoje rejdy satan, vládce temnot. Něco, díky čemu tento cíl, tak lákavý pro okolní pevnosti, zůstával nepoškozený a bezpečný - natolik bezpečný, že si O'Higginsová dovolila na schůzku s námi přivést nejsilnější příslušnice svého kultu.

Pomalu se začínalo blížit svítání a moje nervozita neustále vzrůstala. O'Higginsová a otec Bronz spolu proseděli celou noc a vymýšleli takové či onaké plány - pomyslel jsem si, že kdyby chtěl někdo dát dohromady opravdu nesourodý pár, lepší dva lidi by sotva někde našel - až se konečně kněz vynořil z jedné z chýší a zamířil ke mně. "Vypadáš prabídně," poznamenal.

"Vy taky zrovna nevypadáte odpočatě a energicky," odsekl jsem rozmrzele. "Čekal jste snad, že v takovouhle chvíli půjdu spát?"

Unaveně se ke mně posadil. "Potřebuju trochu silného čaje, abych se probudil," zamumlal spíš sám pro sebe než pro mne. "Ta ženská má doopravdy něco fantastického, to jí musím přiznat. Nevím, jestli to bude fungovat nebo ne, pokud to ale fungovat bude, bude to skoro revoluční novinka. Vlastně ne, bude to úplně revoluční."

Upřeně jsem na něj hleděl. "Tak povídejte. O čem to vlastně mluvíte?"

"Pamatuješ se, jak jsme spolu mluvili o rovnováze na Lilith? Tak tedy Sumiko má zřejmě něco, co tuhle rovnováhu narušuje, alespoň trochu."

Zamračil jsem se. "Jak to myslíte?"

"Vidíš ty ženské kolem? Jsou to všechno panny, věř nebo nevěř, alespoň pokud jde o styk s muži. Všechny v pubertě projevovaly silné slepé nadání, přestože většina z nich, jak tomu tady obvykle bývá, po několika měsících až po roce upadla zpět do postavení pěšáků."

"Snad mi nechcete tvrdit, že O'Higginsová je panna," zavrčel jsem.

Pobaveně se zasmál. "To se dá těžko říct. Pochybuju, že by kdy v životě byla v posteli s mužem, pokud to je to, co máš na mysli, a na ničem jiném v téhle branži zřejmě nezáleží. Možná že doopravdy něco bude na těch starých legendách, podle kterých měly panny v magických záležitostech větší moc - myslím to tady na Lilith v čistě biologickém smyslu. Možná že v nich nedošlo k nějakým velice nepatrným chemickým změnám. Nevím. Sumiko ale každopádně dospěla k přesvědčení, že tomu tak doopravdy je, když pročesala celou divočinu s jejími barbarskými obyvateli. Možná to nemá v hlavě v pořádku, hloupá ale není. Kdysi na vnějších světech to byla moc dobrá biochemička, takže ať jsou její dnešní názory jakkoli bláznivé, neměl bys ji podceňovat. Rozhodně nezůstala moc dlouho mezi pěšáky, když ji deportovali na Lilith. Na to je moc horkokrevná. Tak šíleně se rozběsnila, že nejen spálila na škvarek svého dozorce, ale navíc navztekaně odešla ze své pevnosti, která leží západně odtud, a říká se, že Wardenova síla z ní vyzařovala jako z prskavky, takže zmrzačila nebo zabila každého, kdo se jí jen pokusil postavit do cesty."

"A to neměla ani trochu toho katalyzátoru?" ptal jsem se nevěřícně.

Zavrtěl hlavou. "Ani kapku. Aspoň vidíš, jak to myslím. Nějakou dobu žila v divočině, než vůbec zjistila, že nějaká taková látka existuje. Nebyla to jen biochemička, Cale - byla to taky botanička. Trvalo jí to celé měsíce, nakonec ale přišla na to, co je ten katalyzátor vlastně zač, a vymyslela svou vlastní metodu jeho získávání. Jak to dokázala, když neměla žádné nástroje, žádnou laboratoř, neměla dokonce ani to základní, co je k dispozici v pevnostech, to se nikdy nedovíme - já sám bych řekl, že to zvládla prostě svou umíněností a silou vůle. Nevím, k jakému konečnému produktu vlastně dospěla, Cale, rozhodně to ovšem není ta precizní, čistá substance, kterou jsme ochutnali ty a já, takže sice není tak efektivní, ale funguje. Všechny tyhle ženské zverbovala ve velice mladém věku na základě jejich potenciálu slepé síly - a řekl bych, že přihlížela taky k jejich sexuální orientaci. Na určitou krátkou dobu - nevím přesně, na jak dlouho - může tím svým elixírem napojit všechny obyvatelky vesnice. Může probudit k životu všechnu jejich bývalou slepou sílu. S využitím víry a disciplíny svého kultu může ovlivnit a řídit jejich počínání." Povzdechl si. "Víš, mám takový dojem, že asi tak za hodinku nebo za dvě čeká chudáka Artura pořádné překvapení."

Přemýšlel jsem o tom, co mi řekl, a pro nejbližší budoucnost to ve mně vzbudilo určité naděje, čím víc jsem o tom však uvažoval, tím víc jsem si byl vědom i dlouhodobých průvodních důsledků.

Stěží se dalo říct, že by pěšáci žili v celibátu - například Ti se nikdy nemohla stát čarodějnicí v téhle skupině - jestli ale O'Higginsová skutečně měla něco takového, představovalo to pro Lilith ekvivalent termonukleární pumy. "Bronzi, kolik ženských tady vlastně má?" Odpočíval a já jsem měl na okamžik dojem, že usnul. Potom se však jedno jeho oko otevřelo. "Třináctkrát třináct. Cos čekal jiného?"

To je sto šedesát devět žen, pomyslel jsem si. Všechny individuálně vybrané někým, kdo přesně věděl, co dělá a o co mu jde. Všechny s minulostí, ve které prokázaly obrovský potenciál slepého talentu, takže s pomocí trochy chemikálií se všechny ty síly, které v nich byly uzamčeny, mohly probudit k životu. Všechny nesmiřitelně loajální své velitelce, ženě, která pro ně představovala něco jako matku. "To, co tady má, není jen kult bláznivých satanistů," ozval jsem se nahlas, "má tady zárodek revoluční armády."

"To ti trvalo takhle dlouho, než jsi na to přišel?" zamumlal ospale otec Bronz.

Fakta, která jsem si uvědomil, mě nijak zvlášť neuklidňovala. Ani trochu jsem si nebyl jistý, jestli by se mi svět, jehož podobu by určovala Sumiko O'Higginsová, zamlouval stejně jako ten, jehož vládcem byl Marek Kreegan. Bezděčně jsem přemýšlel o tom, čím se asi provinila královna čarodějnic, že sem byla deportována. Že to nebylo nic pěkného, o tom jsem vůbec nepochyboval.

Když vyšlo slunce, celé společenství čarodějnic absolvovalo jakýsi slavnostní rituál, který se podle toho, co jsem z něj pochopil, skládal zřejmě z proklínání slunce za to, že se objevilo na obloze a zkazilo tak báječnou noc, a z proseb o satanovo přispění v nadcházejícím boji. Na centrálním prostranství bublal a prskal nad znovu zažehnutým ohněm kotel, vydlabaný z gigantické dýně.

Po skončení ranních ‚modliteb' všechny ženy jedna po druhé přistoupily ke kotli a za odříkávání jakéhosi sborového chorálu se pomocí hrubě vyřezané naběračky napily horké, ohavně páchnoucí tekutiny. Připadal jsem si pro účely nastávající bitvy bezmocný a hrozně rád bych se byl toho lektvaru také napil, Bronz o tom však nechtěl ani slyšet.

"Sumiko říká, že ten nápoj by úplně rozházel tvoji nervovou soustavu," vysvětloval. "Nejsem si jistý, jestli jí mám věřit, ale konec konců jsme její hosté. Drž se prostě stranou a dívej se, co se bude dít - a nepleť se nikomu pod nohy. Budou mít oštěpy, otrávené šipky a foukačky, luky a šípy a dokonce i kuše. Tvým úkolem je zůstat schovaný a neukazovat se. Kdyby tě zabili, vyšla by všechna tahle námaha úplně nazmar."

Chtěl jsem se s ním začít hádat, jeho logika však byla nenapadnutelná. Vydal jsem se k Tiině chýši, ve které teď už kromě ní nikdo nebyl, a podíval jsem se na ni.

Něco zamumlala, otočila se, otevřela oči a spatřila mě. "Ahoj," zašeptala slabým hlasem.

"Ahoj," odpověděl jsem a vůbec jsem se nesnažil skrýt svůj široký úsměv. "Víš, kde jsme?"

Zasténala a snažila se posadit; napoprvé se jí to nepodařilo, na druhý pokus to ale zvládla. "Tak matně jo," prohlásila. "Bylo to... něco jako bláznivej sen. Spala jsem jako špalek a věděla jsem, že spím, ale přitom jsem slyšela, když se kolem mě něco povídalo, a viděla jsem, co se děje, když jsem měla otevřený oči. Bylo to ale všechno takový přízračný, ne jako opravdový." Na okamžik zaváhala a zatvářila se zmateně a vážně. "Jenže to bylo opravdový, viď že jo, Cale? To všechno? Ten slizkej doktor, ta příšerná komora, to, jaks mě zachránil, otec Bronz, čarodějnice - vážně to jsou čarodějnice, viď, Cale?"

Přikývl jsem. "Dá se to tak říct. Aspoň si samy myslí, že jsou."

Upřeně se na mne dívala s výrazem, s jakým se na mne dosud nikdy v životě nikdo nedíval. "Mohl ses odtamtud úplně kliďánko dostat, jenžes mě vzal s sebou," zašeptala tiše, skoro jako by mluvila sama k sobě. Nepatrně se zajíkla a dodala: "Ach, Cale, obejmi mě! Přitiskni mě k sobě! Prosím!"

Přistoupil jsem k ní a jemně jsem ji objal, popadla mě ale, přimáčkla se ke mně a políbila mě tak vášnivě a energicky, jak jen byla schopna. Konečně zalapala po dechu a v jejích očích jsem spatřil slzy. "Miluju tě, Cale," téměř zavzlykala a znovu se ke mně přitiskla.

Chvíli jsem se na ni nechápavě díval, protože jsem tak docela nerozuměl jejímu počínání ani své vlastní reakci. "Já... já tě taky miluju, moje malá Ti," odpověděl jsem, objal jsem ji a pevně ji sevřel v náručí; zalil mě pocit údivu a úžasu, když jsem si uvědomil, že to, co jsem právě řekl, je sice neuvěřitelné, ale pravdivé.

Vesnice vypadala zcela liduprázdně. Viděl jsem pouze doutnající pozůstatky ohně a prázdný kotel z vydlabané dýně. Nezpozoroval jsem jedinou známku života, přestože všude kolem sebe jsem slyšel neutichající chór hmyzu.

A potom všechen zvuk ustal.

Bylo to strašidelné, neuvěřitelné. Na kratičký okamžik jsem měl dojem, že jsem ohluchl, tak absolutní bylo tohle ticho a tak kontrastovalo s tím, na co jsem byl zvyklý. Neslyšel jsem jediné šustnutí, žádný šepot. Dokonce i vítr se utišil.

Náhle se všude kolem mne rozlehlo neskutečně hlasité, pronikavé ječení a nenadálý poryv větru rozvířil koruny všech okolních stromů. Zůstal jsem v chýši, protože mi bylo jasné, že nic lepšího dělat nemůžu, byl jsem však zatraceně pevně odhodlán podívat se na všechno, co bude k vidění. Ti byla sice stále ještě velice slabá, když jsem jí však vysvětlil situaci, byla stejně odhodlaná jako já, a když jsem protestoval, že je moc blízko dveří, tvrdila, že se jí nelíbí, že jsem já příliš vystaven nebezpečí. Vzdal jsem to a oba jsme opatrně přihlíželi.

Besilové se lehce vznesli do vzduchu ze svého úkrytu, vzdáleného asi tak sto metrů od vesnice čarodějnic. Přestože jsem neviděl nic, co bylo za mými zády, ze způsobu jejich nasazení mi bylo jasné, že musejí mít celou vesnici obklíčenou.

S úžasem jsem sledoval, jak ti tvorové zdánlivě až neuvěřitelně hladce vzlétli, jako by byli taženi nějakým neviditelným navijákem, a pak se téměř nehybně vznášeli ve vzduchu ve výši přibližně dvaceti metrů, těsně nad vrcholky stromů.

Jeden z besilů vyletěl z formace, pomalu doplachtil k centrálnímu vesnickému prostranství, až byl téměř přesně nad ohništěm, a konečně se snesl do výše pouhých čtyř nebo pěti metrů nad zemí. Obdivoval jsem nenucený půvab pohybu toho tvora, potom však moji pozornost upoutal muž, který na něm seděl.

"Artur!" slyšel jsem vyjeknout Ti. Skutečně to byl hlavní ceremoniář pevnosti Zeis a jeho ledově chladná síla z něj vyzařovala jako nějaká živoucí energie.

"Čarodějky!" rozkřikl se drsným hlasem. "Chci si promluvit s vaší velitelkou! Není třeba, abychom tu dnes spolu svedli bitvu!"

Náhle, kde se vzala tu se vzala, čelem k němu stála Sumiko O'Higginsová, oděná v kompletním hávu se všemi insigniemi svého úřadu. Neměl jsem sebemenší představu o tom, jak se tam tak nepozorovaně dostala.

"Tak mluv, vojáku!" odpověděla stejně hlasitě. "Pověz, co máš na srdci, a pak zmiz! Nemáš tu co pohledávat a nemáš ani právo tu být!"

Artur se zasmál zlým smíchem, přestože jsem na něm viděl, že ho její náhlé objevení spolu s jejím vzdorovitým tónem lehce vyvedlo z míry. "Právo? Kdo má sílu, ten má také právo, madam, jak velice dobře víte. Vy a celá vaše kolonie jste tady jen díky tomu, že vás tu velkovévoda trpí, protože mu tu a tam prokážete nějakou službu, to je však také jediný důvod, proč jsem snad ochoten vás ušetřit. A mýlíte se také, když říkáte, že tady nemám co pohledávat, madam. Sám můj vládce lord Marek Kreegan mi uložil, abych se vrátil s Calem Tremonem, s uprchlíkem, který se nyní nachází ve vaší péči. Předejte mi ho a odejdeme v pokoji. Všechno zůstane tak jako dřív."

"Jenom Tremona? Tu dívku nechceš?" zajímala se královna čarodějnic a mě se zmocnil náhlý neklidný pocit, že se připravuje uzavřít s ním dohodu, která jí sice bude vyhovovat, mně se ale rozhodně zamlouvat nebude.

Artur se znovu zasmál. "Jestli chcete, můžete si tu holku nechat," odpověděl bezstarostně. "Postaráme se dokonce o to, aby byla plně vrácena do předchozího stavu. Je to Tremon, kterého musíme dostat, a je to Tremon, kterého také dostaneme."

"Nelíbí se mi tón, jakým se mnou mluvíš, vojáku," odsekla O'Higginsová. "Jsi natolik zvyklý ohánět se svou absolutní silou, že tě tvá arogance jednou přivede k pádu. Nejsme tady jen díky tomu, že by nás tu trpěl velkovévoda Kobé ani kdokoli jiný. Marek Kreegan je možná tvým pánem, mým pánem je však Satan Mafkrieg, král temnot, vládce vesmíru, a nikdo jiný."

Nevšímal si jejích slov, já jsem však slyšel, jak si Ti pro sebe tiše mumlá: "Tak se mi to líbí, ty moje čarodějko! Dej mu ochutnat jeho vlastní medicínu!"

Artur pokrčil rameny a na svém obrovském černém besilovi působil velice hrozivým a impozantním dojmem.

"Mám tomu tedy rozumět tak, že nám uprchlíka dobrovolně nevydáte?"

"Nijak zvlášť se mi nezamlouvá," odpověděla čarodějnice, "ale ještě mnohem míň se mi zamlouváš ty a tvoji nadřízení. Jestliže na nás zaútočíte, budete totálně a beze zbytku zničeni. Můžete si vybrat."

Artur se chvíli nepohnul a jen na ni zlostně zíral. Pak se na povel téměř nepostřehnutelné pobídky nohou svého velkého jezdce besil vznesl a vrátil se zpět na své místo v čekající formaci. Sumiko O'Higginsová zůstala stát, kde byla, a přestože jsem žasl nad její odvahou, pomyslel jsem si, že za daných okolností si počíná velice hloupě.

Náhle, stejně záhadně, jako se objevila samotná Sumiko, tu stály všechny ostatní čarodějnice, roztažené v téměř nepřerušeném kruhu kolem vnějšího obvodu vesnice, tváří v tvář útočníkům. Zdálo se, že ani jedna z nich u sebe nemá žádnou zbraň.

Artur pokynul rukou a dva besilové po obou jeho bocích vyrazili plavným letem kupředu; jejich jezdci mířili před sebe velice ošklivě vyhlížejícími kušemi, které měli jako dělostřelecké kanóny připevněné na sedlech před sebou. Soudě podle sklonu jejich zbraní zamířili všichni čtyři na Sumiko O'Higginsovou, přiblížili se k ní a pak prakticky naráz

vystřelili; šípy, vržené obrovskou silou, vyletěly směrem k černě oděné postavě pod nimi.

Z hrdla se mi už už dral výkřik, královna čarodějnic však v tomtéž okamžiku nedbale mávla rukou a všechny čtyři šípy se zaryly do trávy, takže stála uprostřed nich. Pak se náhle každá třetí nebo čtvrtá žena v onom dlouhém lidském kruhu otočila obličejem dovnitř a O'Higginsová znovu ukázala pravou rukou na čtyři vojáky.

To, co následovalo pak, bylo neuvěřitelné. Přestože všichni čtyři byli připoutáni tlustými a pevnými řemeny, byli vymrštěni ze sedel, jako by je z nich vyhodila nějaká gigantická ruka, a zřítili se k zemi tak prudce, že za to rozhodně nemohla pouhá gravitace. Ani jeden z nich se nehýbal.

Artur rozzuřeně zaburácel, ostatní vojáci vyrazili kupředu a začali se zapojovat do boje se svým strašlivým arzenálem - oštěpy, šípy a všechny možné další útočné zbraně se snesly na bojiště ze všech stran a zamířily z bezprostřední blízkosti přímo na kruh žen. Na čarodějnice se sesypala neuvěřitelná sprška smrtících nástrojů.

Všechny minuly cíl.

Sumiko teď znovu gestikulovala, přikládala ruce k sobě a vytvářela jakýsi symbol. Besilové zaječeli a několik z nich se jako kámen zřítilo z oblohy a i se svými jezdci prudce dopadlo na zem.

Pomalu jsem si začínal přiznávat, že ta ženská nejspíš ví, co dělá.

Artur byl samozřejmě vzteky bez sebe, dal však svému vojsku signál, aby se přeskupilo. Stejně jako mně už i jemu došlo, že obráncům nehrozí žádné nebezpečí, pokud neprorazí ten kruh lidských těl, a snažil se v souladu s tím přeorganizovat svoje síly.

"Zahajte na ten kruh palbu zvenčí!" slyšel jsem ho hulákat. "Rozstřílejte je!"

Všechny čarodějnice teď byly znovu obrácené tváří ven a Sumiko O'Higginsová se přemístila do středu otevřeného prostranství, takže stála prakticky přímo u oltáře. Vydala jediný hlasitý povel, všechny ženy se otočily dovnitř tváří k ní a upřeně se na ni zahleděly. Nechápal jsem, co se děje, moje obavy se však už podstatně zmírnily. Napadlo mě, že pro Artura je to dnes dokonce ještě větší lekce než pro mne.

"Ó satane, vládče všeho světa!" vykřikla a připadalo mi, že se znovu dostává do onoho transu podobného stavu. "Soustřeď svou sílu do rukou svých služebníků, abychom zdolali tyto nevěřící!"

Arturova armáda se seskupila do kruhu, který obepínal věnec tvořený čarodějnicemi, a chystala se k novému útoku. Připravoval jsem se v duchu na cokoli, co by se mohlo stát, a sledoval jsem, jak hlava královny čarodějnic náhle vystřelila vzhůru; oči měla otevřené, stále ještě však byla v jakémsi hypnotickém transu, ruce měla vztažené k nebesům, jako by to byly zbraně, namířené na besily. Pomalu se začala otáčet, tváří v tvář zvířatům a vojákům, kteří ji obklopovali, a přestože jsem nic neviděl, cítil jsem, jak kolem toho létajícího kruhu začíná praskat tepelná energie, něco jako ten zvláštní vnitřní oheň, který jsem už jednou viděl, když jsem uškvařil Kronlona. Krátce jsem pohlédl na kruh žen a všiml jsem si, že jejich stejně hypnotický pohled je zcela zaměřen na jejich velitelku.

"Vysílají své emoce jejím prostřednictvím!" vydechl jsem užasle. "Směrují svůj strach a svoji nenávist do O'Higginsové!"

Z nepřátelských šiků vylétla řada střel a některé z nich se neminuly cílem. Několik žen bylo zasaženo; zhroutily se k zemi, krvácející, bezvědomé či dokonce mrtvé, ostatní však ani na okamžik nezakolísaly, ani koutkem oka nepohlédly na své padlé sestry. Jejich soustředění bylo absolutní.

Jeden po druhém, jak je postupně zasahoval jejich neviditelný dotek, byli vojáci pevnosti Zeis ve svých sedlech spečeni na popel a někteří z nich jako by se přímo rozplynuli ve vzduchu. Viděl jsem, že i sám Artur zakolísal a křičel teď na ostatní rozkazy, aby zrušili útočnou formaci a připojili se k němu. Uplynuly pouhé tři nebo čtyři minuty od okamžiku, kdy byl zahájen jeho útok, a zůstávala mu necelá polovina bojovníků.

"Tak tedy dobrá, čarodějko!" zaburácel. "Jak jsem říkal, síla je ze všeho nejdůležitější, a momentálně je síla na tvé straně! Až se však zprávy o této události dostanou do pevností, armáda, která bude proti tobě vyslána, bude mocnější, než jakou kdy dosud tento svět viděl! Vychutnávej svoje vítězství - pokud myslíš, že máš co vychutnávat!" A s těmito slovy zmizel.

Paže královny čarodějnic se spustily k tělu a královna udělala další znamení; účinek zaklínadla, nebo co to bylo, v tom okamžiku pominul. Ženy se zapotácely, některé padly k zemi a jiné se nyní skláněly, aby svým ležícím společnicím přispěly na pomoc.

O'Higginsová se v mžiku vymanila ze svého transu a začala udílet rozkazy na všechny strany. "Postarejte se o zraněné!" zaburácela. "Chci co nejrychleji znát počet zabitých!" Otočila se a pomalým krokem zamířila k chýši, v níž jsme se skrývali Ti a já.

"No páni!" vydechla Ti. "V životě jsem ještě nic takového neviděla ani neslyšela." Vesele se zasmála. "A stálo to za to už jen proto, že jsem viděla, jak se Artur tvářil! Znám v Zeisu spoustu pěšáků, co by dali život, kdyby mohli vidět, jak dostal napráskáno!"

"Jen ho nepodceňuj," varoval jsem ji. "Zatím prohrál jen jednu bitvu, ne celou válku. Narazil na zbraň, o jejíž existenci neměl ponětí, a zaplatil za to, rozhodně ale není poražený. Nedělal si legraci, když vyhrožoval, že se sem vrátí se supervyzbrojenou armádou. Budou muset sílu, jako je tahle, zlikvidovat, protože jinak by už nikdy v těch svých hradech klidně nespali."

Viděl jsem, jak se z jedné z blízkých chatrčí vynořil otec Bronz; zdálo se, že to, co viděl, na něj udělalo řádný dojem. Společně se Sumiko O'Higginsovou se k nám rychle připojil v naší chýši.

"Kolik jste jich chytili?" zeptala se O'Higginsová kněze.

"Asi tak šest," odpověděl. "Ostatní jsme museli zabít. Bude to stačit?"

"Stěží," vyštěkla. "Bude to ale muset stačit."

"Mně za to vinu nedávej," odsekl kněz. "To vy jste je sestřelily. Já jsem je jen zase stavěl na nohy."

Zmateně jsem na oba pohlédl. "O čem to tady zatraceně vy dva mluvíte?" chtěl jsem vědět. "Jakou roli jste v té

bitvě sehrál vy, otče?"

Rozesmál se. "Jenom jsem sbíral zbytky. Potřebovali jsme besily. Takže zatímco Sumiko a její družky čarodějnice zabíjely jezdce, podařilo se mi šest z nich dostat pod kontrolu."

O'Higginsová přikývla. "Kvůli tomu jsme to všechno zinscenovaly. A proto jsem taky Arturovi dovolila, aby vůbec našel naši vesnici. Doufala jsem ale, že jich získáme víc - aspoň tucet."

"Mohli jste jich mít tucet, kdyby nebylo toho, že jste jich několik uškvařily nebo jim polámaly všechny kosti," odpověděl Bronz. "Byla to fantastická podívaná, Sumiko. Doopravdy jsem tě podceňoval. I když jsi mi to včera večer vysvětlila, pořád ještě jsem nevěřil, že to, co říkáš, může být pravda, alespoň ne takhle. Akumulovaně vysílaná Wardenova síla! To je neuvěřitelné!"

Pokrčila rameny. "Neexistuje nic, co by takovému jejímu použití bránilo. Wardenové si nejsou doopravdy vědomi rozdílu mezi buňkou lidského těla, rostlinnou buňkou a molekulou mědi, až na to, že jejich genetický kód, nebo co to mají místo něj, působí na cokoli, v čem se nacházejí, a snaží se udržet to v neporušeném stavu. Pokud dokážeme s Wardenovými organismy uvnitř jakékoli struktury takříkajíc ‚mluvit' a přikázat jim, aby udělaly něco, co jim není po chuti - říkejme tomu třeba přeprogramování - můžeme jim také přikázat, aby udělaly něco jiného. Je to úplně stejné jako u počítače, Augie. Můžeš ho naprogramovat na cokoli, pokud umíš vymyslet, jak na to."

"Jsi příliš skromná," odpověděl upřímně a bylo zřejmé, že se jí nesnaží prostě zalichotit. "Je to monumentální objev. Je to něco úplně nového, něco úplně jiného. Pro Lilith to bude mít stejný význam, jaký měla pro primitivního člověka průmyslová revluce!"

Vydala jakýsi zvuk, který dokážu popsat jen jako pohrdlivé odfrknutí. "Možná," ušklíbla se, "pokud se totiž rozhodnu dát to lidem k dispozici a pokud to bude možné aplikovat a řídit v celoplanetárním měřítku."

Byl jsem ohromen potenciálními důsledky tohoto objevu, v jehož světle se Bronzovy námitky proti sociální revoluci na Lilith zdály být překonané. "Máte tady ale nástroj, kterým můžete zničit hierarchii! Pěšáci mohou získat sílu na řízení svého vlastního života!"

Uchechtla se. "A proč si myslíš, že si s tím poradí líp než ti, kteří zdejší život řídí dnes? Možná že to ještě víc zpackají."

Odbyl jsem její cynickou poznámku pokrčením ramen, protože mě trápily nepříjemnější myšlenky. "Je vám ale jasné, že se vrátí, ne? Myslím Artura. Vrátí se se zatraceně silným vojskem. Co s tím uděláte?"

"Vůbec nic, chlapče," odbyla mě. "Absolutně nic. Překvapuje tě to snad? Věřil bys tomu, kdybych ti řekla, že tuhle vesnici nedokáže nikdo ani najít, pokud si to já nepřeju? Jistě, samozřejmě se sem vrátí. Možná si s sebou dokonce přivede pár rytířů nebo třeba i samotného starého kamaráda vévodu. Budou tady poletovat kolem dokola, vyšlou pěší oddíly, aby pročesaly zdejší krajinu, jenže nás prostě neuvidí. Bude je to dohánět k šílenství, ale můžou si klidně přistát třeba uprostřed tamtoho vřesoviště a stejně naši vesnici neuvidí. Jak myslíš, že jsme tady takhle dlouho přežily?"

I samotný Bronz nad těmito slovy užasle zavrtěl hlavou. "Sumiko, jsem sice ochoten akceptovat možnost konsolidace Wardenovy síly, protože tu si aspoň jsem schopen logicky vysvětlit, tohle je ale nemožné!"

Zlomyslně se rozesmála a lehce ho štípla do tváře. "Jsi takový fajn malý chlapík, Augie, i když reprezentuješ všechno, co prostě nesnáším, ale buď tak hodný a věř tomu dál. Budeš mít mnohem jednodušší život."

"Jak je to ale možné, Sumiko?" domáhal se odpovědi Bronz. Jak?"

Prostě se na něj usmála a odpověděla: "Hmm, jediné, co ti můžu prozradit a přimět tě, aby ses nad tím zamyslel, je to, že Wardenův organismus je v každé poslední molekule každé buňky tvého těla, a to včetně mozku. Neobjevila jsem tedy žádný zázračný recept, Augie! Udělala jsem jen to, že jsem si s tou malou potvůrkou na chvilku v klidu sedla a zjistila jsem, jak s ní mám správně komunikovat."

"Otče Bronzi!" vykřikla v tom okamžiku Ti; otočil se, a když ji spatřil, jeho obličej se rozjasnil. Rozběhla se k němu a sevřela ho v pevném objetí, které s úsměvem opětoval.

"Ale, ale, ale," oslovil ji. "Tak naše malá Ti už je zase zpátky mezi námi!"

"A právě proto byste si měli uvědomit, jak je důležité, abychom se vydali na cestu," vložila se do hovoru Sumiko. "Půjdu se zeptat, jaké jsme utrpěly ztráty, a podívat se, co se s tím dá dělat. Vy všichni byste si měli trochu odpočinout - všechny obranné systémy už jsou zase aktivovány. Máme před sebou dlouhou noční cestu, první z mnoha, a každý by měl být dobře odpočatý."

"My?" zíral na ni překvapeně Bronz.

Přikývla. "Už nějakou dobu mám v úmyslu zjistit, jestli ti staří blázni v Moabu náhodou nevědí o něčem, co já neznám," sdělila nám. "Myslím, že když teď naše přítomnost tady vyšla najevo, měla bych se raději seznámit se všemi informacemi, které dokážu sehnat. Kromě toho bude lepší, když půjdu s vámi a dohlédnu na to, aby nedošlo k žádné recidivě."

Pohlédl jsem na otce Bronze. "Doufám, že vy s námi půjdete také. Nejsem si jistý, jestli by se mi zamlouvalo strávit deset dnů jen pod ochranou čarodějnic."

Pobaveně se zasmál. "No jistě. Každopádně jsem se k vám chtěl i tak připojit. Už je to hrozná spousta let, co jsem byl v Moabu, a hořím zvědavostí. Nečekej ovšem, že tam dole najdeš nějaké zázraky. Vědí toho sice o Wardenových organismech víc než kdokoli jiný, snad jen s výjimkou Sumiko - když jsem ji teď viděl v akci - nejsou to ale žádní nesobečtí vědátoři. Postupem let tam dole došlo k určitým, no, nešťastným změnám."

Kapitola osmnáctá

Pevnost Moab

Nejhorším aspektem celé cesty byla skutečnost, že jsme museli jet na besilech. Byly to ošklivé potvory, které ohavně páchly a ve stresových okamžicích vylučovaly jako pot doopravdy odpornou lepkavou tekutinu - nemluvě už vůbec o tom, že čas od času vyrazily jedno z těch ohlušujících zavřeštění, které jako by vycházelo odněkud z hlubin jejich nitra. Kromě toho nikdo z nás neměl s jízdou na nich zkušenosti; měli jsme pocit, jako by s námi neustále smýkali všemi směry najednou, a ten zdánlivě plavný a elegantní pohyb byl úplně jiný, když jste skutečně seděli na besilově hřbetě.

Tihle tvorové však byli výsledkem selektivního šlechtění, rodili se a byli vychováváni právě k práci tohoto druhu a zdálo se, že se nikdy neunaví. Bylo rovněž jednoduché je zaopatřit, protože si potravu vyhledávali sami v džungli pod sebou, kde pozřeli prakticky všechno, co jako první nepozřelo je, ať to patřilo do rostlinné nebo živočišné říše. Protože to ovšem byla velká zvířata, museli jíst často, což nás zdržovalo. Potřebovali denně sníst trojnásobek své nezanedbatelné tělesné váhy, aby vydrželi letět alespoň trochu přijatelným tempem.

Přes to přese všechno kilometry pod námi rychle ubíhaly, i když jsem toho z okolní krajiny viděl méně, než by se mi bývalo líbilo. Abychom zajistili svoje bezpečí a vyhnuli se setkání s mnoha potenciálně nepříjemnými protivníky, zamířili jsme téměř přesně východním směrem k pobřeží a potom jsme se ho v opatrné vzdálenosti od pevniny přidržovali; tábořiště jsme si vybírali pouze v těch místech, kde divoká vegetace dosahovala až k moři a poskytovala nám úkryt. Oceán byl poset četnými neobydlenými ostrůvky, žádný z nich však neskýtal dostatečné množství potravy, která by uspokojila naše besily, takže jsme museli toto riziko podstoupit.

Do jisté míry naši bezpečnost samozřejmě zajišťovaly čarodějnice; mám takový pocit, že to byl jediný důvod, proč jsme se cestou na jih setkali s tak malým množstvím jiných cestovatelů. Přestože jsme však byli schopni vypořádat se s jednotlivci, kteří by snad na nás náhodně narazili, neměli jsme nic, co by se alespoň vzdáleně přibližovalo oné nashromážděné síle, schopné vzdorovat útoku toho typu, jaký proti vesnici čarodějnic podnikl Artur. Sumiko s sebou dokonce ani nemohla vzít všechny příslušnice svého ‚vrcholného' sabatu, protože v sedle besila mohly být bezpečně usazeny a připoutány nanejvýš dvě osoby; na jednom jsme jeli já a Ti, O'Higginsová a Bronz měli pro sebe každý jednoho a zbývající tři nesli na zádech každý po dvou čarodějnicích v jejich hábitech. Navíc jsme sami své besily vůbec neovládali; Bronz a O'Higginsová obstarávali řízení za nás za všechny.

Denní dobu jsme trávili hledáním potravy, odpočinkem a ověřováním své polohy. V naší skupině nevládla nijak skvělá přátelská nálada, protože čarodějnice si Ti ani mne prakticky nevšímaly a nebraly naši přítomnost na vědomí, zatímco otec Bronz věnoval většinu svého času zjevně neúspěšným snahám pochopit podstatu pozoruhodných objevů, které Sumiko O'Higginsová učinila při výzkumu Wardenova organismu.

Přiznávám, že jsem si ani na okamžik nebyl jist tím, co si vlastně o královně čarodějnic mám myslet. Nepochybně byla geniální, o čemž svědčila cílevědomost, s jakou si vytyčovala nemožné problémy a potom je řešila. Byla to rovněž pragmaticky založená žena, která svých objevů využívala k budování jakési neporazitelné armády - za jakým účelem, to se dalo jen stěží odhadnout. Když mluvila o flóře a fauně Lilith, o Wardenově organismu a o některých poněkud neobvyklých názorech na vztahy mezi rostlinnou a živočišnou biochemií, vyjadřovala se stejně odborně a suše jako univerzitní profesor. Kdykoli jste však začali mít pocit, že její proklamovaný satanismus je pouhá zástěrka, nástroj, jehož prostřednictvím chce u svých následovnic dosáhnout jakéhosi psychologického cíle, nebo prostě účel světí prostředky, zatáhla vás do diskuse o satanismu a mluvila s nepopiratelným zápalem a upřímností. Ti a já jsme o ní dlouze diskutovali a oba jsme vyjádřili přesvědčení, Že je buď jednou z opravdu nejdokonalejších hereček všech dob, nebo těm nesmyslům skutečně věří.

Podařilo se mi dostat z otce Bronze o Sumiko O'Higginsové pár dalších informací, přestože přiznával, že i jeho vlastní vědomosti jsou jen mlhavé. Byla dcerou vědeckých pracovníků, odborníků na biologické aspekty terranizace planet, a z toho mála, co jsem se dozvěděl, jsem usoudil, že i ona sama byla do značné míry výsledkem experimentu, jakési genetické manipulace, která byla pokusem o vytvoření dokonalého člověka, alternativy civilizovaným světům, vyhovující drsnějšímu hraničářskému životu. Nepochybně se jim podařilo vyprodukovat někoho unikátního, zamýšlel jsem se ale nad tím, jaké psychologické důsledky asi muselo mít dospívání s vědomím toho, že jste pouhým experimentem číslo 77-A v maminčině a tatínkově laboratoři. Jaká přesně byla povaha zločinu, za který byla deportována na Lilith, nebylo známo, byl to však nějaký zločin opravdu kolosálního významu, který v ní zanechal dědictví nenávisti a touhy po pomstě vůči civilizovaným světům. Po pravdě řečeno byla ztělesněním všeho, co jsem předpokládal najít v osobnosti vládce diamantu, přitom však pohrdala dokonce i jím. Podle jejího názoru představovali Marek Kreegan a Konfederace dvě stránky téže mince.

Vztah mezi mnou a Ti se nadále rozvíjel a já jsem v sobě cítil různé věci, o jejichž existenci jsem až do té doby neměl sebemenší ponětí. V jistém smyslu mě to znepokojovalo -skutečnost, že čistě intelektuálně založený člověk může být k někomu připoután tak silným emocionálním poutem, mi z jakéhosi důvodu připadala jako důkaz mé vlastní slabosti, vnitřní přiznání, že já, který jsem se odjakživa zatvrzele držel přesvědčení, že jsem nadřazená bytost, povznesená nad všechny ty zvířecí pudy, jimž podléhal obyčejný stádní jedinec, jsem jen člověk. Ti rozhodně nebyla žena toho typu, který jsem vždy považoval ze svého hlediska za atraktivní. Byla nesporně inteligentní, přitom ale naprosto nevzdělaná, nesmírně emocionálně založená a v jistém smyslu velice zranitelná.

Přesto jsem se teď, když tu byla se mnou, při vědomí, smála se, vzrušeně vykřikovala a bavila se jako malé děcko s novou hračkou, cítil lépe. Připadalo mi to, jako bych v sobě odjakživa nosil jakousi bolestivou díru, která ve mně byla tak dlouho, že už jsem si její přítomnost vůbec neuvědomoval, že jsem onu bolest a prázdnotu považoval za normální a nijak neobvyklou, teď se však tato díra zaplnila. Následná úleva, doprovázená pocitem zdraví a bezpečí, byla nepopsatelně báječná. V určitých směrech jsme se navíc vzájemně doplňovali - byla tím, co mě poutalo k tomuto světu,

mojí perspektivou na Lilith, kde jsem měl strávit zbytek svého života, zatímco já jsem byl jejím oknem do širšího a mnohem odlišnějšího vesmíru, který zatím nedokázala pochopit.

Trvalo nám jedenáct dnů, než jsme dorazili do Moabu; několikrát jsme se vyhnuli příliš lidnatým oblastem, nijak jsme nespěchali a neriskovali jsme. Teď byla pod námi samotná pevnost Moab - obrovský ostrov v rozlehlé a široké tropické zátoce. Protože ležela téměř přesně na rovníku, bylo tu nesnesitelně horko a vlhko, když jsem se však na ni shora díval, bylo mi jasné, proč byla vybrána.

Posádka, která vedla první expedici na Lilith, neměla ponětí, co všechno ji tam může čekat. Potřebovala nějakou základnu - základnu, která by poskytovala možnost získání reprezentativního vzorku flóry a fauny Lilith a přitom skupinu nevystavovala neznámým nebezpečím. Zvolili rozlehlý ostrov Moab, lokalitu dostatečně velkou a bohatou na vegetaci, aby na ní bylo možno vybudovat malou laboratoř a základnu pro výpravy do dalších částí planety, přitom však díky vysokým skalním stěnám a zálivu rozkládajícímu se široce na všech stranách natolik izolovanou, že se na ní mohli ubránit případnému napadení.

Čas a lidské znalosti jen nepatrně pozměnily její tvářnost. Bylo vidět vymýcené zemědělské pozemky a řady ovocných stromů, které byly příliš rovné a pravidelné na to, aby tak vyrostly náhodně. Na skalním útesu téměř přesně uprostřed ostrova byl hlavní stan těch, kteří tady dosud žili a pracovali. Tvrdé skalní podloží samotného útesu bylo vytěženo těmi nejprimitivnějšími pracovními metodami a z kamene byla vybudována potřebná základna - velký kamenný chrám, který se nezdál být primitivní ani nepohodlný. Po pravdě řečeno hrad pevnosti Zeis v porovnání s ním vypadal jako drobná a křehká stavba, přestože Moab neměl žádné z ornamentálních architektonických prvků příbytku sira Tiela. Byl jednoduchý, moderní, utilitaristický, funkčně řešený - a obrovský.

Otec Bronz nás přesto varoval, že Moab není tak úplně tím, čím se na první pohled zdá být. Vědecké znalosti jeho zakladatelů v něm nepochybně dosud přetrvávaly a nevládla v něm žádná autoritářská hierarchie toho typu, jaká se udržovala v jiných pevnostech, smysl existence zdejší enklávy se však dramaticky změnil spolu s tím, jak vzrostla její izolovanost od vnějšího světa. Celé tisícovky mužů a žen pod námi dnes pokračovaly ve své práci ve jménu jakéhosi zvláštního mystického náboženství, které bylo zřejmě anachronicky převzato z doby úsvitu lidských dějin. Za dlouhá léta studia Lilith nedospěli tito lidé pouze k antropomorfickému světovému názoru, ke kterému se přikláněl otec Bronz, ale považovali planetu za skutečnou živoucí a myslící bytost, za božstvo, které nyní spalo, které však jednoho dne procitne.

Řečeno jinými slovy, byl to prostě další bláznivý kult, přestože to byl kult, který nezformovaly dějiny lidstva, ale spíše životní podmínky samotné Lilith.

Přistáli jsme na vrcholku onoho velkého útesu a okamžitě se k nám po schodištích rozběhlo služebnictvo, aby se postaralo o besily. Vyrazili k nám takovou rychlostí, že jsem na kratičký okamžik měl dojem, jako bychom se stali terčem útoku, brzy však bylo zřejmé, že jsme se ocitli na místě, které bylo v Moabu ekvivalentem vrtulníkové přistávací plochy.

Všiml jsem si vnějšího vzhledu služebnictva. Mnozí odpovídali standardům civilizovaných světů a všichni vypadali, jako by s nimi měli alespoň něco společného. Bylo mezi nimi mnoho nahých lidí, jiní měli jen lehké oblečení a vesměs působili mladě, přitom se však ani jeden z nich nevyznačoval vzhledem ani chováním pěšáka. Všichni byli pečlivě učesaní a působili vymydleným dojmem.

Otec Bronz, který tu jako jediný z nás už někdy byl, se ujal vedení a my ostatní jsme ho následovali k jednomu z nedalekých schodišť.

"Musím říct, že se vůbec nezdá, že by se nás nějak báli nebo že bychom v nich alespoň vzbuzovali nějakou zvědavost," poznamenal jsem. "Skoro to vypadá, jako by nás čekali."

"Taky že nás nejspíš čekali," odpověděl. "Nezapomínej, že tihle lidé vědí všechno, co se nám o tomhle bláznivém světě podařilo zjistit. Jejich prarodiče patřili k původním osadníkům; byli to právě oni a jejich potomci, kdo objevil Wardenův organismus, Wardenovu sílu a nejrůznější drogy a lektvary, kterých všichni užíváme. Zkoncipovali a zdokonalili metody, kterými je tady možno čehokoli dosáhnout." Pohlédl stranou na Sumiko O'Higginsovou. "Jsou nepřemožitelní a dobře to vědí. A myslím, moje milá, že to platí i pro tebe."

Pouze na něj bezvýrazně pohlédla a neodpověděla. Přestože jsem jí vděčil za život a za své současné postavení, bylo mi jasné, že se v její přítomnosti nikdy nebudu cítit pohodlně a že jí rozhodně nikdy nebudu schopen úplně důvěřovat.

Na dolním konci dlouhého točitého kamenného schodiště na nás čekala žena v čistě bílém volném hábitu. Nevypadala příliš stará, její rozevláté vlasy však měly sněhobílou barvu a její oči byly tmavě modré, zatímco barva její pleti svědčila o tom, že se prakticky nikdy nevystavuje slunečním paprskům. Působila zvláštním dojmem, trochu jako by připomínala jednoho z Bronzových andělů.

"Vítám vás u nás, otče Bronzi, vás i vaše přátele," oslovila nás měkkým a melodickým hlasem.

Bronz se nepatrně uklonil. "Jsem šťasten, mylady, když vidím, že si pamatujete moje jméno," odpověděl poněkud formálním tónem. "Mohu vám představit svoje společníky?"

Otočila se a pohlédla na nás; v jejím pohledu nebyla žádná kritičnost, ale také žádná zvědavost. "Už je všechny znám. Jsem ředitelka Komu. Odvedu vás do pokojů, které už pro vás byly připraveny a v nichž si můžete odpočinout a občerstvit se. Později dnešního dne pro vás zařídím prohlídku našeho Institutu a na to, abychom si promluvili o tom, co vás sem přivedlo, bude dost času zítra."

Podíval jsem se na ni, a pak jsem pohlédl na Ti. "Lady Komu," řekl jsem a snažil jsem se mluvit se stejnou zdvořilou formálností, která se tu zřejmě vyžadovala. "Děkuji vám za vaši pohostinnost, ale tady moje mladá společnice potřebuje lékařskou pomoc. Už nějakou dobu se cítí neobvykle ospale a otupěle."

Ředitelka přistoupila k Ti a okamžik si ji zamyšleně prohlížela; přitom se jí nedotkla a neudělala ani nic jiného, čeho bychom si všimli. "Ano," ozvala se konečně, "už to vidím. Nedělejte si s tím ale prosím starosti - za maličkou chviličku to dáme do pořádku." Otočila se. "Teď pojdte prosím za mnou."

Zevnitř byla budova pokud možno ještě impozantnější než zvenčí. Stěny a podlahy byly všude obloženy světlými slídovitými dlaždicemi, které se zdály být lehce průsvitné a za nimiž zářil jakýsi světelný zdroj. Nebylo to samozřejmě elektrické světlo, také to však nebyla omezená mihotavá zář, kterou by vydávaly olejové lampy. Po pravdě řečeno to tam vypadalo, jako bychom se zase ocitli na některém z vnějších světů. Právě jsem se na to chystal zeptat, když mě předešla Sumiko O'Higginsová.

"Je to nesmírně impresivní, zvlášť to osvětlení," poznamenala. "Jak to děláte?"

"Ach, abych řekla pravdu, je to hrozně jednoduché," odpověděla nedbale ředitelka. "Jako zdroj záření slouží světelná esence, získaná z různých druhů světélkujícího hmyzu, běžně se vyskytujícího na Lilith. Podstata energetického zdroje je sice trochu složitá, je ale v zásadě založená na stejném principu, kterého k iluminaci příslušného materiálu používá samotný hmyz. Základem energie je třecí mechanismus, napájený vodní elektrárnou. Kdo vám řekl, že je něco takového na Lilith nemožné, drahoušku?"

Na to neexistovala žádná rozumná odpověď a začínalo mi být jasné, že budu muset svůj názor na zdejší svět ještě jednou přehodnotit. V pravidlech, řídících život na Lilith, rozhodně nebylo nic, co by znemožňovalo využití spousty klasických energetických zdrojů; jediné omezení spočívalo v tom, že bylo jen velice málo lidí, kteří dokázali Wardenův organismus přesvědčit, aby se smířil s nezvyklými tvary vodních turbín a podobných strojů.

Naše pokoje byly přepychové, vybavené luxusním ručně vyřezávaným nábytkem a velkou postelí, která víc než všechno ostatní, co jsem dosud na Lilith viděl, připomínala polstrovanou matraci. Společné koupelny se podobaly koupelnám na hradě - byly tam velké vykachlíkované žlaby naplněné nesmírně horkou vodou plnou bublinek, která kromě očisty plnila i funkci zklidnění organismu. Když jsem vycházel z lázně, připadal jsem si víc jako člověk a zároveň dokonale odpočinutý, zatímco pro Ti byla první koupel, kterou absolvovala v něčem jiném než v řece nebo v kalužích dešťové vody, obrovským zážitkem. Byla však unavená a zpátky do pokoje jsem ji musel doslova odnést. Cítila se ještě dostatečně vzhůru, aby postel prohlásila na svůj vkus za příliš měkkou a nezvyklou a chvíli přemítala o tom, jestli se nemá vyspat na podlaze, což také nakonec udělala. Jakmile však usnula, přenesl jsem ji na saténově hebké podušky a natáhl jsem se vedle ní. Neuvědomoval jsem si ovšem, v jakém nervovém vypětí jsem strávil poslední necelé dva týdny, a brzy jsem také usnul jako špalek.

Kapitola devatenáctá
Čarodějové z pevnosti Moab

Když se blížil soumrak, procházeli jsme obrovský Institut, jak mu tady říkali. Ti s námi nebyla - pořád ještě se cítila unavená a její tělo se stále potýkalo se zásahy doktora Pohna, takže jsem se rozhodl nechat ji spát.

Všichni lidé, kteří byli v Institutu, se zdáli být na lilithské poměry dobře zaopatření. Vypadali inteligentně, aktivně, nesmírně civilizovaně a spokojeně. Prohlédli jsme si laboratoře, používané rostlinnými i živočišnými odborníky ke studiu všech možných problémů, a objevili jsme v nich důmyslně vymyšlené, byť poněkud primitivní specializované pomůcky včetně dřevěných mikroskopů, jejichž čočky byly skutečně docela slušné, a k mému překvapení i nevelký počet kovových nástrojů, které vypadaly, jako by byly vyrobeny ve velkých továrnách. Když jsem se o ně zajímal, připomněli mi, že vládci jako Kreegan jsou přece schopni stabilizovat určité omezené množství mimoplanetární hmoty a učinit ji odolnou vůči napadení Wardenovým organismem. Jedním z takových objektů byl například vnitrosystémový raketoplán, kterým jsem přiletěl na Lilith a který mě později dopravil do pevnosti Zeis; ten ovšem vyžadoval velice delikátní a ožehavou operaci.

Strava, kterou nám připravovali, byla také vynikající, i když kromě melounů jsem prakticky nic nepoznával. Bylo mi řečeno, že maso pochází z určitých druhů velkého domestikovaného hmyzu, zatímco speciálně vyšlechtěné druhy rostlin umožňovaly přípravu mnoha dalších jídel a široké škály nápojů, které sice nebyly pravým pivem nebo vínem, sloužily však jako výborné náhražky.

Měl jsem dojem, že plného potenciálu Lilith se využívá pouze právě tady, v Institutu. Pohodlí, civilizace, smysluplná práce - to všechno tady bylo možné. Tenhle svět nemusel být oním panoptikem hrůzy, kterým v podstatě byl, nemusel jím být, kdyby lidé obdaření silou této síly využívali s větší rozvahou a k většímu prospěchu.

Začal jsem přemýšlet o tom, proč tomu tedy tak není.

Druhého dne ráno odvedli Ti do svého zdravotního střediska, které bylo mnohem komplexnějším zařízením než středisko doktora Pohna, přestože pro mnohá rutinní vyšetření používali zdejší lékaři stejných metod. Lékařka, která se jmenovala Telar, upřímně řečeno nevypadala o mnoho starší než Ti a vůbec už nepůsobila dojmem, že by mohla být dost stará na lékařský diplom. Položila Ti na pohodlný, ale pevný stůl, ohmatala klíčová místa na celém jejím těle, potom oním klasickým způsobem přiložila ruce na čelo pacientky a krátce zavřela oči. Po necelých třiceti sekundách přikývla, znovu oči otevřela a usmála se.

Ti, která nebyla pod vlivem žádných sedativ a nedostala ani jiné instrukce než ty, aby klidně ležela a nehýbala se, se zatvářila nechápavě. "Kdy s tím začnete?" vyptávala se nervózně.

Telar se zasmála. "Už jsem hotová. To je všechno."

Oba jsme nevěřícně zírali. "To je všechno?" opakoval jsem po ní.

Přikývla. "Samozřejmě bych se ráda aspoň zběžně podívala také na vás. Člověk nikdy neví."

"To je v pořádku," ujistil jsem ji. "Nic mi nechybí." Začal jsem si v tom okamžiku vymýšlet všechny možné výmluvy, protože jsem si právě vzpomněl, že někde tam nahoře v mém mozku je něco, co tam nepatří, organická vysílačka, se kterou bych si nemusel lámat hlavu, kdybych byl kdekoli jinde - tahle doktorka by si jí ale nepochybně všimla.

Upřímně řečeno jsem o ní od prvních dnů svého pobytu na Lilith nijak zvlášť nepřemýšlel. Nedokážu ani vysvětlit, proč jsem v té chvíli nevyužil příležitosti a nenechal si ji odstranit, abych získal naprostou volnost a nezávislost. Snad to bylo tím, že poté, co jsem o tobě tam nahoře nad sebou nějakou dobu uvažoval jako o nepříteli, se mi nyní nechtělo přeříznout tuhle poslední pupeční šňůru, která mě dosud poutala k mému bývalému životu a k mé bývalé osobnosti. Její přerušení a spolu s ním i přerušení kontaktu s tebou by se bývalo rovnalo konečnému a absolutnímu zavržení všeho, čemu jsem věnoval celý svůj život, a na něco takového jsem dosud nebyl připraven. Ještě ne. Kdyby se moje informace byly předávaly přímo zpravodajské službě, bylo by to něco jiného - jenže se předávaly mně samotnému, mému dvojníkovi, který seděl někde tam nahoře a díval se, co dělám. Mému siamskému dvojčeti. Ještě ne, rozhodl jsem se. Ještě ne. Krátce poté začalo vyučování. Dospěli k závěru, že Ti i já bychom měli absolvovat maximum možného školení, i když jsme se samozřejmě učili každý zvlášť. Skupinová výuka byla vhodná jen pro ty nejzákladnější principy a s těmi jsem já už byl seznámen. Byl jsem zvědav, jak se asi vypracuje Ti, a doufal jsem, že si povede dobře.

Byl jsem poněkud nervózní, když mi řekli, že jsou členy náboženské sekty, ale s výjimkou několika nevtíravých poznámek a skutečnosti, že se konaly občasné modlitby, jako například před každým jídlem, jakož i chrámové bohoslužby, během nichž se všechen personál někam ztratil a zabýval se nějakými neznámými rituály, nás nikdo o svých názorech nepřesvědčoval, nevykládal nám žádné nesmysly a nesnažil se nás obrátit na víru ani nás naočkovat svým přesvědčením. Jejich náboženství mě nezajímalo o nic víc než víra otce Bronze nebo Sumiko O'Higginsové a byl jsem vděčný za to, že mě s ním neobtěžují.

S ostatními společníky, kteří sem dorazili spolu s námi, jsem se vůbec nevídal. Přibližně po dvou týdnech školení jsem byl informován, že čarodějnice už odešly a vydaly se zpět do své neobvyklé vesnice, otec Bronz se však údajně v Institutu zabýval jakýmsi vlastním projektem, něčím, co vyžadovalo přístup k obrovské sbírce rukopisných svitků zdejší knihovny a k určitému laboratornímu vybavení. Napadlo mě v té souvislosti, jestli se teď, když se přesvědčil, co všechno je možné, nepokouší přijít na kloub tajemství Sumiko O'Higginsové.

Pokud šlo o použití samotné síly, dosahoval jsem slušného pokroku, přesto jsem si však začínal uvědomovat, že můj další postup bude velice pomalý, protože - jak naprosto názorně ukazoval Tiin příklad - mít sílu k tomu, abyste něco udělali, samo o sobě nestačilo. K její správné aplikaci jste museli mít potřebné znalosti, a to mohlo zabrat celá léta.

Na obecné úrovni jsem ovšem byl schopen dělat mnohé a dělal jsem to až s absurdní lehkostí. Vytváření různých struktur a jejich kopírování, jako tomu bylo v případě onoho křesla, bylo jednoduché, alespoň pokud šlo o neživé předměty. O'Higginsová přirovnala Wardenův organismus k jakémusi neznámému organickému počítači, což byla velice výstižná analogie. Nejednalo se ovšem o spoustu malých počítačů, všichni Wardenové byli komponenty jediného, hromadně předem naprogramovaného organismu.

"Představ si je," radil mi jeden z mých instruktorů, "jako jednotlivé buňky matky Lilith. Všechny buňky tvého vlastního těla obsahují spirály kyseliny dezoxiribonukleové, ve kterých jsou zakódovány tvoje kompletní genetické informace. Jistá část toho složitého kódu také každé konkrétní buňce říká, jak se má chovat, jak se má utvářet a růst, jaké mají být její akce a reakce jakožto součásti celkového organismu. Wardenovy buňky, jak jim tady říkáme, se podobají buňkám tvého vlastního těla. Jsou naprogramovány neuvěřitelně složitými informacemi o tom, jak by tahle planeta měla vypadat, a každá z nich si je vědoma svého vlastního místa nebo své úlohy v tomto celku. To, co děláme my, je vlastně nepatrná mutace Wardenovy buňky. V zásadě ji nakrmíme falešnými informacemi a zmateme ji, takže udělá to, co chceme my, místo toho, co by chtěla ona. Protože naše zásahy mají v porovnání s celou Lilith nesmírně lokalizovaný charakter a protože jsme schopni soustředit sílu své vůle na tak maličké místo, daří se nám to. Samozřejmě ne ve velkém měřítku, ale jen na relativně malé ploše."

Rozhlédl jsem se po luxusním vybavení Institutu. "V malé ploše?"

Můj instruktor jen přikývl. "Představ si celou hmotu planety. Představ si to množství molekul, které vytvářejí celou její strukturu. A v každé molekule je kolonie Wardenů. Máš snad dojem, že tohle je něco víc než jen drobná anomálie, něco jako benigní nádor?" Bylo mi jasné, jak to myslí.

Čím víc jsem cvičil, tím snáze jsem to všechno zvládal. Přestože mě poněkud zarazilo zjištění, že většina oněch hedvábných látek, které jsem tu viděl, se vyrábí ze slin jistých červů, brzy jsem svůj odpor pustil z hlavy jako prostě další kulturní předsudek, takže jsem měl své vlastní ošacení s možností a schopností pořídit si další. Vypalování otvorů ve skále a přizpůsobování jejich tvaru vlastnímu záměru se také ukázalo jako velice snadné: řekli jste prostě Wardenům, kteří ovládali příslušné molekuly, aby je rozpojili. Bohužel tady opět hrál svou roli aspekt obratnosti, takže jsem dospěl k závěru, že nemám předpoklady stát se technikem ani architektem. To, co jsem udělal Kronlonovi, se v Institutu považovalo za zneužití síly, protože podstata takového aktu evidentně spočívala v přetížení vstupních obvodů Wardenových buněk, takže se jakýmsi způsobem zkratovaly.

Lekce bojového umění kladly důraz na sebeobranu, značně však poodhalily roušku tajemství z toho, co jsem dosud viděl. Znalost správných uzlových bodů v protivníkově nervové soustavě byla při duševním souboji Wardenových buněk stejně důležitá jako při tělesném zápase, jakým je například džudo. Důležité bylo podržet si naprostou kontrolu nad vlastními Wardeny a vyřadit přitom z činnosti Wardeny protivníkovy, což je skutečně náročný úkol, vyžadující nejen to, abyste prokázali větší sílu vůle a sebeovládání než váš soupeř, ale také obrovskou schopnost soustředit se na několik různých věcí zároveň.

Naučil jsem se všemu, čeho jsem byl schopen, a přestože jsem byl nadšený faktem, že i když už mi nedávají pít

žádný lektvar, moje síla dál stoupá, uvědomoval jsem si, že moje schopnosti mohou dokonale vybrousit jen praktické zkušenosti. Klíčová zkouška mé síly přišla, když přinesli dvě malé ocelové tyče z Medúzy, v nichž byly sice také obsaženy Wardenovy organismy, jenže jiné, které se nepodobaly našemu mateřskému kmenu z Lilith, takže jsem s nimi nebyl schopen komunikovat.

Byl jsem si ovšem vědom faktu, že Wardenovy buňky už v tomtéž okamžiku napadají cizí substanci velice podobně, jako protilátky napadají virus v našem krevním oběhu, a jakýmsi záhadným způsobem se ji pokoušejí rozložit či dokonce pohltit.

Neměl jsem v tomto případě žádnou strukturu, kterou bych mohl odhalit nebo napodobit. Bylo třeba, abych nějak vymyslel potřebnou formu ochrany, nějakou komunikaci, která by nedovolila, aby tenhle kov pod náporem Wardenových buněk zkorodoval v prach. Znovu a znovu jsem končil trapným neúspěchem. Zdálo se, že neexistuje nic, čeho bych se zachytil, nic, co bych mohl třeba jen přeprogramovat, aby to chránilo tu cizí látku, která i mně samotnému v porovnání s veškerou hmotou kolem mne, hemžící se Wardeny, připadala jaksi temná a mrtvá.

Po dvou dnech se tyče rozpadly v prach.

Byl jsem svým neúspěchem znechucen a připadal jsem si poněkud neschopně. Pomyšlení, že jsem dospěl tak daleko, a přitom nedokážu učinit ten poslední malý krůček, který by mě zařadil na nejvyšší příčku stupnice potenciálu tohoto světa, bylo neuvěřitelně deprimující. Bylo mi jasné, že nepodaří-li se mi tenhle poslední problém vyřešit, nebudu se moci měřit s vévody, o Marku Kreeganovi ani nemluvě.

Ti se mě snažila utěšovat. Jenže Ti, která tady v Institutu žila na vyšší životní úrovni, než o jaké se jí kdy snilo nebo jakou kdy považovala za možnou, měla podstatně menší ambice než já. Do jisté míry jí pomohla její vlastní výuka; jak naznačovali Sumiko O'Higginsová i doktor Pohn, byla síla alespoň v latentní podobě v každém z nás. Jenže i po všem školení, které absolvovala, se její síla omezovala spíše na úroveň dozorce, přestože při jejím uplatňování rozhodně prokazovala větší rozlišovací schopnost a efektivnost než všichni dozorci, které jsem dosud poznal. Nad tento rámec už jí mohli nabídnout jen určitou variantu metod, kterých používaly čarodějnice: jestliže byla doopravdy pohlcena emocemi, které vůči něčemu cítila, mohla se její síla znásobit; aby ji však dokázala ovládat a efektivně používat, potřebovala dočasnou pomoc příslušného lektvaru. I v tom případě to však byla pouze síla destruktivní a velice omezená.

Tenhle aspekt mi zpočátku poněkud dělal starosti, protože konec konců byla nesmírně emocionálně založená, takže jsem se víc než trochu obával, že naše milování by mohlo vyvolávat problémy. Občas je také skutečně vyvolávalo, nikdy to ale nebylo nic vážného, protože Ti by proti mně v žádném případě, dokonce ani podvědomě, nebyla použila ničeho destruktivního. Pro případ, že bychom se snad někdy v něčem nepohodli, jsem byl dostatečně silný, abych se čistě reflexivně ochránil. Přesto se však čas od času stávalo, že když jsme se milovali a její síla se jí trochu vymkla z ruky, země se skutečně pohnula.

Její schopnosti, zejména díky mé pomoci, jí umožňovaly vytvářet si vlastní oblečení, což bylo zvlášť důležité pro někoho, kdo vyrůstal v pěšáckém světě pevností, kde se oděv považoval za symbol společenského postavení. Rozuměla ovšem podstatě Wardenovy síly natolik, že chápala, proč mě můj problém natolik frustruje, a zamýšlela se nad ním. A byla to právě ona, kdo alespoň částečně přišel s jeho řešením.

"Poslyš," obrátila se ke mně jednoho dne, "problém je v tom, že ty Wardenovy buňky, co poletujou v prachu a ve všem ostatním, co je ve vzduchu, se prostě na ty kovový hlouposti vrhnou a sežerou je, nemám pravdu?"

Zachmuřeně jsem přikývl. "A já jim v tom neumím zabránit, protože ty kovový hlouposti, jak jim říkáš, v sobě nemají nic, s čím bych se dokázal domluvit, nemluvě už vůbec o něčem, čemu bych dokázal poručit."

"Tak proč si nepromluvíš s těma buňkama, co je napadaj?" zeptala se. "Proč jim to nerozmluvíš?"

Už už jsem chtěl odseknout, že je to směšný nápad, když mi najednou došlo, že vůbec není tak šílený, jak vypadá. Samozřejmě to nešlo tak, jak měla na mysli, náhle jsem však viděl klíč k řešení celého problému; bylo to tak směšně jednoduché, že jsem nechápal, proč mě to samotného nenapadlo dřív.

Promluvit si s útočícími buňkami... Samozřejmě. Jenže vzhledem k tomu, že útok probíhal nepřetržitě a přicházel ze všech stran, ochrana nějakého předmětu třeba jen velikosti hřebíku by vyžadovala stálé plné soustředění. Kdyby byl však kov obalen nějakou látkou pocházející z Lilith a kdyby Wardenovy buňky v tomto obalu dostaly příkaz, aby neútočily... Dokázat něco takového by vůbec nebylo snadné. Po pravdě řečeno by to byl strašlivě komplikovaný proces, byla to však správná odpověď. Když člověk tenhle princip aplikoval na nějaké skutečně složité strojní zařízení, stávala se z něj noční můra, která evidentně vyžadovala spoustu usilovného přemýšlení i praktického cvičení.

Lidé z Institutu však byli potěšeni a potěšen jsem byl i já. Jen málokdo byl kdy schopen zvládnout stabilizaci kovů v jakémkoli měřítku, takže jsem měl pocit, jako by Konfederace doopravdy prokázala, že se v mém hodnocení nemýlila. Bylo mi už jasné, jak postupovali; vložili všechny záznamy o Marku Kreeganovi do svých počítačů, což byl také jediný důvod, proč jsem byl vybrán právě já. Můj život, moje povolání, moje životní názory, to všechno nejvíc odpovídalo jeho profilu - takže jsem měl největší šanci, že se vypracuji na potenciál vládce.

Zároveň jsem se však poučil o tom, že nejsem jediný, kdo má kromě Kreegana dostatečnou sílu a dostatečný potenciál. Kvalifikovat se mohla i řada dalších lidí, možná čtyřicet nebo padesát. Kreegan prostě představoval nejen člověka s největší individuální silou na celé planetě, ale také člověka s největší individuální silou, nadaného vůlí a schopnostmi vládnout a s kvalifikací, aby se tohoto úkolu zhostil. A to byla samozřejmě podstata celého problému - nikoli síla, ale kvalifikace. Uvědomil jsem si to plně v okamžiku, kdy se mě jedna z mých nejpokročilejších instruktorek zeptala: "Tak pověz, když ses teď dostal mezi elitu, co si se svými schopnostmi počneš?"

Byla to případná otázka. Měl jsem nyní nepochybně sílu, všechnu sílu, kterou jsem potřeboval. Už jsem se nemusel bát téhle planety ani jejích malicherných vládců a měl jsem toho spoustu, pro co jsem chtěl žít a co ztělesňovala Ti a moje naděje ve spokojenou budoucnost.

K čemu jsme ale byli doopravdy kvalifikováni? Ti byla vyškolena především k tomu, aby pracovala v jeslích, aby se starala o malé děti, a já jsem měl rozhodně v úmyslu této její kvalifikace využít při výchově našich vlastních dětí. Co jsem ale uměl já? K čemu jsem byl vyškolen? K efektivnímu zabíjení. K řešení důmyslných technologických zločinů - tady na téhle planetě, kde technologie nehrála významnou roli. Po pravdě řečeno jedinou prací na světě, jako byl tento, pro kterou jsem měl jakž takž dostatečnou kvalifikaci, bylo něco typu Arturovy funkce, jenže představa, že budu bojovat pro potěšení svých zaměstnavatelů, mě nijak nelákala. Kdybych měl své zaměstnavatele bránit nebo bojovat za nějakou správnou věc, bylo by to něco jiného, neměl jsem ale v úmyslu jen ventilovat agresivitu a poskytovat násilníkům něco, čím by zaplnili čas.

Přemýšlel jsem o tom, že stojím před stejným problémem, před jakým v této fázi svého života stál i Marek Kreegan, a že závěr, ke kterému dospěl on, je jediný správný, k němuž mohu dospět i já. Byli jsme si podobnější, než jsem si dosud uvědomoval, a zdálo se, že naše osudy jsou nějakým záhadným způsobem spojeny. Měl snad Kreegan něco, co jsem já neměl? Samozřejmě zkušenosti. Vypracoval se od píky. Já sám jsem už byl magistrem, přestože jsem neměl žádnou konkrétní specializaci. Z hlediska zdejší administrativy byla dalším krokem hodnost rytíře. Po rytíři následoval vévoda. A konečně, se všemi nashromážděnými zkušenostmi, jsem mohl pokročit od vévody k vládci.

Poprvé za celou dobu jsem Marku Kreeganovi alespoň trochu rozuměl. Nepřišel možná na Lilith s úmyslem zmocnit se vlády a být jejím panovníkem. Stal se vládcem Lilith, jedním ze čtyř vládců Diamantu, prostě proto, že pro žádnou jinou práci neměl potřebnou kvalifikaci. Bylo to absurdní, ale bylo to tak. V paměti mi znovu ozvěnou zazněla Kronlonova slova. Nikdo z nás neměl na vybranou.

Uplynulo už dvanáct týdnů ode dne, kdy jsme dorazili do pevnosti Moab, a já jsem si začínal uvědomovat, že neexistuje nic dalšího, čemu by mě tu ještě mohli naučit. Další krok záležel jen na mně a můj vlastní osud ležel někde jinde. Až doposud jsem zjistil velkou spoustu věcí sám o sobě, ale prakticky nic o tom, kvůli čemu jsem sem byl vyslán. Nedozvěděl jsem se vůbec nic o mimozemšťanech a dokonce jsem ani nevěděl, jak Marek Kreegan momentálně vypadá. Pokud jsem chtěl postoupit někam dál, bylo třeba, abych získal titul rytíře, a pokud jsem chtěl získat titul rytíře, potřeboval jsem armádu a pár poradců, kteří se lépe vyznali ve zdejších poměrech.

Ještě jednou jsem vyhledal otce Bronze. Kněz vypadal odpočatý a ve formě a zdálo se, že je rád, že mě vidí. Podali jsme si ruce a potom jsme se upřímně objali. Uvědomil jsem si, že si ode mne sice udržoval odstup, přitom však pečlivě sledoval moje pokroky.

"No prosím - teď je z tebe tedy magistr s potenciálem vládce!" zasmál se. "Říkal jsem ti, že chci, aby si mě lidé pamatovali, až to tady převezmeš!"

Oplatil jsem mu také smíchem. "Jenže to je ještě hudba budoucnosti," odpověděl jsem. "Marek Kreegan už dnes musí být v letech, takže možná ani nebude mezi námi, až si budu připadat dostatečně jistý, abych se mu mohl postavit. Musím ale udělat první krok a k tomu potřebuji pomoc."

"To znamená, že se pokusíš získat hodnost rytíře," prohlásil věcným tónem. "Mohl jsem si to myslet. Obvyklá cesta je pro tebe ale uzavřená. Nemůžeš jako magistr vstoupit k nějakému rytíři do učení a čekat, až přijde tvůj čas. Nikdo tě do učení nevezme."

"To už mě taky napadlo," ujistil jsem ho. "Ne, budu se toho muset pokusit dosáhnout jedním rázem. Budu se muset postavit armádě, porazit ji a potom vyzvat rytíře na souboj."

"Dobře vymyšleno," připustil Bronz. "A kde asi seženeš dostatek ozbrojených sil, abys pronikl aspoň do brány jeho hradu?"

"O tom už jsem taky přemýšlel. Připadá mi, že existuje jen jedna cesta, kterou se můžu dát, a k ní potřebuji vaši pomoc. Před mnoha dlouhými týdny jsme vy i já přihlíželi tomu, jak se relativně malý a nevyzbrojený oddíl postavil elitnímu vojenskému sboru a porazil ho. Myslím, že kdyby se daly všechny dohromady, zvládly by celou armádu."

"To možná ano," odpověděl zamyšleně, "jenže s tím by nikdy nesouhlasila. Vyslat všechny své síly k dobytí pevnosti, aby v ní mohl vládnout muž? Viděls přece Sumiko."

"Viděl jsem ji. Viděl jsem ji a pečlivě jsem si ji prostudoval. Myslím, že je do nějakého boje celá žhavá. Myslím taky, že to byl důvod, proč tady byla, aby si zdokonalila svoje metody. Myslím, že by takovou zkoušku uvítala."

"Obecně řečeno jistě," přikývl. "Jen pro zábavu, nebo aby dokázala platnost svých teorií. Ne ale kvůli tobě, můj milý Cale. Kvůli tobě určitě ne."

"I kdyby ta její zkouška znamenala pevnost Zeis?" Při pomyšlení na něco takového zůstal neschopen slova zaraženě stát. Konečně znovu promluvil. "Ty si tedy doopravdy nevybíráš tu nejjednodušší cestu, co? Zeis není jednou z malých, slabých a bezvýznamných pevností - patří mezi ty největší. Je to natolik důležitá pevnost, že na jejím území byla zřízena přistávací plocha pro raketoplán, takže ji navštěvují všechny důležité osobnosti. A obranu povede na svém domácím území Artur. Vzpomínáš si na tamější geografické uspořádání?"

"Vzpomínám," ujistil jsem ho. "Stejně to ale musí být Zeis. Myslím, že doktor Pohn je jediným individuálním terčem její nenávisti, který by ji k tomu mohl vyprovokovat, co říkáte? A z hlediska vzdálenosti je to dost blízko, aby neměla žádné velké problémy s dopravou."

Přemýšlel o mém návrhu. "Mohla by na to skočit," připustil, "jsi si ale jistý, že se dokážeš vyrovnat s ní? Když se pustí do boje se Zeisem a zvítězí, pokud se jí to totiž podaří, myslíš, že ti pevnost prostě předá?"

"To nevím," přiznal jsem upřímně. "Dokonce ani nevím, jestli dokážu porazit sira Tiela. Nikdy jsem se s ním totiž nesetkal. Myslím ale, že to musím zkusit."

"Nejspíš musíš," souhlasil Bronz, jako by mluvil spíš sám k sobě než ke mně. "Nevím. Zkusím se spojit se Sumiko a vysondovat, jestli se k tomu nechá přesvědčit nebo jestli bude přinejmenším souhlasit, že by si o tom promluvila. A myslím, že bych mohl aspoň kontaktovat vévodu Kisorna. Přemluvit ho, aby ti dovolil se o to pokusit."

"Jak to ale bude s Markem Kreeganem? Nevloží se do toho on? Konec konců to byl byl právě on, kdo původně na moji hlavu vypsal odměnu."

"To ne, Kreegan se do toho určitě nebude míchat," prohlásil sebejistě otec Bronz. "Bude se chtít přesvědčit, co vlastně v téhle fázi dokážeš, aby mohl zhodnotit, jak velké představuješ nebezpečí pro něj a pro jeho vlastní moc. Jestli se nám ale podaří na to Sumiko nalákat, jestli ty nebo ona porazíte Tiela a jestli pak dokážeš porazit ji, potom budeš muset začít přemýšlet o Kreeganovi. Víš jistě, že se do toho chceš pustit? Těch jestli je tady velká spousta a jakmile to jednou spustíš, už to nezarazíš. Dáš k tomu podnět a budeš zodpovědný za důsledky."

"Vy si myslíte, že mi přeskočilo, co?" zeptal jsem se ho. "Myslíte si, že bych se tady měl prostě usadit, přečíst si všechny ty knížky, které tu mají, založit si rodinu a všechno ostatní pustit k vodě, nemám pravdu?"

"Nic takového jsem já neřekl," zabručel Bronz tónem, který naznačoval, že přesně to měl na mysli.

"Jenže to já nemůžu," vysvětloval jsem. "Nemám to prostě v povaze."

"Uvidíme." Otec Bronz si zhluboka povzdechl. "Tak já to tedy rozjedu. Bůh buď milostiv tvé duši."

Kapitola dvacátá
Válečná porada

Všechno se to dalo dohromady tak snadno a rychle, až to téměř vzbuzovalo moje podezření.

Vypadalo to, že vesnice čarodějnic se od mé minulé návštěvy vůbec nezměnila, přestože jsem teď nesrovnatelně citlivěji vnímal okolní wardenovské prostředí, takže na mě všechno působilo poněkud novým a odlišným dojmem. Cítil jsem jakousi mírnou a nepříjemnou závrať, jejíž podstatě jsem nebyl schopen přijít na kloub. Otec Bronz mi sdělil, že on sám má už od své první návštěvy pokaždé stejný pocit a že je to vedlejší efekt procesu, díky němuž zůstává Sumiko O'Higginsová skrytá před vnějším světem.

"Střídají se," vysvětloval mi. "Je mezi nimi vždycky jedna s hodností magistry, doplněná shromážděním dvanácti dalších. Sumiko je všechny napojí tou svou šťávou, takže jsou neustále ve střehu. To, co je tam dole, by se neukázalo na ničem kromě planetární satelitní fotografie a dokonce ani tahle metoda zřejmě nijak zvlášť nefunguje - jejich vesnice je ze vzduchu dobře zamaskovaná a celý efekt ještě posiluje několik deformačních inverzních vrstev. Právě proto si tohle místo vybrala."

Byla přesvědčena o tom, že Artur se po své porážce nedokáže vrátit a znovu je najít, a také se v tomto ohledu nemýlila. V podstatě šlo o zprávu, vysílanou každou konkrétní třináctičlennou hlídkou, která prostě všem lidem v okolí přikazovala, aby si existence jejich vesnice nevšímali. Nešlo o neviditelnost ani o žádnou telepatii, přesto to však byla pozoruhodná mentální bariéra.

Podle toho, co mi byl otec Bronz schopen říct, to vypadalo, že je O'Higginsová mým nápadem víc než nadšena. Prohlásila něco v tom smyslu, že stejně potřebovala nějaký ‚zkušební objekt'. Kromě toho chovala zvláštní nevraživost vůči pevnosti Zeis nejen proto, že v ní přebýval doktor Pohn, ale také proto, že Artur během svého útoku zabil dvě z jejích čarodějnic.

Přestože však svoje dvě mrtvé čarodějnice nahradila novými, byla v případě boje proti Zeisu ve výrazné početní nevýhodě. Mnohé z jejích taktických postupů byly nesrovnatelně účinnější při obranné než při útočné činnosti, protože metody jako kruh, jehož praktickou ukázku jsem viděl, nebo ‚zatemňování mysli' se nijak zvlášť nehodily pro mobilní jednotky, postupující vpřed. Nebylo pochyb o tom, že dokážou eliminovat část Arturových oddílů, ne ale všechny; při bezprostřední konfrontaci se její pěšácké bojovnice, i s poněkud zesílenými schopnostmi, nemohly rovnat Arturovým vycvičeným a zkušeným dozorcům a magistrům. Jejich předností byla skupinová síla. Artur to už věděl, byť za tu informaci krvavě zaplatil, a dalo se předpokládal, že přijme příslušná protiopatření. Kdyby měla Sumiko k dispozici tisíc čarodějnic, byla by snad nezranitelná, s pouhými sto šedesáti devíti však potřebovala pomoc.

Byl to opět otec Bronz, který projevoval velice zajímavý talent pro machiavelistické politické manipulace, kdo přispěchal na její záchranu. Na naši poslední poradu se nedostavili pouze kněz, čarodějnice a já sám, ale také tři neznámé ženy, oděné v pestrobarevných volně splývavých hábitech. Až na svoje vystupování a oblečení vypadaly docela obyčejně a jejich rysy svědčily o společné minulosti na civilizovaných světech. Přesto působily na první pohled dojmem, že nejsou běžnými obyvatelkami Lilith, dokonce ani ne magistrami. Byly... jiné.

Posadili jsme se, posloužili jsme si drobnými a chutnými kousky pečiva, nalili si lehké místní víno a otec Bronz nás představil. Nejprve Sumiko, potom mne a nakonec se obrátil k oněm třem zvláštním ženám.

"Dovolte, abych vám představil rytířku Rognival z pevnosti Lakk," řekl a ukázal na ženu v nejokázalejších šatech, "její administrativní asistentku lady Tonu a vrchní velitelku jejích ozbrojených sil lady Kysil."

Přestože všichni přítomní se chystali do boje spíše ve jménu svých vlastních než mých zájmů, ještě nikdy jsem si nepřipadal tak opomíjen při plánování operace, která měla rozhodnout o mé budoucnosti, jako tentokrát. Upřeně a zvědavě jsem si všechny tři ženy prohlížel nejen proto, že mě zajímalo, co tu dělají, ale také proto, že jsem ještě nikdy rytíře ani rytířku neviděl. S výjimkou úzkého kožešinového lemu a drobného drahokamu, zasazeného do jakési čelenky, nepůsobila nijak nadlidským dojmem. Byl jsem však nucen přiznat, že Wardenova síla v jejím těle hořela a zářila o něco pronikavěji. Mapa v mé hlavě se opět rozsvítila, takže jsem viděl, že Lakk je velice malá pevnost několik kilometrů přímo na západ od Zeisu - na druhé straně onoho hrozivě vyhlížejícího močálu.

"Dejme se do práce," vyzvala nás ostře Rognival a její hlas zněl tvrdě a úsečně. "Zaútočíme na pevnost Zeis a dobudeme ji. Tahle čarodějnice má svoje vlastní důvody a nějaké staré účty, které chce vyrovnat, ten mladík, co stojí tamhle, je veden ambicemi, a já - hmm, řekněme prostě, že Lakk je strašně malá pevnůstka, která je téměř ze všech stran obklopená pěkně odpornými bažinami. Nebylo to tak vždycky. Na druhé straně močálu, který dnes patří Zeisu, mi kdysi

náleželo území o velikosti čtyřikrát čtyři kilometry s tou nejúrodnější půdou pro pěstování vai. Tiel s Arturem mi ji před devíti lety sebrali i s pěšáky, kteří ji obdělávali, a nechali mi jenom ostrov Lakk, který má sice několik melounových plantáží a pár pastvin pro snarky, rozhodně ale není soběstačný. Stala jsem se v podstatě Tielovou vazalkou a za to ho od té doby nenávidím. Až do dnešního dne jsem ovšem neměla dostatečně velkou armádu, abych na něj mohla přes bažinu zaútočit, a nemám už ani potřebný vliv, abych získala spojence. Jste moje naděje, že se mi podaří získat zpět svoji půdu, samostatnost i sebeúctu."

O'Higginsová se na ni začala dívat o něco přívětivěji. Spatřoval jsem v tom všem uvažování otce Bronze - rytířka, která nenávidí Zeis. Dokonalá volba.

Od okamžiku, kdy jsem uprchl ze Zeisu a našel ho, měl můj život neustále a plně ve svých rukou, přičemž se zdálo, že tento úkol ochotně či dokonce dychtivě akceptuje. Ten Cal Tremon, který se tady účastnil válečné porady, byl nyní produktem Bronzových machinací právě tak jako celá tahle pečlivě připravená akce. O co mu k čertu vlastně šlo?

Prověřil jsem si jeho minulost natolik, nakolik mi to dovolovaly moje omezené kontakty s jinými obyvateli tohoto světa, a všichni ho shodně líčili jako potulného magistra, kněze, který byl svou vlastní církví nejen zbaven funkce, ale navíc exkomunikován, a který byl součástí zdejší scenérie tak dlouho, kam až paměť všech sahala. A přece mi právě to poslední dělalo starosti. Nikdo si nevzpomínal, že by tenhle kněz někdy pořádal bohoslužby, sloužil mši nebo co všechno ještě kněží dělávají, ani že by se zabýval jakoukoli skutečnou církevní činností. Já sám jsem ho rozhodně nic podobného dělat neviděl, a pokud šlo o jeho život na vnějších světech, jeho minulost a důvod, proč sem byl poslán, měli jsme jen jeho slovo.

Jestliže byl ovšem spojen se šéfem Tielem, s Kreeganem a s celou jejich společností, proč na mne vynakládal takové úsilí? Proč mě prostě nevydal do jejich rukou a nešel si dál svou cestou? Jestliže byl nějakou vysoce postavenou osobností na společenském žebříčku, vydávající se za obyčejného kněze, proč se postaral o to, abych se dostal do Institutu a získal tam ten nejlepší výcvik a ty nejlepší zkušenosti, jaké jsem mohl na Lilith najít? Jestliže byl veden vlastními ambicemi, musel jsem pro něj představovat hrozbu - pokud ne dnes, pak někdy později.

Pokud byl však doopravdy tím, za koho se prohlašoval, jaké byly jeho motivy? Přestože byl zapřisáhlým obhájcem společenského řádu na Lilith, využíval toho, co ho nejvíc ohrožovalo, totiž čarodějnic, aby dosadil na trůn člověka, který tento řád nenáviděl, konkrétně mne.

Rozhlédl jsem se po jejich obličejích a sledoval jsem, jak vážně diskutují o nadcházející vojenské operaci. Jejich konkrétním slovům jsem věnoval jen nepatrnou pozornost, protože ironií osudu jsem byl z hlediska konečného výsledku na této válečné poradě tím nejméně důležitým, přestože jsem samozřejmě počítal s tím, že se boje zúčastním. Byla tu O'Higginsová, psychopatka s pravděpodobným potenciálem vládce a se schopností libovolně násobit, kombinovat a směrovat Wardenovu sílu. Byla tu Rognival, která chtěla pomstít svoje dřívější porážky a získat zpět ztracené území. Byl tu Bronz...

Už jednou, když jsem o něm uvažoval, mě napadlo označení machiavelistický. Pokud jsem si ještě alespoň trochu pamatoval to, čemu jsem se kdysi učil, nebyl tenhle dávný myslitel nikdy osobně vůdcem, ale vždy pouhým poradcem - poradcem, který byl skutečným pánem, zatímco jeho vladař byl terčem veškeré nenávisti a obstarával všechnu špinavou práci. Měl snad v úmyslu učinit mě svým vladařem? Nebo jsme nějakým způsobem do této kategorie spadali všichni tři? Nebylo snad možné, že trpělivě a téměř ďábelsky prohnaně sní o tom, že se stane nepřímým panovníkem celého zdejšího sektoru prostřednictvím jeho oficiálních vládců a pak, možná s pomocí objevů O'Higginsové, rozšíří svoji vládu na celou planetu? Co by proti tomu mohl podniknout i někdo jako Marek Kreegan? Ten by útočil jen na vládce, rozhodně ne na potulného kněze a poradce.

Byl to dobrý, možná dokonce geniální plán. Uměl jsem si, že pokud se mi podaří tohle všechno přežít a získat hodnost rytíře, nebudu v jeho hře plnit pouhou roli pěšáka, se kterou počítal.

Porada byla ukončena ve zdánlivě dobré náladě, když dospěla k plánu, který vypadal velice dobře - alespoň teoreticky. O tom, jak se osvědčí v praxi, až proti sobě budou stát konkrétní lidé, jsme se teprve měli přesvědčit.

Když jsem se vrátil do chýše, ve které jsme Ti i já trávili svůj čas až do dne bitvy, ke svému překvapení jsem ji tam nenašel. O válečnou strategii se nijak zvlášť nezajímala a prakticky jí také nerozuměla a čarodějnice také nebyly příliš sdílné, každopádně však někam odešla a mně nezbývalo než čekat, až se vrátí.

Už se téměř stmívalo, když se objevila; vypadala poněkud unaveně a nervózně. "Co se děje?" zeptal jsem se ustaraně. "Kdes byla?"

"Na výzvědách," povzdechla a posadila se.

"Cože? Na výzvědách?"

Přikývla. "Ty ženský se mi nelíbí," prohlásila. Je na nich něco, co mi nahání husí kůži." Znepokojeně na mne pohlédla. "Na kdy plánujete bitvu?"

"Za tři dny," odpověděl jsem. "Za úsvitu."

Zavrtěla hlavou. "Tahle O'Higginsová se k nám sice zachovala pěkně a vůbec, ale vážně jí straší ve věži, Cale. Byla jsem na průzkumu a dostala jsem se fakt blízko k jedný skupince, co měla nějakou poradu nebo co. Neboj se, neviděly mě. Musela jsem pořádně natahovat uši, ale slyšela jsem skoro všechno, co povídaly." Otřásla se.

Zamračil jsem se. "A cos vlastně slyšela, že to s tebou takhle zamávalo?"

Naklonila se ke mně a šeptala tak tiše, že jsem jí sotva rozuměl. "Vůbec nechtějí splnit, co slíbily, Cale. Až vyhrajou, chystají se zabít tebe i otce Bronze. Dají tý rytířce všechno, o co si řekne, aby od ní měly na chvíli pokoj, mají ale v plánu zabrat Zeis pro sebe. Mluvily něco o tom, že to bude začátek čistky. Co je to čistka, Cale?"

Vysvětlil jsem jí to.

"Myslela jsem, že to bude něco takovýho," přikývla. "Tvrdily, že to bude čistka celý Lilith. Pokud jsem tomu dobře rozuměla, chtěly by v Zeisu vyvraždit všechny chlapy a udělat z něj čarodějnickou pevnost."

Zmocnil se mě nepříjemný pocit, že jsem si většiny toho všeho byl vědom od samého začátku, jen jsem si to sám nechtěl připustit. "Nelam si s tím hlavu," pokoušel jsem se ji uklidnit sebevědomým tónem, přestože jsem si nijak sebevědomě nepřipadal. "Otec Bronz ani já se rozhodně nenecháme takhle zahnat do kouta. A ta stará čarodějnice by to stejně nedokázala. Marek Kreegan a všichni ostatní nejvyšší šéfové by tady byli dřív, než by stačila začít."

Ti energicky zavrtěla hlavou. "To si myslíš ty, jenže ty ženský s tím taky počítají. Jsou šílený, ale ne pitomý. Tvrděj, že O'Higginsová je už teď silnější než lord Kreegan, a že s tou šťávou, co jim dává sílu - říkali jí Satanův lektvar - bude silnější než každá armáda, kterou by proti nim mohli poslat. Tvrděj, že má takovou sílu, že už stabilizovala dvě nějaký blejzrový pušky z vnějších světů, nebo jak tomu říkaly."

Blejzrový pušky... "Myslíš asi laserové pistole?" vyptával jsem se a hlas se mi navzdory předstíranému klidu poněkud zachvěl.

"Jo," přikývla. "To je ono. Propána, Cale, co teď uděláme?"

Momentálně jsem si nemohl počít nic jiného než to, že jsem ji objal, pevně ji k sobě přitiskl a snažil jsem se její obavy alespoň trochu rozptýlit. Bylo mi ale jasné, že někdy v průběhu následujících tří dnů si budu muset dlouze pohovořit s otcem Bronzem.

Kněz svraštil obočí. "Říkáš, že dokáže stabilizovat laserové pistole? V tom případě je doopravdy stejně silná jako Kreegan. To je ovšem problém." Byli jsme daleko za hranicemi tábora čarodějnic, oficiálně v nebezpečné zóně, ale z hlediska svých současných potřeb mimo ni.

"To ještě zdaleka není všechno," pokračoval jsem. "Na světě, jako je Lilith, by z vás obyčejná malá imobilizující pistole udělala krále. Pěšák by pak mohl vyřídit vládce, kdyby ho zastihl nepřipraveného. Vím, že já bych to dokázal, a tahle planeta je plná vycvičených zabijáků."

Bronz zamyšleně přikývl. "Teď už je trochu pozdě na to, abychom měnili svoje plány, a navíc pochybuji, že by nějakou jejich změnu v téhle fázi dovolila. Přesto ale nejsme tak docela bezbranní." Oči se mu trochu rozsvítily a na rtech se mu objevil nepatrný úsměv. "Musím přiznat, že nic z toho, co mi říkáš, mě tak úplně nešokuje ani nepřekvapuje. Něco podobného jsem čekal a taky jsem s tím ve svých plánech počítal."

Místo aby mě jeho sdělení uklidnilo, ještě o něco víc zvětšilo moje obavy. "Co jste vlastně zač, Bronzi? O co vám v tomhle všem jde?"

Povzdechl si. "Poslyš, Cale, nemáš důvod mi věřit, máš ale několik důvodů mi důvěřovat. Mohl jsem tě kdykoli zabít, zvlášť v těch prvních dnech, když jsi se tady ještě vůbec nevyznal a byl jsi bezmocný. Neudělal jsem to. Pomohl jsem ti a udělal jsem taky všechno, co bylo v mých silách, pro Ti. To snad uznáš, ne?"

Přikývl jsem, i když jsem s ním tak docela ve všem nesouhlasil.

"V tom případě tě musím požádat, abys mi důvěřoval, dokud nebude po bitvě," pokračoval. "Musíš se držet co nejdál od O'Higginsové. To je jediný člověk, kterého se někdo s tvojí silou musí bát. Prostě počkej. Až bude po všem, až budeme vědět, jak to dopadlo, všechno se dozvíš. Slibuju. Všechno se dozvíš, všechno pochopíš a vyděláš na tom."

"Na čí straně vlastně jste, otče Bronzi?" zeptal jsem se podezřívavě. "Můžete mi říct aspoň to?"

"Jsem na své vlastní straně, Cale," usmál se. "To musíš pochopit. Máš ale štěstí, že tvoje strana a moje strana spolu zrovna nejsou v rozporu, ale spíš jim jde o totéž. Na to ti slavnostně přísahám. Ještě jednou mi teď věř a všechno ti bude jasné."

"Zkusím to," povzdechl jsem, "protože stejně nemůžu dělat nic jiného."

Dobromyslně se rozesmál a poplácal mě po zádech. "Tak pojď, půjdeme zpátky. Co kdyby ses vrátil domů a zkusil s tou svojí hezkou kočičkou udělat dítě? Možná to bude na nějakou dobu vaše poslední příležitost. Za dva dny to bude tvůj vlastní mozek, který ti dá odpověď. Mám takový dojem, že ti to ani nebudu muset vysvětlovat. Prostě si pamatuj, že tě mám doopravdy rád, synu. Pokud si budeš hlídat záda, jednoho dne z tebe bude vládce Lilith."

Jen jsem opětoval jeho upřený pohled a neodpověděl jsem, přestože jsem mimoděk přemýšlel o tom, jestli pak v tom případě bude ještě o co stát.

Kapitola dvacátá první
Bitva o pevnost Zeis

Šlechtic nebojuje s prostými kmány. Jeho bojové úsilí je vyhrazeno pro protivníky, kteří mají stejnou nebo vyšší hodnost. V důsledku toho jsem byl hned na počátku celého tohoto tažení odsouzen do role vyčkávajícího pozorovatele. Teprve poté, až obě armády udělají špinavou práci a o výsledku bitvy bude rozhodnuto, jsem měl čelit úkolu, který spočíval v tom, že vstoupím hlavní branou do hradu a projdu onou zakázanou ústřední chodbou. Zvláštní bylo, že bych se byl raději zúčastnil samotné bitvy, protože boj byl tím, čemu jsem zasvětil celý svůj dosavadní život. Byť by to snad některé ze změkčilejších obyvatel civilizovaných světů mohlo šokovat, nacházel jsem v něm osobní uspokojení. Jenže už jsem postoupil výš, překročil jsem stín osamělého atentátníka, obyčejného pěšího vojína nebo řadového kavaleristy. Jiní lidé, vojáci a bojovníci, teď šli do boje pod mojí zástavou.

Kráčeli jsme, Ti a já, po mraky zahalené stezce, po níž jsem nedávno, byť mi to připadalo jako v minulém životě, z pevnosti Zeis odnášel její bezvládné tělo a vyhýbal se hlídkám. Vraceli jsme se, vlastními silami a ze své svobodné vůle, oblečení v šatech magistra a dozorce stejné barvy a střihu, které dávaly najevo, že jsme muž a žena.

Krátce poté, co jsme se vynořili z oblaků, v nichž byla dolů klesající stezka ponořena, se před námi v ranním úsvitu

objevila pevnost Zeis. Byla to tatáž působivá, přímo pohádková scenérie, kterou jsem si pamatoval.

Slyšel jsem, jak Ti překvapeně zalapala po dechu. "To je nádhera," vyjekla a pak se na mne podívala s očividnou obavou, jestli nepůsobí příliš dětinsky. Konečně však dospěla k závěru, že jí na tom nezáleží. "Tamhle dole jsem se narodila," prohlásila a ukázala prstem směrem k naší bývalé vesnici. "Zažila jsem tam spoustu ošklivejch věcí, patřím ale k tomu všemu a to všechno zase patří ke mně. Dokážeš to pochopit?"

Přikývl jsem, přestože neexistovalo žádné místo, které by si na moji duši mohlo dělat stejný nárok, jaký si dělal Zeis na její. Byl jsem produktem zcela odlišné společnosti pro ni neznámých tvarů a struktur koncipovaných počítači, formovaných a utvářených plasty. Přesto jsem reagoval prakticky stejně jako ona sama, způsobem, který se naprosto vymykal mé někdejší povaze a celoživotní filozofii. Přitáhl jsem ji k sobě a pevně jsem ji objal. "Tohle všechno může být naše," vydechl jsem a v okamžiku, kdy jsem to říkal, jsem přemýšlel o tom, jestli jsem přestal být oním tvorem, kterým jsem dosud byl, a stal jsem se jedním z pravých obyvatel Lilith.

Posadili jsme se na vysokou římsu a odpočívali. Ti nesla pletený košík, vyrobený z jakéhosi sláme podobného materiálu, a teď začala vytahovat jeho obsah - kotlík vydlabaný z tykve, dva menší tykvovité poháry, křesací kámen, několik listů quaru od otce Bronze, které hoří žhavým, ale pomalým plamenem, a trochu jeho čaje. Potůčky, stékající z hor, vytvářely všude kolem nás drobné vodopády, takže o vodu jsme neměli nouzi. V košíku bylo také trochu pečiva a sýrovitá hmota, vyráběná z nějakého hmyzu způsobem, se kterým bych se raději nechtěl seznamovat.

Mimoděk jsem se rozesmál. Zdálo se mi absurdní, že pořádáme piknik a chystáme se přitom přihlížet bitvě.

Jedna z předsunutých hlídek čarodějnic ještě před východem slunce ‚pročesala' horské stezky, takže jsme se nemuseli obávat žádných nepříjemných překvapení - alespoň před začátkem bitvy ne. Měli jsme ze své pozice dokonalý výhled na celou oblast, od bažin až po hrad; přesto se všechno, co jsme viděli, zdálo být nesmírně drobné a vzdálené. Litoval jsem, že nemůžeme být blíž.

Ti se chvíli prohrabovala v košíku a vytáhla z něj dvě zasunovací dřevěné trubice. Nevěřícně jsem si je prohlížel a pak jsem je vzal do ruky. Byly to malé dalekohledy či lépe řečeno teleskopy.

"Odkud se tohle vzalo?" vyptával jsem se překvapeně.

Spokojeně se ušklíbla. "Spřátelila jsem se s jednou dozorkyní z Lakku, co lítá s besilem pro lady Tonu. Když jsem si všimla, že jí jedna tahle věcička visí u pasu, zeptala jsem se, co to je, a dostala jsem hned dvě. Myslela jsem, že by se nám mohly hodit."

To na mě udělalo dojem. Neustále jsem podléhal zlozvyku, že jsem Ti podceňoval a později jsem si to v duchu vyčítal. Upřímně jsem se snažil ji přesvědčit, aby zůstala v zadní linii, to se však ukázalo jako nemožné. Začínal jsem mít dojem, že si tu svou dětinskou zranitelnost úmyslně pěstuje, aby tak měla výhodu před všemi ostatními, obdařenými či neobdařenými Wardenovou silou.

Přiložil jsem jeden z dalekohledů k pravému oku a prohlížel jsem si bojiště. "Každou chvíli už by se mělo začít něco dít," prohlásil jsem nervózně.

"Však už se něco děje," odpověděla. "Podívej se tamhle, k Arturovu opevnění. Vidíš to?"

Namířil jsem svůj teleskop naznačeným směrem a přál jsem si, abych měl něco s lepším zaostřením a se silnější čočkou. "Nic nevidím... počkej! Jo, už to mám!"

Byli tam, stáli už seřazení do pravidelné linie, obrovští skákající wukové, jejichž masivní těla byla z této vzdálenosti na pozadí zeleného údolí prakticky neviditelná. Za nimi stál v dokonale vyrovnaném vojenském šiku hrozivý zástup pěších vojáků.

Přejel jsem dalekohledem ke stájím besilů, vyhloubeným v horském svahu nad kůlovou palisádou, a spatřil jsem známky frenetického hemžení. Bylo mi jasné, že na signál vyslaný ze země odtamtud všichni okamžitě vystřelí. Přemýšlel jsem o tom, kde asi bude Artur.

Potom jsem se podíval směrem k hradu. Viděl jsem, že masivní hradní brána je zavřená a na špičatých věžích vlají rudé prapory. Měl jsem dojem, že na těchto věžích rozeznávám i lidské postavy, byly však natolik vzdálené, že jsem si tím nemohl být jistý. Jisté ovšem bylo, že na polích ani nikde jinde v dohledu nejsou žádní pěšáci. Ti byli zřejmě staženi k úpatí hor, co možná nejdál od bitvy, a očekávali tam její výsledek.

Svůj další pohled jsem zaměřil do údolí pod sebou, na ústí horských stezek. Čarodějnice v průběhu noci potají pronikly dolů a byly teď na každé stezce rozestavené tváří dovnitř, spíš v řadě než v kruhu.

Neexistovala možnost, jak takovéto přesuny uskutečnit bez vědomí nepřítele, takže se nikdo ani nijak zvlášť nesnažil svoje manévry utajit. Čarodějnice zlikvidovaly nepřátelské hlídky a zaujaly takové postavení, aby si v případě potřeby mohly vzájemně přispět na pomoc; přestože však byl Artur pravděpodobně schopen vlastními silami eliminovat kteroukoli ze třináctičlenných čarodějnických skupin, znamenalo by to jasnou výzvu pro blížící se armádu z pevnosti Lakk, aby zmasakrovala jeho zadní řady. Usoudil jsem, že Artur se smíří s nebezpečím, které pro něj představují rozdělené čarodějnice, dokud se nestřetne s Lakkany a nerozdrtí je. Podle pohybu jeho vojsk jsem si byl jistý, že má v úmyslu postavit se invazní armádě co možná nejblíž bažinám, pustit se s ní do boje ve vzduchu nad zrádným mokrým terénem a přinutit Lakkany, aby se na pevnou zem vyloďovali část po části. Tam by jejich drobné skupiny mohly být rozprášeny dřív, než by se znovu stačily spojit v jeden silný válečný šik.

To, co jsme viděli před palisádou, byly pouze záložní jednotky, čítající něco přes polovinu jeho celkových sil, které mohly být vyslány do boje tam, kde by jich bylo třeba, nebo podle okamžité situace nasazeny proti jednotlivým skupinám čarodějnic. Byla to doopravdy dobrá válečná strategie a na první pohled mi bylo jasné, proč se Artur těší takovému respektu a proč je Zéis Lakkany považován za nedobytný.

Do pevnosti ovšem vedlo pouze sedm přístupových cest a každá z nich byla zablokována třinácti čarodějnicemi. To znamenalo, že zbývá sedmdesát osm dalších a těchto sedmdesát osm čarodějnic disponovalo obrovsky zesílenou a sjednocenou Wardenovu silou. Zeis byl přímo vzorovým modelem toho, co by si člověk přál ve válečné situaci bránit,

jeho přednost však spočívala v tom, že nebylo možné vytvořit si předmostí pro útok proti němu. Pokud by se podařilo vylodit na pevnou zem dostatečně početnou armádu, byli by to naopak obránci, kteří by byli zahnáni zpět do pasti, ze všech stran obklopené horami.

"Tamhle vyrážejí besilové!" vykřikla vzrušeně Ti. Nepotřeboval jsem ani svůj teleskop, abych viděl jejich velké temné siluety vylétat z úkrytu horských stájí. Jezdci byli připoutáni ve speciálních válečných sedlech, na nichž byla rovněž položena dlouhá zahrocená dřevěná kopí. Přelétl jsem pohledem mlhou zahalenou bažinu a chvíli jsem na ní nic neviděl. Pak se z kalné šedi vynořila dlouhá, pomalá řada besilů.. Na rozdíl od Arturových besilů, jejichž břicha byla pomalována červenavou barvou, měli tihle zespoda žlutou barvu Lakku.

Pomalu se k nám blížili nízko při zemi a postupovali opatrně, dokud neměli rozhled do všech stran. Uvnitř údolí se sice ještě válelo několik chumáčů přízemní mlhy, nikdy nemizící oblačná přikrývka však vystoupila minimálně do výše tisíce metrů, takže pro vzdušný souboj ponechávala dostatek prostoru.

Besilové ze Zeisu se přiblížili k močálu a zastavili se; jejich velká křídla kmitala tak rychle, aby je udržela na místě, že byla dokonale neviditelná. Nikdy jsem ostatně nepochopil, jak může něco tak obrovitého létat.

Útočící formace se nyní rozdělila; jedna třetina zamířila doleva, druhá třetina doprava, zatímco prostřední oddíl po kračoval přímo kupředu, náhle nečekaně zrychlil a dosáhl obrovského tempa. Stovky mrštných černých tvorů kroužily sem a tam, vyrážely proti sobě a uhýbaly, a jezdci se svými kopími snažili zasáhnout buď měkké podbřišky nepřátelských besilů nebo protivníky v jejich sedlech. Byla to trojrozměrná bitva, odehrávající se v neuvěřitelných úhlech a rychlostech, vedená náhlými prudkými manévry.

Zatímco se předsunutá síla zeiských besilů dala do boje, bažina pod nimi jako by se samotná probudila k životu; v mlze se začaly sem a tam hemžit jakési přízračné tvary. A pak z jejího závoje vyrazili gigantičtí dvanáctinozí chlupatí snarkové, chovaní pro svou kožešinu a maso, ze kterého obyvatelé Lilith připravovali guláš. Na zdejším močálovitém terénu se těmto tvorům jakýmsi způsobem dařilo nezapadat do bahna a špinavé břečky díky tomu, že dokázali libovolně přesunovat svoje těžiště. Jakožto býložravci byli lidem naprosto neškodní, představovali však velice efektivní metodu přesunu vojsk, pokud měla být bojištěm bažina, a pevnost Lakk je chovala právě za tímto účelem.

Na straně Zeisu se v tom okamžiku do akce dlouhými skoky zapojili velcí zelení wukové, jejichž záměrem bylo vyskočit tak vysoko a přistát tak přesně, aby dopadli přímo na křehké snarky a povalili je i s jejich jezdci a nákladem do bahna. Byla to taktika, která by se byla osvědčila, kdyby byli na snarcích jeli obyčejní vojáci, tentokrát tomu však bylo jinak.

Snarkové se znenadání zarazili, jako by čekali na příchod jisté smrti, byli to však naopak hrdí a majestátní wukové, kteří se v polovině skoku zakymáceli, jako by se ocitli pod soustředěnou palbou, pak se převrátili a neovladatelně se řítili k zemi.

V sedlech snarků nebyli vojáci, ale chemicky povzbuzené čarodějnice; ty se všechny soustředily na prostředního snarka, z jehož sedla jejich velitelka srážela gesty rukou wuky ze vzduchu na zem. Když Artur viděl, co se děje, okamžitě změnil taktiku. Podle toho, jak jeho wukové padali, si uvědomoval, že je likviduje jakási jedna ústřední síla, vyslal tedy část svých záloh, aby se rozptýlily po celém údolí, udržovaly od sebe navzájem značnou vzdálenost a vytvořily dostatečně širokou frontu, která by čarodějnice přinutila rozdělit palbu. Jejich koncentrovaná síla měla obrazně řečeno pouze jednu hlaveň a ta nemohla mířit všemi směry najednou.

Také besilové všude kolem dokola bolestně řičeli a padali k zemi; nemohli sice v bitvě, zuřící pod nimi, přispět na pomoc ani jedné straně, bránili však svým protivníkům, aby se do ní nezapojili ani oni. Rozpoutal se všeobecný krvavý masakr a Arturův plán alespoň do jisté míry fungoval. Jeden z wuků se vrhl na snarka obtěžkaného čarodějnicemi a v posledním okamžiku svůj útok neuvěřitelně mrštně zbrzdil, takže dopadl s vytrčenýma silnýma zadníma nohama. Velká pavoukovitá bestie se zhroutila, jako by byla z tenkých klacíků, stáhla s sebou do kalného bahna všechny čarodějnice, které na ní seděly - a o jistý malý zlomek tak zmenšila sílu Sumiko O'Higginsové. Z místa, kde jsme se nacházeli, nebylo možné rozeznat, kolik žen na kterém snarkovi sedí, podle počtu zvířat jich však na každém z nich muselo být přinejmenším čtyři nebo pět. Celá scenérie před námi byla ohromující; odehrával se tu přízračný balet smrti a zkázy, podobný pravděpodobně tomu, co se před mnoha staletími dělo na matičce Zemi.

Manévr oddílu wuků sice armádu čarodějnic trochu oslabil, většina z nich se však dostala na pevnou zemi, kde rychle sesedala ze sedel a vytvářela třináctičlenné skupiny. Některé z těchto skupin nebyly kompletní, protože však všechny pracovaly se Sumiko O'Higginsovou, jejím prostřednictvím a na její povel, ať se jich na pevninu dostalo jakékoli množství, představovaly určitě úctyhodnou sílu.

Tráva před přistávajícími čarodějnicemi náhle vzplála a středem celého bojiště se rázem táhla obrovitá ohnivá bariéra, která na okamžik každého oslepila.

Bylo mi jasné, že teď bojuje Wardenova síla proti Wardenově síle.

Po kratičké chvíli paniky se čarodějnice přeskupily. Pak se naprosto neuvěřitelně podél celé ohnivé linie jakoby pod rádlem nějakého gigantického pluhu zdvihl prašný vír, který požár uhasil, přestože na některých místech ještě poskakovaly drobné plameny. Čarodějnice nyní vykročily kupředy, semknuté v širokém půlkruhu. Nevěděl jsem přesně, kolik jich je, určitě jich však bylo padesát nebo víc. Sumiko se vychloubala, že jich nepotřebuje ani tolik, aby hrad srovnala se zemí.

Oheň se nyní otočil proti obráncům. Za požářištěm, které před malou chvílí sami vytvořili, vyšlehla ze země neuvěřitelně tenká a zářivá plamenná stěna a dala se do pohybu, rozpínala se do stále širšího půlkruhu, zatlačovala pěší vojáky zpět a odhalovala velké temné díry v zemi, které byly evidentně připraveny jako pasti na útočníky, jimž by se podařilo proniknout až sem.

Zamračil jsem se a otočil jsem svůj malý teleskop směrem k zálohám, které stále ještě nehybně vyčkávaly před palisádou. "Jestli ty zálohy hodně rychle nenasadí do boje," zamumlal jsem spíš sám k sobě než k Ti, "prohraje. Už se

jim podařilo vytvořit si předmostí. Tak proč nevyrazí?"

Ti neodpovídala a já jsem nedokázal odtrhnout oči od podívané, která se mi naskýtala.

Znovu jsem se obrátil směrem k bažině, kde se nyní začaly objevovat další skupiny snarků, vylodující za ochrannou bariérou čarodějnic lakkanskou armádu. Ještě jednou jsem pohlédl na rezervy, stále připravené, ale nehybné, a zavrtěl jsem nechápavě hlavou.

"Nemůžou být přece takhle neschopní," uvažoval jsem. "Proč kruci nevyrazí do útoku ještě dřív, než to předmostí dokonale zajistí?"

Slyšel jsem, jak Ti zalapala po dechu. "Besilové přestali bojovat!" vyjekla. "Podívej se!"

Pohlédl jsem tím směrem a spatřil jsem, že je tomu skutečně tak. Besilové, kteří přežili úvodní potyčku, asi tak čtyřicet z původního počtu sta nebo více, se stáhli, ani jedna strana však neustupovala.

"Přeskupují se... do společného šiku!" zachrčel jsem užasle. "Co to má k čertu...?"

Zdola ke mně dolehlo zaburácení hromové exploze a ozvěna jejího rachocení se převalovala mezi horami sem a tam; samotný fakt, že jsem zaslechl výbuch, mě natolik vyvedl z míry, že jsem byl nucen pátrat po jeho původu. Výbuch? Tady?

Díval jsem se na obrovský závoj dýmu, který se rozprostíral nedaleko přední linie čarodějnic, a pak jsem v jejich týlu spatřil vojáky, kteří se mezi ně vrhali a útočili na ně! Zálohy, pro které byla exploze určitě smluveným signálem, náhle také vyrazily. Rezervní besilové vylétli ze svých horských hnízd a wukové spolu s pěšími vojáky se rozvinuli do rojnice - nepostupovali však směrem k útočníkům.

"Podívej, mají namířeno k těm skupinkám čarodějnic, co hlídají přístupové cesty!" vykřikl jsem a čelist mi užasle poklesla. Přinutil jsem se však otočit zpět k získanému předmostí, kde jsem ovšem spatřil pouze neklamné známky masakru. Ohnivá stěna, která teď vytvářela past, v níž byly čarodějnice uzavřeny mezi vlastní obrannou linií a útočníky, se znovu zformovala a začala se stahovat kolem nich.

Čarodějnice, dezorganizované a zmatené, nechaly svůj vlastní plamenný půlkruh padnout a spěšně vyrazily do samotného středu údolí pevnosti Zeis. Proti nim se však nyní vrhli besilové, červení i žlutí, a oddělovali je od sebe. Jasně svítící záblesky mi prozrazovaly, že je proti nim používáno Wardenovy síly, že jsou na svém útěku pobíjeny, aniž by doopravdy chápaly, co se vlastně děje.

Záložní jednotky pod námi zaznamenávaly pod náporem síly čarodějnických skupin určité ztráty, teď už tu však nestálo sto šedesát devět čarodějnic proti čtyřiceti besilům jako onoho dne v jejich vesnici. Teď na každém místě postupovalo přibližně dvacet besilů, doplněných dalším tuctem wuků a kupředu se řítícími dobře vyzbrojenými pěšími vojáky, proti třinácti čarodějnicím. Jejich likvidace si vyžádala krvavou daň, přestože však s sebou vzaly polovinu útočníků, nakonec byly přece jen přemoženy - přemoženy a nemilosrdně zmasakrovány.

Odložil jsem teleskop a chvíli jsem se díval na Ti. Zdálo se, jako by můj pohled vycítila, protože se otočila a pohlédla na mne; zdrcený a zmatený výraz v jejím obličeji byl nepochybně zrcadlovým odrazem mého výrazu.

"Lakkané zaútočili proti čarodějnicím," ozvala se nechápavě. "Spojily se proti nim obě strany. Co se to tady děje, Cale? Znamená to, že si z nás celou dobu dělali blázny?"

Otupěle jsem zavrtěl hlavou. "To ne, miláčku. Nebo ano, vlastně ano. Myslím, že si z nás vážně dělali blázny. Sám si ale připadám jako dost velký blázen, když jsem to teď pochopil. Zatraceně!" Udeřil jsem pěstí do dlaně své druhé ruky. "Vůbec nechápu, proč mi to nedošlo hned na začátku - přinejmenším před dvěma dny, kdy už jsem měl k dispozici všechny informace."

"Bojovali ale přece za nás, ne? Měli pro nás snad dobýt pevnost Zeis!"

Znovu jsem pomalu a smutně zavrtěl hlavou a stiskl jsem jí ruku. "Drahoušku, pochybuju, že je tam dole vůbec někdo, komu by záleželo na tom, co s námi bude. Pochybuju, že na nás třeba jen na minutku pomysleli od toho okamžiku, kdy se rozhodlo, že dojde k bitvě." Pustil jsem ji a znovu jsem se pěstí udeřil do ruky. "Pěšáci!" zamumlal jsem. "Zatraceně! Dostali jsme se až sem, takhle daleko, a pořád jsme jen pěšáci!"

Nechápavě na mne zírala. "Co ale...?"

S povzdechem jsem se zdvihl na nohy. "Tak pojď. Půjdeme se pěkně projít a podívat se dolů do hradu. Neměj strach. Nikdo nám nebude bránit v cestě, protože si nás nejspíš vůbec nikdo nevšimne."

Se stále ještě zmatenou Ti po boku jsem zamířil dolů.

Kapitola dvacátá druhá
První z vládců Diamantu

Krveprolití dosáhlo obrovských rozměrů. Čarodějnice byly zmasakrovány důsledně a systematicky a rozsekány na menší kousky než při pitvě.

Trvalo nám přes dvě hodiny, než jsme dorazili do hradu, a když jsme se tam dostali, byly už zlikvidovány i poslední jejich zbytky. Vojáci ve žlutých i červených barvách metodicky prohledávali bojiště, pomáhali těm, kterým ještě bylo možné pomoci, a likvidovali pozůstatky boje. Čekala je dlouhá a namáhavá práce.

Jak jsem předpokládal, otec Bronz se nacházel ve společnosti několika dalších lidí v prostoru před hradní bránou; rozvalovali se v proutěných křeslech, odpočívali, jedli a pili. Spatřil jsem mezi nimi Volu a její sestru Dolu, rytířku Rognival, lady Tonu, lady Kysil a magistra Artura. Ostatní jejich společníky jsem nepoznával, podle jejich oblečení však bylo jasné, že jde o obyvatele Zeisu. Jeden z nich - drobný, křehce vyhlížející mužík, plešatý a vrásčitý - byl oblečen právě tak okázale jako Rognival, ve zdobené hedvábné tunice a těžkých vysokých botách; na hlavě měl tiaru s jediným velkým modrým drahokamem, který byl velice podobný, ale ne úplně stejný jako drahokam rytířky Rognival. Další muž, oblečený obdobně jako jeho starší hubený společník, převážně však ve zlatých barvách a na hlavě s klouboukem se širokou krempou, seděl pohodlně opřený opodál. Byl to už muž v letech, měl pečlivě zastřiženou

šedivou bradku a nepochybně byl kdysi obyvatelem civilizovaných světů. Přestože byl o mnoho let starší než já, zdálo se, že je v dokonalé tělesné kondici.

Otec Bronz si všiml našeho příchodu. "Cale! Ti! Pojďte prosím k nám!" zavolal vlídně a my jsme jeho výzvy uposlechli. Při pohledu zblízka vypadal Bronz k smrti vyčerpaný a velice, velice starý. Pomyslel jsem si, že mu od rána přibylo přinejmenším deset let. Přesto se však unaveně zdvihl ze svého křesla, radostně mi potřásl rukou a pak políbil Ti na čelo. Teprve potom se otočil a ukázal na ostatní.

"Některé členy téhle vybrané společnosti už znáte," začal, "myslím ale, že se sirem Honlonem Tielem jste se dosud nesetkali." Hubený starý muž pokývl naším směrem a já jsem nedokázal nic jiného, než tupě na něj zírat. Tohle byl tedy ten rytíř, kterému jsem se chtěl postavit, přemýšlel jsem zachmuřeně. Vládce pevnosti Zeis. Wardenovy buňky zářily jasněji v Arturovi než v něm.

"Ten džentlmen ve zlatých šatech, který sedí tamhle, je velkovévoda Kobé," pokračoval Bronz a Kobé také přikývl. Kněz představil i ostatní přítomné, ti už však všichni patřili k zeiským hodnostářům. Potom se otočil zpátky ke mně. "Předpokládám, že teď už je ti všechno jasné?"

"Myslím že ano," odpověděl jsem. "Nemůžu ovšem říct, že bych měl nějakou zvláštní radost z toho, že jste mě takhle využili. Připadám si jako kluk, kterému k narozeninám slíbili novou hračku, po jaké odjakživa toužil, a který pak zjistí, že nikdo ani nepřišel na oslavu, o dárku nemluvě."

"Ale no tak!" rozesmál se otec Bronz. "Tak strašné to zase není."

"Prosím," skočila nám do řeči Ti klidným ale lehce podrážděným tónem, "byl by někdo tak laskavej a vysvětlil mi, co se to tu zatraceně děje?"

Podíval jsem se na ni a povzdechl jsem si. "Dovol, Ti, abych ti představil Marka Kreegana, vládce Lilith, prvního z vládců Diamantu."

Skutečnost, že zalapala po dechu, když se otec Bronz uklonil, svědčila o tom, že se ještě musí hodně učit.

Úplné vysvětlení přišlo později, poté, co jsme se vykoupali, převlékli a posadili se ve velké hradní síni k opulentní hostině. Ti se stále ještě nevzpamatovala z šoku, který utrpěla při zjištění pravé totožnosti otce Bronze, musím však přiznat, že jakmile se ji dozvěděla, většinu ostatního už si domyslela. A prskala vzteky jako kočka.

Chtěl jsem ovšem všechno slyšet z úst člověka, který to osobně naplánoval.

"Tak to tedy vezmeme od začátku," souhlasil Marek Kreegan. "Měli jsme samozřejmě jistý problém. Jak jsem ti už dávno říkal, představuje Lilith rigidní ekosystém, ve kterém my lidé nehrajeme žádnou důležitou roli. Její ekonomika je velice křehká a její schopnost uživit rozsáhlou populaci, žijící v divočině, nesmírně pochybná bez pomoci Wardenovy síly, která chrání masy. Pěšáci nežijí nijak báječným životem - jenže kdo jím žije? Vždycky jen vládnoucí třída, tak to na světě chodí. Protože i když by každý hrozně rád byl králem, kdyby tomu tak doopravdy bylo, nezbývaly by žádné pracovní síly, které by se o tyhle monarchy staraly. Na civilizovaných světech tomu není jinak, rozdíl je jen v tom, že díky hromadnému rozšíření technologie je životní úroveň jejich pěšáků vyšší, než jaké můžeme momentálně dosáhnout tady na Lilith."

"Pořád ještě nedokážu obyčejné lidi na civilizovaných světech považovat za pěšáky, sloužící privilegované vrstvě," poznamenal jsem.

Jeho obočí vystřelilo nahoru. "Vážně ne? Narodil ses v tomhle těle?"

"Víte přece, že ne," zavrčel jsem.

"Přesně tak. Mertonův proces, co? Potenciální nesmrtelnost pro každého bez výjimky, nemám pravdu? Dostane se ale tenhle proces do rukou obyčejným lidem? Samozřejmě, že nedostane! Ze stejného důvodu, proč jim nebyly dány k dispozici léky proti třem vážným nemocem, na které nejvíc z nich umírá. Dosáhli jsme maxima svých možností a hranice obydleného vesmíru můžeme posunovat kupředu jen omezenou rychlostí. K přípravě nových planet na obydlení jsou zapotřebí celá desetiletí, zvlášť mají-li dosáhnout soběstačnosti. Cale, žádný systém nemůže přežít, pokud jeho obyvatelstvo neumírá. A Mertonův proces kromě toho není žádným univerzálním všelékem, protože k němu vždycky potřebuješ nové tělo. To by znamenalo hromadné klonování - několik bilionů klonů. A to je směšné. Klony musíme nějakou biomechanickou metodou pěstovat a udržovat při životě, dokud je nepotřebujeme. Podívej se ale na vůdce Konfederace - to je něco úplně jiného. Ti jsou už naočkováni proti chorobám, které zabíjejí obyčejné lidi, aniž by si toho byli vůbec vědomi. Jako šílení si shánějí kúry, zpomalující stárnutí. A když se jejich tělo konečně doopravdy opotřebuje, mají teď Mertonův proces, který je udrží při životě po nekonečné množství cyklů. Obyčejní lidé jsou ve společnosti Konfederace důležití jen v plurálu. Lidé. Zprůměrované masy. Všechno je zprůměrováno. A smetanu slízne jenom elita. Přesně jako tady."

"Do jisté míry jsem s vámi ochoten souhlasit," připustil jsem, "ale ti, kdo chtějí, se tam mohou vypracovat do vedoucího postavení."

Znovu se rozesmál. "Vážně? Doopravdy si to myslíš? Myslíš, že ty ses svého postavení dopracoval díky vlastní silné vůli a odhodlání? Zatraceně, člověče, tebe pro tohle postavení vyprodukovali. Vyprojektovali a vyrobili tě jako každý jiný nástroj, který potřebují, protože jsi jim byl užitečný. A se mnou to bylo stejné."

"Jenže vy jste se jim vzepřel," poznamenal jsem. "Proto jste taky tady."

Dobromyslně pokrčil rameny. "Problém s jejich systémem je v tom, že jejich lidské nástroje musejí mít určitou inteligenci, a aby splnily svůj účel, musejí být vypuštěny do nemilosrdného a krutého vnějšího světa. Dřív nebo později si uvědomíme pravý stav věcí a pak musíme být sami eliminováni, protože se pro ně stáváme hrozbou. Dělají to tak, že tě povýší na člena svého vnějšího kruhu - pokud v něm pro tebe najdou nějaké místo - nebo někdy prostě nařídí některému ze služebně mladších zaměstnanců, aby tě zlikvidoval. Zatraceně, můžou to udělat jednoduše tak, že si tě rutinně předvolají na bezpečnostní kliniku a místo aby ti pak vložili do hlavy tvou minulost a ostatní potřebné informace, udělají z tebe obyčejného pěšáka s vylízaným mozkem a dají ti nějaké hezké zaměstnání, jako třeba dohlížet

na nějakou mašinu nebo něco podobného. Přišel jsem na to skoro příliš pozdě a v podstatě náhodou a okamžitě jsem se vypařil."

"Na Lilith," dodal jsem. "Proč proboha právě na Lilith?" Všichni lidé u stolu kromě těch, kteří se na zdejší planetě narodili, se rozesmáli.

"To ti neprozradím," odpověděl. "Alespoň ne do té doby, než ti z hlavy vytáhneme tu zatracenou organickou vysílačku a než tady budeš dost dlouho, aby ti bylo doopravdy jasné, na čí jsi straně."

"A co mimozemšťané," zamumlal jsem a měl jsem pocit, že přicházím i o poslední svá tajemství. Věděl dokonce i o té vysílačce.

Ušklíbl se a pokrčil rameny. "Řekněme prostě, že jsou to, no, moji vlivní přátelé - přátelé všech obyvatel Wardenova diamantu, zejména ale jeho čtyř vládců. Stejně už tě ale určitě muselo napadnout, že civilizace, která dokáže proniknout do bezpečnostního sálu na Velitelství vojenských systémů, nebude mít rozhodně problémy s tím, aby zjistila pravdu o Mertonově procesu. A aby svoje zjištění předala mně, protože já líp než kdokoli jiný vím, jak uvažují nejlepší mozky Konfederace. Věděl jsem, že se zaměří na Lilith právě proto, že já jsem jejím vládcem, a že jediným člověkem, kterého sem logicky můžou poslat, bude někdo, jehož minulost a služební kariéra se bude co možná nejvíc shodovat s mou vlastní."

Nijak jsem jeho slova nekomentoval, protože mi všechno docházelo mnohem pomaleji, než předpokládal, což se mi ani trochu nelíbilo.

"No, každopádně jsme věděli, že se sem chystáš," pokračoval vládce Lilith, "a protože vím, s čím můžu u konfederační zpravodajské služby počítat, bylo mi jasné, že ať sem pošlou kteréhokoli agenta, nejlogičtější volbou bude, že co možná nejvěrněji napodobí moji vlastní výchozí situaci, protože vysílají jednoho zabijáka, aby zlikvidoval druhého. To znamenalo pevnost Zeis, protože tady jsem začínal i já. A to zase znamenalo, že stačilo počkat si, až do Zeisu dorazí nějaký nový vězeň. Pak ses tady objevil ty. Když ses tu trochu porozhlédl, přišel jsem se na tebe podívat, abych zjistil, co jsi zač, a abych tě zároveň trochu vyprovokoval. Bylo mi poměrně jasné, že jsi v dost velké depresi a že potřebuješ, aby tě někdo co nejrychleji nakopl do toho zadku, na kterém jsi ještě ani nemohl nosit kalhoty, aby ses rozhýbal. Ti byla evidentně nejlepším nástrojem, kterého jsem k tomu účelu mohl použít."

Podíval jsem se na Ti, která se rozhořčeně naježila. Právě jí plně docházelo, co doopravdy znamená být ‚pěšákem', a ani trochu se jí to nezamlouvalo.

"Takže se mi podařilo přesvědčit tě o tom," pokračoval Kreegan, "že jsem jediným nezávisle uvažujícím člověkem na celé Lilith, a zároveň jsem ti prakticky výslovně řekl, kam mám namířeno. Potom jsem se vrátil zpátky sem a nařídil jsem doktoru Pohnovi, aby odvedl Ti. Říkal jsem si, že jestli se mi aspoň trochu podobáš, tak zatraceně tě to naštve, že se ji vydáš hledat, a to znamenalo, že u tebe bude muset dojít k výbuchu Wardenovy síly. Byl jsi už na to zralý - viděl jsem to na tobě."

"A co kdyby k němu nebylo došlo?"

Usmál se. "V tom případě bys nebyl nic platný mně ani Konfederaci a byl bych tě ponechal tvému osudu, abys po celý zbytek života sázel fazole. Jenže k tomu samozřejmě došlo, došlo k tomu toho večera, kdy se tady konal banket. Když přišla Dola a oznámila nám, že jsi tady, okamžitě jsme začali plánovat, co s tebou podnikneme dál. Bylo například nezbytné, abychom ti ukázali doktora Pohna v tom nejhorším světle a spolu s ním Ti, vydanou kompletně na milost a nemilost jeho zločinným sklonům. Bylo třeba, abychom ti ukázali nejen magistra Artura, ale i jeho vojáky a zvířata -jistě chápeš, že Artur obvykle nově příchozí po pevnosti nedoprovází osobně - aby sis uvědomil, že k útoku na pevnost Zeis bys potřeboval celou armádu. A samozřejmě jsme se museli přesvědčit, jaký je tvůj Wardenův potenciál, alespoň trochu tě nechat přičichnout k tomu, jaké to je, když má člověk sílu, a přitom ti tu sílu nedat hned celou k dispozici. O to se postarala Vola a ta tě taky tím svým báječným půlnočním hereckým výkonem přiměla, abys vzal nohy na ramena. Já jsem tady už tou dobou samozřejmě nikde nebyl; musel jsem už být daleko jižně odtud a zanechat po sobě stopu, kterou bys mohl sledovat."

"Slyšel jsem ale hlas..."

"Obávám se, že to byl vévoda Kobé, který mluvil do rákosové trubice," vysvětloval. Kobé omluvně pokrčil rameny. "Bylo důležité, abychom rozptýlili podezření, které jsi vůči mně musel přirozeně zpočátku chovat. Nemohl jsem v době, kterou jsem měl k dispozici, být Kreegan pohybující se v chodbách hradu a zároveň navštívit několik dalších pevností, aniž by ses o tom dozvěděl. Počítal jsem s tím, že si to budeš pamatovat. Na druhé straně jsem musel být jediným člověkem, ke kterému jsi se mohl obrátit o pomoc."

"To bylo z vaší strany dost velké riziko," poznamenal jsem, popuzen jeho sebejistým vystupováním. "Právě tak dobře jsem se mohl ztratit v divočině."

"Ani trochu jsem s tebou neriskoval," odporoval. "Kdyby se bylo v kterékoli fázi ukázalo, že z toho či onoho důvodu nestačíš na to, co jsem od tebe potřeboval, mohl jsem tě prostě nechat být a najít si někoho jiného. Měl jsem ale určitou pojistku tady v Ti."

Podívala se po něm pohledem, který by byl, kdyby měla stejnou Wardenovu sílu jako já, proměnil celou síň v trosky.

"Nezapomínej," vysvětloval Kreegan, "že jsem sice o čtyřicet let starší než ty, že ale oba pocházíme ze stejného prostředí, oba jsme prošli stejným výcvikem a oba jsme dělali stejnou práci pro stejné lidi. Jistě, konkrétní jména a tváře se čas od času mění, pořád to ale jsou ti samí šéfové. Je to přísně rozvrstvená a statická společnost, v níž panuje řád, který podle jejího názoru funguje. V důsledku toho jsem věděl, jak budeš uvažovat. Dokázal jsem se prostě vžít do tvého postavení, spočítat si, co bych na tvém místě udělal já sám, a podle toho jsem se zařídil."

"Jak jste si ale mohl být tak jistý, že s sebou vezmu Ti?" Znovu se ušklíbl. "Tak tedy, především byla tvoje reakce na Ti dostatečně silná, aby aktivovala Wardenův efekt a dostala tě do hradu. To znamenalo, že k ní musíš být

emocionálně přitahován. Kromě toho, pokud ti na ní alespoň trochu záleželo, byl další vábničkou doktor Pohn. Přesto ovšem pro případ, že by ses najednou změnil v toho totálního pragmatika, za kterého ses považoval, přimíchala Vola do té první dávky lektvaru jistou mírně hypnotickou bylinu a to... hmm, řekněme, že to vystupňovalo tvoje přirozené sklony. Potřeboval jsem Ti, byla pro mne životně důležitá. Musels ji vzít s sebou, protože byla tím jediným, co mohlo Sumiko O'Higginsovou přesvědčit, aby se do věci vložila."

"Dostali jste ji?" zajímal jsem se.

Přikývl. "To už ale předbíháme. Musíš pochopit, jakou pro nás představovala hrozbu. Byla to psychopatka, jaká se díky bohu objeví jen jednou za sto let nebo ještě vzácněji. Existují určité zrůdy, které si v případě polapení zaslouží být sprovozeny ze světa, protože je to tak pro všechny lepší. Sumiko byla jednou z nich. Nebýt toho, že byla díky naprosté náhodě odhalena, byla by dovedla do konce experiment s genetickým kódem Institutu pro biologickou stabilitu, který rozhoduje o budoucí podobě civilizovaných světů. A nejen o podobě - víš přece, čeho všeho je možné prostřednictvím genetiky dosáhnout."

"Právě jste mi říkal, že by civilizované světy potřebovaly změnit," upozornil jsem ho.

"Změnit, to snad ano," přikývl, "ale... teď mluvíme o zrůdách, Cale. O zrůdách, maskovaných rouškou standardních civilizovaných bytostí. Měli se jí zbavit, měli ji zlikvidovat, spálit ji na popel - jenže místo toho ji poslali na Lilith, protože se drželi teorie, že někdo tak inteligentní by mohl přijít s něčím neobvyklým. To se jí tedy povedlo!"

Přikývl jsem. "Tak trochu jsem se díky Ti s jejími plány seznámil."

"A tos neslyšel ani polovinu," ujistil mě Kreegan. "Vůbec si nedokážeš představit, jak byla ta její zvrácená mysl zároveň geniální. Na míru uzpůsobené mutace existujících organismů! Mentální genetické inženýrství! Zprávy o tom, co podniká, se k nám samozřejmě donesly. S náborem těch svých děvčat a se vším ostatním nedělala žádné tajnosti. Mimochodem se tam na návsi konaly i lidské oběti. Ten samý kámen, na kterém ležela Ti, byl určen k tomu, aby k němu byl připoután živý člověk, a drážkami v něm měla odtékat krev, kterou potom všechny společně pily. Byla šílená, Cale. Šílená a přitom natolik geniální, že se jí podařilo všechny plány uskutečnit. Museli jsme ji zastavit - jenže díky té její genialitě jsme ani nebyli schopní ji najít."

Znovu jsem přikývl, protože už mi všecho bylo jasné. "A jak se přesvědčil Artur, i kdybyste ji dokázali najít, byla by stejně nepřemožitelná."

Vrchní velitel si pro sebe něco tiše zabručel.

"Asi tak nějak," připustil Kreegan. "Aby bylo jasno, neudělala žádný objev, který by byl pro Institut nějakou novinkou, jenže Institut vynakládá spoustu úsilí na to, aby tady udržel stabilní rovnováhu. Když jsem využil tebe a zejména Ti, podařilo se mi dostat nás všechny do její vesnice. Tam jsem jí mohl nabídnout dostatečnou návnadu, takže jsem si byl jistý, že se vypraví do Institutu s námi - a to taky udělala. Dlouho jsme ji tam vyhodnocovali, aniž by si toho byla vědoma, přestože si přitom sama z knihovny zjistila určité věci, které potřebovala vědět, jistá zjednodušení, jak by se dalo říct. Museli jsme jí poskytnout pár drobečků, abychom ji tam udrželi co nejdéle. Pak jsme dlouze diskutovali o tom, jak postupovat dál, jak velká je její síla a tak podobně. Byli jsme přesvědčeni, že jsme jí dodali dostatek nového materiálu, aby její sebevědomí nepřiměřeně stouplo, takže už stačilo jen vynést náš trumf - nabídnout jí příležitost, aby si ověřila, jak je skutečně silná. Snažili jsme se, aby bylo naše vnadidlo pokud možno neodolatelné.

Řečeno jinými slovy, naším cílem bylo navodit situaci, ve které by Sumiko opustila svoje ochranné útočiště, rozdělila svoje síly a přitom neměla podezření, že jejím nepřítelem není jen Zeis, ale také všichni ostatní."

"Přesně tak," vložila se do hovoru rytířka Rognival. "A zaplatili jsme za to vysokou cenu. Museli jsme se spolu doopravdy utkat, dokud se všechny nevylodily na předmostí. Bylo to obtížné, ale nevyhnutelné. Přesto jsme ovšem nasadili dostatečné síly, aby se alespoň část zeiské armády probojovala až k ní a zlikvidovala co možná nejvíc jejích čarodějnic. Abychom ji oslabili. Nemohli jsme ale její společnice obklíčit a zničit, dokud samotná ta zatracená ježibaba nebyla mrtvá."

"Jen tak ze zvědavosti, Kreegane, jak jste ji vlastně nakonec zabili?" zeptal jsem se.

"Abych řekl pravdu, měl jsem připraveno několik alternativ," odpověděl. "Jako poslední možnost jsme díky Institutu měli dostatek toho intenzifikačního lektvaru, abychom se proti ní mohli postavit já sám, tady vévoda, dva rytíři a asi tak čtyřicet magistrů - nemuseli jsme ho ale použít, za což jsem vděčný. Neměl jsem - a pořád ještě nemám - představu, jak silná doopravdy byla, a nestál jsem o to, abych to zjistil. Byl jsi to ty, Cale, kdo mě přivedl na myšlenku, jak se jí zbavit."

"Já?" zeptal jsem se zaraženě.

Přikývl. "Když jsi mi řekl o té její laserové pistoli. Spočítal jsem si, že ji bude mít u sebe už pro jistotu a hlavně pro pozdější použití. Podívej, kov z jiné planety dokáže stabilizovat jen člověk s potenciálem vládce, to přece víš. Alespoň si můžeš udělat představu o tom, jakou měla sílu."

Zamračil jsem se. "Co to ale má společného s...?"

"Tak se přece vzpamatuj, Cale! Kdybys ty byl na mém místě a měl moji sílu, kdybys ty věděl, že má u sebe laserovou pistoli, co bys asi udělal? Zvlášť kdybys zároveň věděl, že všechny její myšlenky, všechno, na co se soustředí, je někde jinde?"

Zůstal jsem na něj užasle zírat, když mi konečně došlo, jak to provedl. "Nesoustředil jste se na nic jiného než na tu pistoli," vydechl jsem. "Destabilizoval jste Wardenovu strukturu na jejím izolačním obalu. Wardenovy buňky, které se nacházely poblíž, na ni okamžitě zaútočily."

S úsměvem přikývl. "No jistě. Tím se odkryl napájecí zdroj, což vedlo k jeho přetížení a explozi. Měla tu pistoli celou dobu zastrčenou za pasem. Přiznám se ti, že jsem potil krev, když jsem čekal, jestli to vybuchne. Chtěl jsem už počkat jen pár dalších minut a pak bez ohledu na důsledky zahájit frontální útok. Jenže díky bohu to doopravdy explodovalo a ten výbuch byl signálem, na který všichni přestali bojovat, potřásli si rukama a pustili se do těch čarodějnic ze všech

stran."

"Stejně to ale bylo strašlivé riziko," poznamenal jsem. "Mohlo to vybuchnout kdykoli - třeba až po několika hodinách. A sám jste říkal, že frontální útok vaší armády by možná nebyl stačil."

"Musím přiznat, že jsem měl ještě třetí eso v rukávu," vysvětloval unaveně. "Wardenův organismus funguje rychle, ne ale zase tak rychle. Kdyby bylo všechno ostatní selhalo, byl by můj orbitální satelit vyslal ničivou střelu přímo na Zeis. Všechno a všichni tady by se byli vypařili, čarodějky ale samozřejmě spolu s nimi. Za takhle vážnou hrozbu jsem je považoval."

To zodpovídalo všechny moje otázky.

"Co ale to přestrojení za otce Bronze?" vyptával jsem se dál. "Přece jste si ho jen tak nevymyslel?"

"Ale ne," zavrtěl hlavou, "otcem Bronzem už jsem deset let. Je to ten nejsnazší způsob, jak mohu chodit, kudy se mi zachce, a nebudit při tom pozornost." Odmlčel se. "Teď si samozřejmě budu muset nechat trochu pozměnit vzhled a najít si nějakou jinou identitu. A to je vážně škoda," povzdechl si. "Otec Bronz byl občas doopravdy prospěšný. Už jsem dokonce uvažoval o tom, že sem pozvu nějakou skutečnou církev."

Opustil jsem tohle téma a konečně jsem mu položil nejdůležitější otázku. "A co já?" zeptal jsem se. "Co teď bude se mnou?"

"S tebou bude všechno v pořádku," ujistil mě. "Nějakou chvíli tady zůstaneš v hodnosti magistra, abys nasbíral trochu zkušeností, a potom buď přežiješ zdejšího šéfa nebo si najdeš nějakého slabého rytíře a začneš od něj. Jednou z tebe bude přinejmenším vévoda, možná dokonce i vládce. Říkal jsem ti, že mně to trvalo sedmnáct let."

Já ten váš rekord překonám," prohlásil jsem a myslel jsem to naprosto vážně.

Upřeně se na mne zadíval. "Mám takový dojem, že by se ti to mohlo podařit."

Večere krátce poté skončila a Kreegan nám oznámil, že odletí raketoplánem, který tu měl následujícího dne přistát. "Mám nějakou práci," vysvětloval. "Týká se to společných záležitostí všech čtyř vládců."

A byl to ještě rytíř Tiel, který mi k mému překvapení chtěl také něco sdělit. "Byl bych rád, kdybys tady zůstal," řekl mi upřímně. "Jsem už starý, Tremone. Kdybys chtěl, mohl bys mě zlikvidovat hned teď, jak jsi měl původně v plánu. Jenže je tady řada magistrů, zejména Artur, kteří mají velkou sílu, a mohlo by se stát, že kdybys zlikvidoval mne, jen díky nedostatečným zkušenostem by tě pak porazil někdo jiný. Možná dokonce i Rognival, které by udělalo ohromnou radost, kdyby mohla ten svůj ostrov vyměnit za Zeis. Pokud tady ale strávíš pár let, pokud se naučíš svoji sílu ovládat a plně využívat, pokud navážeš potřebné kontakty a obratně uplatníš své politické schopnosti, získáš rytířskou hodnost se souhlasem všech. Máš pro ni ty nejlepší předpoklady. Artur je vynikající voják, ale ve správních záležitostech nestojí za nic. A všichni ostatní jsou prakticky stejní; buď nemají dostatečné nadání nebo dostatečné ambice. Záleží to samozřejmě na tobě, ale udělal jsi na mne velký dojem."

Slíbil jsem mu, že o tom budu přemýšlet, odpověď jsem už ale znal. Samozřejmě jsem hodlal zůstat, částečně proto, že to byla nejjednodušší cesta k naplnění mých vlastních ambicí, a částečně kvůli Ti. Bylo sice jasné, že mnohé ze zdejších lidí si nikdy neoblíbí a neodpustí jim, jak ale sama říkala, byla součástí Zeisu.

Jako posledního jsem vyhledal doktora Pohna. Stále ještě se mi ten malý sviňák nezamlouval a bylo mi jasné, že po nastolení Tremonova režimu bude jedním z prvních, kterých se zbavím. Momentálně jsem ho ovšem potřeboval.

Následujícího dne odpoledne měl provést jistou drobnou operaci ve wardenovském stylu. Tak tedy dobře, můj dvojníku a partnere někde tam nahoře nade mnou - trapně jsem zklamal. Nechal jsem se vodit za nos. O těch tvých vzácných mimozemšťanech jsem nezjistil vůbec nic a lord Marek Kreegan, ďas aby vzal jeho černou duši, i nadále zůstává vládcem Lilith a prvním z vládců Diamantu. Jenže už toho mám dost. Udělal jsem všechno, čeho jsem byl momentálně schopen, a zjišťuji, že mám čím dál menší chuť prokazovat ti nějaké další služby. Jdi se bodnout, Konfederace! Snad až se stanu vládcem Lilith, nebudou se mi tihle mimozemšťané zamlouvat, zrovna tak je ovšem možné, že se mi zalíbí. Jestli ti ale budu nebo nebudu poskytovat nějaké další informace, to bude záležet na tom, jak sám v příslušnou dobu zhodnotím situaci z hlediska svých vlastních zájmů.

Cal Tremon, nijak zvlášť s úctou, končí.

Kapitola dvacátá třetí
Jistá nedotažená záležitost

Vzduch byl teplý a vlhký. Měli jsme právě za sebou jednu z dalších ošklivých bouří, typických pro Lilith, a přikrývka mraků se vznášela neobyčejně nízko. Raketoplán však navzdory tomu dorazil přesně v plánovanou hodinu -jako by se chtěl postavit za lorda Marka Kreegana.

Většinu noci jsem strávil tím, že jsem uklidňoval Ti. "Já toho chlapa nenávidím," opakovala znovu a znovu. V jistém smyslu byla její ztráta stejně velká jako ta moje a jejím světovým názorem nyní prostupovala hořkost. Ať jí jakkoli pohnula žlučí Sumiko O'Higginsová, nedokázala odpustit člověku, jehož přičiněním se dostala do rukou doktora Pohna, nedokázala mu prominout, že ji v zájmu někoho jiného tak strašlivě ponížil. Měla pocit, jako by ji Marek Kreegan znásilnil, a to ještě víc, než kdyby se na ní prohřešil skutečným sexuálním deliktem. Bylo to totální zneužití její osobnosti a mělo trvat dlouho, než se zbaví následků, kterými tento akt pošpinil její duši.

Přesto však dělala pokroky. Stála po mém boku, když raketoplán přistál západně od hradu na stejném místě jako vždy, když se vynořil z mračen a snesl se k zemi. Byl uveden do provozu složitý systém vakuových komor a zabezpečovacích zařízení, přestože v situaci, kdy se na palubě nacházel Kreegan, nebyl tak nutný.

Kreegan na sobě dosud měl svůj starý kněžský hábit, bylo mi ale jasné, že ho brzy vymění za něco jiného. A nebylo vůbec vyloučeno, že až ho příště uvidím, nebudu vědět, že je to on, přestože v tom okamžiku jsem měl pocit, že bych ho určitě poznal za jakýchkoli okolností. A přijde den, Kreegane, pomyslel jsem si, kdy se spolu pobavíme jinak než pouhým poklábosením.

Vévoda Kobé zůstával s námi, přestože obvykle to byl právě on, kdo služeb raketoplánu využíval. Mimoděk jsem přemýšlel o tom, jestli se tentokrát Kreegan přece jen nedopustil jistého omylu, protože věděl, že vysílačka v mé hlavě zůstane až do toho odpoledne aktivní. Bylo docela možné, že ozbrojené síly Konfederace, kroužící na oběžné dráze, jeho malý raketoplán sestřelí. Pak jsem si ale řekl, že k tomu asi nedojde. Neudělají to, protože o něčem takovém by někdo musel samostatně rozhodnout. Právě proto si najímají - a vytvářejí - lidi, jako jsem já. Nikdo tam nahoře se nebude chtít otevřeně přihlásit k zodpovědnosti za takovou akci, aniž by si své rozhodnutí nechal předem schválit samotnou Konfederací, a než tohle schválení dojde, bude už Kreegan dávno bůhvíkde.

Kromě toho měl vlivné přátele. Že by tito přátelé dovolili, aby byl rozmetán na cucky? O tom jsem pochyboval. Byl jejich nejcennějším spojencem, člověkem, který věděl, jakým směrem se ubírá uvažování konfederačního vládního aparátu. Mimozemšťané by o něj určitě nechtěli přijít.

Zamával, usmál se na nás, vešel do raketoplánu a schůdky za ním zaklaply. Slyšel jsem tiché bzučení, jak motory opět nastartovaly, a raketoplán se nejprve jen pomalu začal zdvihat ze země.

"Cale," slyšel jsem vydechnout Ti vedle sebe.

"Ano, miláčku?" odpověděl jsem a pohlédl jsem na ni.

V tom okamžiku jako by mi něco vybuchlo v hlavě. Připadalo mi to, jako by se moje Wardenovy buňky rozhořely náhlým plamenem a jejich energie, maximální možná energie, proudila mimo veškerou mou kontrolu ode mne, zaměřená přímo na Ti! Ti se však nevzňala, nezareagovala víc, než že se nepatrně otřásla. Místo toho se otočila, zadívala se upřeně na startující plavidlo, které pomalu stoupalo k oblakům a opatrně se snažilo překonat horský hřeben, než nasadí plný tah.

Stál jsem jako přikován k zemi, neschopen se pohnout, myslet, dýchat.

Vrčení raketoplánu se nepatrně změnilo, motory zakašlaly a pak začaly chroptět, jako by měly nějaký obrovský problém.

Ozvalo se zaburácení nenadálé exploze, mraky se zableskly pronikavým jasem a raketoplán se zřítil k zemi; narazil na skalnatou horskou stěnu a znovu a znovu se převracel. S hromovým rachotem dopadl na dno údolí a náhle byl zalit děsivým světlem, tak oslepujícím, že na něj nebylo možno pohledět. Ti se odvrátila a já jsem cítil, jak pouto té strašlivé a tajemné síly, která mě svírala ve své moci, náhle povolila.

Ohromeně jsem se otočil a pohlédl jsem nejprve směrem k raketoplánu, ze kterého ovšem teď zbývala jen dýmající, bublající a syčící louže roztaveného kovu. A ta měla také brzy zmizet. Věděl jsem, že až se dostatečně ochladí, zahájí znovu Wardenovy buňky svůj neúnavný útok proti cizí hmotě a během několika dnů ji promění v prach.

V šoku jsem se obrátil zpět k Ti. "Co... cos to proboha udělala?"

Usmála se a byl to ten nejzlomyslnější a zároveň nejsamolibější úsměv, jaký jsem kdy ve tváři jakéhokoli člověka viděl.

"Vzpomínáš si, jak jsme před pár dny byli v tý čarodějnický vesnici?"

Dokázal jsem jen tupě přikývnout.

"Trochu toho jejich lektvaru jsem jim vzala. A všechno, co jsem měla, jsem dneska ráno vypila, těsně předtím, než jsme se sem vypravili. Doufala jsem, že tě překvapím a že tu svoji sílu dokážu použít dřív, než mě stačíš zastavit. A taky se mi to podařilo."

"Ale... ale jak?"

"Včera po večeři jsem si ještě dlouho povídala s vévodou Kobém a se šéfem Tielem," vysvětlovala. "Zeptala jsem se jich na pár jednoduchejch věcí, mezi tím taky na to, jak to dělají, aby ten raketoplán letěl rovně. Kobé si dal zvlášť záležet na tom, aby mi to ukázal. Nakreslil mi obrázek nějaký věcičky, který říkal geoskop nebo tak nějak. Zeptala jsem se ho, jestli v sobě raketoplán má taky něco takovýho, a on mi potvrdil, že něco jo, že to ale není úplně stejný. Popsal mi, jak to vypadá. A s použitím tvojí síly jsem tomu raketoplánu udělala to samý, co udělal Kreegan Sumičině pistoli. Prostě jsem zrušila to zaklínadlo."

"Ale... ale ten gyroskop přece musel být ve vakuové komoře!" protestoval jsem. "To na něj nemohlo působit."

"Udělala víc než jen to, mladíku," ozval se za mnou nějaký hlas. Prudce jsem se otočil a spatřil jsem, že tam stojí vévoda Kobé; vypadal spíš zamyšleně než rozzlobeně. "Rozhodně máš v sobě zatracenou sílu, synu, a není pochyb o tom, že tohle děvče chudáka Marka nenáviděl víc, než si kdokoli na světě zaslouží, aby ho někdo nenáviděl. Viděl jsem to, cítil jsem to, ale nemohl jsem s tím vůbec nic udělat."

"Co tím chcete říct?" vyptával jsem se a měl jsem náhle pocit, jako by mě opustily všechny síly.

Nevěřícně zavrtěl hlavou. "Ať si o tom ona sama myslí, co chce, nebyly to gyroskopy, co ho zabilo. Provrtala pomocí materiálu z Wardenových buněk díru celým vnějším pláštěm a zničila pohonnou jednotku!"

Posadil jsem se do trávy. "Bože můj!"

"I kdyby to nebylo k ničemu jinému dobré, aspoň ti teď je jasné, že ani Sumiko neměla představu o tom, co všechno dokáže síla vládce," poznamenal vévoda.

Pomyslel jsem si, že bere smrt Marka Kreegana dost na lehkou váhu, a také jsem to řekl nahlas.

Jen se usmál. "Takhle to na Lilith chodí," prohlásil filozoficky. "Obstarával jsem na celé téhle planetě veškerou administrativní práci a ještě spoustu věcí navíc, stejně jsem ale byl jen jeho poskok. Kdepak, synu, rozhodně jsem Marka Kreegana nijak nemiloval."

"A teď je vládcem Cal," vykřikla vítězoslavně Ti. Stále ještě jsem cítil, jak doráží na mou mysl, když jsem však teď

věděl, o co jde, dokázal jsem ji zblokovat.

Kobé pomalu zavrtěl hlavou. "To tedy ne, ty moje mazaná a ambiciózní děvenko. Není vládcem. Nebyl to on, kdo zabil Marka Kreegana - zabilas ho ty. Pochybuji, že by v sobě sám sebral tolik nenávisti. Kdepak, místo vládce se uprázdnilo a čeká na někoho, kdo se o ně přihlásí a bude si je schopen udržet. To bude trvat přinejmenším několik týdnů. Mezitím ho budu zastupovat já." Povzdechl si. "Zatraceně. To nejspíš znamená, že teď na tu pitomou poradu budu muset letět taky já."

Ti proti němu vztekle vyrazila, teď už jsem však byl schopen její zlobu ztlumit. Věděl jsem, že za několik hodin účinky pominou a že do té doby na ni budu muset dávat zatraceně pozor.

Ještě stále poněkud šokovaně jsem k ní zdvihl oči. "Poslyš, nezbylo ti ještě trochu té šťávy?"

Podle toho, jak uraženě na mne pohlédla, se zdálo, že se jí moje otázka tak trochu dotkla. "Copak bych ti já lhala?"

Epilog

Muž se pomalu probíral ze svého transu a jen matně si začínal být vědom, kdo a kde je. Téměř mechanickým pohybem si sejmul sluchátka a promnul si spánky. Hlava ho bolela, div se mu nerozskočila.

Nějakou dobu se kolem sebe rozhlížel po řídicím modulu, jako by nebyl schopen uvěřit, že se doopravdy nachází na hlídkové lodi, ve své vlastní laboratoři, a ne někde tam dole na povrchu Lilith.

Konečně se mu podařilo alespoň trochu se vzpamatovat. "Počítači?"

"Slyším," ozval se klidný mužský hlas.

"Máš teď prvotní data i informace, které byly předány mým prostřednictvím," prohlásil muž. "Nějaké závěry?"

"Poprvé bylo potvrzeno spojení mezi mimozemšťany a vládci Diamantu," odpověděl počítač. "Kromě toho mám obrovskou spoustu dat, která kladou víc nových otázek, než kolik jich vysvětlují. Zatím toho ještě nemáme dost - dorazilo ale ještě jedno hlášení. Chtěl bych také podotknout, pane, že Marek Kreegan věděl pouze o Calu Tremonovi, což by mohlo znamenat, že ty ostatní tři z ničeho nepodezřívají."

"To je alespoň něco," připustil muž rozmrzele. "Říkáš, že máme ještě jedno hlášení?"

"Ano, pane. Z Kerbera. Vzhledem ke zvláštní povaze tamějších Wardenových buněk jsme nemohli zařídit spojení prostřednictvím organické vysílačky, vložili jsme ale příslušnému agentovi do mysli povel, aby podal hlášení, jakmile toho bude schopen, a pak na to sám zapomněl. Je to technologická civilizace, pane, takže to bylo možné. Domnívám se, že máme kompletní zprávu. Chcete, abych vám ji hned teď přehrál?"

"Ano... ne!" vykřikl muž trochu rozmrzele. "Dej mi prosím tě trochu času."

"Pokud vás bolí hlava a jste pochopitelně unavený, pane, mohu vám poskytnout potřebné stimulanty v okénku číslo dvě."

Přikývl. "No prosím, tak sem s nimi. Stejně mě ale nech chvíli na pokoji."

Nemohl počítači vysvětlovat, že nezáleží na tom, jak ho bolí hlava, že nezáleží ani na tom, jak je unavený, že nic z toho není důležité. To, co mu dělalo starosti, mělo nesrovnatelně hlubší kořeny a bylo mnohem znepokojivější.

Cale Tremone, přemýšlel v duchu, jsi doopravdy stejný člověk jako já? Byl bych udělal totéž, co ty, byl bych si počínal stejně jako ty? Proč mi připadáš úplně cizí, Cale Tremone? Nejsi snad moje dvojče?

Neměl dobrý pocit - i když ne tak intenzivní - ani z toho, jak Marek Kreegan líčil Konfederaci a jaký na ni měl názor. Uvažovat takovým způsobem bylo naprosto nemyslitelné. Kdyby měl pravdu, změnilo by se všechno v lež, v trapný vtip. A s tím se nemohl smířit.

Přesvědčoval však sám sebe, že snad jde jen o náhodnou anomálii. Tělo Cala Tremona, jeho hormony nebo co to bylo, zatemnily jeho mysl. Určitě to tak bylo.

Náhle pocítil, že místo aby se hlášení z Kerbera bál, nutně se s ním potřebuje seznámit. Musel vědět, co v něm je. Byl Cal Tremon pouhou anomálií - nebo v něm doopravdy poznával sám sebe?

Pokud ano, byl schopen čelit tomu cizinci, kterého uvidí ve čtyřech zrcadlech?

Pohodlně se rozvalil ve svém křesle a trochu se napil. "Tak dobrá," povzdechl konečně. "Pusť mi Kerbera."

"Rozumím," potvrdil počítač. "Záznamové zařízení zapnuto. Pokud si ale mohu dovolit poznamenat, pane, nesmírně by pomohlo, kdybyste si nasadil sluchátka."

Znovu si povzdechl, zdvihl tu křehkou čelenku, nasadil si ji na hlavu, upravil tak, aby seděla co nejpohodlněji, uvelebil se v křesle a přemýšlel o tom, proč se mu asi tak třesou ruce.

Ach, zrcadlo v mysli mé... Což bych ti lhal?

??

??

??

??

- 1 -